BRAD MELTZER

Cercul asasinilor

ODATĂ CE AI INTRAT, NU MAI POȚI SCĂPA.

BRAD MELTZER

Seria: Beecher White

Volumul 1

CERCUL ASASINILOR

Original: *The Inner Circle* (2011)

Traducere din limba engleză și note de:
DIANA ȚUȚUIANU

virtual-project.eu

RAO International Publishing Company

2014

EXITUS ACTA PROBAT
George Washington

În 1989, în timpul ultimelor lui minute la Casa Albă, președintele Ronald Reagan, care își încheia mandatul, a mâzgălit în secret ceva pe o bucată de hârtie și, după cum s-a relatat ulterior, a desenat un curcan. În bilet se spunea: „Nu lăsa curcanii să te doboare”. După aceea, a strecurat biletul în masa de lucru din Biroul Oval, lăsându-i-l succesorului său, președintele George H.W. Bush.

În 1993, președintele Bush a lăsat un bilet confidențial în birou pentru Bill Clinton, care a lăsat un bilet pentru George W. Bush, care, la rândul lui, a lăsat un bilet pentru Barack Obama.

Au existat însă două aspecte pe care nu le știe nimeni.

Tradiția aceasta nu a început cu Ronald Reagan. A început cu George Washington.

Iar desenul pe care l-a făcut Reagan? În mod categoric, *nu* a fost un curcan.

Prolog

El știa că încăperea era destinată să păstreze secrete.

Secrete importante.

Servieta din cazul Watergate fusese deschisă într-o încăpere precum aceasta. La fel se întâmplase și cu primele rapoarte privind evenimentele de la 11 septembrie.

Știa că încăperea aceasta – numită uneori Buncărul sau Cripta – păstra secrete prezidențiale, secrete naționale și secrete *între patru scânduri*, genul de secrete îngropate în coșciug.

Însă așa cum stătea, în colțul din spate al micii încăperi bej, legănându-se în loc și trecându-și limba peste spatele dinților din față, arhivarul privea prin ochelarii lui cu lentile zgâriate și cu ramă de culoare neagră știind că singurul lucru de importanță vitală din cameră nu era vreun dosar clasificat sau vreo foaie de hârtie top-secret – era bărbatul cu obraji trandafirii și lucioși așezat singur la masa lungă din centrul încăperii.

Știa că nu trebuie să vorbească cu bărbatul rumen în obraji.

Știa că nu trebuie să îl deranjeze.

Tot ce trebuia să facă era să stea acolo și să se uite. La fel ca o persoană care are grijă de copii atunci când părinții sunt plecați de-acasă.

Era într-adevăr o treabă absurdă.

Dar asta era treaba lui.

De-aproape o oră.

Avea grijă de cel mai puternic om din lume: președintele Statelor Unite.

De unde și camera securizată.

În ciuda tuturor secretelor care se aflaseră în camera aceasta, arhivarul cu ochelarii de citit cu ramă neagră și lentile zgâriate nu avea nici cea mai mică idee despre ceea ce avea să i se ceară să ascundă în curând.

Inspirând încet pe nas, arhivarul se uită fix la spatele președintelui, după care își aruncă privirea spre agentul blond al Serviciului Secret aflat ceva mai departe, în dreapta sa.

Vizitele aici durau de când președintele Orson Wallace fusese ales pentru prima oară. Lui Clinton îi plăcea să facă jogging. George W. Bush urmărea meciurile de baseball în reședința sa din incinta Casei Albe. Obama juca baschet. Toți președinții își găseau propria modalitate de a se relaxa. Mult mai interesat de lectură decât majoritatea celorlalți, președintele Orson Wallace se deplasa de la Casa Albă la câteva străzi distanță, la Arhivele

Naționale, pentru ca, dintre toate lucrurile pe care ar fi putut să le facă, să citească.

Acum o făcea deja de luni de zile. Câteodată își aducea chiar și fiica sau fiul său de opt ani. Bineînțeles că toate documentele ar fi putut fi trimise direct la Biroul Oval, însă după cum știa fiecare președinte în parte, ieșitul din casă avea ceva special. Așa începuseră „vizitele pentru lectură". Wallace începuse cu scrisorile lui George Washington către Benedict Arnold, trecuse apoi la memorandumurile clasificate ale lui JFK[1] și la obiectele de interes ale zilei: însemnările lui Abraham Lincoln referitoare la Războiul Civil, scrise de mână. Pe vremea aceea, dacă exista vreun caz pasibil de pedeapsa capitală judecat de Curtea marțială, verdictul de „viață sau moarte" cădea direct în sarcina lui Lincoln. Președintele decidea personal soarta acuzatului. Așa că, în haosul vieții curente a președintelui Wallace, părea să existe ceva care-l făcea să se simtă mai bine când vedea scrisul de mână al lui Lincoln, curburile acelea neregulate, tremurânde.

Iar asta, și anume să mâzgălească în grabă câteva comentam personale în blocnotesul lui, avea pentru Wallace un efect al naibii de calmant, chiar mai tare decât baschetul.

— Mai aveți patru minute, domnule, anunță agentul blond din Serviciul Secret aflat în colțul din spate al încăperii, dregându-și vocea.

Președintele Wallace dădu ușor din cap, începând să-și strângă lucrurile, dar fără să se întoarcă.

— Vine cu noi și Ronnie sau nu?

La aceasta, arhivarul cu ochelarii de citit cu ramă neagră și lentile zgâriate se ridică în picioare. Supraveghetorul său, Ronald Cobb, era unul dintre cei mai vechi prieteni ai președintelui Wallace, încă de când fuseseră amândoi la facultatea de drept. Cobb era cel care, de regulă, se ocupa de vizite și selecționa dosarele de neprețuit pe care avea să le citească președintele. Însă, cum fusese recent diagnosticat cu cancer la pancreas, Cobb nu prea mai mergea nicăieri, cel puțin pentru o vreme.

— Domnul Cobb este la o ședință de chimioterapie, domnule, explică arhivarul cu o voce care i se păru chiar și lui nefirească.

Din nou, președintele Wallace dădu din cap fără să se întoarcă, închizându-și mapa.

Tocmai această mișcare rapidă a mapei prezidențiale fu cea care îi atrase atenția arhivarului. Pentru o fracțiune de secundă, în timp ce paginile

---

[1] John Fitzgerald Kennedy, al 35-lea (1960-1963) și cel mai tânăr președinte al SUA, asasinat în Dallas, pe 22 noiembrie 1963 (n. tr.).

galben-deschis se vânturară înainte, putu să jure că una dintre scrisorile Lincoln, scrisă pe hârtie maro, pătată de vreme, fusese îndesată înăuntru.

Arhivarul își miji ochii, încercând să vadă mai bine. Însă din unghiul în care se afla, pe diagonală, în spatele umărului stâng al președintelui, documentul lui Lincoln era…

Nu.

Acesta era președintele Statelor Unite. El niciodată n-ar fi…

Nu, își spuse arhivarul în sinea lui.

Nu. În niciun caz. Nu.

— Înainte să plecăm, aș dori să trecem doar o clipă pe la biroul vicepreședintelui, spuse președintele Wallace, folosind gluma care îi era întotdeauna răsplătită cu râsete din partea diverșilor aflați în compania lui. Se ridică de pe scaun, ținându-și mapa în lateral.

Potrivit cercetărilor actuale în domeniu, când o persoană obișnuită se confruntă cu o situație socială stânjenitoare, așteaptă de obicei șaptesprezece secunde înainte de a rupe tăcerea.

— Domnule președinte, strigă arhivarul fără ca măcar să ezite, îmi pare rău, dar…

Președintele Wallace se întoarse ușor, uitându-se la el cu ochii mari, cenușii, liniștitori și cu zâmbetul călduros de tată care îi facilitase atât câștigarea scaunului de guvernator de Ohio, cât și mandatul de la Casa Albă.

— Fiule, chiar trebuie să fug la toaletă, dar după aceea putem să…

— Nu durează decât o secundă, promise arhivarul.

Încăperea nu era mai mare decât o mică sală de clasă. Înainte să-și dea seama, arhivarul se trezi în fața lui Wallace, blocând drumul președintelui spre ușă. Agentul blond făcu un pas înainte. Wallace îi făcu semn să se tragă înapoi.

— Spune-mi care-i problema, fiule, îl întrebă președintele, zâmbetul său larg menținând încă atmosfera de calm din cameră.

— Eu doar… hmm… se bâlbâi arhivarul și începu să se legene ușor pe picioare. Sunt convins că n-a fost decât o greșeală și-atât, domnule, însă cred că s-ar putea ca dumneavoastră, din întâmplare, s-aveți… ăăăă… în mapa dumneavoastră…

Arhivarul trase adânc aer în piept.

— Una dintre scrisorile lui Lincoln.

Președintele râse și dădu să-l ocolească pe arhivar.

Arhivarul râse și el la rândul său.

Și păși direct în fața președintelui. Din nou.

Ochii cenușii ai președintelui Wallace se îngustară, transformându-se în două fante negre. Era prea uns cu toate alifiile ca să-și piardă cumpătul cu

un străin, însă asta nu însemna că îi era ușor să-și mențină zâmbetul acela pe față.

— Victor, vreau să ne lași un moment.

— Domnule…, protestă agentul blond.

— Victor…, insistă președintele.

Nu mai trebui să spună altceva.

Cu un clic și-apoi un zăngănit puternic, ușa metalică a Buncărului se deschise, iar Victor li se alătură celorlalți trei agenți postați afară pe coridor.

Holbându-se la arhivar, președintele își strânse pumnul pe mapa pe care o ținea în mână.

— Fiule, vreau să ai foarte mare grijă ce spui în continuare.

Arhivarul își dădu capul pe spate ca să poată cuprinde cu privirea întreaga statură a președintelui aflat acum atât de aproape, că putea să-i vadă vulturul aurit și sigiliul prezidențial pe butoni. *Avem și noi un set de butoni ai lui LBJ*[2] *în colecția noastră*, își aduse aminte arhivarul din senin, fără niciun motiv anume. Și, în timp ce privea în sus la cel mai puternic om de pe planetă – în timp ce-l studia pe liderul lumii libere – îi trebuiră mult mai puțin de șaptesprezece secunde ca să-i răspundă.

— Îmi pare rău, domnule președinte. Însă documentele acelea ale lui Lincoln nu sunt ale dumneavoastră.

Un moment, președintele nu se mișcă. Nici nu clipi. Ca și cum ar fi fost înghețat în timp.

În spatele arhivarului se auzi un zgomot înfundat, profund.

Ușa metalică a încăperii se deschise cu un țăcănit.

— V-am spus eu, nu-i așa, domnule președinte?, strigă o voce cunoscută, tipică părții de mijloc a țării, în momentul în care ușa se lovi de perete.

Arhivarul se întoarse la țanc ca să-și vadă șeful, pe Ronnie Cobb, intrând șchiopătând cu dificultate, mai rapid decât de obicei.

— V-am spus eu că o să se descurce. N-aveți niciun motiv să vă faceți griji din pricina lui Beecher.

Președintele îi zâmbi – un zâmbet real – vechiului său prieten și puse o mână pe umărul arhivarului.

— Bravo ție, declamă el.

— Eu… eu nu înțeleg, spuse arhivarul, concentrat încă asupra lui Cobb. Am crezut că ședința dumneavoastră de chimioterapie…

Se uită la Cobb, apoi la președinte, după care din nou la Cobb, care strălucea ca un proaspăt tătic.

[2] Lyndon Baines Johnson, al 36-lea președinte al SUA (1963-1969), devenit președinte după asasinarea lui JFK, al cărui vicepreședinte fusese (n. tr.).

— Ce naiba se întâmplă?

— Nu l-ai văzut niciodată pe *Willy Wonka*[3]? întrebă Cobb apropiindu-se câțiva pași, șchiopătând. Premiul cel mare merge la cel care spune adevărul.

Arhivarul făcu o pauză pentru un moment, uitându-se la cei doi bărbați.

— Despre ce vorbiți? De ce l-ați amintit pe Beecher?

— Relaxează-te, avem ceva mult mai bun decât o fantomatică fabrică de ciocolată, spuse președintele Orson Wallace în timp ce închidea ușa Buncărului, lăsându-i încă o dată afară pe agenții Serviciului Secret. Bun venit în Culper Ring!

[3] Personaj din filmul artistic *Charlie și fabrica de ciocolată* (n. tr.).

1.

Există povești neștiute de nimeni. Povești tăinuite.

Iubesc poveștile astea.

Și de vreme ce lucrez la Arhivele Naționale, meseria mea este să găsesc astfel de povești. Aproape întotdeauna sunt despre alții. Dar nu și astăzi. Astăzi iau și eu parte la o poveste – joc un mic rol într-o poveste despre…

— Clementine. Azi e ziua cea mare, nu? mă întreabă Orlando de la telefonul său aflat în punctul de pază de la Recepție. Bravo ție, frate! Sunt mândru de tine!

— Adică ce vrei să spui? întreb suspicios.

— Vreau să spun: *Bravo*! *Sunt mândru*, răspunse el. Știu prin ce ai trecut, Beecher. Și cât de greu este să intri din nou în cursă.

Orlando crede că mă cunoaște. Și chiar mă cunoaște. În ultimul an am fost logodit, urma să mă căsătoresc. El știe ce i s-a întâmplat lui Iris. Și ce consecințe a avut asta asupra vieții mele – sau, cel puțin, asupra a ceea ce a mai rămas din ea.

— Deci Clementine e primul tău salt înapoi în piscină, ha? întrebă el.

— Nu e o piscină.

— Oho, e o cadă cu apă fierbinte?

— Orlando, te rog, încetează! spun, ridicând firul telefonului ca să nu atingă cele două grămezi ordonate pe care le îngădui pe biroul meu sau cel mai important obiect din colecția mea de obiecte importante: un calendar perpetuu din cupru ale cărui tambure de carton din interior sunt de-a pururi fixate la data de 19 iunie.

Calendarul i-a aparținut lui Henry Kissinger. Se presupune că l-a folosit pentru ultima dată pe 19 iunie și, de aceea, am făcut o notiță pe o hârtie pe care am lipit-o la baza lui, în care am scris: *Nu folosiți /Nu schimbați.*

— Deci, ce-o să-i zici?

— Vrei să spui, în afară de *Bună*? întreb.

— Asta e tot? *Bună*? întreabă Orlando. *Bună* îi spui soră-tii. Am crezut că vrei s-o impresionezi.

— Nu e nevoie s-o impresionez.

— Beecher, nu ai văzut fata asta de câți? Cincisprezece ani? Trebuie s-o impresionezi.

Am stat și m-am gândit o clipă. Știe că nu îmi plac surprizele. Celor mai mulți arhivari nu le plac surprizele. De asta munca noastră se desfășoară în

trecut. Dar, după cum istoria îmi demonstrează în fiecare zi, cea mai bună cale de a evita să fiu surprins e să fiu pregătit.

— Anunță-mă doar când apare, îi spun.

— De ce, ca să poți scoate ceva mai prozaic decât *Bună*?

— Vrei să termini odată cu chestiile prozaice? Sunt o persoană interesantă. Chiar sunt. În fiecare zi iau parte la o aventură.

— Nu, în fiecare zi *citești* despre o aventură. Stai cu nasul în cărți în fiecare zi. Ești ca Indiana Jones, dar doar partea de profesor.

— Ceea ce nu mă face o persoană prozaică.

— Beecher, în momentul ăsta știu că porți cravata ta de miercuri, roșu cu albastru. Și vrei să știi de ce? Pentru că e *miercuri.*

Privesc în jos la cravata mea roșu cu albastru.

— Și Indiana Jones e un tip tare.

— Nu, Indiana Jones *a fost* un tip tare. Dar numai când a ieșit dintre cărți și a făcut ceva în viața reală. Trebuie să ieși și tu din sistemul de gândire pe care ți l-ai format și din confortul rutinei.

— Ce s-a întâmplat cu înfocatul discurs în care spuneai că ești atât de mândru de mine?

— Sunt mândru, dar asta nu înseamnă că nu văd ce faci cu fata asta, Beech. Da, e oribil ce s-a întâmplat cu Iris. Și da, înțeleg de ce asta te-a făcut să vrei să te ascunzi în cărțile tale. Dar acum că, în sfârșit, încerci să-ți vindeci cicatricele, pe cine alegi? Prietena care ți-a fost manta de vreme rea, încă de pe vremea liceului, adică de acum cincisprezece ani. Asta ți se pare că ar face un bărbat orientat spre viitor?

Îmi scutur capul.

— Nu a fost prietena mea.

— Pun pariu că în capul tău a fost, ripostează Orlando. S-ar putea ca trecutul să nu te rănească, Beecher. Dar nici nu va reprezenta vreo provocare, adaugă el. Oh, și fă-mi un serviciu: când alergi aici jos, nu încerca să o faci în mai puțin de două minute. Asta e doar o altă aventură din capul tău.

După cum am spus, Orlando mă cunoaște. Și știe că atunci când merg cu liftul, sau conduc spre serviciu, sau chiar când îmi fac dușul de dimineață, îmi place să mă cronometrez – să-mi bat tot timpul propriul record.

— Miercuri e întotdeauna miercuri. *A nu se schimba.*

Orlando râde în timp ce eu mă holbez la notița de pe calendarul lui Kissinger.

— Doar spune-mi când vine, repet eu.

— De ce altceva crezi că te sun, dr. Jones? Ghici cine tocmai a apărut?

Închide telefonul, iar eu simt că inima mi-o ia razna în piept. Dar ceea ce mă șochează cel mai tare este că asta nu mă face să mă simt rău deloc. Nu sunt sigur dacă mă face să mă simt bine. Poate că e bine. E greu de spus după Iris. Dar mă simt ca și cum cineva ar fi sfâșiat o pânză deasă de păianjen care-mi acoperea memoria, o pânză de păianjen despre care nici nu-mi dădusem seama că se formase acolo.

Desigur, amintirea este despre ea. Numai ea îmi putea face așa ceva.

Pe când eram în clasa a opta, Clementine Kaye a fost fata cu care m-am sărutat prima dată. S-a întâmplat exact după ce cortina roșie strălucitoare s-a ridicat, iar ea a câștigat Bătălia Trupelor (făcea parte dintr-o trupă cu un singur membru, ea însăși) interpretând șlagărul lui Joan Jett, „I Love Rock'n Roll". Eu eram puștiul scund care se ocupa de reflectoare împreună cu profesorul de arte audiovizuale, care mirosea întotdeauna a cafea. Eram, de asemenea, și prima persoană de care Clementine a dat cu ochii în culise, când s-a și întâmplat primul meu sărut în toată puterea cuvântului.

Gândește-te la primul tău sărut. Și la ce a însemnat pentru tine.

Asta reprezintă pentru mine Clementine.

Mergând grăbit de-a lungul holului, mă străduiesc să par cât se poate de detașat. Nu mi se face rău – nu mi-a fost rău niciodată – dar simt cum senzația de mai devreme, că inima mi-a luat-o razna, s-a transformat într-un gol puternic în stomac.

După haosul produs odată cu nașterea celor două surori mai mari ale mele, mama mi-a pus numele Beecher, cu speranța că viața mea va fi la fel de calmă și de senină ca un țărm de mare. Ceea ce e departe de a fi în momentul acesta.

Văd un lift liber, cu ușile larg deschise.

Cumpănesc puțin. Potrivit unui psiholog de la Harvard, motivul pentru care credem că ne așezăm întotdeauna la supermarket la coada care merge cel mai încet este acela că frustrarea are o încărcătură emoțională semnificativ mai mare și, de aceea, momentele negative ni se par mult mai pregnante. De asta nu ne amintim ocaziile când am ales coada care mergea mai repede și am terminat cât ai zice pește. Dar mie îmi place să-mi amintesc acele ocazii. *Am nevoie* de acele dăți. Iar în momentul în care nu-mi voi mai aminti acele ocazii va trebui să mă întorc în Wisconsin lăsând în urmă DC-ul. „Amintește-ți liftul ăsta data viitoare, când te trezești la coada care merge încet", îmi șoptesc încercând să mă calmez. E un truc bun.

Dar acum nu ajută la nimic.

— Haide, haide..., murmur în timp ce apăs pe butonul de închidere a ușilor cu toată puterea.

Asta am învățat-o în timpul primei mele săptămâni la Arhive: când vine un mare mahăr pe care trebuie să-l conduci ici-colo, ține apăsat butonul de închidere a ușilor și liftul nu se va mai opri la niciun alt etaj.

Se presupune că trebuie să facem asta numai când suntem cu marii mahări.

Dar, în ceea ce mă privește, în universul meu personal, nimeni nu e mai mare, mai important decât fata asta – femeia asta… e femeie acum – pe care nu am mai văzut-o de când maică-sa, o hippiotă care cânta într-o cafenea, și-a luat familia și s-a mutat când ea era în clasa a zecea, ieșind din viața mea pentru totdeauna. În orășelul nostru habotnic din Wisconsin, celor mai mulți le-a părut bine să le vadă plecate.

Aveam șaisprezece ani. Am fost devastat.

Astăzi am treizeci. Și, datorită faptului că m-a găsit pe Facebook, Clementine e doar la câteva secunde distanță de a reintra în viața mea.

Liftul se zgâlțâie ușor înainte să se oprească, iar eu arunc o privire la ecranul ceasului meu digital. Două minute, patruzeci și două de secunde. Mă hotărăsc să-i urmez sfatul lui Orlando și să încep cu un compliment.

O să-i spun că arată bine. *Nu. Nu te axa doar asupra felului în care arată. Nu ești un nătâng superficial interesat numai de aspectul fizic. Poți mai mult de atât*, decid respirând adânc. *Te-ai făcut o fată foarte frumoasă*, îmi spun. Așa e mai bine. Mai ponderat. Un compliment adevărat.

Te-ai făcut o fată foarte frumoasă.

Dar când ușile liftului se dau în lături cum făcuse pe vremuri cortina roșie strălucitoare, mă reped în grabă în hol, încercând din toate puterile mele să fac să nu pară că mă grăbesc defel, și cercetez din ochi mulțimea vizitatorilor și cercetătorilor în paltoane, veniți dis-de-dimineață și bulucindu-se să treacă prin detectorul de metale de la intrare.

De două luni discutăm prin emailuri, dar nu am văzut-o pe Clementine de aproape cincisprezece ani. Cum naiba o să știu cum…?

— Frumoasă cravată, strigă Orlando de la biroul de înregistrare.

Îmi face semn spre colțul cel mai îndepărtat din dreapta, lângă pomul de Crăciun din hol, decorat (după tradiția Arhivelor) cu fâșii de hârtii tăiate.

— *Uită-te.*

Stând mai într-o parte de mulțime, o femeie cu părul scurt vopsit negru – o nuanță chiar mai închisă decât avea Joan Jett[4] – își ridică bărbia, privindu-mă la fel de atent cum o privesc eu. Are ochii machiați foarte puternic, pielea albă și inele de argint pe degetele mari și mici de la mâini, într-o apariție mai degrabă potrivită pentru New York decât pentru DC. Dar ceea ce mă ia total

---

[4] Artistă rock, chitaristă, din Statele Unite, din anii ’70, cu părul vopsit o nuanță foarte închisă (n. tr.).

prin surprindere este faptul că pare… cumva… mai în vârstă decât mine. Ca și cum ochii ei căprui deschis au trăit și-au văzut două vieți.

Dar, de fapt, așa a fost întotdeauna. Poate că fusese ea prima fată pe care am sărutat-o, dar știu bine că nu eu fusesem primul băiat cu care se sărutase ea. Era fata care se întâlnea cu băieți cu două clase mai mari. Cu mai multă experiență.

Mai avansată.

Exact opusul lui Iris.

— *Clemmi*…, mișc din buze fără să scot vreun cuvânt.

— *Benjy*…, își mișcă și ea buzele, iar pomeții obrajilor i se ridică într-un surâs.

Era numele de alint pe care-l folosea mama.

Sinapse rapide se produc în creierul meu și mă pomenesc înapoi în biserică, în momentul în care am aflat că Clementine nu-și cunoscuse niciodată tatăl (mama ei avea nouăsprezece ani când o născuse și niciodată nu-i dezvăluise numele băiatului cu care fusese). Tatăl meu murise când eu aveam trei ani.

Pe vremea aceea, după ce avusese loc sărutul, mă gândeam că Clementine Kaye îmi era predestinată – în special, în timpul celor trei săptămâni cât a stat acasă, bolnavă de mononucleoză, iar eu am fost desemnat să-i duc temele. Urma să intru în camera ei aproape de chitara și de sutienul ei (Eu. Pubertatea.) – și senzația pe care o simțeam era atât de puternică, încât, când am ciocănit la ușa de la intrare, a început să-mi curgă sânge din nas.

Pe bune.

Clementine a văzut toată treaba și chiar m-a ajutat, dându-mi șervețele pe care le-am rulat și mi le-am îndesat în nări ca un tocilar idiot. Eram puștiul cel scund. O pradă ușoară.

Dar niciodată nu a făcut mișto – niciodată nu a râs – niciodată nu a povestit nimănui despre cum mi-a curs mie sânge din nas.

Astăzi nu mai cred în destin. Dar cred în istorie. Ceva ce Orlando nu va înțelege niciodată.

Nimic nu e mai puternic decât istoria și acesta este singurul lucru pe care-l am în comun cu femeia aceasta.

— Uită-te la tine, rostește ea cu o voce emoționată, dar ușor săltăreață care o face să pară că interpretează o melodie chiar și atunci când vorbește.

E aceeași voce pe care mi-o amintesc din liceu – doar că este mai hârșâită și mai uzată. De câțiva ani lucrează la un post de radio din Virginia. Îmi dau seama de ce. Abia deschide gura și de la primele sunete simt o senzație familiară de furnicături pe sub piele. Senzația că orice este posibil.

Să mă îndrăgostesc.

În ultimul an uitasem sentimentul acesta.

— Beecher, ești atât de… Ești chipeș!

Inima mi se mărește brusc, aproape gata să-mi spargă pieptul. Oare tocmai a…?

— Chiar ești, Beecher! Te-ai făcut un băiat atât de frumos!

Replica mea. E replica mea, îmi spun, căutând deja una nouă. *Alege una bună. Ceva ca lumea. Și ceva real. Asta e șansa ta. Spune-i ceva perfect, ceva care să o facă să viseze.*

— Deci… ăăă… Clemmi, spun în cele din urmă, legănându-mă de pe vârfuri pe călcâie în timp ce îi observ piercing-ul din nas, un strălucitor armăsar de argint care-mi face cu ochiul.

— Vrei să vezi Declarația de Independență?

Cineva să mă ucidă acum.

Își înclină capul și mă aștept să pufnească în râs.

— Mi-aș dori să pot, dar…

Bagă mâna în geantă și scoate o hârtie împăturită. La încheietura mâinii are două rafinate brățări de lemn care se izbesc scoțând un clincănit ușor. Aproape am uitat. Adevăratul motiv pentru care a venit aici.

— Sigur nu ai nimic împotrivă să faci asta? întreabă Clementine.

— Termină, îi răspund. Misterele sunt specialitatea mea.

2.

În urmă cu șaptesprezece ani
Sagamore, Visconsin

Toată lumea știe când are loc o bătaie în curtea școlii. Nimeni nu trebuie să spună vreo vorbă – este ceva telepatic. Din vechime până în vremurile noastre, animalul uman știe cum să găsească o încăierare. Iar copiii din clasa a șaptea știu cum să o găsească mai repede decât oricine.

Așa se face că, în acea zi, după masa de prânz, toată lumea își sorbea cu zgomot *punch*-ul hawaian și ronțăia biscuiți Oreo, când Vincent Paglinni îi fură mingea de baschet lui Josh Wert.

În realitate, mingea nu îi aparținea lui – era a școlii – însă nu acesta fu motivul pentru care i-o luă Paglinni.

Paglinni provenea dintr-o gașcă de bătăuși care obișnuiau să ia lucrurile altora. Josh Wert provenea dintr-o familie de dolofani și era, din naștere, cu totul diferit de majoritatea celor din jur, având IQ-ul unui geniu, iar părinții îi spuseseră să nu ascundă niciodată asta. În plus, numele lui de familie, *Wert,* apărea exact în ordinea aceasta – *W-E-R-T* – pe tastatura tuturor calculatoarelor.

— Dă-mi-o înapoi! insistă Josh Wert, fără să-și folosească creierul impresionant și făcând greșeala să atragă atenția asupra incidentului.

Paglinni ignoră această cerere insistentă, refuzând chiar și să se uite la el.

— Îmi-îmi vreau mingea înapoi! adăugă Josh Wert, sugându-și burta și încercând din răsputeri să pară tare pe poziții.

Deja, elevii din clasa a șaptea începură să se adune. Știau cam ce urma să se întâmple.

Beecher era doar unul dintre ei. Ca și Wert, Beecher era și el deștept din naștere. La trei ani, Beecher obișnuia să citească ziarul. Nu doar benzile desenate sau rubrica sportivă. Ci *întreg ziarul,* incluzând anunțurile mortuare, pe care mama sa îl lăsase să le citească după moartea tatălui său. Beecher abia dacă împlinise patru ani.

Iar pe măsură ce creștea, necrologurile deveniseră partea favorită din ziar a lui Beecher, primul lucru pe care îl citea în fiecare dimineață. Beecher era fascinat de trecut, de viețile care contaseră atât de mult pentru atât de mulți oameni, dar pe care – exact cum se întâmplase cu viața tatălui său – el nu apucase să le vadă. Acasă, mama lui Beecher, care își petrecea zilele

administrând brutăria din supermarket și după-amiezile conducând autobuzul care-i transporta pe elevii liceului, știa că acest lucru îl făcea pe fiul ei diferit de ceilalți. Și special.

Însă, spre deosebire de Josh Wert, Beecher știa cum să-și folosească creierul ca să evite majoritatea discuțiilor în contradictoriu din curtea școlii.

— Îți vrei mingea de baschet înapoi? întrebă Paglinni, întorcându-și, în cele din urmă, fața spre Wert.

Îi întinse mingea pe care o ținea în palmă.

— De ce nu vii s-o iei?

Acesta era momentul pe care îl aștepta toată lumea: cel în care bucălatul Josh Wert avea să afle cu exactitate ce fel de om urma să fie când se făcea mare.

Bineînțeles, Wert ezită.

— Vrei mingea sau nu, grăsanule?

Șaptesprezece ani mai târziu de la acest episod, când Beecher își câștiga existența ajutându-i pe oameni la Arhivele Naționale, încă își mai amintea frica întipărită pe fața rotundă a lui Josh Wert și sudoarea care începea să se adune pe proeminențele bucălate care formau pomeții obrajilor lui Wert. În spatele lui, toți cei din curtea școlii – Andrew Goldberg cu fața lui pistruiată, Randi Boxer cu șuvițele și părul ei perfect împletit, Lee Rosenberg care purta întotdeauna blugi marca Lee – stăteau nemișcați, așteptând.

Nu. Asta nu era adevărat.

O persoană se mișca prin mulțime – una care ajunsese mai târziu și care acum își croia drum către partea din față, acolo unde avea loc acțiunea, ținând în mână o coardă de sărit atârnând în jos, hârșâindu-se de ciment.

Beecher știa cine era. Fata cu părul lung și negru, cu trei cercei într-o ureche și vesta neagră foarte la modă. În această parte a Wisconsinului, nimeni nu purta veste foarte la modă. Cu excepția nou-sositei.

Clementine.

În realitate, nu era chiar fata cea *nouă* – Clementine se născuse în Sagamore și locuise acolo până în urmă cu vreo zece ani, când mama ei se mutase împreună cu ea la Detroit ca să se realizeze, urmându-și cariera de cântăreață. Era dificil să te muți în alt oraș. Era chiar și mai dificil să te muți înapoi acasă. Însă nimic nu fusese mai umilitor decât ceea ce se întâmplase în urmă cu două săptămâni, când pastorul din biserica lor anunțase că toată lumea trebuia să le ureze *bun venit înapoi* lui Clementine și mamei sale îndeosebi fiindcă nu exista niciun tată în casa lor.

Pastorul nu încerca decât să fie de ajutor. Însă, astfel, le-a atras atenția tuturor că Clementine era *fata aia*: cea fără tată.

Beecher nu văzuse deloc lucrurile în felul acesta. Pentru Beecher, ea era o fată *exact ca și el.*

Poate că acesta fu motivul pentru care Beecher făcu ceea ce făcu.

Poate că văzuse ceva cu care se identificase.

Sau poate că văzuse ceva care era complet diferit.

— Vrei mingea înapoi sau nu? adăugă Paglinni în timp ce un ușor zâmbet superior i se lărgea pe obraji.

În cercul format pe moment în jurul celor doi, fiecare elev dintr-a șaptea era încordat la maximum – unii erau agitați, alții speriați – însă niciunul dintre ei nu se mișcă, așteptând să vadă sânge.

Starea de spirit a Clementinei era la extremitatea cealaltă – neastâmpărată și incapabilă să stea locului în timp ce trăgea de firele corzii pe care încă o strângea cu putere în mână. Își muta greutatea de pe un picior pe celălalt, iar Beecher simțea energia pe care o radia. Fata asta era diferită de restul mulțimii. Ea nu era speriată ca toți ceilalți.

Era supărată. Și avea dreptate. Nu era corect ce se întâmpla…

— *Dă-i mingea înapoi*! strigă o voce nouă.

Mulțimea se întoarse la unison – și chiar și Beecher păru surprins să-și dea seama că el era cel care vorbise.

— Ce-ai spus, Beech Ball[5]!? îl provocă Paglinni.

— Am-am spus… să-i dai mingea înapoi, spuse Beecher, uimit de cât de repede putea adrenalina să-ți dea încredere de sine.

Inima îi bătea cu repeziciune. Își simțea pieptul imens. Trase cu ochiul la Clementine.

Ea clătină din cap, neimpresionată. Știa cât de stupidă era mișcarea asta.

— Sau *ce*? întrebă Paglinni, ținând mingea de baschet la șold. Ce-ai *putea* să faci?

Beecher nu avea un răspuns. Însă asta nu îl opri să vorbească în continuare:

— Dacă nu-i dai lui Josh mingea înapoi…

Beecher nici măcar nu văzu pumnul lui Paglinni în momentul în care acesta se afundă în ochiul lui. Însă îl simți, își pierdu echilibrul și căzu drept în fund.

Asemenea unei pantere, Paglinni se sui cu totul pe el, cocoțându-se pe pieptul lui Beecher, țintuindu-i brațele cu genunchii și lovindu-l în față.

Beecher se uită în dreapta și văzu mânerul din plastic roșu al corzii de sărit, lăsându-se în jos la pământ. În ochi îi explodă o pleiadă de stele albe.

---

[5] Minge de plajă – joc de cuvinte realizat în lb. engleză pe baza numelui Beecher (n. tr.).

După care alta. Nu mai fusese niciodată lovit cu pumnul. Durea mai mult decât își închipuise.

În câteva secunde, mulțimea țipă, răcni – *Poc*! *Poc*! *Poc*! *Poc*! – scandând la unison simultan cu fiecare pumn. Din nasul lui Beecher se auzi un pocnet. Stelele albe din ochii lui se făcură deodată negre. Era gata să leșine…

— *Huuuhhh*!

Paglinni căzu pe spate. Toată greutatea de pe pieptul lui Beecher dispăru, iar el putu să audă cum mingea de baschet sărea de-a lungul caldarâmului. În plămâni îi reintră aer proaspăt. Însă în timp ce se lupta din răsputeri să se ridice și să își recapete respirația… în timp ce clipea din ochi și se chinuia să readucă lumea la locul ei… primul lucru pe care îl văzuse fu…

Ea.

Clementine trăgea cu putere de coarda care era înfășurată în jurul gâtului lui Paglinni. Nu îl sufoca, trăgea însă cu putere folosindu-se de coardă ca să-l tragă brusc înapoi pe Paglinni, să-l dea jos de pe pieptul lui Beecher.

— … *te omor*! *O să te omor*! zbieră Paglinni, luptându-se cu sălbăticie să ajungă la ea, în spate, și să o apuce cu mâna.

— Bă, sulică – tu crezi că eu încă mai sar coarda în clasa a șaptea? îl întrebă ea, trăgându-l în continuare pe Paglinni înapoi cu un calm înfiorător și reamintindu-i lui Beecher că ceea ce făcuse nu era un act improvizat, izvorât dintr-o pornire de moment. Faptul că Clementine avea coarda de sărit la ea nu era o coincidență. Când venise aici, fusese pregătită. Știa exact ce avea de făcut.

Zăcând încă întins pe spate, Beecher o urmări pe Clementine dând încet drumul la coardă. Paglinni tușea acum, stând în fund, însă luptându-se să se ridice, cu pumnul strâns puternic, gata să se dezlănțuie.

Cu toate acestea, când Paglinni sări în picioare, își dădu seama că mulțimea se întorsese în favoarea fetei. Să-l lovească cu pumnul pe Beecher era un lucru. Să lovească cu pumnul o fată era cu totul altceva. Chiar și cineva atât de bătut în cap precum Paglinni nu era într-atât de bătut în cap.

— Ești o psihopată nenorocită, știi, nu? mârâi el spre Clementine.

— Mai bine decât să fiu un fanfaron și-un bătăuș făr-de penis, strigă ea, provocând câteva râsete zeflemitoare printre cei de față – mai ales din partea lui Josh Wert, care își ținea acum strâns mingea de baschet.

Înfuriat, Paglinni plecă în trombă, năpustindu-se printre spectatorii care se dădură rapid la o parte lăsându-l să plece. Și acesta fu primul moment în care Clementine se uită înapoi ca să verifice ce face Beecher.

Acesta avea nasul plin de sânge. Ochii începuseră deja să i se umfle. Iar după gustul de sânge din gură, știu că avea buza spartă. Cu toate acestea, nu putu să se abțină să nu zâmbească.

— Eu sunt Beecher, spuse el, întinzându-se în sus ca să dea mâna cu ea.

De deasupra lui, Clementine se uită în jos și clătină din cap.

— Nu. Ești un cretin, spuse ea, în mod clar enervată.

Însă, în timp ce mulțimea se împrăștia, iar Clementine o luă de-a lungul curții școlii, Beecher se ridică și putu să jure că așa cum o privea pe Clementine îndepărtându-se… ea se uită rapid peste umăr și îl privi, aruncându-i o ultimă ocheadă… cu un mic zâmbet pe față.

El îl văzu.

În mod categoric fusese un zâmbet.

3.

În zilele noastre
Washington, D.C.

Treizeci și două de minute mai târziu, timp în care Clementine și cu mine am așteptat sosirea documentelor pe care a venit să le vadă, îmi trec cardul de acces prin dispozitiv și aud obișnuitul zgomot înfundat. Dau în lături ușa grea, metalică, de trezorerie, și o fac imediat la stânga în atmosfera rece, printre șirurile de rafturi prost luminate din inima Arhivelor. Pe măsură ce trecem de câte un rând de rafturi pline de dosare și opisuri vechi, se aprinde luminița câte unui senzor de mișcare, una după alta, la fel ca scafandrii sincronizați dintr-un vechi film al lui Esther Williams[6], senzori care ne urmăresc indiferent pe unde o luăm.

În zilele noastre, nu mai sunt puștiul cel scund. Sunt blond, înalt (e posibil, totuși, ca Clementine să fie o idee mai înaltă decât mine) și sunt îmbrăcat cu un halat albastru de laborator pe care noi toți arhivarii îl purtăm pentru a ne proteja de pielea putredă care se desprinde la atingerea cărților mai vechi. În plus, acum am mult mai multe să-i ofer decât niște sânge care să-mi curgă din nas. Dar simplul fapt că mă aflu aproape de femeia asta care m-a obsedat din clasa a șaptea până în clasa a zecea… despre care obișnuiam să visez cum îmi încleștam aparatul dentar în al ei…

— Îmi pare rău că fac asta acum. Sper că nu te-ai plictisit, îi spun.

— De ce să mă fi plictisit? Cui nu-i place să pătrundă într-o temniță?, spune ea în timp ce ne adâncim și mai tare în labirintul plin cu cărți îmbrăcate în piele și cutii de arhivă.

Ea e aproape în fața mea, deși habar nu are încotro merge. Exact la fel ca în gimnaziu. Mereu pregătită și absolut fără nicio teamă.

— În plus, mă bucur să te văd, Beecher.

— Aici… e… *aici*, spun eu, în timp ce o luminiță clipește deasupra noastră, și mă opresc lângă un raft plin de opisuri legate în piele putrezită, aruncate la întâmplare, îngrămădite pe rafturi.

Unele sunt cu cotorul înspre noi, altele sunt puse grămadă.

— Problema e că avem o listă anume de oameni pe care trebuie să-i ajutăm și…

---

[6] Înotătoare și actriță americană (1921-2013), pionieră a înotului sincron (n. red.).

— Nu te mai scuza, spune Clementine amabilă. Eu sunt cea care a dat buzna peste tine.

Mai spune ceva, dar când scot primele câteva volume și trec cu privirea peste cotoarele lor cu ștampilă aurită, mă pierd imediat în adevărata comoară pe care o reprezintă această călătorie în trecut: paginile îngălbenite de vreme ale volumului marcat *Noiembrie 1779.*

Ținând cu grijă registrul în curbura brațului, cu cealaltă mână trag maneta metalică ascunsă care există în fiecare bibliotecă și-i aud zăngănitul la nivelul pieptului.

— Deci astea-s din timpul Războiului de Independență[7]? întreabă ea. Sunt originale?

— Tot ce avem noi aici este original.

Prin *noi,* mă refer desigur la locul *acesta* – Arhivele Naționale – care adăpostește cele mai importante documente ale guvernului Statelor Unite, de la Declarația de Independență în original până la filmul lui Zapruder[8] și la rapoarte privind posibilitățile de capturare a lui bin Laden, formula antraxului și locurile unde guvernul ține sporii letali, sau la cele mai importante dosare secrete de la CIA, FBI, NSA și toate celelalte agenții redate prin acronime. După cum mi-au spus când am început să lucrez aici ca arhivar, în urmă cu trei ani, Arhivele reprezintă un fel de „pod de vechituri" al națiunii noastre. Zece miliarde de documente cuprinzând aproape toate dosarele, rapoartele și notițele vitale pe care le-au produs vreodată organizațiile guvernamentale.

Fără îndoială, asta înseamnă că este o clădire plină de secrete. Unele mai mici, altele mai mari. Dar în fiecare zi îmi este dat să descopăr unul nou.

Cum ar fi acum.

— Howard… Howard… Howard, îmi șoptesc în timp ce frunzăresc paginile cafenii pline de mucegai și trec cu degetul peste lista alfabetică din registru aproape fără să-l ating.

Cu treizeci și patru de minute în urmă, în timp ce depuneam cererea pentru documentele Clementinei, o femeie plinuță, de vârstă mijlocie, purtând pe cap o eșarfă de mătase colorată ca bolnavele de cancer pentru a-și ascunde căderea părului, venise la intrarea cercetătorilor căutând detalii în legătură cu o rudă a ei. Avea numele lui. Știa că luptase în Războiul de Independență.

---

[7] *Revolutionary War,* în original, în lb. engleză, Războiul American de Independență sau Revoluția americană (1775-1783), războiul prin care populația din coloniile britanice din America de Nord și-au dobândit independența și au format Statele Unite ale Americii (n. tr.).

[8] Abraham Zapruder a filmat asasinarea președintelui J.F. Kennedy în Dallas, pe 22 noiembrie 1963 (n. red.).

Și mă avea pe mine.

Ca arhivari, indiferent dacă întrebarea vine de la un cercetător, de la o persoană obișnuită sau de la Casa Albă însăși, treaba noastră este să găsim răspunsurile care…

— Beecher, strigă Clementine. Mă asculți?

— Ce?

— Adineauri. Te-am întrebat de trei ori și…

Se oprește brusc și-și ridică privirea, iar cercelul din nas îi alunecă în jos. Dar zâmbetul ei – același zâmbet cald pe care-l avea și în clasa a șaptea – e, în continuare, acolo unde-l știam.

— Chiar te pierzi în chestiile astea, nu?

— Femeia aceea de sus… nu pot, pur și simplu, să o ignor.

Clementine se oprește și mă măsoară cu atenție.

— Chiar te-ai făcut unul dintre cei mai drăguți băieți, nu, Beecher?

Mă uit în jos la registru. Dau cu ochii de…

— A fost muzicant, izbucnesc.

Îi arăt pagina groasă, putrezită, apoi scot un carnețel din halatul de laborator și copiez informația.

— De asta numele lui nu apărea pe listele celor înrolați în război. Și nici chiar în dosarele de pensionare din încăperile de la etaj. Un muzicant. George Howard a fost muzicant în timpul Revoluției.

— Vrei să spui că el cânta *Taps*[9]?

— Nu… *Taps* nu a fost inventat până la Războiul Civil. Omul cânta la flaut și la tobe, ținând ritmul în timp ce soldații mărșăluiau. Iar această adnotare arată remunerația pe care o primea pentru ceea ce făcea în serviciul militar.

— Asta e… Nici măcar nu știu dacă e interesant – dar cum de-ai știut să vii aici jos? Adică, toate cărțile astea arată ca și cum nu ar mai fi fost deschise de secole întregi.

— Nu au fost. Dar când am fost aici luna trecută căutând ceva prin niște documente secrete rămase de la ONI[10], am văzut că avem aici aceste vechi registre contabile de la Trezorerie. Și, indiferent ce altceva poate încurca sau rătăci administrația, în momentul când scrie un cec și dă niște bani, poți fi sigură că toate datele sunt corecte și păstrate cu strictețe.

Mă îndrept de spate, mândru de descoperirea arheologică pe care am făcut-o.

Dar înainte să pot sărbători…

---

[9] Bucată muzicală intonată la apus și la funeralii, mai ales în armată (n. tr.).

[10] Office of National Intelligence, în original în lb. engleză – Biroul Național de Informații (n. tr.).

— Vreau să văd un act de identitate, se aude o voce calmă în spatele nostru, accentuând fiecare silabă.

Cu *multă* afectare.

Ne întoarcem amândoi și dăm cu ochii de un bărbat musculos, îndesat, ieșit de după rafturi și îndreptându-se spre noi dinspre capătul îndepărtat al rândului. Îmbrăcat în uniformă neagră cu vestă antiglonț și ținând strâns o pușcă neagră lustruită, îmi studiază legitimația și apoi se uită la insigna roșie de vizitator prinsă de cămașa Clementinei.

— Mulțumesc, spune dând din cap.

Aproape că am uitat ce zi este. Când vine președintele, evident vine și…

— Serviciul Secret, șoptește Clementine.

Entuziasmată, arcuiește o sprânceană subțire spre mine și-mi aruncă acel zâmbet nebunatic, făcându-mă să-mi dau seama câtă vreme a trecut de când nu m-am mai simțit în felul ăsta.

Dar partea cu adevărat tristă este cât de minunată mi se pare această senzație de nesiguranță – e la fel ca și cum ți-ai descoperi un mușchi pe care nu l-ai mai folosit din copilărie. Fac schimb de emailuri cu Clementine deja de două luni. Dar e uimitor să vezi cum fata cu care te-ai sărutat prima oară te poate face să te simți din nou de paisprezece ani.

Și ceea ce este și mai uimitor este că, până să apară ea, nici măcar nu-mi dădusem seama cât de mult îmi lipsea asta.

Când dau cu ochii de un agent al Serviciului Secret, majoritatea oamenilor rămân blocați un moment. Clementine prinde viteză, îndreptându-se spre capătul rândului și se uită pe furiș după colț ca să vadă unde s-a dus. Mereu neînfricată.

— Deci tipii ăștia protejează documentele, nu? întreabă ea când o ajung din urmă și o conduc să ieșim dintre rafturi.

— Nu, nu le pasă de documente. Pur și simplu vin să cerceteze terenul înaintea sosirii *lui.*

Ne aflăm în Washington, D.C. Nu există decât un singur *lui.*

Președintelui Statelor Unite.

— Stai puțin… Wallace e *aici*? întreabă Clementine. Pot să-l întâlnesc și eu?

— Oh, cu siguranță, spun râzând. Suntem un fel de BFFs[11] și amici de lectură care citesc împreună documente și… să știi că e foarte preocupat de ceea ce gândește unul dintre zecile lui de arhivari. De fapt, cred că atunci când trimite scrisori de Sfântul Valentin, le trimite, în ordine, următorilor: soția, copiii, șeful lui de cabinet și… mie.

---

[11] Best Friends Forever, în lb. engleză – cei mai buni prieteni pentru totdeauna (n. tr.).

Ea nu râde, nu zâmbește – se holbează doar la mine cu o încredere adânc întipărită în ochii căprui deschis.

— Cred că într-o zi *îi va păsa* de tine, spune.

Îngheț, simțind cum mă înroșesc tot, ca un rac.

Lângă mine, Clementine își suflecă mâneca puloverului negru și observ o mulțime de cicatrice superficiale pe partea exterioară a cotului. Nu sunt roșii sau noi; sunt deschise la culoare, mai albe decât pielea, ceea ce înseamnă că se află acolo de multă vreme. Dar, judecând după modul în care se răspândesc în zigzag în toate direcțiile, ceea ce i-a tăiat pielea în halul ăsta i-a provocat multă durere.

— Majoritatea oamenilor se holbează la sânii mei, spune ea râzând urmărindu-mi privirea.

— Nu am vrut să…

— O, Doamne, îmi pare rău… te-am făcut să te jenezi, nu? întreabă.

— Nu. În niciun caz. Nu.

Râde iar.

— Știi că minți foarte, foarte prost?

— Știu, spun holbându-mă încă la cicatricele ei.

— Și știi că te holbezi încă la cicatricele mele?

— Știu. Nu mă pot abține. Dacă am fi în mijlocul deșertului în loc de rafturile astea prăfuite, m-aș îngropa chiar în clipa asta.

— Mai bine te uiți pur și simplu la sânii mei, spune. Măcar priveliștea e mai ca lumea.

Instinctiv arunc o privire și pe urmă mă uit din nou înapoi la cicatrice.

— Seamănă cu o mușcătură de câine.

— Accident de motocicletă. Din vina mea. Cotul mi s-a răsucit prea mult și osul a străpuns pielea.

— Sună îngrozitor.

— S-a întâmplat acum zece ani, Beecher, spune ea dând din umeri cu fermitate în vreme ce ochii ei nu se dezlipesc de ai mei.

Mă privește fix.

— Numai lucrurile bune mai contează după zece ani.

Înainte să-i pot spune că sunt de acord, îmi simt telefonul vibrând în buzunar, suficient de tare, încât să-l auzim amândoi.

— Ei sunt? se repede Clementine.

Clatin din cap. Numărul de pe ecran îmi spune că e soră-mea care locuiește cu mama acasă, în Wisconsin. Dar în momentul acesta din zi, când se schimbă tura la supermarket, știu cine mă sună de fapt: e mama care-mi dă telefonul de verificare zilnic, cum face de când a aflat despre Iris. Și, cu toate că știu că mamei nu i-a plăcut niciodată Iris, are prea multă bunătate în

ea, specifică regiunii de unde e, ca să mi-o spună vreodată. Telefonul bâzâie din nou.

Nu răspund. Dar până să mă uit din nou la Clementine, toată încrederea, toată convingerea, toată neînfricarea au dispărut – iar eu îmi amintesc că motivul real pentru care a venit la Arhive nu a fost ca să văd eu cicatricele ei vechi sau ea – agenții musculoși ai Serviciului Secret.

Anul trecut, mama Clementinei a murit, dar abia acum câteva luni Clementine și-a luat concediu de boală de la postul de radio și a plecat acasă pentru a pune în ordine lucrurile mamei ei. A găsit acolo o veche agendă pe care mama ei o păstrase din anul în care se născuse Clementine. Desigur, pe data de 10 decembrie, ziua nașterii ei, erau desenate inimioare și balonașe, și o față zâmbitoare în ziua când venise acasă de la maternitate, dar cel mai interesant lucru pe care îl găsise Clementine fusese când dăduse înapoi filele agendei și văzuse ce scria la ziua de 18 martie: o fețișoară tristă urmată de cuvintele *Nick s-a înrolat.*

Din acel moment, avea în sfârșit un nume și un indiciu care o puteau conduce la tatăl ei.

De la mine, grație emailurilor pe care le schimbasem recent, avea Arhivele.

Pornind de la aceste date, aveam de făcut un singur apel telefonic la sediul nostru din St. Louis, unde se află dosarele cu înrolările recente în armată.

Acum zece minute, Clementine se afla lângă mine. Dar acum, în timp ce o iau înspre ușa metalică din fața noastră, începe să rămână în urmă, devenind și surprinzător de tăcută.

În viață, te comporți într-un anumit fel când știi că ești privit. Și apoi, în alt fel te comporți când nu te privește nimeni, ceea ce, să fim cinstiți, este de fapt *eul tău real.* Asta văd eu acum în Clementine, doar o fracțiune de secundă, între două respirații, chiar în momentul în care o iau înainte, iar ea se face mică în spatele meu, crezând că nu o pot vedea. Se înșală. O văd. Și o simt.

Îi simt îndoielile. Simt senzația de dezrădăcinare pe care o are. Și, în mijlocul acelei respirații, în timp ce lasă să-i cadă umerii și privește în jos și expiră încet ca să nu explodeze, întrezăresc acel spațiu întunecat, terifiant, pe care și l-a păstrat doar pentru ea. Ieși la suprafață doar în acea fracțiune de secundă, dar atunci văd măcar o parte din Clementine *cea reală.* Nu doar un DJ fantastic de jazz. Nu doar o fată curajoasă și hotărâtă care s-a pus cu bătăușul ăla în clasa a șaptea. Versiunea ei matură. Versiunea ei adevărată. Cea care a învățat cum să se teamă.

— Ar trebui să plec. Nu-mi place să mă văicăresc, spune ea, recăpătându-și calmul în timp ce eu împing ușa metalică și părăsim încăperea cu rafturi, strecurându-ne în holul bleu pal.

Încearcă să se ascundă. Știu ce înseamnă să te ascunzi. Eu fac asta de un an.

— *Nu pleca*, îi răspund, coborând de îndată vocea. Nu e nevoie… Au spus că or să aibă rezultatele într-o oră și… și… și… și avem atâtea lucruri de văzut aici… dacă vrei.

Îmi mușc buzele ca să mă opresc din vorbit. Nu ajută.

— Ascultă, nu am dorit să fiu nevoit să fac asta, adaug. Dar dacă chiar vrei, putem să scoatem Louisiana Purchase[12] și să scriu „Clementine e cea mai tare!” în josul paginii.

Abia dacă schițează un zâmbet.

— Deja am făcut-o pe Constituție.

— Bine, ai câștigat, spun oprindu-mă în centrul holului și rezemându-mă de brâul de marmură. Dacă vrei să te întâlnești cu președintele, o să te duc să te întâlnești cu președintele.

Nici nu clipește.

— Nu-l cunoști pe președinte.

— Poate că nu. Dar știu în ce cameră merge când își face vizitele de lectură.

— Știi?

— Știu. Vrei să vezi?

Își îndreaptă spatele și-și răsucește brațul într-o parte și în alta astfel încât brățările ei stilate îi alunecă de la încheietură spre cot și cicatrice.

— E departe de aici sau…?

— De fapt, te afli chiar în fața locului cu pricina.

Îi arăt undeva peste umărul ei, iar ea se învârte pe loc dând cu ochii de o ușă metalică vopsită bleu-deschis, ca și holul. Ușor de trecut cu vederea, ceea ce este, desigur, și motivul pentru care arată astfel. Singurul lucru care iese în evidență este gemulețul pătrat din sticlă, acoperit cu un material negru în cazul acestei uși. Jos, lângă mâner, e o încuietoare cu cifru, de genul celor care se găsesc pe ușa seifurilor.

— *Asta e tot*? întreabă Clementine. Seamănă cu dulăpiorul pe care-l aveam în vestiarul de la sală.

Clatin din cap.

— SCIF-urile sunt mult mai sigure decât sistemele de siguranță ale vestiarelor.

---

[12] Actul prin care este oficializată cumpărarea teritoriului Louisiana de la francezi în 1803 (n. tr.).

— Cum le-ai spus? Skif-uri?

— SCIF – Sensitive Compartmented Information Facility[13], îi explic, lovind ușor cu degetul mijlociu în ușă și ascultând zgomotul înfundat care arată cât este de groasă. Fii serioasă, când citești un document secret, crezi că poți, pur și simplu, să-l deschizi pe birou? Poți fi urmărit de pretutindeni – prin ferestre, prin dispozitive de ascultat și filmat – Big Brother nu mai lucrează pentru noi. Așa că, peste tot în clădirile guvernamentale avem camere construite și certificate de CIA.

— Skif-uri, spune ea.

— SCIF-uri. Pereți cu căptușeală metalică de aproape un centimetru, podele acoperite cu plăci metalice de douăzeci de centimetri pentru a împiedica pe cineva să tragă cu urechea, fără ferestre, folii de cupru în colțuri pentru a bloca orice fel de transmisiune, bare peste gurile de aerisire, pentru ca Tom Cruise să nu se poată lăsa în jos pe vreuna dintre ele pe trapezul lui…

— Și aveți aici unul dintre SCIF-urile astea?

— Glumești? Numai tipii care se ocupă de partea legislativă au *șaisprezece.* Fiecare clădire importantă din D.C. – Casa Albă, Capitoliul, clădirile care aparțin Senatului sau Congresului – dacă ai pe cineva important în clădire, ai și un SCIF. Și cei mai importanți dintre importanți le au chiar și în case. Niște cămăruțe în care se citesc secretele vitale ale lumii.

— Și putem arunca o privire înăuntru? mă întreabă bătând și ea ușor cu degetele în ușă.

Râd forțat.

Ea nu-mi răspunde la hohote. Nu încearcă să mă forțeze. A pus o întrebare onestă și așteaptă un răspuns la fel.

— Dacă nu poți, nu-i nimic, adaugă.

— Nu, *pot*… doar că…

— Beecher; te rog nu mai face mutra aia stresată. Nu am vrut să te fac să te simți prost.

— Nu, nu mă simt prost.

— Hai să mergem să facem treaba cealaltă, spune îndepărtându-se deja.

— Oh, du-o naibii pe fată înăuntru, se aude o voce gravă răsunând în stânga noastră.

În susul holului, un bărbat de culoare, mai în vârstă, cu o mustață ca o omidă, se îndreaptă spre noi cu o cană enormă de cafea în mână. În ciuda vârstei, are în continuare constituția atletică și mușchii care i-au permis să

---

[13] Zonă compartimentată destinată informațiilor cu nivel de clasificare sporit, original în lb. engleză (n. tr.).

facă parte din serviciul de pază al instituției. Dar e de ajuns o privire la bărbia cu gropiță și la zâmbetul larg să-ți dai seama că Orlando Williams e mai degrabă un pisoi decât un leu.

— Asta e fata pentru care făcuseși o pasiune? Cea care îți va vindeca inima pe care ți-a frânt-o Iris?

Orlando strigă chiar dacă se află la doar câțiva pași distanță.

— Cine e Iris? întreabă Clementine.

În fiecare birou există o gură-spartă. Orlando este gura noastră spartă sau, ca să fim mai exacți, a mea, de când a descoperit că:

1. Eram din statul lui natal, Wisconsin, și

2. Fusesem singurul arhivar dispus să-i arate cumnatului său, într-un tur privat, Trezoreria.

Indiferent ce înseamnă asta, e hotărât să-mi întoarcă favoarea.

— Hai, du-o înăuntru – nici măcar nu o să te notez în raportul pe etaj, adaugă, vârându-și foile sub braț și sorbind îndelung din cana cu cafea.

— Orlando, apreciez amabilitatea, dar nu vrei tu să…

— *Ce*? Eu încerc să te ajut – să-i arăți dragostea ta… de aventură.

Întorcându-se spre Clementine, spune:

— Deci, ți-a vorbit despre vremea când făcea fotografii la nunți?

— Orlando…, încep pe un ton amenințător.

— Ai făcut fotografii la nunți? întreabă Clementine.

— După facultate m-am mutat aici în speranța că voi face fotografii pentru *Washington Post.* În loc de asta, am petrecut trei ani ocupându-mă de nunți în Annapolis. A fost bine, îi spun.

— Până când a avut ocazia de a ajuta oamenii în mod direct și apoi a venit aici. Acum este eroul *nostru.*

Clementine zâmbește obraznic spre Orlando.

— Apreciez laudele prea puțin subtile, dar îți dai seama că Beecher se descurcă foarte bine și fără ele, nu?

Orlando zâmbește și el obraznic la ea. O place. Bineînțeles că o place.

— Haideți odată! insistă Orlando, uitându-se doar la ea. Președintele nu e programat să sosească până la… Se uită la ceas. Aveți cel puțin o oră, chiar mai mult, dacă întârzie. În plus, căruciorul cu dosarele lui nici măcar nu a ajuns încă acolo. Cui îi pasă dacă intri să vezi o cameră goală?

Mă holbez la ușa albastru-deschis și la încuietoarea cu cifru a cărei combinație evident că o cunosc pe de rost. Fără îndoială, ar fi ușor, dar regulile spun…

— Dumnezeule, Beecher – lasă că deschid *eu* nenorocita asta de cameră pentru ea! strigă Orlando.

Se îndreaptă spre cabină și apasă butonul argintiu al interfonului. O lumină roșie se aprinde când de la capătul celălalt se aude răspunzând o voce joasă:

— Paza.

— Venkat, sunt Orlando, spune el, vorbind aproape de interfon.

Recunosc numele de pe lista cu membrii staff-ului. Venkat Khazei. Adjunctul șefului serviciului de pază.

— Deschid SCIF 12E1, spune Orlando. Fac o verificare prin sondaj.

— Sună bine. Dar nu uita: Moise e pe drum încoace, știi, nu? răspunde Khazei în interfon, folosind numele de cod pe care îl folosim noi pentru președinte.

— De-asta verific camera mai întâi, se răstește Orlando ca răspuns.

Din interfon nu se mai aude nimic, apoi doar două cuvinte.

— Vizionare plăcută.

Orlando se întoarce la noi cu pași mari și zâmbetul i se lărgește și mai tare dezvelindu-i toți dinții.

Pe sub cămașă port un șnur subțire din piele de care atârnă o cheie veche de casă. Pe când eram la liceu și lucram la anticariatul lui Farris, am găsit cheia pusă pe post de semn de carte într-un dicționar vechi. E ciudat, dar exact în aceeași zi am fost acceptat la Wisconsin, primul pas al evadării mele din orășelul natal. Cheia magică a rămas cu mine. Acum o port de atâta vreme, încât aproape că nu o mai simt. În afară de momentele când sunt transpirat și începe să mi se lipească de piept. Ca acum.

— Beecher, șoptește Clementine, dacă asta îți dă atâtea bătăi de cap, hai să trecem peste camera asta și…

— N-am nimic. Nicio bătaie de cap, îi spun, știind foarte bine că, dacă aș fi fost cu Iris, aceasta m-ar fi făcut să plec de-acum zece minute.

— Poftim, ține asta, spune Orlando, oferindu-mi cana de cafea ca să se ocupe de încuietoarea cu cifru.

— În SCIF-uri nu sunt permise mâncarea și băutura, îi amintesc refuzând să o iau.

— Pe bune, asta e regula, Beecher? îmi strigă peste umăr.

Înainte să-i pot răspunde, îi dă lui Clementine cana de cafea și meșterește rapid ceva învârtind încuietoarea înainte și înapoi.

Cu un clic și un zgomot înfundat, ușa se deschide sărind brusc în lături ca ușa unui seif, ceea ce și e de fapt.

Chiar și Orlando e atent și-și înalță gâtul privind în caz că, prin absurd, înăuntru e cineva.

Fac și eu același lucru, ridicându-mă deja pe vârfuri ca să mă uit peste umărul lui Orlando să mă asigur că nu e nimeni.

Clementine se comportă diferit. Nu se grăbește – nu e absolut deloc nerăbdătoare – dar, cu pași rapizi, plini de încredere, intră înăuntru fără pic de teamă. Ceea ce mi se pare chiar mai sexy decât să-mi spună să mă holbez la sânii ei.

— Micul nostru Birou Oval, adaugă Orlando, mișcându-și palmele ridicate ca o stewardesă care arată culoarele de urgență.

Cu toate acestea, spre deosebire de Biroul Oval și decorul său somptuos, cămăruța aceasta fără ferestre este bej, bej și iar bej, cu o masă lată de stejar în centru, un telefon cu linie secretizată pe masă și două scaune de lemn tipice pentru o bibliotecă.

Când intră aici prima oară, cei mai mulți membri ai staff-ului nu se pot abține să exclame: *„Asta e tot*?"

Clementine înconjoară biroul, studiind fiecare perete bej de parcă ar fi admirat niște tablouri de Picasso.

— Îmi place posterul, spune în cele din urmă.

În spatele meu, lipit de partea interioară a ușii metalice, se află un poster cu o ceașcă aburindă de cafea și un avertisment scris cu litere roșii, de-o șchioapă:

O mulțime de informații pot da pe dinafară.
Aveți grijă ca discuția voastră să fie sigură până la ultima picătură.

Cu toate acestea, în timp ce citesc și eu cuvintele, gândul mă poartă brusc la…

Rahat. Cafeaua lui Orlando.

— Nu, *nu acolo*, o rog cu disperare în glas pe Clementine care e gata să se așeze și să pună cana fără capac pe biroul președintelui. Dacă se varsă…

Mă întind să o iau; ea se smucește ca s-o protejeze.

Nici nu e nevoie de mai mult. Dau cu dosul palmei peste plasticul cănii, cana se răstoarnă, iar lichidul maroniu se varsă pe tot biroul, prelingându-se spre partea unde se află Clementine.

O cascadă de cafea începe să se reverse jos, bătând darabana și desenând o linie lungă pe podeaua lustruită.

Trebuie să curățăm toate astea înainte ca președintele…

Clementine sare înapoi ca să nu se murdărească și lovește scaunul de lemn din spatele ei cu picioarele, dându-i un șut înapoi și răsturnându-l.

— Orlando, du-te după niște prosoape de hârtie! urlu, smulgându-mi halatul albastru de laborator să-l folosesc pe post de burete.

Scaunul de lemn lovește podeaua cu un trosnet…

… urmat de un zgomot ciudat, înfundat.

Mă întorc exact la timp pentru a vedea fundul scaunului, de unde cade pe podea o bucată pătrată de lemn, dezvăluind umbra unui obiect ascuns în interior.

De pe masă, cafeaua continuă să picure pe podea, dar balta maronie nu mai crește așa repede pe linoleum.

Simt un nod în gât.

Și mă uit pentru prima oară mai bine la ceea ce era înghesuit cu siguranță intenționat în mica ascunzătoare din scaun, iar acum se află pe podea, chiar în mijlocul bălții de cafea. Arată ca un mic dosar.

— Beech? șoptește Orlando în spatele meu.

— Da?

— Te rog, spune-mi că nu știai că e acolo.

— Habar nu aveam. Îți jur.

Ia cana de cafea de pe masă și dă pe gât ce mai era înăuntru. În timp ce simt cheia lipindu-mi-se de piept, știu că și el se gândește la același lucru: Dacă chestia asta a fost pusă aici *pentru*, sau, chiar mai rău, *de către* președinte…

— Beech? repetă el în timp ce balta de cafea mai are puțin și ajunge la dosar.

— Da?

— Suntem niște oameni morți.

— Da.

4.

În urmă cu șaptesprezece ani
Sagamore, Wisconsin

Alergând de-a lungul potecii din față, acoperite cu zăpadă, Clementine Kaye se cățără pe scara de lemn a căsuței al cărei oblon verde se bălăngănea. Se asigură că piciorul cu care atingea mai întâi treptele era întotdeauna cel stâng. Mama ei îi spusese că majoritatea oamenilor pornesc întotdeauna cu piciorul *drept.* „Însă ascultă la mine, Clemmi”, obișnuia mama ei să-i spună, „de ce ar fi distractiv să faci parte din *majoritatea oamenilor*?”

Chiar și acum, la cei treisprezece ani ai săi, Clementine cunoștea răspunsul.

Ajungând la ușa de la intrare, nu sună la soneria care făcea întotdeauna *ding* și niciodată *dong.* Nu avea nevoie să sune la sonerie.

Era pregătită. Avea o cheie și intră înăuntru.

Ușa se deschise larg, iar mirosul de parfum de trandafiri o învălui, dar nu strigă și nici nu întrebă dacă era cineva acasă. Știa că nu avea să răspundă nimeni.

Mama ei mai călătorea încă – avea trei spectacole în St. Louis – ceea ce însemna că avea să fie plecată până săptămâna viitoare.

Clementine nu își făcea griji că nu avea cine să o ajute la teme sau nu avea ce să mănânce la masa de seară. Crescuse fiind obișnuită să rezolve de una singură lucrurile. În plus, știa să gătească. Poate că diseară avea să-și facă tocăniță de cârnați.

De fapt, în timp ce își scotea haina de iarnă și o lăsa să cadă pe podeaua acoperită cu linoleum, unde se dezumflă și se îndoi precum un corp fără oase, nu încetă să zâmbească. Scărpinând rapid sub bărbie două dintre cele trei pisici brun-roșcate pe care mama ei le adusese din diferite călătorii, Clementine continuă să se miște rapid și dădu buzna în sufrageria supraîncărcată, aflată într-o dezordine de nedescris, porni CD player-ul care se legănă într-un echilibru precar acolo, pe marginea raftului de cărți și introduse discul etichetat *Penny Maxwell's Greatest Hits.*

Penny nu era doar cântăreața favorită lui Clementine. Penny era mama lui Clementine – care mai avea încă aproape trei sute de exemplare ale CD-ului ei cu *Greatest Hits* îngrămădite în dulapurile încastrate în perete, sub pat, în portbagajul și sub bancheta din spate a mașinii. Și asta fusese o altă

idee grozavă a mamei sale sau, mai degrabă, de groază. („Dacă faci *mai întâi* un CD cu Greatest Hits, o să se vândă mai repede, deoarece oamenii or să creadă că le scapă ceva.”) Clementine nu vedea asta. Pentru ea, așa arăta o viață normală.

Într-adevăr, în momentul în care muzica începu, iar sunetul tainic și totodată electrizant al trompetei umplu aerul din încăpere, Clementine își închise ochii, lăsându-se învăluită în vocea răgușită și familiară care îi cântase ca s-o adoarmă – același cântec, „God Bless the Child[14]” al lui Billie Holiday – încă de pe vremea când era doar un prunc.

Poate că mama are, poate că tata are,
Însă Domnul s-o binecuvânteze pe copila care are la rândul ei.

Clementine habar nu avea că mama ei schimbase cuvintele astfel încât să fie vorba despre o fetiță. Și nici nu avea habar că Billie Holiday scrisese cântecul după o ceartă deosebit de violentă avută cu propria ei mamă, legată de bani – de fapt, lucrul la care se referă, de fapt, cuvintele *pe copila care are la rândul ei.* Însă în momentul ăsta, așa cum stătea acolo în sufragerie, legănându-se înainte și înapoi în dansul închipuit pe care îl dansa întotdeauna cu mama ei după ce venea de la școală, fetița de numai treisprezece ani, Clementine Kaye, nu era tristă din cauză că era singură… sau pentru că trebuia să-și pregătească cina… nici chiar pentru că trebuia să își poarte singură de grijă.

Era pregătită. Ea era *întotdeauna* pregătită.

Însă mai mult decât pregătită, era pur și simplu bucuroasă să audă vocea mamei sale.

[14] Dumnezeu să-l binecuvânteze pe copil (n. tr.).

5.

În zilele noastre
Washington, D.C.

— Nu înțeleg de ce e așa un dezastru, spune Clementine în SCIF.

— Nu, nu, nu – *nu pune mâna*! urlă Orlando în timp ce eu mă întind după micul dosar.

— Ce? E ud leoarcă, îl contrazic, smulgându-l acum plin de cafea din balta de pe jos.

— Am fi putut să-l punem la loc, spune el.

— E ud leoarcă. Uite. Vezi cât de ud e? Ridic dosarul să vadă cum picură cafeaua din colțul plicului din hârtie de abaca în care era pus. Crezi c-aș putea pur și simplu să vâr chestia asta înapoi sub scaun ca și cum nu s-a întâmplat nimic? Trebuie să raportăm ce s-a întâmplat.

— Lando, ești acolo? Totul e OK în Buncăr? se aude spart o voce în walkie-talkie.

Ne întoarcem cu toții spre scaunul cu picioarele în sus și ascunzătoarea goală de sub șezutul acestuia.

— D-da, perfect, răspunde Orlando în walkie.

— Bine, vezi că în curând o să apară cineva acolo, se aude din nou vocea. Serviciul spune că pleacă în zece minute.

De aici, distanța până la Casa Albă se străbate în zece minute.

Dar numai în trei cu coloana oficială.

— Trebuie să ieșim de-aici, spun încercând să absorb toată cafeaua cu halatul.

Orlando nu-și ia ochii de la scaun. Într-o parte, chiar sub șezutul propriu-zis, se află o crăpătură îngustă – ca aceea de pe cutiile de scrisori – tăiată în bucata de lemn care face legătura dintre piciorul stâng din față și piciorul din spate.

— Ai idee ce poate fi asta…?

Clatină din cap cu privirea pierdută și fără nicio urmă din zâmbetul larg de mai devreme.

— Ai avut dreptate. Trebuie să raportăm asta.

— Îmi retrag spusele. Hai să ne mai gândim.

— Beech, dacă cineva folosește camera asta pe post de cutie poștală clandestină sau așa ceva…

— Nu ai de unde să știi asta.

— *Cutie poștală*? *întreabă* Clementine.

— Ca în filme, un fel de ascunzătoare unde se lasă lucruri, spune Orlando.

Îmi dau seama că nu a înțeles și adaug:

— E un loc unde lași ceva pentru o altă persoană, ca să nu riști o întâlnire față în față. Ca și cum ai ascunde ceva pentru cineva în spatele unei cutii poștale, sau într-o scorbură de copac, sau…

— … într-un scaun, spune Clementine, dându-și seama rapid de situație.

Având în vedere deschizătura îngustă de sub șezut, e foarte simplu să se strecoare ceva acolo și, pe urmă, să se scoată dându-se la o parte fundul fals.

— Deci dacă SCIF-ul ăsta e folosit numai de președintele Wallace și acolo este ascuns ceva pentru el…

— Sau *de el,* subliniază Orlando.

— Nu spune asta. N-avem de unde să știm asta. N-avem de unde să știm *nimic,* insist eu.

— Și tu chiar crezi ceea ce spui? Chiar crezi că avem de-a face cu o neînțelegere inocentă și haioasă din *Seinfeld,* prietene? Întreabă Orlando. Sau ți-e teamă că, dacă fac raport oficial, numele tău va rămâne pentru totdeauna legat de naiba știe ce rahat prezidențial se ascunde aici și peste care am dat noi?

În colțul dosarului se formează o picătură de cafea care se face din ce în ce mai mare, dar fără să cadă.

— Ar trebui să-l deschidem să vedem ce e înăuntru, sugerează Clementine, mult mai calmă decât noi doi.

— Nu. Nu-l deschide, mă împotrivesc.

— Cum adică? întreabă Orlando.

— Ai văzut vreodată un film de groază? E momentul ăla când se aude un zgomot în pădure și un idiot spune: *Hai să mergem să vedem de unde vine zgomotul ăla*! Și bineînțeles că-ți dai seama chiar atunci că idiotul va fi prima dintre victimele care vor urma. Ei bine… noi suntem acum în filmul de groază: în acest moment dosarul ăsta mititel este o cutie a Pandorei. Câtă vreme îl ținem închis – câtă vreme nu știm ce e în cutie – mai putem încă să lăsăm totul în urmă și să ne prefacem că nu s-a întâmplat nimic.

— În afară de cazul în care în cutie se află cu adevărat un monstru, subliniază Orlando.

— Orlando…

— Nu mă lua cu Orlando. E vorba despre *slujba* mea, Beecher.

— Da, și acum două secunde îmi spuneai să-l pun la loc.

— Totuși, e vorba de slujba mea. Eu sunt cel care patrulează pe holuri, verifică acte de identitate – de asta locul unde lucrez se numește *Pază.* Acum,

îmi pare rău dacă am găsit ceva în camera de lectură a președintelui, dar adevărul e că am găsit. Și dacă el sau altcineva comite o infracțiune sau scoate, sau bagă pe furiș documente clasificate în clădirea asta, chiar crezi că ar trebui să lăsăm totul în urmă și să ne prefacem că nu am văzut nimic?

Nu-mi ridic privirea, dar în dreapta mea se vede posterul cu avertismentul scris cu litere roșii pe spatele ușii închise de oțel. Nu mă deranjează nici pe departe la fel de tare ca expresia dezamăgită de pe fața lui Clementine care, în mod evident, nu suportă prea bine slăbiciunea celorlalți. Felul în care mă sfredelesc ochii ei căprui-deschis îmi spune că habar nu are care va fi verdictul meu până la urmă.

Aș vrea să mă cunoască mai bine.

Arunc dosarul ud spre masă.

— Să-ți amintești doar, când o să vină CIA să ne înhațe în miez de noapte și-o să ne pună niște saci negri pe cap, că *acesta* a fost momentul în care am fi putut evita totul.

Dosarul lovește masa cu un zgomot sonor.

Clementine nu spune niciun cuvânt. Dar, făcând un pas mic înainte, își ridică semeață capul ca și cum acum vede ceva cu totul și cu totul nou pe chipul meu. Și eu văd același lucru pe fața ei. O știu pe fata asta din clasa a șaptea. E prima dată când o văd impresionată de ceva.

— Beecher, o să dureze două secunde și pe urmă putem pleca, promite Orlando. N-o să regreți niciodată că ai făcut ceea ce trebuia.

Dar după ce a deschis dosarul și, în sfârșit, a dat cu ochii de ceea ce era înăuntru, pot spune deja că s-a înșelat.

6.

— Doamne, Dumnezeule, murmură Orlando.

— Nu pricep. Ce este? întreabă Clementine, venind mai aproape de mine, deși atentă să nu atingă nimic.

Eu nu-mi fac astfel de griji. Din buzunarele halatului plin de cafea scot o pereche de mănuși de bumbac așa cum are la el orice arhivar, mi le pun, ridic dosarul ca și cum ar fi dinamită și îl deschid. Înăuntru nu este un memorandum top-secret, nici locul în care se află bin Laden, nicio listă detaliată cu localizarea sateliților noștri de spionaj.

— E o carte, spune Clementine.

Parțial are dreptate. Are *coperta* unei cărți – piele neagră crăpată și plină de mucegai, cu niște triunghiuri roșii în fiecare colț de sus și de jos. Dar partea din interior – aproape toate paginile care-ar fi trebuit să alcătuiască o carte – este smulsă. La fel și cotorul: smuls, lăsând să se vadă cleiul pus acolo în vechime și firele rupte ale vechii legături. Fără interior, întreaga carte are grosimea unui simplu dosar-plic.

Îmi trec două degete înmănușate peste copertă. Din cauza prafului roșiatic (produs de putreziciunea adusă de trecerea vremii) adunat pe mănușă, mă gândesc că datează cel puțin din vremea Războiului Civil.

— *Noul dicționar de ortografie Entick,* citește Orlando pe copertă.

Mă uit la ceas. Dacă avem noroc, Wallace tot nu a plecat încă de la Casa Albă.

— De ce ar ascunde cineva un dicționar vechi, sfâșiat, pentru președinte? întreabă Clementine.

— Poate că *președintele* îl ascunde pentru altcineva, sugerează Orlando. Poate că atunci când este singur în cameră îl pune în ascunzătoarea din scaun să-l ia cineva mai târziu, cineva care încă nu a venit să-l ia.

— Sau e la fel de posibil ca toate astea să nu aibă nimic de-a face cu președintele, iar cartea aceasta să fie ascunsă în scaunul ăla de cine știe câți ani, spun și eu.

Jur că-l *aud* pe Orlando dându-și ochii peste cap.

— Ce, de ce ți se pare o idee atât de aiurea? întreb.

— Beecher, îți aduci aminte când cercetătorul ăla transpirat, cu ochii umflați și nasul borcănat a venit aici și ne-a furat niște hărți vechi?

— Da.

— Și când femeia aia cu față de desen animat a fost arestată fiindcă șterpelise scrisorile alea ale lui Teddy Roosevelt, căci se gândea că va avea mai multă grijă de ele decât noi?

— Unde vrei să ajungi?

— Vreau să ajung la faptul că mai știi cum au reușit să nu fie descoperiți atâta vreme? Fiindcă au luat un briceag micuț și au tăiat fiecare pagină din volumul legat, filă cu filă, până ce nu a mai rămas aproape nimic, spune el, trecându-și degetul pe vechiul dicționar ca și cum ar fi Sherlock Holmes însuși.

— Și asta e măreața ta teorie? Că Orson Wallace – președintele Statelor Unite, omul care poate să ceară să i se aducă orice document *chiar la el, în orice moment* – nu numai că fură de la noi, dar ceea ce fură sunt niște pagini de dicționar fără niciun fel de valoare?

Pentru prima oară în ultimele cinci minute, flecarul-șef al biroului rămâne tăcut.

Dar nu pentru prea mult timp.

— Faptul *real* este, spune Orlando în cele din urmă, că această carte – acest dicționar sau ce e el – e proprietatea Arhivelor.

— Nici măcar asta nu știm! Cotorul este smuls, așa că nu există niciun număr de înregistrare. Și dacă te uiți în el…

Deschid coperta de deasupra căutând ștampila albastră circulară cu *Arhivele Naționale* care se găsește în unele dintre cărțile mai vechi din colecția noastră.

— Nici măcar ștampila nu este…

Mă opresc brusc.

— Ce? întreabă Orlando în timp ce eu mă holbez la partea interioară a copertei. Ai găsit ceva?

Sprijinindu-mă cu ambele palme de birou, citesc inscripția scrisă de mână o dată și încă o dată.

Exitus
Acta
Probat

— *Exitus acta probat*? citește Clementine cu voce tare peste umărul meu.

Dau din cap, simțind deja o durere puternică de cap la baza nasului.

— Exitus acta probat. *Rezultatul justifică fapta.*

— Știi *latină*? întreabă Clementine.

— Eu în școală nu am jucat fotbal, îi răspund.

— Nu înțeleg, spune Orlando. Rezultatul justifică fapta. Asta e de bine sau de rău?

— *A plecat Moise,* se aude răsunând puternic walkie-talkie-ul lui Orlando. Or să ne anunțe din nou când ajunge în clădire.

Studiez cartea în timp ce durerea îmi devine din ce în ce mai puternică.

— S-ar putea să mă înșel, încep, dar dacă deducția mea e corectă… cred că această carte i-a aparținut lui George Washington.

7.

Stai, stai puțin, spune Orlando. George Washington? Cel cu dinții de lemn...[15]?

— ... de cireș, îi termin propoziția, ridicând cartea și studiind cu atenție literele.

Hârtia este într-o stare atât de proastă – foarte îngălbenită, deja maro și aspră la pipăit – încât e greu de spus dacă cerneala de pe ea e nouă sau veche.

În spatele meu se aud niște chei zăngănind. Mă întorc exact la timp ca să-l văd pe Orlando luptându-se cu micul seif de metal din peretele îndepărtat al camerei.

Răsucește cheia și cutia se deschide dezvăluind privirii o grămadă de casete video și un aparat video masiv, în care caseta se bagă pe deasupra și care ar fi putut fi furat cu ușurință din casa bunică-mii. Avem noi un buget bun, dar nu chiar atât de bun.

— Ce faci? întreb.

— Te scutesc să joci rol de june prim, spune el scoțând o casetă și introducând o alta în video. Sau ai prefera să zâmbești către cameră în timp ce ai în mână unul dintre obiectele secrete ale președintelui?

Aproape am uitat. În colț se află o cameră video minusculă care ne-a înregistrat din momentul în care am pășit înăuntru. Singura veste bună este că, pentru a păstra siguranța fiecărui SCIF – și pentru a-i împiedica pe cei din afară să intercepteze imaginile – fiecare cameră este dotată cu un sistem de sine stătător, adică nu există nicio transmisie dinspre sau înspre Buncăr, iar caseta aceea – cea pe care o bagă în buzunar Orlando – e singura dovadă că eu și Clementine am fost aici.

— Ești sigur că e o idee bună? întreb.

— E o idee bună, spune Clementine, dând din cap încrezătoare spre Orlando.

În toată panica aceea, ea nu e deloc panicată.

Privește... studiază... absoarbe totul. Nu e prea mare diferența față de faza cu coarda de acum atâta amar de vreme.

— Poate că ai avut dreptate totuși, subliniez eu. Poate că ar trebui să raportăm situația asta la Serviciul de Securitate.

---

[15] Exista un mit potrivit căruia George Washington avea o proteză din dinți de lemn (n. tr.).

— Eu *sunt* Serviciul de Securitate – eu sunt *agent de pază,* spune Orlando. Și pot să-ți spun de pe acum – *Absolut. Fără nicio îndoială* – ce avem noi aici dovedește o breșă gravă în sistemul nostru de securitate.

— Dar dacă iei caseta aia video…

— Beecher, apreciez că ești așa amabil. Și știu că nu-ți place să-i crezi pe oameni capabili de ce e mai rău, dar dă-mi voie să-ți fac pentru o clipă o infuzie de viață reală: există doar două posibile explicații pentru ce s-a întâmplat aici. Fie numărul unu roman: Președintele Wallace nu știe nimic despre cartea asta, caz în care ne putem liniști cu toții, iar eu voi începe o investigație așa cum trebuie. Fie numărul doi roman: Wallace *știe* despre cartea asta, caz în care o să o vrea înapoi, caz în care, dacă i se va înmâna o casetă video cu fețele noastre pe ea, rezultatul nu va fi altul decât că președintele Statelor Unite… ne va declara război.

— Acum tu ești prea melodramatic.

— Melodramatic? Cine vorbea despre cum o să ne înhațe CIA și să ne pună saci negri pe cap?

Orlando mă provoacă.

— Asta nu înseamnă că președintele ne declară război.

— Pe bune? Credeam că știi istorie.

Chiar știu istorie.

— Atunci dă-mi un nume – Valerie Plame… Monica Lewinsky… Nu-mi pasă cine sunt sau câtă dreptate au avut – spune-mi o persoană care *vreodată* s-a pus cu un președinte în funcție și nu a pățit absolut nimic din niciun punct de vedere.

— Mark Felt, îi răspund.

— Mark Felt?

— Deep Throat[16]. Tipul care a spus adevărul despre Nixon.

— Știu cine e, Beecher. Dar singurul motiv pentru care Mark Felt a scăpat fără să pățească absolut nimic a fost că *nimeni nu știa cine este*! insistă Orlando, fluturându-mi cartea în față. N-ai înțeles? Câtă vreme avem caseta asta, putem fi Deep Throat, iar eu pot să-mi fac ancheta. Dacă pierdem caseta asta, îți pot garanta, dacă e ceva aiurea cu cartea asta – și, haide, trebuie să recunoști că e ceva aiurea cu cartea asta – o să ne dăm cap în cap cu un om care este atât de prostește de puternic, încât oriunde s-ar duce, se trimit cu avionul pungi cu propriul lui sânge. Ai încredere în ce-ți spun. Ai vrut să acționăm cu creier. La faza asta arătăm că avem creier.

---

[16] Deep Throat este pseudonimul dat celui care a furnizat în secret informațiile privind implicarea președintelui american Richard Nixon în scandalul Watergate. La treizeci și unu de ani de la demisia lui Nixon şi la unsprezece ani de la moartea acestuia, s-a dezvăluit faptul că Deep Throat era fostul director adjunct al FBI, Mark Felt (n. red.).

— Dar tu? îl întreb pe Orlando. Când ne-ai dat drumul înăuntru… când ai vorbit cu individul ăla de jos, Khazei… Numele tău e deja în registru.

— Trebuie să ne ocupăm de fiecare dezastru pe rând. În plus, dacă avem noroc, s-ar putea ca pe caseta asta să se afle cel care a strecurat cartea înăuntru inițial, spune în timp ce-și îndeasă caseta video pe sub curea, în pantaloni. Acum spune-mi despre chestia aia în latină: *Ex act probe it*?

— *Exitus acta probat.* Este motto-ul pe care-l folosea Washington pentru a-și personaliza cărțile, îi explic în timp ce închide seiful.

— Apare pe blazonul familiei sale și pe coperta interioară a tuturor cărților lui.

— Și așa arăta? întreabă Orlando, deja îndreptându-se spre ușă. Trei cuvinte mâzgălite pe o pagină?

— Nu… blazonul este o operă de artă: înfățișează imaginea unui vultur, două dungi roș-albe, plus trei stele. Dar când Washington și-a desenat blazonul propriu, a adăugat cu mâna lui cele trei cuvinte: *Exitus acta probat,* îi spun în timp ce Clementine îmi face semn să îl urmez pe Orlando și să plecăm din cameră.

Trebuie să ieșim de aici. Dar exact când mă mișc, îmi vibrează telefonul în buzunar. Pe ecran apare *NPRC,* dar este codul zonei St. Louis 314 ceea ce-mi amintește motivul pentru care ne aflam în camera asta.

Lângă mine, Clementine măsoară din ochi telefonul din mâna mea. Nu se agită, nu se tensionează. Dar, din modul în care-și strânge buzele, îmi dau seama că văd un crâmpei din acea parte pe care nu o poate ascunde. Adevărata Clementine. Clementine cea speriată. Să trăiești douăzeci și nouă de ani fără să știi cine îți este tatăl? Indiferent peste ce am dat legat de președinte trebuie să mai aștepte.

— Te rog, spune-mi că ai vești bune, rostesc după ce apăs butonul pentru a răspunde.

— Eu pot să-ți ofer doar informații. *Bune* și *proaste* sunt numai veșmintele subiective pe care tu decizi să le folosești pentru a îmbrăca informațiile, îmi spune colega arhivar Carrie Storch, fără niciun dram de ironie, amintindu-mi că pe aici, cu cât ești mai bun la studiatul cărților, cu atât ești mai slab la comunicare și relații interumane.

— Carrie, l-ai găsit sau nu pe omul nostru?

— Pe tatăl prietenei tale? A fost, în acel ținut din Wisconsin, singurul *Nicholas* care s-a înrolat pe 10 decembrie în anul acela. Sigur că l-am găsit.

— L-ai găsit? Fantastic!

— Din nou, o să trebuiască să las calificativele astea pe seama ta, spune ea, cu un pufnet ușor pe care eu îl iau drept râs.

Carrie nu râde niciodată.

— Carrie, mai e ceva ce nu-mi spui?

— Pur și simplu îți dau informațiile, spune ea. Dar stai să vezi cine e tatăl.

Rostește cuvintele, face o pauză, apoi le rostește din nou, știind că mie nu-mi vine să-mi cred urechilor.

Președintele Statelor Unite trebuie să sosească din moment în moment. Dar acum mă întreb dacă nu cumva asta e cea mai mică dintre problemele noastre.

— Clementine, spun luând-o de mână și pornind spre ușă, trebuie să te scoatem de aici.

8.

Spitalul St. Elizabeths
Washington, D. C.

Acum nu mai sunt numiți *pacienți cu probleme mintale*.

Acum li se spune *consumatori*.

Ce idee mizerabilă, se gândi infirmierul Rupert Baird în timp ce împingea căruciorul cu sucuri de-a lungul anostului coridor alb-spălăcit. Aproape la fel de rea ca atunci când începuse să spună KFC în loc de Kentucky Fried Chicken. Era la fel și cu pacienții. Dacă ești prăjit, ești prăjit și gata.

Hehe.

Analogia era amuzantă, se gândi Rupert.

Dar totuși, o idee de tot rahatul.

— Hei, tu, Jerome, strigă el împingând căruciorul cu sucuri în Camera 710. Am suc de mere și de portocale. Ce preferi?

Picior peste picior, la el în pat, Jerome stătea pur și simplu acolo, refuzând să-și ridice privirea din suplimentul ziarului, fascicula dedicată reclamelor, singura secțiune a ziarului pe care o citea vreodată.

— Mere sau portocale? întrebă Rupert din nou.

Niciun răspuns.

— Ai vreun cupon pentru oferte avantajoase? adăugă Rupert.

Niciun răspuns. La fel ca de fiecare dată.

Rupert știa că nu trebuia s-o ia în nume personal – acesta era *într-adevăr* salonul 5 al pavilionului John Howard, lăcașul NMN-urilor. Nevinovați pe Motive de Nebunie.

În timp ce răsucea căruciorul cu sucuri, întorcându-l din trei mișcări, se îndreptă spre Camera 711 aflată pe partea opusă a holului, știind că avea să fie mult mai ușor să se ocupe de următorul pacient – adică nu, de următorul *consumator.*

Nu fusese întotdeauna așa. Când pacientul 711 sosise aici, în urmă cu zece ani, nu i se permitea să primească vizitatori, nu avea dreptul la corespondență, la obiecte ascuțite sau șireturi de pantofi. Și, în mod sigur, nu i se permitea accesul la căruciorul cu sucuri. De fapt, potrivit spuselor lui Karyn Palumbo, care se afla aici de mai mult timp decât oricine altcineva, în timpul celui de-al doilea său an petrecut aici, 711 fusese prins pilindu-și unghia degetului mijlociu și făcând-o la fel de ascuțită ca o lamă de ras,

sperând să încrusteze cu ea o cruce însângerată pe gâtul uneia dintre fetele de la școala de frizerie care obișnuiau să vină să tundă pacienții gratuit.

Bineînțeles că ei sunaseră imediat la Serviciul Secret.

Ori de câte ori 711 era implicat în ceva, trebuiau să sune la Serviciul Secret.

Asta se întâmplă când cineva încearcă să tragă un glonț în președintele Statelor Unite.

Însă după zece ani de terapie și de medicamente – atâta amar de terapie și de medicamente – 711 era un om nou-nouț. Un om mai bun.

Un om vindecat, după cum gândeau Rupert și majoritatea medicilor.

— Hei, tu, Nico, strigă Rupert în momentul în care intră în încăperea mobilată sărăcăcios. Înăuntru se aflau un pat de o singură persoană, o noptieră de lemn și o măsuță de toaletă vopsită pe care nu erau decât Biblia lui Nico, mătăniile lui din sticlă roșie și cel mai nou calendar al echipei Washington Redskins, distribuit gratuit.

— Suc de mere sau de portocale? întrebă Rupert.

Nico își ridică privirea din cartea pe care o citea, lăsând să i se vadă părul încărunțit și ochii ciocolatii, apropiați. În urmă cu zece ani, în mijlocul vizitei președintelui la o cursă NASCAR, Nico aproape că îl omorâse pe cel mai puternic om din lume. Înregistrarea video fusese derulată de nenumărate ori de atunci încoace și se difuza încă la fiecare aniversare a acelei date.

În momentul în care izbucniseră țipetele, un furnicar de agenți ai Serviciului Secret trăseseră de Nico din spate, smulgându-i arma din mâini.

Cu toate acestea, în prezent, Nico era băiat deștept.

Avea destulă minte ca să nu vorbească de vremurile acelea.

Știa că n-ar fi trebuit să lase lumea să-l vadă în halul acela.

Însă singurul lucru pe care Nicholas „Nico” Hadrian nu îl știuse la vremea respectivă, în timp ce era tras cu putere și țintuit cu atâta forță la pământ, fusese că avea o fetiță.

— Haide, Nico – mere sau portocale? strigă Rupert.

Buzele lui Nico se despărțiră într-un zâmbet cald.

— Oricare. Din care ai mai multe, îi replică el. Știi bine că-s ușor de mulțumit.

9.

— Spune-mi ce nu-mi spui, îmi cere Clementine în timp ce ridic scaunul și-l pun la locul lui ca să-mi termin dereticatul superficial.

Repezindu-mă spre ușă, țin într-o mână vechiul dicționar, iar în cealaltă, halatul plin de cafea.

— Orlando, eu trebuie să…

— Pleci. Eu trebuie să armez din nou alarma, strigă el în urmă, umblând la tastatura electronică. Nu uitați să vă țineți gura, bine? Fiți Mark Felt. Nu Lewinsky.

— Bine, dar dacă cercetăm chestia asta și se dovedește a fi ceva grav…

— … eu voi fi primul care mă voi duce să le înmânez rochia pătată, spune el cu mâna pe caseta video de la curea.

În timp ce armează din nou încuietoarea ușii, o luăm la fugă.

Orlando e băiat mare. Se descurcă singur. Cu Clementine e însă altă poveste. Știe că telefonul pe care l-am primit era în legătură cu tatăl ei.

— L-au găsit, nu? spune ea în timp ce ne îndepărtăm de SCIF și alergăm pe culoar.

La distanță se aud sirenele mașinilor de poliție. Coloana oficială a lui Wallace se apropie, iar dacă dicționarul acesta vechi a fost într-adevăr pus acolo pentru președinte – dacă cineva îl ajută cumva să pună mâna pe el ori, mai rău, să-l fure sau dacă e ceva de valoare ascuns în el – ultimul lucru de care avem nevoie acum este să fim văzuți atât de aproape de SCIF cu…

— *Ding*! se aude sunetul liftului în timp ce noi dăm colțul.

Prind viteză. Nimeni nu este atât de rapid încât să ne vadă.

— Beecher Benjamin White, crezi că sunt orb!? Dă-te la o parte de lângă fata aia chiar acum…!

Clementine îngheață.

— … în afară de cazul în care ai de gând să-mi faci cunoștință cu ea! strigă un bărbat cu părul șaten, pieptănat peste cap și o barbă neîngrijită, de câteva zile, râzând deja de propria lui glumă proastă.

La cei douăzeci și nouă de ani ai lui, Dallas e cu un an mai mic decât mine și ar trebui să-mi fie subordonat.

Nu-mi este.

— Dallas Gentry, adaugă el ca și cum Clementine ar trebui să recunoască numele.

În ceea ce-i privește pe arhivari, fiecare are specialitatea lui. Unii se pricep la diverse aspecte legate de război. Alții se pricep să caute date greu de găsit. Dar Dallas se pricepe cel mai bine să-și vadă numele în ziare. Apogeul a fost acum câteva luni când a deschis un prăfuit dosar de personal din 1806, de la Departamentul de Război, și a dat peste o scrisoare scrisă de mână de Thomas Jefferson, nemaivăzută înainte. Sigur, a fost noroc chior – dar fusese norocul lui Dallas, iar a doua zi numele lui apărea în *Washington Post* și Drudge și în circuitul de lectură de la fiecare universitate unde era socotit acum un fel de Indiana Jones al hârțoagelor. Pentru a-și sărbători ascensiunea, Dallas se decisese să-și tragă și o față de intelectual așa că-și lăsă barbă (ca și cum ar mai fi fost nevoie de bărboși pe-aici). Partea cea mai tristă este că, având în vedere recenta lui promovare, în cazul lui strategia asta chiar funcționează, ceea ce mă face să mă gândesc dacă nu cumva el se va ocupa de președintele Wallace astăzi. Dar în timp ce mă precipit înnebunit încercând să ascund dicționarul sub halatul îmbibat cu cafea, îmi dau seama că nu e momentul să aflu asta.

— Ascultă, ne cam grăbim, spun în continuare, fără să mă uit la el.

Clementine îmi aruncă o privire care pur și simplu mă arde.

La început nu înțeleg. Îmi arată după colț, înapoi spre SCIF. Oh, rahat. Orlando e încă acolo. Dacă Dallas se abate într-acolo și dă peste el și pe urmă face legătura dintre el și obiectul dispărut…

— Adică…, nu, avem destul timp, îi spun lui Dallas. Frate, barba aia e supertare.

Barba aia e supertare? *Dumnezeule, când m-am transformat în Charlie Brown*?

— Acela e *cocktail cald de rom*? se bagă și Clementine în vorbă, adulmecând în aer.

— Pe-aproape. Rom cu lichior de cireșe, răspunde Dallas, vizibil impresionat, în timp ce se întoarce spre ea holbându-se la piercing-ul din nas.

Nu i se întâmplă în fiecare zi să vadă în D.C. pe cineva care arată ca ea.

— Unde ai învățat cum miroase tutunul de pipă?

— De la șeful meu de la radio. Fumează pipă de mulți ani, explică ea.

— Stai puțin, te-ai apucat să fumezi pipă? întreb.

— Doar așa, ca ironie, mă tachinează Dallas, rânjind către Clementine.

Adevărul e că nu e un ticălos. Doar așa pare.

— Beecher, ce s-a întâmplat cu halatul tău? se aude o voce blândă de femeie în timp ce Dallas se întinde să dea mâna cu Clementine.

Chiar în spatele lui Dallas, dau cu ochii de o colegă arhivar, Rina Alban, o tânără brunetă cu părul drept, ochelari de citit verzi strălucitori pe nas și

trei noduri la șireturile de la pantofi. În lumea șoriceilor de bibliotecă, Rina este Mickey. Este foarte tăcută, foarte deșteaptă și foarte introvertită, în afară de cazul în care o întrebi despre adevărata ei dragoste, Baltimore Orioles[17]. În plus, seamănă, în mod ciudat cu Mona Lisa (ochii ei te urmează oriunde te duci) și, în majoritatea timpului, e la fel de vorbăreață ca aceasta. Dar nu și astăzi – nu având în vedere cum îmi studiază halatul mototolit ca și cum ar putea vedea cartea de sub el.

— Beecher, ce este *asta*? întreabă Rina iar.

— Cafea. Mi-am vărsat cafeaua, intervine Clementine, restabilind calmul.

— Stai puțin, tu ești tipa pe care o cunoaște din liceu, nu-i așa? întreabă Dallas, deși jur pe ce am mai scump că nu i-am vorbit niciodată despre Clementine lui Dallas.

Asta e problema cu locul acesta. Toată lumea face cercetări.

— Chiar nu ar trebui să vii cu cafeaua aici, spune Rina hotărât, pe un ton mai ridicat decât de obicei.

Știu de ce.

În fiecare lună, noi, arhivarii, suntem evaluați în funcție de câți oameni am ajutat. De la turiștii care vin aici, la scrisorile scrise de mână prin care suntem rugați să găsim o rudă decedată, fiecare răspuns este numărat și luat în seamă. Da, asta ne folosește pentru a ne justifica slujbele, dar provoacă și o competiție aiurea între noi, în special după dimineața aceasta, când i se spusese Rinei că a fost, pentru a cincea lună consecutiv, numărul doi pe listă.

Apropo, Beecher, felicitări pentru primul loc ocupat din nou, spune Dallas încercând să pară amabil.

— Primul loc la ce? întreabă Clementine, aruncând o privire în lungul holului și sperând să mai câștige câteva secunde pentru Orlando.

— La ajutat pe alții. Nu știi la ce e Beecher cel mai bun? întreabă Dallas. El răspunde chiar și la întrebările pe care le primește pe email prin site-ul Arhivelor Naționale, ceea ce nu-i place nimănui să facă, pentru că, atunci când răspunzi unui email, poți să fii sigur că te trezești cu un amic dispus să corespondeze cu tine pe termen lung. E adevărat, te plimbi pe aici cu cel mai drăguț tip din întreaga clădire, deși poate că îl înveți tu cum să se ajute și pe el însuși, adaugă Dallas, gândindu-se că așa poate ieși din nou în evidență.

Nu contează. Până acum, Orlando trebuie să fi plecat demult de lângă SCIF. Nu am de ce să-mi fac griji. Dar, când Clementine pășește între mine și Rina, Rina nu se uită la mine. Are privirea fixată asupra halatului meu.

— Eliberați holul, se aude o voce puternică, baritonală.

---

[17] Echipă de baseball (n. tr.).

Mă întorc exact când doi agenți din Serviciul Secret îmbrăcați în uniformă ies de pe casa scării. În stânga mea, luminile de deasupra liftului ne spun că acesta fusese chemat la parter. Sirenele se aud mai tare ca oricând. Vine Moise.

Fără niciun cuvânt, unul dintre agenți le face semn lui Dallas și Rinei, care o iau înapoi pe după colț. Acesta este răspunsul la întrebarea mea. Rina și Dallas sunt cei care se vor ocupa de Wallace în SCIF.

Mă duc să apăs butonul pentru a chema liftul. Agentul Serviciului Secret mai înalt clatină din cap și ne arată să o luăm pe scări. Până la sosirea președintelui, aceea este singura cale de coborâre.

— Ce s-a întâmplat cu halatul tău? întreabă agentul, arătând spre petele maronii îmbibate în material.

— Cafea, strig peste umăr, încercând să par relaxat în timp ce mă îndrept spre scări.

•

— Beecher, spune odată! zice Clementine imediat ce ieșim din raza lor vizuală. Spune-mi!

Clatin din cap, străbătând grăbit drumul printre rafturile mirosind a mucegai. Sunt tentat să o iau la fugă, dar în timp ce senzorii de mișcare se aprind unul după altul deasupra noastră, îmi amintesc de motivul cel mai bun pe care-l am să rămân calm. Senzorii sunt modalitatea prin care Arhivele economisesc energie, dar acum nu fac altceva decât să ne lumineze fețele pentru camerele video instalate în colțul fiecărui șir de rafturi. Și, spre deosebire de caseta pe care a șterpelit-o Orlando din cameră, acestea transmit fix în Biroul Serviciului de Pază.

— Ești sigur că pe aici e bine? întreabă Clementine când ajungem într-o secțiune unde luminile sunt deja aprinse.

Ca și cum am mai trecut pe aici.

— Sigur că e bine, spun încercând să deslușesc grupul de numere de înregistrare de pe capătul rândului din stânga noastră.

Mă opresc puțin. Puțin prea mult.

— Te-ai rătăcit, nu-i așa?

— Nu m-am rătăcit.

Mă studiază cu privirea ei la fel de intensă ca întotdeauna.

— Beecher…

— Nu m-am rătăcit. Da, m-am învârtit puțin în cerc. Dar nu m-am rătăcit, insist.

— Ascultă, chiar dacă te-ai rătăcit, nu-i nimic, spune ea fără urmă de reproș în glas.

Dar când se uită în altă parte începe să… chicotească.

— Râzi de mine?

— Îmi… îmi cer scuze, spune ea clătinând din cap incapabilă să se stăpânească.

Și partea cea mai rea este că are un râs grozav – râde din toată inima, nu fals, cum o fac unele persoane, doar din gură.

— Doar că… Toată alergătura asta… și caseta video, și Serviciul Secret… și faptul că toată lumea are pistol… E vorba despre *președinte,* Beecher! Ce naiba *facem* noi aici? întreabă ea râzând și mai tare.

Înainte să-mi pot da seama, mă trezesc râzând alături de ea. Râsul mă invadează încet, cu un sughiț doar și pe urmă începe să galopeze rapid. Are absolută dreptate. Să ne rătăcim în felul ăsta… ce mama naibii facem noi aici?

Stomacul îmi tresaltă făcându-mă să sughit pur și simplu de râs, ceea ce o face pe ea să râdă și mai tare. Se apleacă înainte ținându-se de burtă și aruncându-mi o altă privire așa cum n-am mai văzut-o niciodată. Durează doar o secundă – un zâmbet de apreciere la adresa mea, care lasă să se vadă o singură gropiță într-unul din obrajii ei…

Buf.

Pe jumătate adus de spate, mă uit jos și văd că dicționarul pe care-l ascunsesem sub halat alunecase și căzuse izbindu-se de podeaua acoperită cu linoleum din încăperea plină cu rafturi din 1950.

Clementine se holbează la cartea veche. Râsul i-a dispărut.

Și mie. Realitatea s-a întors. Și la fel și teama ei.

— Clemmi, ascultă-mă – indiferent ce am găsit în camera aia – indiferent ce fac ei cu cartea asta…

Mă privește cu ochii măriți. Eu trag adânc aer în piept.

— Pot să rezolv chestia asta.

Ea dă din cap, balansându-se ușurel.

— Chiar poți face asta, nu?

— Nu sunt sigur. Dar cred că pot.

Mă mai uit o dată la rafturile goale și studiez din nou numerele de pe capetele rândurilor, hotărât să găsesc drumul pe care trebuie să o luăm ca să revenim.

— Da. Așa e.

Mă măsoară cu atenție în timp ce liniștea ne învăluie treptat. În spatele meu, unul dintre senzorii de mișcare clipește și se stinge din cauza lipsei de mișcare. Eu aștept să primesc acea privire de mai devreme – lauda tăcută cu gropița din obraz. Nu vine. În loc de asta, se îndreaptă de spate, întorcându-și capul, ca și cum, de astă dată, mă studiază dintr-un unghi cu totul și cu

totul nou. Nu se mai balansează. Nu se mai mişcă. Pur şi simplu mă priveşte fix. Habar nu am ce vede.

Dar accept orice ar fi.

— Tata a murit, nu-i aşa?

— Ce? Nu…

— Beecher, tu ştii cine e tata, nu?

— Hai să…

— Dacă ştii…

Ochii i se umplură de lacrimi şi, exact ca mai devreme, în acea fracţiune de secundă când credea că nu mă uit la ea, fata care-i mereu pregătită… nu-i pregătită şi pentru asta.

— … *cum ai putea să nu-mi spui*?

Are dreptate. Absolută dreptate. Dar ca să-i dau aşa o veste pur şi simplu aici…

— *Beecher*…

Nu mai spune nimic altceva. Doar numele meu. Însă în acele două silabe stupide aud tot restul. De douăzeci şi nouă de ani, Clementine Kaye trăieşte printre golurile propriei vieţi. Şi din câte ştiu eu, trăieşte descurcându-se cu asta mai bine decât mine. În clasa a şaptea îmi amintesc cum am rămas pur şi simplu paralizat când doamna Krupitsky a pus toată clasa să facă felicitări pentru Ziua Tatălui, gândindu-se că în ziua aceea noi ne duceam întotdeauna la cimitir la el. Lângă mine, mica Clementine scria deja fericită, fără nicio grijă, transformând instantaneu felicitarea într-una pentru Ziua Mamei. Dar astăzi, în acele două silabe ale numelui meu, răsună din nou acele goluri, iar eu le aud cât se poate de clar şi răspicat.

— Nico Hadrian, izbucnesc.

Privirea ei se mută de colo-colo, încercând să analizeze informaţia.

Mă aştept să se rezeme de capătul rafturilor metalice pentru sprijin, dar trupul parcă i-a înţepenit. Încearcă din răsputeri să-şi recapete calmul. Nu reuşeşte.

— N-Nico? Vrei să spui bărbatul care…

— Da, el. Mda. Nico Hadrian.

Dau din cap sperând că voi putea atenua lovitura. Dar nu există nicio altă modalitate de a spune asta.

— Bărbatul care a încercat să-l împuşte pe preşedinte…

— Dar e în viaţă, nu?

— Da, sigur – adică, e într-un spital de boli mintale…

— Dar e în viaţă. Tatăl meu este în viaţă.

Se întinde spre raftul metalic din stânga ei, dar nici nu-l atinge.

— Nu este… nu este ceea ce mă așteptam, dar cred – cred – cred – că e mai bine decât să fi fost mort, nu? E mai bine, insistă ea, clipind iar și iar, în încercarea de a-și alunga lacrimile. Mi-a fost atât de frică să nu fi murit.

Ochii ei privesc în gol, drept înainte, ca și cum nici măcar nu ar vedea că sunt și eu acolo.

— Nu am crezut că va fi așa, dar… Există și lucruri mai rele în viață, nu?

— Clementine, ești…?

— Există lucruri și mai rele în viață. Ar fi putut să fie mort; ar fi putut să fie…

Se întrerupe și încet – chiar în fața mea – pare că își aude, în sfârșit, propriile cuvinte. I se lasă bărbia. I se împleticesc genunchii. Mai devreme nu era pregătită. Acum a înțeles, în cele din urmă, cum stau lucrurile.

O apuc de braț și o trag cu putere în sus. E timpul să o scot de aici.

La capătul unuia dintre rânduri – capătul real de data aceasta – împing o ușă de metal, iar șirurile de rafturi prăfuite de la etajul al nouălea rămân în urmă, fiind înlocuite cu holul lustruit de la etajul al treilea al clădirii principale de birouri.

Holul vuiește, în continuare, din pricina sirenelor convoiului prezidențial. Fără îndoială, în acest moment președintele se află deja în clădirea Arhivelor, probabil chiar în SCIF cu Dallas și Rina. Sirenele ar trebui să înceteze curând. Dar, în timp ce coborâm ultimele trepte spre holul principal, în timp ce-mi îndes cartea acoperită în halat sub braț și o trag pe Clementine după mine, aud în continuare sirenele. Până când apuc să-mi flutur insigna și să aud declicul care anunță că ușa cea grea se deschide, în lobby deja s-au adunat vreo șase agenți din Serviciul Secret înarmați. Sirenele se aud mai tare decât oricând.

Un val de aer extrem de rece de decembrie aproape că răstoarnă pomul de Crăciun din cauza decorațiunilor care flutură în bătaia vântului. Trag cu ochiul în dreapta mea și văd sursa tunelului vântos care s-a creat brusc: ușile automate care dau spre Pennsylvania Avenue sunt larg deschise.

— *La o parte*! *Urgență*! urlă cineva în timp ce o targă lucioasă de metal e împinsă vijelios printre ușile deschise de doi paramedici cu staturi impresionante, în cămăși albastre cu mâneci lungi.

— Ce se petrece aici? îl întreb pe agentul Serviciului Secret în uniformă care se află aproape de mine. S-a întâmplat ceva cu președintele?

Aruncă o privire spre insigna mea, ca să se asigure că fac parte dintre angajați.

— Crezi că ne-am mai afla aici dacă s-ar fi întâmplat asta? L-am scos de aici acum șase minute. E vorba despre unul de-al vostru.

O fâșie de hârtie din decorațiunile de Crăciun îmi alunecă pe lângă față și mi se înfășoară în jurul urechii. Nu o simt. Nu simt nimic.

— Cum adică *unul de-al nostru*?

— Unul dintre *ei,* clarifică el, împingând aerul cu nasul spre agenții de securitate aflați la principalul post de Securitate de la recepție.

— Se pare că un amărât a avut un atac cerebral – sau de cord. L-au găsit pe podeaua biroului lui. Cred c-au spus că se numea…

— *Orlando*!? strigă un paznic de la recepție.

— *Orlando*!? izbucnește Clementine în spatele meu.

Nu. Nu, nu. Nu se poate să fi spus…

Serpentinele de hârtie îmi alunecară peste ureche, zburând într-un mic vârtej, până în centrul holului de marmură.

Clementine în urma mea nu spune nimic.

E imposibil. Eu tocmai… el tocmai…

— Beecher, șoptește Clementine în spatele meu.

Eu alerg deja trăgând-o de mână după mine.

Nu se întâmplă așa ceva. Te rog, spune-mi că nu se întâmplă așa ceva.

Dar se întâmplă.

10.

— *Haide! Haide! Haide!* urlu, alergând cu toată viteza de-a lungul holului de la parter, cu podeaua sa acoperită de carouri de gresie alb-gri.

Cheia magică mi se lovește din nou de piept în timp ce îmi croiesc drum prin mulțimea care se formează deja în fața biroului lui Orlando.

Nu sunt un tip solid. Și nici puternic. Dar am două surori mai mari. Știu cum să obțin ceea ce vreau:

Mint.

— Suntem *cu ei*! țip arătând spre paramedicii care sunt cam la douăzeci și cinci de metri mai în față. Mergem pe urmele lor, în timp ce valul ne împinge pe mine și pe Clementine prin mulțime.

Niciun angajat al Arhivelor nu încearcă să ne oprească. Arhivarii nu sunt construiți pentru confruntări. Sunt construiți pentru a observa, ceea ce explică de ce mici grupuri de chibiți umplu holul până la ușa de la intrare a Biroului de Securitate.

Aud alte șoapte în timp ce alerg: *Orlando*…? *Orlando*…! *Am auzit că un atac cerebral*… *Orlando*…!

— Nu te gândi la ce e mai rău. S-ar putea să fie bine, spune Clementine.

Refuz să pornesc o discuție în contradictoriu în timp ce ne strecurăm în biroul de dimensiuni considerabile. Înăuntru e liniște și totul arată ca în orice altă încăpere de acest fel: un spațiu lung, dreptunghiular, împărțit în cubicule și câteva birouri separate. Toată acțiunea se desfășoară în stânga noastră, unde aud hârâiturile și pârâiturile stațiilor walkie-talkie. Paramedicii au dintr-astea. Agenții de pază au dintr-astea. La fel și cei câțiva pompieri care au sosit mai devreme și se află acum dispuși într-un mic cerc în mijlocul biroului, ghemuiți în genunchi ca niște copii care studiază un mușuroi de furnici.

— Se ocupă încă de el, spune Clementine.

Ceea ce e de bine. Dacă se ocupă încă de el…

Dar nu se ocupă deloc. Nu se agită nimeni în jurul lui…

Nu se face nicio manevră de resuscitare.

— La trei, strigă cineva, gata să ridice targa. Unu… doi…

Se aude un zgomot metalic când picioarele de oțel ale tărgii se extind și toate dispozitivele intră în locașurile lor. Pompierii se întind și trag unind strâns benzile negre de Velcro care se suprapun peste cearșaful alb…

Nu doar un cearșaf… sub cearșaf…

Orlando.

Unul dintre pompieri face o jumătate de pas înapoi, iar noi vedem pentru foarte scurt timp, dar perfect, fața lui Orlando. Are pielea uscată ca o tablă de scris veche și uzată. Nu e nevoie să fii personal medical calificat ca să-ți dai seama că te uiți la un cadavru.

— Beecher, respiră, șoptește Clementine în spatele meu. Să nu leșini.

— N-o să leșin.

— Ba da. Văd că o să leșini.

— Ce vrei să fac? Ăla e… Noi… Omul ăsta e prietenul meu!

Îmi înalț gâtul ca să văd prin mulțime, studiind profilul lui Orlando. Are capul întors într-o parte – aproape spre noi – iar colțul din dreapta al gurii e ușor lăsat, atârnând așa cum i se întâmplase mamei când avusese complicații în timpul operației pe inimă.

— El tocmai… Noi tocmai l-am văzut, șoptește Clementine.

Încerc să mă concentrez asupra ochilor lui Orlando, care sunt închiși și liniștiți. Dar acel colț al gurii lui care atârnă întredeschis, aproape imperceptibil…

— Îmi pare atât de rău, spune Clementine plină de compasiune.

Simt o durere ascuțită în inimă, în plămâni – ca și cum fiecare dintre organele mele ar fi fost făcut din sticlă spartă. Bucățelele sparte se revarsă ca o cascadă de nisip în josul pieptului meu, ajungând în stomac.

Te rog spune-mi că asta nu s-a întâmplat fiindcă am intrat în camera aia… îmi spun în sinea mea.

— I-ai auzit, spune Clementine, citind perfect ce se petrece în sufletul meu. A avut un atac cerebral… sau un atac de cord.

Încerc să cred asta. Chiar încerc. Nu există niciun motiv să cred altceva. Absolut niciun motiv. În afara acelei dureri care-mi străpunge măruntaiele.

— Ce e? șoptește ea. Cum s-ar putea să nu fi fost atac de cord?

— Nu spun că nu ar fi, dar… e o coincidență a naibii de ciudată, nu ți se pare? Adică, gândește-te care erau șansele: Imediat după ce găsim ascunzătoarea, se întâmplă pur și simplu ca Orlando să…

Cobor vocea, refuzând să rostesc cuvântul. Dar ea îl aude. Când Orlando a făcu acel apel prin interfon, a rămas înregistrat. *El* este singurul care apare undeva ca aflându-se, la un moment dat, în SCIF, așa că, dacă altcineva a intrat în cameră după ce am plecat noi și dacă a intrat să caute…

Oh, rahat.

Mă uit în jos la halatul meu plin de pete de cafea, făcut ghemotoc. Se află sub brațul meu. Dar tot ce simt sunt marginile uzate ale obiectului ascuns dedesubt.

Cartea. Desigur. Cartea aia idioată. Dacă fusese lăsată acolo pentru președinte, iar ei au crezut că Orlando a luat-o…

— Beecher, scoate-ți ideea aia din cap, mă avertizează Clementine. Pentru ca cineva să afle fie și că a intrat acolo… nimeni nu este atât de rapid.

Încuviințez din cap. Are dreptate. Absolută dreptate.

De fapt, în afară de noi, singura persoană care știa că Orlando a fost acolo era…

— Ce coșmar îngrozitor! spuse o voce scăzută.

Îmi îndrept spatele în timp ce îmi simt gâtul cuprins de o senzație arzătoare de vomă. Cunosc vocea aia. Am auzit-o mai devreme. Prin interfon. Când ne-a apelat în SCIF.

— Venkat Khazei, spune un indian înalt cu urechi clăpăuge și păr negru, rar, tuns și frizat în stil militar.

Știe că știu cine este și, când își pune mâna rece pe umărul meu, observ că are unghiile cele mai îngrijite și lustruite pe care le-am văzut vreodată. Mai observ și insigna strălucitoare pe care o are prinsă la centură. *Locțiitorul Șefului Serviciului de Pază – Arhivele Naționale.*

Și singura persoană despre care sunt absolut sigur că știe că Orlando a fost în SCIF și în preajma acelei cărți.

— Beecher, nu? întreabă el, cu degetele-i sclipitoare în continuare pe umărul meu. Ai o secundă să stăm puțin de vorbă?

11.

— Ce îngrozitor, mai ales că voi doi erați atât de apropiați, nu? întreabă Khazei cu accentul lui extrem de îngrijit, ca acela al unui profesor de la Yale. În fața noastră, o femeie-pompier acoperă fața lui Orlando trăgând cearșaful subțire care nu este nici apretat, nici alb. Cearșaful a fost spălat și fiert de atâtea ori că a ajuns să-și piardă culoarea, să capete o nuanță absolut spălăcită. Iar cel mai rău este că nici nu e suficient de mare să-l acopere ca lumea, astfel că, așa cum zace acolo pe targă, în timp ce paramedicii discută cu pompierii, bocancii negri ai lui Orlando ies la un capăt, iar el, printr-un număr de magie, pare a fi pe cale să se ridice levitând.

Dar nu e vorba despre niciun număr de magie.

— Poftim? întreb.

— Te-am văzut alergând cu paramedicii… am văzut cât de îngrijorat erai.

Khazei stă calm lângă mine, umăr lângă umăr, ca orice altă persoană din mulțime. Are grijă să-și păstreze tonul scăzut, dar nu dă deloc înapoi, nu încearcă deloc să mă scoată de acolo sau să vorbească cu mine undeva, între patru ochi. Ceea ce sper că e de bine. Indiferent după ce pescuiește în ape tulburi, totuși nici el nu știe exact ce vrea să prindă. Dar asta nu înseamnă că nu are un cârlig ascuns pe undeva.

— Eram amândoi din Wisconsin – întotdeauna s-a purtat frumos cu mine, recunosc, fără să-mi iau ochii de la cadavrul care se află acum chiar în fața biroului deschis al lui Orlando.

Pe podea e o grămadă mică de hârtii și de cărți așezate în evantai la picioarele biroului lui Orlando. E foarte posibil să fie hârtiile pe care le-a dărâmat Orlando când s-a prăbușit de pe scaun. Dar pentru mine, chiar când Khazei își ia mâna îngrijită de pe umărul meu, devine clar că pot fi la fel de ușor rezultatul unei percheziții rapide prin lucrurile lui. Dar oare ce-ar fi putut să caute cineva…?

Stai puțin.

Caseta video.

În SCIE Orlando a scos și a luat caseta video pentru ca nimeni să nu afle că am fost acolo. Pentru ca nimeni să nu afle ce am luat noi de acolo. Noi. Inclusiv eu. Dar dacă vede cineva caseta aia… Dacă cineva află că eu am fost în camera aceea… Poate că acesta e motivul pentru care Orlando a fost…

Nu, nu ai de unde să știi asta, îmi spun. Încerc din nou să cred și asta. Dar nu pot crede nimic până ce nu obțin niște detalii. Și până ce nu sunt sigur că pot pune mâna pe casetă.

— Dar măcar se știe ce s-a întâmplat? A văzut cineva ceva? întreb.

Khazei nu spune nimic. Nu vrea să răspundă. Cu toate astea, știe că nu va primi nicio informație dacă nu divulgă și el ceva, la rândul lui.

— Recepționera noastră a spus că Orlando s-a comportat perfect normal, explică el, spunea că fredona *Eye of the Tiger* când a venit la lucru – *ceea ce din păcate e tipic* – apoi s-a îndreptat spre cubicului lui și apoi…

Khazei tace brusc în timp ce amândoi ne uităm la trupul acoperit. E prima oară când observ că, de partea cealaltă a camerei, amestecați în mulțimea care crește în continuare, se află două fețe cunoscute – una cu un început jalnic de barbă, cealaltă cu ochelari verzi de citit și pantofi cu trei noduri la șireturi.

Dallas și Rina.

Clementine tușește sonor din spate. Nu mă întorc. Până acum, Khazei nici măcar nu s-a uitat la ea. Habar nu are că suntem împreună. Având în vedere că tocmai am aflat că tatăl ei este cine este, probabil că e mai bine ca lucrurile să rămână așa.

— Știi că, uneori, avea apnee în timpul somnului, nu? Se plângea tot timpul că trebuie să meargă la culcare cu o mască dintr-alea speciale, explică Khazei.

Eu nu-mi dezlipesc ochii de la Dallas și Rina, colegii mei arhivari.

Spre deosebire de toți ceilalți, care stau în spatele nostru, ei doi sunt departe, în capătul celălalt al încăperii, uitându-se spre noi din spatele cubiculelor. Ca și cum s-ar afla aici de ceva vreme. Sau caută ceva.

Cercetez în continuare din priviri fiecare birou căutând caseta video.

— Unul dintre pompieri a spus chiar că, dacă nivelul stresului ajunge suficient de mare, poate apărea un accident cerebral, dar…

Khazei clatină din cap.

— Când ai vorbit cu Orlando mai devreme, ți s-a părut supărat sau preocupat de ceva?

— Nu, era…

Mă opresc și mă uit la Khazei. Nu rânjește, dar îl simt ca și cum ar face-o. Până acum nu reieșise de nicăieri că vorbisem mai devreme cu Orlando.

Fir-ar al dracului!

Sunt prea deștept să fac asta. *Trebuie* să fiu prea deștept ca să fac asta. Dar cu cât stau mai mult aici, cu atât mă conving și mai tare că există un singur motiv posibil pentru care a murit Orlando. Iar acum, motivul este

înfășurat în halatul pe care-l strâng la subsuoara mea acum leoarcă de transpirație.

— Nu vreau altceva decât să vorbesc cu tine, Beecher. Fii sincer cu mine. Te rog.

Adaugă acel *te rog* ca să pară amabil. Dar eu nu mai pot fi fraierit. Dintre cele patruzeci de persoane care s-au adunat ciopor în biroul ăsta, eu sunt singurul cu care s-a hotărât să discute. Fie și doar acest motiv înseamnă fie că e un ghicitor al naibii de bun, fie că mai știe ceva ce nu-mi spune.

Derulez în minte ultima jumătate de oră, încercând să trec în revistă toate detaliile. Dar singurul aspect care îmi revine obsesiv în cap este „numărul doi roman” al lui Orlando: Dacă această carte îi aparține președintelui, iar președintele descoperă că e la noi, o să ne declare război…

Nouă. Așa se exprimase Orlando.

Dar nu există acest *noi.* Nu mai există.

Orlando e mort. Iar asta înseamnă că, indiferent ce se petrece aici în realitate – indiferent dacă cel care joacă rolul păpușarului este președintele sau Khazei sau altcineva – singurul rămas căruia i se poate declara război…

Sunt eu.

O singură broboană de sudoare mi se prelinge pe ceafă.

De partea cealaltă a camerei, Dallas și Rina stau în continuare acolo, uitându-se fix la noi. Dallas se sprijină de partea superioară a unui cubicul din apropiere. Rina e chiar în spatele lui. Cu siguranță ne-au văzut în hol – chiar în fața liftului – dar asta nu le spune că am fost și eu în SCIF sau, mai important, că eu sunt cel care are, de fapt, cartea. Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât îmi dau seama că există doar o singură modalitate prin care cineva ar putea ști că noi am fost acolo.

Mintea îmi zboară din nou la caseta video.

— Beecher, înțelegi ce îți spun? întreabă Khazei.

Când Orlando a pus mâna pe caseta aceea, ne-a spus că era cea mai bună cale de a rămâne în siguranță – că atâta vreme cât nimeni nu știa că am fost acolo, puteam fi în continuare precum Mark Felt. Dar dacă înregistrarea video este undeva acolo… dacă cineva a pus deja mâna pe ea… ar avea deja dovada că am fost în camera aceea și că am găsit cartea, ceea ce înseamnă că deja și-au îndreptat rachetele spre…

— Ai fost cu el toată după-amiaza? întreabă Khazei. La ce oră te-ai despărțit de el?

— Poftim?

— Nu fac altceva decât să reacționez la spusele *tale*, Beecher. Ai spus că ai fost cu Orlando. Dar dacă vrei, poți să te uiți la agendă, la carnetul cu

întâlniri pe ziua de azi… oriunde păstrezi astfel de informații. Singura mea preocupare este să stabilesc exact când și cum s-au derulat evenimentele.

Dau din cap la amabilitatea de care dă dovadă.

— Da… nu… O să mă uit în agendă.

— Îți sunt recunoscător. Mai ales că…

Face o mică pauză, asigurându-se că îi văd zâmbetul.

— … ei bine, știi și tu cum sunt oamenii.

— Cum adică *cum sunt oamenii*?

— Cum sunt oamenii în legătură cu lucrurile despre care habar nu au, dar despre care cred că au habar, spune, cu vocea lui la fel de îndatoritoare. Deci, dacă aș fi în locul tău, Beecher, ultimul lucru pe care l-aș vrea este să devin brusc cunoscut drept ultima persoană cu care s-a văzut tipul de la pază, acesta picând după aceea secerat din senin. Asta, desigur, în afară de cazul în care a fost doar un simplu atac de cord.

Pe ceafa mea, singura broboană de sudoare se umflă transformându-se într-un torent pe măsură ce încep să întrezăresc noua realitate în care mă aflu acum. Până în acest moment, mă gândeam că lucrul cel mai rău care putea rezulta de pe caseta aia era că mă făcea să par un hoț de cărți. Dar așa cum au fost zugrăvite brusc lucrurile mai nou, asta nu e nimic în comparație cu faptul că s-ar putea să mă facă să par un criminal.

— Faceți loc, oameni buni! Faceți loc să trecem! strigă paramedicii, împingând targa mobilă și trupul lui Orlando încet, spre biroul de la Recepție.

Mulțimea procedează exact ca în legenda cu Marea Roșie, despărțindu-se în două, lăsându-le cale liberă.

Dar când ne strângem laolaltă, mă mai uit o dată la cubiculul lui Orlando, cercetând din ochi dezordinea de pe birou, scanând hârtiile împrăștiate pe podea și căutând cu asiduitate…

Acolo.

Mai devreme nu am căutat asta – nu am știut că era atât de important – în spate, în colț, chiar lângă cubiculul lui. Chiar acolo unde stăteau la început Dallas și Rina.

Acolo se află o mică măsuță cu rotile, neagră, așa cum vezi în orice departament audio-video, cu un mic televizor deasupra. Dar sunt mult mai interesat de ce e dedesubt.

Mă împing înainte încercând să-mi fac drum prin mulțimea care se dă înapoi, intrând în celelalte cubicule pentru a face loc paramedicilor.

— *Ușurel*! strigă la mine o femeie de vârstă mijlocie în uniforma serviciului de pază, împingându-mă în spate cu umărul.

Este exact impulsul de care am nevoie. Pe raftul de jos al măsuței audio-video se află un aparat video vechi și voluminos. La fel ca cel de sus, și în acesta caseta se introduce pe deasupra. Spre deosebire de cel de sus, compartimentul în care se bagă caseta este extrem de vizibil pentru oricine, fiind deja deschis.

Și gol.

Nu. Nu se poate să fie gol! Dacă este la cineva… înghit cu greutate și gândul ăsta pe lângă nodul din gât. Nu trebuie să te gândești la ce e mai rău. Poate că Orlando a ascuns-o. Poate că e încă…

Simt o altă mișcare de împingere din față. Aproape că mă dărâmă.

— *Mișcați-vă, oameni buni*! *Arătați puțin respect*! strigă unul dintre paramedici.

Mulțimea se umflă pentru o ultimă oară, se strânge puternic și apoi se relaxează, pierzându-și tensiunea, împrăștiindu-se în timp ce targa părăsește camera. În câteva secunde sunt colegi de-ai mei peste tot șoptind, vorbind, împrăștiind deja bârfa.

Luptându-mă să mă calmez, mă uit după Dallas și Rina. Au dispărut. Mă întorc și-l caut din priviri pe Khazei. A dispărut și el.

Dar vocea îi răsună cât se poate de tare și clară în mintea mea.

Dintre toți oamenii care erau în încăperea aceasta, el a venit drept la mine. Și, cu toate că nu știu încă dacă Khazei mă amenință din pricina cărții sau, pur și simplu, investighează pierderea unui angajat, având în vedere intensitatea întrebărilor sale, un lucru e clar: cartea… caseta… președintele… chiar și Orlando… Cu toții alcătuiesc cercurile concentrice ale unei ținte – iar acum, fiecare dintre acele cercuri se strânge în jurul gâtului meu.

12.

Era târziu când telefonul doctorului Stewart Palmiotti începu să sune. Era târziu, iar el stătea într-o poziție confortabilă, care îi tihnea. Și așa cum zăcea acolo întins, încălzit sub pilota sa extrem de scumpă și protejat de frigul lunii decembrie, era perfect fericit să se lase înghițit încetul cu încetul de visul său în curs de derulare, un vis cu un pian, ceva legat de vechile cântece italienești din copilărie și fata frumoasă cu dinții stricați pe care o vedea întotdeauna la tejgheaua cu delicatese de la supermarket.

Însă telefonul suna.

„*Nu răspunde*." Așa i-ar fi spus fosta sa soție.

Tocmai acesta era motivul pentru care era fosta lui soție.

Nu era vorba doar de cine știe ce apel la întâmplare. După modul în care suna – pe o tonalitate înaltă, cu un țârâit dublu – acesta era un apel pentru care trebuia să lase totul. Apel care putea veni pe o linie securizată chiar prin simpla apăsare a unui întrerupător. Telefonul la care primea apelul acesta avea sigiliul prezidențial, de culoare aurie, pe receptor. Telefonul fusese instalat la el acasă în urmă cu doi ani. De către Agenția de Comunicații a Casei Albe. Și de către Serviciul Secret.

Telefonul pentru care trebuia să lase totul era pe cale să sune din nou, însă, din câte știa Palmiotti, numai un tălâmb ar fi lăsat un așa telefon să sune de două ori.

— Dr. Palmiotti, răspunse el, ridicându-se în fund și privind afară la zăpada care cădea din cer la ora aceasta târzie din noapte și care acoperise deja strada lui din Bethesda, Maryland.

— Vă rog să rămâneți pe fir pentru a vă face legătura cu domnul președinte, spuse telefonista de la Casa Albă.

— Desigur, replică el, simțind acea încordare atât de cunoscută în piept.

— E totul în regulă? îl întrebă în șoaptă… *prietena* lui Palmiotti?

Prietenă nu era un cuvânt potrivit. *Prietenă* îi făcea să pară ca și cum ar fi fost adolescenți.

Palmiotti nu era adolescent. Avea patruzeci și opt de ani. Lydia avea patruzeci și șapte. Își pierduse soțul din cauza… a ceea ce numea ea un cancer al sufletului. Însemnând că el și-o trăgea cu fata supraponderală de la spălătorie.

Lydiei îi trebuiseră doi ani înainte să-și poată da întâlnire cu cineva. Acum era fericită. La fel era și Palmiotti. Era fericit, încălzit și gata să viseze.

Și-atunci sunase telefonul.

Lui Palmiotti nu-i plăcea să fie oricând la dispoziție. Renunțase la practica asta cu ani buni în urmă. Dar asta face parte din fișa postului atunci când ești medicul personal – și unul dintre cei mai vechi prieteni – al celui mai puternic om din lume.

— Stewie, tu ești? întrebă președintele Orson Wallace.

Din vremea când intraseră în anul întâi la Universitatea din Michigan, Palmiotti și Wallace își spuseseră pe nume, pe numele de familie, pe porecle și orice cuvinte ofensatoare le treceau prin cap. Însă nu și după ceremonia de învestitură a președintelui, cu trei ani în urmă, moment în care Palmiotti începuse să îi spună prietenului său *domnule.*

— Eu sunt, domnule, îi răspunse Palmiotti. Vă simțiți bine? Ce s-a întâmplat?

Președintele nu are nevoie să-și aleagă medicul. Cel mai simplu este să se ducă la cabinetul medical de la Casa Albă. Însă câțiva președinți, precum George H.W. Bush, care numise un prieten drag de familie, înțeleseseră că, uneori, cel mai bun medicament este să ai, pur și simplu, pe cineva cu care să vorbești. Îndeosebi pe cineva care te cunoaște bine.

— Sunt bine, îi răspunse Wallace.

— Dacă ești bine, nu mă mai trezi în mijlocul nopții.

— Stai. E Lydia acolo, doarme cu tine, nu-i așa?

La asta, Palmiotti făcu o pauză.

— Nu mă minți, Stewie.

Președintele râse.

— Doar știi c-am sateliți la dispoziție. Pot să te văd chiar acum. Uită-te afară pe fereastră și…

— Orson, ăsta-i un telefon pentru doctorul sau pentru prietenul tău?

De data aceasta, Wallace fu cel care rămase tăcut.

— Eu doar… cred că am pățit ceva la spinare. Mă doare ca naiba.

Palmiotti dădu din cap aprobator. Predecesorii săi îl avertizaseră într-o mare măsură. Majoritatea apelurilor telefonice de la Biroul Oval aveau să aibă legătură cu stresul.

— Vrei să vin la tine să arunc o privire?

— Ntț. Nu. Nici chiar așa. Poate să aștepte până mâine.

— Ești sigur?

— Îhî – indiscutabil, spuse președintele Statelor Unite. Mâine o să fie numai bine.

13.

Arhivarul era răbdător.

Bineînțeles că era răbdător.

Cineva fără răbdare nu ar fi suportat niciodată așa ceva – nu s-ar fi angajat niciodată într-un loc de muncă în care îți petreci jumătate de zi de unul singur alături de vechi documente guvernamentale, cercetând memorandumuri, discursuri și scrisori de mult uitate, scrise de mână, căutând acel detaliu insignifiant, dar atât de important, pe care orice cercetător era disperat să-l găsească.

Nu, oamenii fără răbdare nu se făceau arhivari.

Și, fără îndoială, arhivarul acesta – cu ochelari de citit cu ramă neagră și lentile zgâriate – era cât se poate de răbdător.

Suficient de răbdător cât să rămână tăcut toată ziua.

Suficient de răbdător cât să lase ambulanțele să dispară în depărtare, și personalul de la urgență, și pompierii, și pe cei de la Serviciul Secret.

Suficient de răbdător cât să se ducă să-și vadă de treabă, ajutând câțiva turiști în camera de cercetare de la etajul doi, iar după aceea să răspundă la câteva scrisori și emailuri venite pe adresa Arhivelor.

Și chiar suficient de răbdător încât să-și conducă mașina până acasă, să-și gătească spaghetti cu sos de carne de curcan și să-și petreacă ultima oră înainte de culcare luptându-se cu un careu de cuvinte încrucișate, dublu acrostih din revista *Games.* Exact ca în fiecare seară.

Așa fusese învățat să facă.

Însă când se făcu liniște deplină. Când strada fu învăluită într-un întuneric deplin. Când fu sigur că oricine l-ar fi urmărit s-ar fi plictisit cu mult timp în urmă și ar fi plecat, se întinse în cele din urmă după servieta sa și scoase adevărata comoară din urma căutării de azi.

După cum spunea Benjamin Franklin: „Cel care poate avea răbdare poate avea tot ce-și dorește”.

Arhivarul avea ceva cu mult mai valoros de atât.

Avea o casetă video.

Cea pe care Orlando o avea la el când…

Își scoase gândul acesta din minte în timp ce introducea caseta în vechiul său videorecorder. În momentul de față, pericolul consta în faptul că totul era pe cale să se ducă de râpă… că totul era în pericol.

Apăsând butonul de derulare înapoi, se aplecă și se apropie în timp ce imaginea se materializa încet pe ecranul televizorului său. Unghiul de înregistrare era de undeva din colțul de sus al SCIF-ului, fără să difere în vreun fel de orice altă cameră de supraveghere. În mod clar, se vedea Orlando, intrând în grabă în timp ce…

Stai puțin.

Acolo.

În colț. Lângă ușă. Flutură rapid o umbră. După care alta.

Dându-și seama că nu derulase suficient de mult înapoi, arhivarul apăsă din nou pe butonul de derulare.

Umbra… Nu. Nu era o umbră.

Ci o persoană. Două persoane.

Ochii i se îngustară.

Acum avea, de departe, mult mai mult sens. Acesta era motivul pentru care ei nu reușiseră să găsească cartea.

Orlando nu era singur în SCIF. Mai erau încă două persoane cu el.

Una era o fată. Iar cealaltă? Cel cu halatul făcut ghemotoc și părul blond în dezordine?

Arhivarul îl recunoscu. Numaidecât.

Beecher.

Beecher avea ceea ce voia Culper Ring.

14.

Telefonul începe să sune la 7:02 dimineața următoare. Nu răspund. E doar un semnal – semnalul de dimineață pe care mi-l dă tipul cu care merg la serviciu, prin care-mi spune că, până la sosirea lui, am douăzeci și patru de minute începând din acest moment. Dar când telefonul se oprește din sunat se declanșează alarma ceasului deșteptător. Asta așa, în caz că telefonul de trezire nu-și îndeplinește menirea.

Am două surori, una dintre ele locuind în regiunea D.C., și acesta este motivul pentru care, în loc să mă trezească în zgomot de sonerie, îmi dă deșteptarea radioul care se deschide brusc cu o voce de robot anunțând „…treizeci la sută șanse de ninsoare. Minus șase grade. Parțial înnorat până după-amiază”.

Este prognoza meteo guvernamentală oficială de la NOAA – National Oceanic and Atmospheric Administration – unde soră-mea Lesley lucrează de un an și jumătate, studiind mareele și vremea și scriind uneori datele pe care le anunță vocea ca de robot. Și da, știu că nu poate fi vorba de prea mult „scris” când trebuie spus că e „parțial înnorat până după-amiază”. Și da, aș prefera să mă trezesc cu muzică sau în zgomotul unei sonerii. Dar e vorba de sora mea. Lesley a scris asta. Sigur că o susțin.

În timp ce omul-robot îmi spune și restul prognozei, arunc așternuturile de pe mine și-mi plec capul. Mama obișnuia să ne pună să spunem o rugăciune în fiecare dimineață. Am rezistat așa până în gimnaziu, dar chiar și atunci m-a învățat să nu-mi încep niciodată ziua fără să fiu recunoscător pentru ceva. Pentru orice. Ca o simplă reamintire a locului pe care îl avem în lume.

Închizând ochii, mă gândesc la… ăăăă… încerc să-mi spun că e bine că măcar Orlando se odihnește acum în pace. Și că mă bucur că am avut șansa să îl cunosc. Dar când vine vorba despre lucrurile pentru care sunt recunoscător… oricât de mult mă gândesc la Orlando… nu mă pot împiedica să nu văd în fața ochilor acea imagine de la sosirea lui Clementine de ieri – acea căldură și siguranță pe care le afișează cu tot atâta ușurință și dexteritate ca și inelele de pe degete și piercing-ul din nas. Dar chiar și mai memorabilă este figura ei fragilă, îngrozită, pe care nu voia să o văd eu în timp ce se ghemuia în spatele meu printre rafturi. Și asta, nu pentru că era timidă. Sau jenată. Pur și simplu, mă *proteja* de acea privire. Mă scutea de durerea pe care i-o provoca ei ceea ce crede ea că devenise viața ei.

Eu ajut oameni în fiecare zi. Și desigur, încerc să-mi spun că tot asta fac și acum – încerc doar să fiu un bun prieten și nimic din toate astea nu are de-a face cu propriile mele nevoi, sau cu ceea ce s-a întâmplat cu Iris, sau cu faptul că asta e prima dimineață de un an încoace în care m-am sculat fără ca primul lucru pe care îl fac să fie să mă uit la sticluța de parfum a lui Iris pe care încă nu am fost în stare să o arunc. Îmi spun chiar că e ridicol de evident că încerc să-mi umplu golurile propriei vieți cu sentimente vechi, imaginare. Dar adevărul este că cea mai mare amenințare pentru fericirea Clementinei nu este adevărul în legătură cu tatăl ei, ci faptul că, la fel ca mine, apare și ea pe caseta video înregistrată în timp ce eram în SCIF.

Caseta lipsește în continuare. Dar chiar și fără autopsie, eu știu de ce a murit Orlando. Lista cu cine urmează este foarte scurtă.

Având în vedere această concluzie, nu mai pierd niciun moment și-ncep să mă pregătesc. Patru minute și jumătate la duș. Șapte minute pentru bărbierit, spălat pe dinți și restul.

„*Ping*”, se aude computerul meu, de pe masa din bucătărie de la parter unde-mi țin laptopul care înregistrează toată dimineața ofertele de pe eBay. Casa mea nu e mare. Nu e scumpă. Și este în Rockville, Maryland, în loc să fie în D.C.

Dar e a mea. Primul lucru important pe care l-am cumpărat după aproape o sută de nunți, plus doi ani de afaceri pe eBay în timpul liber și de economii din salariul meu de funcționar guvernamental.

Al doilea lucru de valoare pe care l-am cumpărat a fost inelul de logodnă.

De atunci încoace nu am reușit încă să mă redresez financiar.

De fapt, în timp ce cobor treptele acoperite, de la prima la ultima, cu o mochetă bej, mă uit la duzina de cărți poștale aliniate pe perete. Fiecare dintre ele înfățișează Statuia Libertății fotografiată alb-negru între 1901 și 1903. Pe rândul de dedesubt, un alt șir – fotografii alb-negru cu stadioane de baseball la începutul anilor 1900. Și mai sunt și alte grămezi de vederi peste tot în bucătărie: în fața blatului (fotografii cu vechi zeppeline germane), pe cuptorul cu microunde (fotografii cu trenuri cu aburi), pe frigider (grămezi separate pentru câini, pisici, și o mulțime de automobile vechi) și chiar pe fotoliul portocaliu-strălucitor din anii ’60 pe care l-am luat din piața de vechituri din Georgetown și pe care l-am folosit ca principal loc de stat din casă (fiecare grămadă înfățișând un alt exponat de la Expoziția Pan-Am din 1901 din Buffalo, New York, incluzând o grămadă mare cu parada cămilelor).

Pentru oricine altcineva, toate astea reprezintă niște fleacuri care-mi aglomerează casa. Pentru mine este modul în care lumea obișnuia să comunice în vechime: prin cărți poștale.

La începutul anilor 1900, când îți cumpărai o mașină nouă, o rochie nouă sau ți se năștea un copil, făceai o fotografie, o trimiteai la Kodak, iar ei îți trimiteau înapoi șase „vederi cu fotografii reale” alb-negru, pe care apoi tu le expediai pe adresa familiei și prietenilor. La momentul respectiv, colecționarea acelor cărți poștale cu fotografii reale era hobby-ul numărul unu în America. Numărul unu. Dar după izbucnirea celui de-Al Doilea Război Mondial, cum cele mai bune tipărituri erau făcute în Germania, producția s-a oprit și o nouă companie numită American Greeting Card Company a umplut golul rămas, oferind vederi mai ieftine care însă nu le-au plăcut atât de mult americanilor.

Desigur, ultimul cui la coșciug fusese apariția telefonului. De ce să trimiți o carte poștală când puteai foarte ușor să suni și să le spui noutățile? Dar în zilele noastre, acele cărți poștale cu fotografii sunt printre cele mai colecționate obiecte de pe eBay, după cum am aflat când am vândut o fotografie de la un meci de fotbal din 1912, din Stanford, pentru prețul uriaș de 2,35 dolari.

Pentru mama, vederile sunt încă un exemplu al obsesiei mele pentru trecut. Pentru surorile mele, care mă cunosc mult mai bine, acestea reprezintă o distracție care a devenit mai importantă după plecarea lui Iris. Poate că au dreptate, dar asta nu înseamnă că distracțiile nu aduc și beneficii. În mod ciudat, cărțile poștale m-au ajutat să intru din nou pe făgașul normal și să revin pe linia de plutire în așa măsură încât, când o veche prietenă cum e Clementine îmi trimite niște emailuri după cincisprezece ani și mă întreabă ce fac, în loc să mă gândesc la ce e în neregulă cu viața mea, risc, apăs butonul de răspuns și spun: „Mă bucur mult că ai luat legătura cu mine”. Iar asta are chiar mai multă valoare decât cele mai noi oferte de pe eBay.

Problema este că, până ce așez grămezile de vederi pe masa de bucătărie și-mi torn porția obișnuită de cereale cu stafide, nu mă gândesc decât la un singur lucru pe care vreau să-l verific pe computer. În fiecare dimineață încep cu necrologurile. De cele mai multe ori citesc despre străini. Azi, pe washingtonpost.com, inserez numele lui Orlando. Necrologul lui nu a apărut încă.

Inserez cuvântul *Arhive.* Nimic nici despre asta. Nici măcar o mică știre în secțiunea Metro. Știu ce înseamnă asta. Dacă ar crede că a fost ceva necurat la mijloc – chiar dacă ar fi vorba despre o simplă suspiciune pe care polițiștii ar investiga-o – s-ar scrie ceva pe tema asta. Dar îmi spun, înghițind o lingură de cereale cu stafide, se pare că nu există nicio anchetă polițienească în derulare.

Partea cea mai rea este că nu știu dacă asta e de bine sau de rău.

Poate că *a fost* un simplu atac de cord, îmi spun, iar în minte îmi răsună, în continuare, cuvintele lui Khazei. Din câte știu eu acum, singurul baubau se află doar în imaginația mea.

Există o singură problemă cu teoria asta.

Privesc servieta veche de piele moale maro, rezemată de piciorul mesei. Servieta i-a aparținut tatălui meu. A murit pe când avea douăzeci și șase de ani. Nu a apucat să o folosească niciodată. Astăzi în ea îmi țin cheile, jurnalul în care scriu toate tranzacțiile de pe eBay și dicționarul vechi și jerpelit care iese din buzunarul din spate.

Să uităm de caseta video și de Khazei și de tot restul.

Cartea. În continuare, totul e legat de cartea lui George Washington.

Cu siguranță există un motiv pentru care cartea se întâmpla să se afle în camera aceea care, la rândul ei, se întâmpla să fie folosită de liderul lumii libere. Și până ce voi descoperi care este…

Afară se aude un claxon apăsat de două ori.

— Vin acum! strig, deși nu mă poate auzi.

Înșfac servieta și paltonul și o iau spre ușă, trecând în viteză prin sufrageria mobilată cu o canapea de piele neagră art deco luată la mâna a doua, deasupra căreia se află trei vederi din anii 1920, înrămate, fiecare prezentând dintr-un unghi diferit o paradă a pompierilor mărșăluind pe strada principală a orășelului în care am crescut din Wisconsin. Imaginile astea sunt cele mai importante din toată colecția mea – și o modalitate de a-mi aminti zilnic că, dacă nu fac bine ce fac aici, exact acela este locul unde va trebui să mă întorc.

Afară se aude din nou claxonul mașinii.

— Gata, gata! strig, îndreptându-mă spre ușă.

Dar când dau să pun mâna pe ea, văd că este deja deschisă – doar o idee – ca și cum aș fi uitat să o închid bine aseară. Problema este că eu nu uit niciodată să o închid ca lumea.

În pragul ușii privesc înapoi spre sufragerie prin bucătărie. Ambele camere sunt goale. În aer se răsucesc în liniște fire de praf. Mai verific o dată servieta. Cartea lui George Washington e în continuare acolo. Îmi spun că sunt paranoic. Dar, la plecare, trag ușa tare să o încui – de două ori – și mă avânt în frigul care-mi îngheață instantaneu părul încă jilav.

În stradă mă așteaptă un Mustang model 1966 decapotabil, de un albastru-prăfuit, care hârâie și, din când în când, scoate un fel de tuse tabagică asemănătoare cu cea a unui bolnav de cancer la plămâni. Mașina e veche, dar în stare excelentă. La fel ca și șoferul din interiorul ei, care-și mișcă acum capul în ritmul muzicii country.

— Haide, bătrâne… știi că urăsc cartierul ăsta! strigă Tot, chiar dacă geamurile sunt închise. La cei șaptezeci și doi de ani ai lui, nu are chef să le coboare manual.

Alergând spre mașină, observ un bărbat slab cu un fular verde înfășurat la gât care-și plimbă câinele – un teckel maroniu – pe partea cealaltă a străzii. Cunosc mai pe toată lumea din zona asta. Probabil că tipul s-a mutat de curând. Nu mă pot gândi acum la asta.

Tot e mult mai mult decât tipul cu care merg la muncă dimineața. El este cel care m-a învățat meserie. Și care m-a încurajat să cumpăr casa asta. Și singurul – chiar singurul – care nu mă bate la cap în legătură cu Iris, dar care este întotdeauna dispus să mă asculte când îi vorbesc despre un set nou de vederi pe care l-am descoperit în vreo piață de vechituri. El e prietenul meu. Prietenul meu adevărat.

Dar este și el arhivar – încă din ultimele zile ale administrației LBJ[18], ceea ce îl face cel mai bătrân, cel mai respectat și cel mai plin de resurse cercetător pe care l-am cunoscut vreodată.

Așa că, imediat ce sar în mașină, deschid servieta și-i dau exemplarul jerpelit din dicționarul lui George Washington, căci Tot este și cea mai mare speranță a mea să descopere dacă nenorocita asta de carte poate valora atât de mult încât să merite să ucizi pentru ea.

---

[18] Lyndon Baines Johnson (1908-1973), al 36-lea președinte american (n. red.).

15.

Pentru doctorul Stewart Palmiotti existau modalități mult mai rapide de a ajunge la muncă. În calitate de medic al președintelui, avea un loc de parcare super-bun în West Exec. Care nici nu era situat prea departe. Ci aproape. Mai aproape chiar și decât locul rezervat pentru Minnie. Iar Minnie era sora președintelui.

De acolo nu era decât foarte puțin de mers pe jos prin Aripa de Vest. Nu era nevoie să o ia pe drumul cel lung care ocolea, trecând pe lângă Biroul Oval. Însă după telefonul de noaptea trecută… Palmiotti era medicul Casei Albe de mai bine de trei ani. Și era cel mai drag prieten al lui Wallace de mai bine de trei decenii.

Palmiotti nu era un novice de douăzeci și ceva de ani. În loc să se apropie de locul unde ar fi fost reperat și recunoscut în vârtejul matinal de membri ai personalului și secretare, trecu tacticos pe lângă Camera Roosevelt, de unde se vedea clar ușa de la intrare a Biroului Oval. Chiar și pe vremea când era guvernator, Wallace întotdeauna ajungea la birou înainte de ora șapte dimineața. Chiar și a doua zi după ce și-a înmormântat mama.

Palmiotti își aruncă privirea la ceasul de la mână: 7:27. După care se uită spre Biroul Oval. Lângă ușă nu erau postați niciun fel de agenți în costum și cu cravată. Președintele nu se afla încă înăuntru.

Și totuși, deocamdată, nu era niciun motiv de panică.

De acolo de unde era, Palmiotti își reluă mersul în același ritm în care venise și o porni înapoi ca să iasă afară, urmărindu-și propria respirație în timp ce parcurgea rapid West Colonnade. Trecu pe lângă Grădina de Trandafiri, unde zăpada fusese topită de grădinari. Coti brusc la stânga, deschise ușile duble din sticlă și păși pe covorul lung, cu roșu și auriu, întins pe coridorul de la parter.

— E încă acolo, sus, nu? îl întrebă el pe agentul Mitchel de la Serviciul Secret. Acesta era îmbrăcat în uniformă și stătea în exteriorul liftului privat din stânga coridorului.

Mitchel încuviință din cap, însă simplul fapt că agentul era acolo îi indică lui Palmiotti că președintele mai era încă sus în apartamentul familiei prezidențiale.

— O să fie prost dispus, nu? întrebă Mitchel în timp ce doctorul Palmiotti se îndreptă spre propriul lui birou, cabinetul medical al Casei Albe, amplasat pe partea opusă a holului, față de lift. Cei mai mulți angajați de aici se

gândeau că unitatea medicală avea un amplasament neavantajos, fiind mult prea departe de Biroul Oval. Însă, după cum știa orice doctor, întotdeauna acasă era nevoie de el.

— Depinde, minți Palmiotti, pe deplin conștient de faptul că, judecând după telefonul de azi-noapte, cu siguranță se întâmplase ceva. Știm unde este?

Pentru un moment, agentul rămase acolo, fără să spună nimic.

— Haide, nu încerc decât să-mi dau seama ce fel de zi o să avem parte, adaugă Palmiotti.

Nu era prost. După trei ani, cunoștea deja protocolul celor de la Serviciul Secret. Pentru a menține un anume nivel de intimitate, nu era permisă prezența niciunui agent sau a vreunei camere de luat vederi în incinta apartamentului prezidențial. Pe de altă parte, pentru a menține un anumit nivel de securitate, cei din Serviciul Secret împânziseră cu sârme dușumelele în aproape toate camerele de sus. Făcuseră același lucru și în Biroul Oval: plăcile sensibile la presiunea exercitată de greutatea corporală, plasate pe sub covoare le permiteau oricând să știe cu exactitate unde se afla președintele Wallace.

— În sala de forță, spuse Mitchel în cele din urmă, referindu-se la mica încăpere de la etajul al treilea, amenajată de președintele Clinton.

Palmiotti își dădu ochii peste cap. Singurele dăți când Wallace mergea la sală erau numai când avea ceva de rezolvat.

— Asta are de-a face cu ce s-a întâmplat aseară? întrebă agentul.

— Poftim?

— Am văzut registrul cu apelurile telefonice. Președintele te-a sunat azi-dimineață la trei?

— Nu, n-a fost nimic deosebit, spuse Palmiotti. Aceeași problemă ca de obicei – iarăși și-a forțat spatele.

— Îhî, întotdeauna-i povestea cu spatele, spuse agentul. Deși, dacă asta-i problema, chiar crezi că ar trebui să meargă acum la sală?

De data aceasta, Palmiotti fu cel care rămase fără vorbe. Nici cei de la Serviciul Secret nu erau proști.

— Oh, apropo – vă caută Minnie, adăugă agentul, referindu-se la sora președintelui.

Dând din cap cu amabilitate, doctorul Stewart Palmiotti aruncă o privire la ceasul de la mână: 7:36. Un nou record pentru Wallace.

— Ar trebui să ne îngrijoreze asta, doctore? întrebă agentul.

— Nu, îi răspunse Palmiotti, uitându-se lung la lumina roșie de deasupra liftului, așteptând să se aprindă… așteptându-l pe președintele Statelor

Unite să coboare și să îi spună ce mama naibii se întâmplă. Sunt sigur că întârzie și atâta tot.

16.

— *Dicționarul Entick*? spune Tot, citind literele aurii în relief de pe coperta cărții în timp ce ne strecurăm în traficul dimineții pe Rockville Pike.

— Ai auzit vreodată de el? întreb dând mai încet radioul în care bubuie muzica lui favorită – melodii country vechi, de Willie Nelson, Buck Owens și, exact în momentul acesta, de Kenny Rogers.

— Nu pune mâna pe *The Gambler*[19], spune amenințător, plesnindu-mă peste mână.

Imediat revine la carte.

— Pare că dicționarul… sau cel puțin ce a mai rămas din el este…

Nu vede cu ochiul drept, așa că trebuie să-și întoarcă complet capul spre mine ca să vadă cotorul smuls al cărții și paginile interioare care nu mai sunt la locul lor. La fel face când conduce (ceea ce i se permite din punct de vedere legal) – întotdeauna cu capul întors pe sfert spre scaunul din dreapta ca să vadă drumul mai bine.

Cei mai mulți oameni cred că Tot seamănă cu Merlin[20] – imagine întregită de barba albă, înfricoșătoare și de părul zbârlit pe care și-l piaptănă peste cap – dar este, mai degrabă, un fel de Colonel Sanders[21], în special datorită jachetei lui în carouri gri și șiretului de piele legat la gât pe care le poartă în fiecare zi. Crede că acel șiret îl face să pară modern. Chiar așa și este. Dacă ești în Scottsdale, Arizona, și anul este 1992.

— … mă gândesc că e dinainte de secolul al nouăsprezecelea – hai să spunem în jur de…

Tot își învârte limba în gură, deja bucurându-se de rezolvarea acestui mister. Chiar și ochiul cel orb îi sclipește. Singurul lucru care-l poate entuziasma mai mult de atât este să flirteze cu femeia de șaizeci de ani care se ocupă de standul cu salată de la bufet. Dar la cei șaptezeci și doi de ani ai lui, Aristotle „Tot” Westman ar fi putut să aibă slăbiciuni mai rele.

— Aș spune 1774.

— Pe aproape – 1775, îi spun. Îți cam ieși din mână.

— Sigur că-mi ies. Asta înseamnă că tu ai ghicit… ce?… Războiul Civil?

Stau acolo fără să spun nimic.

---

[19] Faimos șlagăr al lui Kenny Rogers (n. tr.).

[20] Celebrul vrăjitor din legendele despre Regele Arthur și Cavalerii Mesei Rotunde (n. tr.).

[21] Imaginea lanțului de fast-food KFC (n. tr.).

— Uită-te la legătură, spune el trecându-și degetul peste cotorul expus și legăturile jerpelite. În secolul al nouăsprezecelea, legăturile erau făcute automat, cu ajutorul mașinilor, două coperte și cotorul erau lipite de pagini. Ceea ce ai tu aici este… este pur și simplu o operă de artă. A fost cusută de mână. Sau cel puțin *a fost* cusută de mână înainte ca cineva să o smulgă. E una dintre cărțile noastre?

— Asta încerc și eu să aflu.

— Nu ai căutat-o? Să vezi dacă se află în sistem?

— Trebuie s-o fac. Și o s-o fac. Doar că… Ieri a fost…

Trag adânc aer în piept.

— Ieri a fost o zi oribilă.

— Nu numai pentru tine. Ai văzut ziarele în dimineața asta? întreabă în timp ce scoate *Washington Times* împăturit din locul unde se află, lângă scaunul șoferului, alături de *Washington Post* și *Baltimore Sun.* Se pare că unul dintre paznicii noștri a avut un atac cerebral sau așa ceva.

Îmi aruncă ziarul în poală. Trec rapid peste relatare. Care e scurtă. Îngropată în pagina a doua a secțiunii Metro. Nu vorbește despre mine. Nu vorbește despre ceva ce-ar fi fost în neregulă. Nici măcar nu menționează numele lui Orlando („Numele victimei va fi dat publicității doar după ce va fi anunțată familia”).

— În *Washington Post* nu era, spun.

— Sigur că nu era în *Post.* Dacă citești un singur ziar, primești numai jumătate din știrile care există în realitate – indiferent de atitudinea părtinitoare a unora sau a altora cu care se întâmplă să fii de acord. Dar poți să-ți închipui așa ceva? întreabă Tot fără urmă de emoție în voce. Tipul moare din senin în clădirea noastră – chiar când e pe cale să sosească președintele Wallace – și chiar când tu umbli prin clădire cu fiica lui Nico Hadrian, exact tipul care a încercat să-l asasineze pe predecesorul lui Wallace.

Îmi îndrept spatele în timp ce traficul încetinește și o mulțime de lumini roșii de frână se aprind strălucitoare în fața noastră. Singura persoană care știa despre Nico era femeia pe care am sunat-o în centrul din St. Louis. Carrie…

— Nici măcar să nu te prefaci șocat, Beecher. Chiar crezi că ar fi putut găsi Carrie registrele cu înrolările din cine știe ce orășel din Wisconsin – *de acum mai bine de douăzeci de ani* – fără a cere ajutor?

Nu ar trebui să fiu surprins. Când John Kerry candidase pentru președinție și avuseseră nevoie să dovedească faptul că a câștigat într-adevăr acele decorații Purple Hearts, se apelase la Tot. La fel se întâmplase când se căutau dovezile privind apartenența lui George W. Bush la Garda

Națională. Și la fel se întâmplase cu dosarul militar al lui John McCain. În prima mea zi de muncă, un coleg îl întrebase pe Tot dacă știa unde să găsească registrele de unitate ale unei anumite companii în Războiul hispano-american. Tot le-a spus grupul de registre, raftul, rândul, compartimentul și numărul de poliță. Din memorie. La aniversarea sa, când împlinise patruzeci de ani de când lucra aici, cineva îl întrebase despre secretul longevității sale. A spus: „Când am ajuns aici, am început prin a deschide aceste cutii, să văd ce e în interior. De atunci încoace am rămas fascinat de activitatea asta”.

— Pe bune, totuși, Beecher – de ce nu m-ai sunat pe mine de la început? întreabă Tot. Dacă ai nevoie de ajutor…

— Am nevoie de ajutor, Tot, insist eu. De foarte mult ajutor. Am nevoie de genul de ajutor care vine fără să-l soliciți.

Fața lui e îndreptată, în continuare, spre mine și ține volanul vechiului Mustang cu două degete îndoite. Fusese mașina visurilor lui pe când era tânăr, mașina crizei de vârstă mijlocie când împlinise cincizeci de ani și se presupunea că va fi darul său de pensionare când ajungea în final la șaizeci și cinci de ani. Dar întotdeauna îi fusese inaccesibilă – până în urmă cu trei ani când soția lui de cincizeci și unu de ani murise din cauza unui anevrism cerebral. Se întâmplase chiar în săptămâna când începusem eu munca la Arhive. La momentul respectiv, nu mai avea nimic. Dar cumva mă găsise pe mine – iar eu găsisem… Pe vremea când lucram la librărie, domnul Farris îmi spusese că toată viața noastră suntem „crescuți” de mai mulți tați. În momentul de față mă rog să aibă dreptate.

— Povestește-mi istoria, Beecher. Istoria reală a ceea ce s-a întâmplat.

Îmi ia tot restul drumului să fac doar asta și, în timp ce urmăm traficul la ora sa de vârf și o luăm pe scurtătura pe unde o ia de obicei, îi povestesc tot, din momentul când am dus-o pe Clementine să-i arăt clădirea, până când Orlando s-a oferit să ne lase să intrăm în SCIF și până la momentul în care am vărsat cafeaua și am găsit cartea în interiorul scaunului.

Nu mă întrerupe deloc. Fiind arhivar de atâta amar de vreme, știe foarte bine cât este de important să aduni mai întâi toate informațiile. Când ajungem la sensul giratoriu de pe Constitution Avenue, ajung și eu la marele final cu partea despre moartea lui Orlando, despre caseta video brusc dispărută și toate celelalte detalii la care mă pot gândi, de la statul la pândă al lui Dallas până la amenințarea pasiv-agresivă a lui Khazei, aparent menită să mă facă să par însuși criminalul. Dar, în timp ce Mustangul albastru prăfuit hurducăie și hârâie pe străzile mocirloase din D.C., singura reacție a lui Tot este:

— N-ar fi trebuit să-mi spui nimic din toate astea.

— *Poftim*?

— Trebuie să fii deștept, Beecher. Iar tu nu ești deștept.

— Despre ce vorbești? *Sunt* deștept. Încerc să cer ajutor.

— Bine. Dar privește întreaga imagine în mijlocul căreia te afli acum: din tot ce s-a întâmplat, un singur detaliu – numai unul – pur și simplu nu poate fi pus la îndoială.

— În afară de faptul că m-a luat dracu'?

— Cartea, Beecher. Unde ai găsit cartea aia? întreabă el, arătând spre dicționar.

— În scaun.

— Da! Era ascunsă în scaun. Înțelegi ce-ți spun? Poate că nu știi că a fost ascunsă de președinte sau *pentru* președinte sau de agenții lui de la Serviciul Secret sau de o altă persoană despre care nici măcar nu avem habar, dar simplul act de *a ascunde* și *a găsi* ceva presupune un acord între două părți. O parte care să ascundă și o parte care să găsească. Așa că, pentru a ascunde cartea în acel SCIF… chiar și pentru a pătrunde în camera aceea…

— Crezi că este vorba despre cineva din rândul personalului nostru, spun.

— Poate din personalul nostru… poate din Serviciul de Pază… dar, cu siguranță, e cineva din clădirea noastră, spune Tot în timp ce ne oprim la semafor. Adică, dacă e să ascunzi ceva, ai alege vreodată o cameră dacă nu ai avea cheia ei?

În față pe dreapta, se află Washington Monument. Dar eu sunt mai concentrat asupra părții stângi, la pajiștea verde întinsă care duce mult, mult, mult înapoi, spre minunatul conac cu terasa sa curbată. Casa Albă. De aici pare o miniatură, dar se văd deja grupulețele de turiști care zăbovesc și fac poze în fața porților metalice negre.

— Beecher, nu te gândi la ce te gândești.

Nu spun nimic, mă uit doar în continuare la casa lui Orson Wallace.

— Nu cu el te lupți, Beecher. Nu e vorba de vreun meci între tine și președintele Statelor Unite.

— N-ai de unde să știi asta.

— Sigur că știu. Dacă ar fi așa, tu ai fi fost cel cărat sub cearșaf de paramedicii ăia.

Scutur din cap.

— Asta nu s-a întâmplat numai pentru că ei nu știu că am la mine cartea lor.

Pentru prima oară, Tot tace.

În timp ce virăm pe Pennsylvania Avenue, în timp ce trecem pe lângă clădirea noastră – clădirea uriașă de granit a Arhivelor, în stil neoclasic, care

umple două cvartale în dreapta – ignor coloanele de aproape douăzeci de metri și mă holbez, în schimb, la statuile mai mici din calcar care flanchează ușile principale. În total sunt patru statui, reprezentând Viitorul, Trecutul, Moștenirea și Protecția. Tot știe mai bine decât mine care este fiecare, dar bătrânul sculptat care ține un sul și o carte închisă în dreapta nu poate fi confundat cu celelalte. Gravat la bază scrie „Studiați Trecutul”.

Deschid dicționarul lui Washington și citesc din nou cuvintele. *Exitus acta probat.*

— Gândește-te la asta, Tot, dintre toți oamenii care s-au aflat ieri în clădire, pot să spun unde era fiecare la momentul respectiv – Orlando… Dallas… Rina… chiar și Khazei – toată lumea, în afara președintelui Wallace, care, pur și simplu din întâmplare, a ales exact ziua, chiar momentul morții lui Orlando, pentru a face o vizită.

— De fapt, nu este singurul.

— Ce vrei să spui?

Se uită spre mine, întorcându-se suficient de mult ca să-i văd ochiul cel bun.

— Vorbește-mi despre fată.

— Cine?

— Fata. Iubita ta din liceu de care ești atât de impresionat.

— Clemmi?

— *Clemmi*? Nu, nu, nu, nu folosi diminutive. De-abia o știi pe fata asta de două zile.

— O știu de când eram în clasa a șaptea, spun eu, întinzându-mă să schimb postul radio.

— Ce faci? se răstește Tot.

— Ha?

— Nu-mi schimba postul. Ce ți-am spus să nu umbli la *The Gambler*?

— Știu și știi și tu că-mi place la nebunie *The Gambler,* dar… Nu putem să…?

Învârt butonul căutând muzică.

— Vreau să ascult ceva nou, ceva de genul, poate… Nu știi cumva ce posturi difuzează rap sau chiar… Joan Jett?

Apasă pe frâne aproape proiectându-mă prin parbriz.

— Beecher, nu cumva să îndrăznești să intri la menopauză în mașina mea.

— Despre ce vorbești?

Ridică vocea încercând s-o facă să sune ca vocea mea.

— *Am nevoie de ceva nou. Unde naiba e muzica rap*?

Revenind la normal, adaugă:

— Fata asta a intrat din nou în viața ta abia de patruzeci și opt de ore și ce? Brusc, nu mai vrei să mănânci cereale cu stafide sau să asculți aceeași muzică învechită și plictisitoare? Nu te transforma într-un clișeu, Beecher. Ai o viață bună. Ai reușit să treci peste ce-a fost cu Iris… ai intrat pe un făgaș normal.

— Da, *eram* pe un făgaș normal. Dar asta e problema cu făgașul – dacă nu îl schimbi rapid, se transformă în șanț.

— Da, în afară de cazul în care nu te afli deja în șanț – unul care te poate înghiți. Trebuie să recunoști că e ciudat, Beecher. Fiica lui Lee Harvey Oswald intră din nou în viața ta…

— Tatăl ei nu este Oswald.

— Nu, e Nico Hadrian, care a încercat să asasineze un președinte al Statelor Unite. Iar ea intră din nou în viața ta exact în aceeași zi în care președintele se întâmplă să ne viziteze birourile? Fata are un simț al sincronizării destul de ciudat, nu ți se pare?

— Tot, ea nici măcar nu știa cine e tatăl ei până nu i-am spus noi! Cum naiba ar fi putut să pună la cale un complot împotriva mea?

Tot face brusc la dreapta pe 7th Street și pe urmă încă o dată la dreapta, spre intrarea subterană în clădire, blocată de o barieră din cilindri metalici, care ies din beton. Tot apasă pe frâne dând timp cilindrilor să se retragă. Când aceștia nu o fac, mașina se oprește cu totul.

În stânga mea, văd în sfârșit de ce e Tot atât de tăcut. Un agent de pază înarmat iese din postul de pază, cu haina de iarnă umflată ascunzându-i totul în afara feței și a dinților din față neobișnuit de albi. Începând cu 11 septembrie, de când am devenit obsedați de teroriști și de cum ar putea ei să dorească să fure Declarația de Independență, clădirea noastră și-a limitat numărul locurilor de parcare subterane la marele total de șapte. Șapte. Șeful nostru – Arhivarul Statelor Unite – primește unul. Adjunctul lui primește altul. Două sunt pentru cei care vin să aducă documente noi. Două sunt pentru VIP-uri. Și unul este pentru Tot, o favoare din partea unui prieten de-al lui din Serviciul de Pază care obișnuia să controleze astfel de lucruri în timpul administrației Bush.

Când paznicul cu dinții cei albi se apropie, Tot dă din cap a salut, ceea ce întotdeauna e destul pentru a ne permite să intrăm.

Dar în loc să ne facă semn să trecem și să coboare bariera…

Paznicul ridică palma drept în fața noastră. Nu mergem nicăieri.

17.

— Bună dimineața, bună dimineața, spuse melodios asistenta de serviciu, în momentul în care doctorul Palmiotti intră în înghesuita zonă de recepție a Secției medicale a Casei Albe.

Ca de obicei, părul ei vopsit negru era prins la spate într-o codiță strânsă în stil milităresc care începuse să se desfacă din cauza moțăielii de peste noapte. În spatele ei, în zona dintre baie și sala de tratament, deja strânsese la loc patul care se rabata de pe perete în jos. Doctorul Casei Albe sosea dimineața la prima oră, însă asistenta de serviciu stătea aici toată noaptea.

— Ai dormit bine azi-noapte? întrebă Palmiotti, amuzat să observe cum mărunta discuție de dimineață suna de parcă ar fi avut loc după o aventură de o noapte.

— Îi spun mamei că dorm la mai puțin de treizeci de metri de președinte. Pe verticală, îi replică asistenta de serviciu Kayre Morrison, făcându-i semn în sus, spre tavan.

Palmiotti nici măcar nu auzi gluma. Se uita peste umăr, pe holul din spate. Lumina roșie de deasupra liftului era încă stinsă. Nici urmă de președintele Wallace.

— Apropo, Minnie vrea să vă vadă, spuse asistenta medicală. Vă așteptă, chiar acum. La dumneavoastră în birou.

— Ești…? Kayre, mă omori cu zile. Pe bune. Chiar o să mă faci să am un infarct.

— Este sora președintelui, șopti asistenta cu un șuierat printre dinți. Nu pot s-o dau afară pur și simplu.

Palmiotti clătină din cap în timp ce își târșâi picioarele spre biroul său personal, aflat în partea din spate a Secției. Tipic pentru asistenta de serviciu. Și tipic pentru Minnie.

— Buuună! strigă el, afișând un zâmbet larg în timp ce deschidea ușa biroului. Ce face fata mea favorită?

De partea cealaltă a mesei de lucru, pe o canapea de piele cafenie, se afla o femeie bondoacă în vârstă de patruzeci și doi de ani, cu un corp butucănos. Era îmbrăcată în obișnuita ei rochie dintr-o singură bucată, gen sac, de data aceasta bleumarin, plus cerceii din argint ai mamei sale, cei lunguieți, care atârnau și se bălăngăneau. Cerceii erau cam de pe la începutul anilor ’80, de pe vremea când o cunoscuse Palmiotti pe Jessamine „Minnie” Wallace.

— OK, Minnie, de data asta ce mai e?

Minnie își ridică bărbia, scoțând la iveală un gât scurt și gras și un zâmbet care – de când avusese accidentul vascular cerebral – îi apărea numai pe o parte.

— Nu pot trece pe-aici doar să te salut? întrebă ea cu un ușor sâsâit (alt efect secundar de durată cauzat de accidentul cerebral) care făcea un cuvânt precum *salut* să sune ceva de genul *sssalut.*

— Nu cumva trebuia chiar acum să faci fizioterapie?

— Am făcut-o deja, răspunse Minnie grăbită.

Palmiotti rămase pe loc, studiind-o cum stătea acolo pe canapea, bătând darabana cu degetul mare în bastonul roz-lucios de care încă mai avea nevoie ca să meargă. Mânerul bastonului avea forma capului unei păsări flamingo și era vopsit ca atare. Aceasta era problema cu statutul ei de soră a președintelui – trebuia să se învârtă de colo-colo și să-și petreacă viața încercând să găsească modalități de a ieși în evidență pe cont propriu.

— Nu ți-ai mai făcut terapia, nu?

— Bineînțeles c-am făcut-o.

— Minnie... Ia arată-mi mâinile, o provocă Palmiotti.

Minnie, zâmbind pe jumătate, se prefăcu că nu îl aude.

— Voiam să te întreb dacă a rămas în picioare planul de a te vedea azi cu Gabriel la masa de prânz? întrebă ea, referindu-se la persoana care se ocupa de programul zilnic al președintelui.

— Te rog, nu face asta, o imploră el.

— Să fac ce anume?

— Acum ce mai este? O recepție în Biroul Oval? Să-l pui pe președinte să vorbească la convenția ta anuală?

— Este o Conferință a cadrelor medicale, pentru oamenii de știință de top care studiază leziunile creierului, îi explică ea, referindu-se la cauza pentru care își dedica acum atâta timp. Fratele meu mi-a spus deja că o să vină, însă când am vorbit cu Gabriel...

— Ascultă-mă puțin: știi că, dacă Gabriel îți spune nu, atunci e *nu,* spuse el.

Însă chiar în momentul în care se întindea să ia instrumentele care i-ar fi oferit cea mai bună modalitate de a depista unde este președintele – casca și stația radio de la Serviciul Secret, aflate la el pe birou – auzi deodată multe voci în spatele său. Privind peste umăr, afară, pe coridorul de la parter, văzu un grup compact de membri ai personalului – asistentul personal al președintelui, șeful său de cabinet, șeful biroului de presă și un tip mai în vârstă, de culoare, care îi scria discursurile, strânși cu toții lângă liftul personal al președintelui. Palmiotti vedea zilnic acest ritual de trei ani

încoace. Nu-i mai trebuia stația radio. Asistentul personal primea întotdeauna telefon de la valetul din apartamentele lui Wallace.

Oricum, lumina roșie de deasupra liftului licări concomitent cu un inconfundabil semnal sonor, *ping.* Agentul Mitchel șopti ceva în microfonul de la încheietura mâinii, iar alți doi agenți ai Serviciului Secret apărură ca din pământ. La numai treizeci de secunde după asta, președintele Orson Wallace, într-un costum proaspăt călcat și cu cravată la gât, ieși din lift, gata să înceapă o nouă zi. O secundă, președintele își aruncă rapid privirea pe hol, în jurul său, în loc să se concentreze la furnicarul de membri ai personalului.

Doctorul clătină din cap.

Nu toți președinții sunt niște mari oratori. Nu toți președinții sunt niște mari filosofi. Însă în era modernă, orice președinte este maestru într-o privință: contactul vizual. Bill Clinton era atât de bun la asta, încât când bea limonadă în timp ce vorbeai cu el, te privea prin fundul paharului să rămâi țintuit, parcă hipnotizat. Iar Wallace nu era deloc altfel. Așa că atunci când ieși din lift și-și aruncă privirea în jur, în loc să se uite la asistenții săi…

… acesta fu momentul în care Palmiotti știu că, indiferent ce se întâmplase noaptea trecută, era mai rău decât crezuse.

Lasă-mă doar un minut, mimă președintele în timp ce-și bătu asistentul personal pe umăr și trecu pășind agale prin mica mulțime adunată, direct spre partea de coridor a lui Palmiotti.

Bineînțeles că membrii personalului său dădură să-l urmeze.

Cu toate acestea, când președintele intră în zona recepției din Secția Medicală, jumătate din alai – tipul care scria discursurile și șeful biroului de presă, cât și cei din Serviciul Secret – se opriră la ușă să aștepte pe hol, conștienți pe deplin că accesul lor în clădire nu includea și o vizită privată la doctorul președintelui.

— *Doctore Palmiotti*…! murmură panicată asistenta de serviciu.

Singurele dăți în care președintele îi vizitase erau dinainte trecute în programul său oficial.

— Îl văd, strigă Palmiotti de la el din birou.

— Unde îl ascunzi? Știi că a început din nou să iasă cu cineva? Îți spune că se întâlnește cu cineva? o tachină președintele pe asistenta medicală, dându-și ochii peste cap și încercând să fie fermecător.

Suficient de bine încât să o prostească pe asistentă. Suficient de bine încât să îi prostească pe cei doi membri ai personalului care rămăseseră în urmă. Însă, în niciun caz, nu suficient de bine încât să îl prostească pe prietenul care obișnuia să se lase fraierit în clasa a cincea, când accepta să schimbe biscuiții Oreo cu glazură dublă cu napolitanele Nilla ale lui Wallace.

În momentul în care privirile li se întâlniră, Palmiotti putu să simtă taifunul pe cale să se producă. Până acum, mai văzuse expresia aceea de pe fața președintelui doar de trei ori: o dată când era președinte, o dată când era guvernator și o dată în noaptea despre care nu mai vorbiseră niciodată.

Președintele se opri în pragul ușii biroului personal al lui Palmiotti, iar acesta fu momentul în care Palmiotti văzu cartea cu coperți cartonate pe care președintele o ducea cu el.

Palmiotti ridică o sprânceană. *Nu suntem singuri*, îl făcu să înțeleagă printr-o privire sugestivă.

Wallace își băgă capul în birou, văzându-și sora care-și ridică bastonul cu inconfundabilul flamingo, salutându-l cu ciocul de pe mâner.

În mod categoric, nu era o situație ideală.

Însă președintelui nu îi păsa. Păși în biroul lui Palmiotti decorat cu aceleași diplome de la facultatea de medicină care îi acoperiseră și pereții primului său cabinet medical din Ohio. De pe vremea când totul era mult, mult mai simplu.

— Domnule președinte…, spuse asistentul personal al lui Wallace, rămânând cu șeful de cabinet în pragul ușii.

În oricare echipă care a trecut pe la Casa Albă, membrii cei mai deștepți ai personalului sunt invitați să *meargă* alături de președinte, însă cei mai deștepți dintre ei – și totodată cei care ajung cel mai departe – sunt cei care știu când să se *retragă* discret.

— … o să fim acolo, afară, îl anunță asistentul, făcând un semn cu degetul mare înapoi spre zona recepției.

— Stewie tocmai îmi examina mâinile, îi semnală Minnie, trăgându-se mai în față de pe canapea și întinzându-și palmele deschise spre Palmiotti.

— Minunat, murmură Wallace, fără măcar să se uite la soră-sa în timp ce închidea ușa biroului lui Palmiotti.

Avea probleme mai mari de care să se ocupe.

— Deci să consider că încă te mai doare spatele? întrebă Palmiotti.

Orson Wallace își studie prietenul. Modul în care președintele își folosea privirea era spectaculos. Mai bun decât al lui Clinton. Mai bun decât al lui G.W. Bush. Mai bun decât al lui Obama.

— Nici nu-ți imaginezi cât de tare! spuse liderul lumii libere, pronunțând cu grijă fiecare silabă în parte. Crezi că poți să mă ajuți în privința asta?

— O să vedem, spuse Palmiotti. Mai întâi, am nevoie să-mi spui unde te doare.

18.

— E de rău, nu? întreb.

— Calmează-te, șoptește Tot, coborându-și geamul și un val mușcător de frig ne atacă de afară.

Încearcă să mă calmeze pe mine, dar cu mâna dreaptă trage de grămada de ziare, folosindu-le pentru a acoperi dicționarul lui George Washington.

— Scuze, băieți, spune el ieșindu-i aburi din gură la fiecare silabă. Actele voastre de identitate, vă rog.

— Haide, Morris, spune Tot, ridicând din sprâncenele lui crescute peste măsură. Vrei să-mi spui că nu recunoști…

— Nu mă lua cu de-astea, Tot. Astea sunt regulile. Actele.

Tot își coboară sprâncenele și-și caută actele. Nu e amuzat. Și nici paznicul nu este amuzat în timp ce se apleacă puțin cam prea adânc prin geamul deschis. Scanează cu ochii întreaga mașină. Ca și cum ar căuta ceva.

Înconjoară portbagajul și strecoară sub mașină o prăjină lungă de metal cu o oglindă la capăt. În căutare de bombe. Nu au mai căutat bombe de când ne-a vizitat președintele Germaniei, cu aproape un an în urmă.

— Ai tot ce-ți trebuie? întreabă Tot, în continuare cu mâna pe ziare.

Povestea de deasupra este cea despre Orlando.

— Da. Totul e în regulă, spune paznicul aruncând o privire înapoi la postul de pază.

Nu trebuie să fii James Bond ca să vezi la ce se holbează: camera de supraveghere plată, compactă, care e îndreptată spre noi. Fără îndoială, cineva ne urmărește.

Se aude un zgomot de metal asurzitor când bariera auto mușcă din sol, eliberându-ne calea. Tot duce mașina înainte, având fața întoarsă aproape în întregime spre mine. Ochiul lui orb este total nefolositor, dar pot, cu toate acestea, să-i citesc expresia. *Nu sufla nicio vorbă.*

Respect indicația din parcare tot drumul până la lifturi. Înăuntru, în timp ce urcăm în liniște, Tot deschide ziarele împăturite, dar e clar că, de fapt, citește ceea ce e ascuns în interiorul lor – *Dicționarul Entick.* Îl urmăresc cum studiază înfloriturile și curbele inscripției scrise de mână. *Exitus acta probat.*

— Ai văzut? întreb. E a lui George Washing…

Îmi aruncă o altă privire ca să mă facă să tac. De data asta aștept până ajungem la birourile noastre de la etajul al patrulea.

Pe tăblița de lângă ușă scrie *Camera 404*, dar pe aici este cunoscută drept „Documente vechi militare” fiindcă specialitatea noastră sunt datele din vremea Războiului de Independență și a Războiului Civil.

— E cineva acasă…? strig și deschid ușa, știind deja răspunsul.

Luminile din biroul lung sunt închise. În stânga mea, o tablă albă din metal are pe ea două coloane – una cu ÎNĂUNTRU și una cu AFARĂ și o jumătate de duzină de magneți cu fețele noastre fotografiate și atașate pe fiecare dintre ei. Sigur, seamănă în mod ridicol cu practicile de grădiniță. Dar cum toți alergăm încoace și-ncolo la grămezile de documente după diverse cercetări, sistemul funcționează. Iar în momentul de față, toată lumea este pe coloana AFARĂ.

E tot ce ne trebuie.

Știind că nu ne vom bucura prea mult timp de intimitate, mă reped spre cubiculul meu aflat chiar în spate. Tot se străduiește și el să ajungă la al lui, aflat chiar în față.

— Nu vrei să vezi dacă această carte face parte din colecțiile noastre? strig în timp ce-mi scot cheia ca să deschid încuietoarea sertarului din mijloc al biroului meu.

Spre marea mea surprindere, e deja deschis. Mă gândesc puțin la asta, în timp ce-mi pornesc computerul. Având în vedere tot ce se petrece, aș fi putut foarte ușor să-l uit deschis seara trecută. Dar când mintea mă poartă înapoi la ușa de la intrare de acasă…

— Tu fă-ți scamatoriile tale și eu le fac pe ale mele, spune Tot în timp ce aud zgomotul puternic al unui sertar metalic.

Separeul lui Tot e unul mare, cuprinzând șase fișete înalte, nenumărate teancuri de cărți (în special, pe subiectul în care s-a specializat el, Abraham Lincoln) și o fereastră largă înspre Pennsylvania Avenue și Navy Memorial.

Separeul meu este micuț, cuprinzând un birou, un computer și o tablă de afișaj de plută acoperită cu cele mai interesante citate din istorie pe care le-am găsit tipărite, incluzând o Biblie din 1631 care conține cuvintele *„Să preacurvești”*, plus prima ediție a unei pagini de mondenități din 1915 a ziarului *Washington Post* în care trebuia să scrie că președintele Woodrow Wilson „și-a petrecut seara făcând conversație cu doamna Galt”, o văduvă căreia îi făcea curte, dar în loc de asta a ieșit: „Președintele și-a petrecut seara *făcând-o* pe doamna Galt”. Nu poți primi slujba asta fără să ai în gene ceva de borfaș în tine. Dar având în vedere cele zece miliarde de pagini din colecția noastră, e la fel de adevărat că nu o primești fără a avea ceva de necrofag.

Computerul se deschide și trag tastatura mai aproape ca să m-apuc de treabă. În buzunar începe să-mi sune mobilul. Știu cine este. Exact la timp.

— Bună, mamă, răspund fără să trebuiască să mă uit.

De când a suferit operația la inimă, am rugat-o pe mama să mă sune în fiecare dimineață – doar așa, ca să știu că e bine. Dar, când îmi duc telefonul la ureche, în locul mamei o aud pe…

— E bine, spune soră-mea, Sharon. Doar obosită.

Am două surori. Sharon e sora cea mai mare și cea care, chiar după ce s-a dus la facultatea de stat din oraș, a rămas să locuiască alături de mama. Obișnuiam să spunem că asta era slăbiciunea lui Sharon. Acum este stâlpul puternic al întregii familii. Seamănă cu mama la înfățișare. Și vocea seamănă cu cea a mamei. Iar zilele astea își petrece cea mai mare parte din timp ocupându-se de toate problemele de sănătate ale mamei.

O dată la două săptămâni trimit acasă o parte din salariul pe care-l primesc. Dar Sharon este cea care-i acordă timpul ei.

— Întreab-o dacă se duce la Jumbo's, spun referindu-mă la restaurantul preferat al mamei, căci acesta este indiciul pe care mă bazez de obicei.

Dacă mama se duce să mănânce acolo, atunci știu că se simte bine.

— Da, răspunde Sharon. Și vrea să știe unde te duci tu vineri seara, adaugă ea, aruncându-mi înapoi indiciul pe care se bazează mama de obicei.

Nu-i pasă unde mă duc, nici măcar *dacă* mă duc undeva. Vrea să știe *dacă ies cu vreo fată* sau, mai important de atât, *dacă vreodată voi reuși să trec peste ce s-a întâmplat cu Iris.*

— Vrei, te rog, să-i spui că sunt bine? o implor.

— Beecher, ce mai face prietenul tău septuagenar?

— Tu vorbești? Și-n plus, nu l-ai întâlnit niciodată pe Tot.

— Sunt sigură că e un tip foarte drăguț – dar îți spun din experiență proprie: dacă nu-ți schimbi modul de viață, așa ai să te trezești *și tu* curând. Bătrân și drăguț și singur cuc. Ascultă ce-ți spun. Nu te mai ascunde în Arhivele alea, Beecher. Trăiește-ți viața!

— Asta-i ce-mi spui tu mie sau ce-ți spune mama ție?

Înainte să poată răspunde arunc o privire spre dreapta. Pe telefonul de pe biroul meu clipește cu insistență o luminiță. Un mesaj vocal.

— Cred că am găsit ceva pentru tine, bătrâne, îl aud pe Tot din cubicului lui.

— Shar, trebuie să închid. Pup-o pe mama din partea mea.

Închid mobilul și deja formez numărul și introduc pin-ul pentru a-mi asculta mesajul.

În timp ce aștept să se declanșeze mesajul, formez codul pentru a afla numărul celui care m-a sunat, studiez micul ecran al telefonului și derulez până la numele celui care a lăsat ultimul mesaj.

Williams, Orlando.

Îmi stă inima în loc.

Citesc din nou. Orlando.

Computerul clipește și se deschide. Tot îmi strigă ceva de la distanță.

— *Mesajul unu a fost primit la*… *4:58 după-amiază*… *ieri.*

Iar în ureche, prin telefon, aud o voce baritonală familiară – vocea lui Orlando – și ultimele cuvinte ale unui mort.

19.

— Pe o scară de la unu la zece, întrebă doctorul Palmiotti, ai spune că durerea are o intensitate de…?

— De patru, spuse președintele.

— Doar de patru?

— *A fost* patru. Acum este de opt, spuse Wallace, mergând de-a lungul laturii îndepărtate a biroului și aruncând o privire pe vasta fereastră către priveliștea nemaipomenită a Grădinii de Trandafiri a Casei Albe. Și se apropie de nouă.

— Un nouă pentru ce? întrebă sora lui, Minnie, deja îngrijorată.

Doctorul vorbea cu președintele, însă Minnie era cea examinată, așa cum stătea de partea cealaltă a lui Palmiotti.

Își ținea palma dreaptă larg deschisă în timp ce el îi înțepa fiecare deget în parte, cu un ac sterilizat, testând-o ca să-i vadă reacția. Ori de câte ori sărea peste ședințele de terapie, durerile acute reveneau făcând-o într-un final să nu mai simtă pur și simplu nimic.

— Ce se întâmplă cu el? făcând un gest înspre fratele ei.

— Nu se întâmplă nimic, o liniști Palmiotti.

— Dacă este bolnav…

— Nu sunt bolnav. N-am decât niște probleme minore cu spatele, insistă președintele. Plus că am dormit teribil de prost azi-noapte.

— Ia ascultă la mine, știu că nimeni n-o să spună asta pe prima pagină a ziarelor, însă trebuie s-o auzi. Eu cred în tine. Stewie crede în tine. Soția și copiii tăi cred în tine. Și milioane de oameni de-acolo de-afară fac la fel. Știi asta, nu?

Președintele se întoarse, uitându-se la sora sa și absorbindu-i cuvintele.

Palmiotti știa cât de mult își iubea Minnie fratele. Și cât de mult o iubea Wallace, la rândul său. Însă asta nu însemna că întotdeauna era cel mai bine pentru el s-o aibă în preajmă. Până acum, cei mai mulți americani aflaseră deja povestea: Minnie se născuse cu o boală genetică numită sindromul Turner. De boală erau afectate numai persoanele de sex feminin, care aveau un cromozom X lipsă. Aproape 98% din cei afectați mor din cauza sindromului Turner, însă Minnie trăise – și trăise fără să dezvolte vreuna dintre problemele cognitive sau cardiace sau renale care apar, de obicei, în astfel de cazuri. De fapt, singurul lucru pe care Minnie Wallace îl căpătase

din cauza sindromului Turner era că avea – asemenea altor victime ale acestei boli – mai degrabă un aspect de bărbat.

Piept larg. Fruntea îngustă. Gât scurt. Cu un singur cromozom X, arăta precum Moe din Three Stooges[22]. Perez Hilton spusese că, dacă Minnie ar fi fost unul dintre cei șapte pitici, ar fi fost Butucănosul. Sau Grăsanul. Sau Bondocul. Când apăruse asta pentru prima oară în presă, președintele încercase să diminueze efectele. În consecință, emisese o declarație afirmând că acel comentariu, pe el unul, îl transformase în Morocănosul. Însă Palmiotti cunoștea adevărul. Nimic nu doare mai tare decât atunci când cineva lovește în cei de acasă. Pentru președinte… pentru Minnie… ultima oară când Palmiotti văzuse o asemenea durere fusese în noaptea accidentului care îi cauzase accidentul vascular cerebral.

Și cel mai rău era că vedea cum o durere similară era pe cale să se producă acum. Și, judecând după expresia încordată de pe fața președintelui, în ciuda încurajărilor primite din partea surorii lui, senzația aceea îngrozitoare tocmai începuse să se intensifice.

— Minnie, du-te și fă-ți terapia, îi ordonă Palmiotti.

— Pot s-o fac chiar aici. Doar ai mingile alea speciale pentru strâns…

— Mimo, nu asculți deloc, o întrerupse președintele. Chiar trebuie să-mi văd doctorul. Între patru ochi.

Minnie își înălță capul. Cunoștea bine tonul acela. Apucându-și bastonul asemănător unui flamingo, o luă spre ușă.

— Înainte să plec…, adăugă ea cu rapiditate, dacă ai putea să vorbești la Conferința noastră, a cadrelor medicale…

— Minnie…

— Bine. Gabriel. O să vorbesc cu Gabriel, spuse ea. Însă trebuie doar să mă asiguri de ceva – toate problemele astea cu spatele – ești sigur că ești bine?

— Uită-te la mine, spuse Wallace, afișând cât ai clipi zâmbetul publicitar care îi adusese 54 de procente din votul popular. Uită-te la locul unde trăiesc… uită-te la viața asta… crezi c-aș putea să fiu tulburat cumva de ceva?

Cu șchiopătatul ei, Minnie avu nevoie de aproape un minut ca să iasă din birou.

Președintele începu să vorbească doar după ce ușa se închise în urma ei.

---

[22] Filmulețe de comedie de la mijlocul secolului al XX-lea, foarte populare în Statele Unite, având trei frați ca eroi principali (n. tr.).

20.

— *Beecher, sunt eu*... spune Orlando în mesaj, cu vocea lui gravă cu un ușor, foarte ușor accent de Wisconsin.

Îmi amorțesc picioarele, apoi coșul pieptului.

— Beecher, uită-te la asta! strigă Tot în spatele meu, deși mi se pare că se aude ca și cum ar vorbi de sub apă.

— Tot, lasă-mă o secundă, strig și eu către el.

Dumnezeule! *Cum poate*...? *Orlando. E*... *Orlando*...

— Totuși, trebuie să vezi asta, insistă Tot pornind spre mine cu un morman gros de hârtii prins într-un dosar legat într-un biblioraft.

Cu telefonul încleștat în mână, mă aplec pe scaun deasupra tastaturii, apăsând cu putere tasta 3.

Asta nu e... *concentrează-te*!... *ia-o de la început*... *concentrează-te*...

Bip.

— *Beecher, sunt eu,* începe din nou Orlando.

Se oprește un moment.

— Ai văzut vreodată asta? întrerupe Tot, răsfoind paginile.

— Tot, te rog... nu poate să aștepte puțin?

Apăs din nou pe tasta 3 ca să câștig puțin timp. Nu am receptorul aproape de ureche, dar tot pot să-l aud pe Orlando începând să spună...

— *Beecher, sunt eu.*

— Vrei sau nu să știi dacă ăsta a fost dicționarul lui George Washington? întreabă Tot. Ascultă asta: după moartea lui George Washington, la Mount Vernon[23] s-a făcut o listă cu toate obiectele aflate în posesia sa: fiecare lumânare, fiecare tablou de pe perete...

Apăs din nou pe 3.

— *Beecher, sunt eu.*

— ... și, desigur, fiecare carte a lui G.W., spune Tot aruncându-mi exemplarul din *Dicționarul Entick.*

Aterizează cu un zgomot înfundat pe biroul meu.

— OK... am priceput, Tot.

— Cu cât mă grăbești mai tare, Beecher, cu atât voi vorbi mai rar.

— Bine, scuze, doar că... *te rog.*

Apăs 3 din nou.

---

[23] În Fairfax County, Virginia, conacul de pe plantația lui George Washington (1732-1799), primul președinte al Statelor Unite (n. red.).

— *Beecher, sunt eu.*

— Problema este, continuă Tot, că singura modalitate de a ști dacă aceasta este cu adevărat cartea lui G.W este să aflăm mai întâi dacă a avut vreodată un astfel de exemplar.

Apăs din nou pe 3.

— Și?

— Potrivit celor scrise aici, a avut unul.

Îmi arată lista. *Un exemplar. Dicționarul Entick.*

— Deși, chiar în cazul în care vorbim despre aceeași carte, tot nu există o explicație pentru modul în care a ajuns aici.

— Sau măcar *dacă* a ajuns într-adevăr aici, spun. Din câte știm noi, nici măcar nu face parte din colecția noastră de cărți.

— De fapt, asta e destul de ușor de aflat.

Apropiindu-se de computerul meu, Tot îmi face semn să mă ridic de pe scaun.

— Haide… Sus!… Bătrânul trebuie să se așeze, spune el în timp ce eu mă dau la o parte, trăgând cât pot de receptorul telefonului.

El bate deja în tastatură. Perfect. Îmi îndrept din nou atenția spre telefon…

— *Beecher, sunt eu,* începe din nou Orlando.

Face o mică pauză.

— *Fir-ar al dracului, nu am numărul tău de mobil.*

Face din nou o pauză, apoi începe să vorbească precipitat.

— *Trebuie să mă suni. Ce ai făcut*…

Ce am făcut?

— *Doar sună-mă,* încheie el.

Apăs tasta și ascult din nou mesajul.

— *Fir-ar al dracului, nu am numărul tău de mobil.*

Se oprește după ce spune asta. Oare de panică? E cuprins de panică? Se simte rău?

— *Fir-ar al dracului, nu am numărul tău de mobil.*

Ascult cu atenție, dar m-am înșelat mai devreme. Nu se precipită. Vorbește repede, dar nu mai repede decât de obicei.

Trebuie să mă suni. Ce ai făcut…

Asta e. E singurul moment în care vocea îi sună încordat. Doar puțin, când rostește cuvântul*, făcut*". Apăs din nou pe tasta de derulare.

— *Ce ai făcut*…

Se referă la găsirea dicționarului.

— *Ce ai făcut*…

Cu siguranță accentuează ultimul cuvânt.

— *Ce ai făcut*…

Sunt doar patru silabe. Trei cuvinte nenorocite. E exact ca atunci când te uiți la fotografia unui copil care zâmbește fericit către cameră și, pe urmă, ți se spune că a murit într-un îngrozitor accident de mașină. Indiferent ce vrei tu să vezi, nu poți să vezi altceva decât… nu e vorba doar despre senzația de pierdere sau de tristețe. Să aud cuvintele astea… rostite de… de fantoma asta…

— *Ce ai făcut*…

Nu percep altceva decât că mă învinovățește.

— *Doar sună-mă,* spunea Orlando în cele din urmă ieri, la 16:58.

Vocea i se topește în neant, iar eu, cuprins de o agitație bruscă, mă chinui să-mi păstrez echilibrul. Nu reușesc. Strâng receptorul atât de tare, încât sudoarea începe să-mi curgă din pumn pe partea interioară a încheieturii, absorbită de cureaua de la ceas.

Abia când privesc în jos dau cu ochii de Tot care și-a ridicat capul spre mine și mă măsoară cu ochiul cel bun. Dacă a auzit…

Se holbează pur și simplu la mine.

Sigur că a auzit.

Aștept să-și spună părerea, să mă avertizeze, să spună că trebuie să fac mesajul lui Orlando să dispară.

— Nu ești singur în chestia asta, Beecher.

— De fapt, cam sunt, spun în timp ce aud un bip pe cealaltă linie.

Privesc numărul de pe ecran și identitatea celui care sună: *Paza.*

Nu ridic. Ultimul lucru de care aș avea nevoie acum ar fi să înceapă Khazei să mă ia la întrebări în legătură cu moartea lui Orlando.

În loc de asta, direcționez mesajul lui Orlando spre mobilul meu și apoi îl șterg din căsuța vocală.

Tot clatină din cap.

— Ascultă ce-ți spun, nu ești singur în chestia asta. Ai nevoie să auzi asta.

— Bine, bine, și să știi că apreciez când cineva îmi spune ceva frumos, Tot, dar… pur și simplu… nu cred că pot face asta.

— Ce să faci?

— *Asta.* Nimic din toate astea. Să caut cărți vechi care sunt ascunse pentru președinți… să mă joc de-a spionii… să primesc mesaje care mă umplu de vinovăție și-mi ridică părul măciucă în cap…

— Vinovăție? Despre ce vorbești?

— Nu ai auzit mesajul lui Orlando? Când a spus: *Ce ai făcut*… – indiferent dacă a fost vorba despre atac de cord sau de crimă, ar fi putut la fel de bine să adauge… *când mi-ai provocat moartea.*

— Chiar crezi că de-aia te-a sunat Orlando, să te dojenească?

— Ce altceva aș putea să cred?

Tot răsucește între degetul mare și degetul arătător câteva fire crescute răzleț din barba lui de vrăjitor, chiar sub falcă, în dreptul urechii, în timp ce măsoară din ochi exemplarul ferfenițit din *Dicționarul Entick.*

— Poate că era uluit de descoperire. Poate că tocmai își dăduse seama de consecințe: *Ce ai făcut*...

Coboară vocea să semene mai mult cu vocea lui Orlando:

— ... *pur și simplu ai descoperit ceva ce nimeni nu știa că există. Președintele Wallace punea*... *Naiba știe ce punea la cale președintele, dar tu ai aflat, Beecher. Ești un erou.*

— Un erou? Pentru ce? Pentru că am vărsat niște cafea? Pentru că am încercat să impresionez o colegă de liceu sperând că astfel voi putea să uit de logodnica mea? Pe bune, Tot. Când m-am trezit de dimineață aveam picioarele ude de sudoare! Dă-mi tu un nume de erou care are picioarele transpirate!

Aștept să-mi răspundă – să-mi vină cu vreo prostie istorică și să-mi spună că Teddy Roosevelt era renumit pentru faptul că-i transpirau îngrozitor picioarele, dar în loc de asta Tot stă pur și simplu acolo, răsucindu-și, în continuare, firele de barbă.

Începe să-mi sune din nou telefonul. La fel ca mai înainte, pe ecran scrie *Paza.* La fel ca mai înainte, nu ridic.

Tot dă din cap aprobator și trage adânc aer pe nări.

— Beecher, știi care-i partea cea mai bună a slujbei noastre? După mine, e această foaie de hârtie, spune el ridicând o foaie la întâmplare de pe birou și întorcând-o pe față și pe spate. În orice zi normală, foaia asta este doar o foaie în colecția noastră, nu-i așa? Dar apoi, într-o zi – se întâmplă să fie 11 septembrie – și, brusc, această foaie de hârtie devine *cel mai important document, un document vital al guvernului american.*

Aruncă hârtia înapoi pe birou.

— Pentru asta suntem noi aici, să fim martorii acestui lucru. Suntem martori și avem misiunea de a o proteja. Noi suntem cei care se îngrijesc de aceste hârtii care, într-o bună zi, vor ajuta la scrierea istoriei.

— Tot, cred că ești puțin cam melodramatic în legătură cu hârtia aia.

— Nu mă asculți. Nu e vorba numai de hârtie. Același lucru se întâmplă și cu *oamenii.*

La capătul îndepărtat al biroului, ușa de la intrare se deschide și se aude un clinchet metalic pe tabla magnetică.

Ca un periscop care se ridică dintr-un submarin, mă uit peste zidul cubiculului și dau cu ochii de colega mea Rina, care-mi zâmbește

surprinzător de cald, ca Mona Lisa, având în vedere cât de supărată fusese ieri că ieșise pe locul doi în competiția noastră internă.

— Ești bine? mă întreabă Rina.

— Ha?

— Ieri – te-am văzut jos. Cu Orlando. Erați prieteni, nu?

— Da... nu... sunt bine. Mulțumesc, îi spun în timp ce ea se îndreaptă spre propriul ei cubicul.

Cobor periscopul și mă întorc spre Tot.

— Rina, șoptesc, adăugând rapid, deci, prin analogie, eu *sunt* foaia de hârtie?

— Ești aici deja de câțiva ani buni, Beecher – ar trebui să știi că istoria nu este numai ceva ce se scrie pur și simplu. E un proces de selecție. Alege momentele și evenimentele și da, alege oamenii și îi confruntă cu o situație pe care n-ar trebui să o poată depăși vreodată. Asta se întâmplă cu milioane de oameni în fiecare zi. Dar singurii despre care ajungem să citim sunt cei care fac față situației și se luptă cu situația aia și descoperă cine sunt cu adevărat.

— Acum *tu* ești cel care nu ascultă, Tot. Eu știu cine sunt. M-am luptat pentru viața pe care o am acum. Și mi-am petrecut doi ani din viață făcând 140 000 de fotografii cu torturi de nuntă extrem de scumpe și miri care-și închipuiau că știu să danseze doar ca să mă asigur că nu va trebui să mă întorc în Wisconsin și să spun că viața de dincolo de zidurile casei mamei mele este, pur și simplu, prea grea pentru mine. Am ajuns mai departe decât tata și decât tatăl lui și decât toți nenorociții de colegi de clasă pe care i-am avut și care obișnuiau să țintească spre capul meu când jucau fotbal, deși știau că nicio astfel de lovitură nu conta pentru scor. Dar indiferent ce se presupune că mi-a făcut cadou istoria... indiferent ce am găsit cu adevărat în acel SCIF... nu știu ce este... Nu știu de unde să încep... Nici măcar nu știu ce se presupune că trebuie să caut!

Clătinând din nou din cap, Tot se întoarce iar la computerul meu și apasă tasta Enter. Pe ecran văd datele pe care le conține Arhiva despre *Dicționarul Entick.* Da, avem și noi un exemplar. Da, se află în clădirea asta. Și, potrivit celor scrise aici, în momentul de față este...

— *Împrumutată,* izbucnesc eu citind pe ecran.

E prima veste bună pe ziua de astăzi. În fiecare zi, sute de oameni vin la Arhive să facă cercetări. Pentru a simplifica lucrurile, odată ce te înregistrezi în calitate de cercetător, poți umple două cărucioare cu cărți și poți să le păstrezi depozitate în camera noastră de cercetare timp de trei zile. Și, din câte văd eu aici, *Dicționarul Entick* este în momentul de față reținut pentru un cercetător pe nume...

Tot face clic pe următoarea imagine.

— *Dustin Gyrich,* șoptim amândoi în timp ce-mi sună telefonul pentru a treia oară.

Și pentru a treia oară ignor *Serviciul de Pază.*

— Tipul ăsta, Gyrich, e de la noi? întreb în timp ce deschid sertarul de deasupra și încep să răsfoiesc fișele cu numele angajaților de aici.

A… B… C… G… H… I… Nimeni cu numele Gyrich.

— Dar nici profesionist nu cred că este, adaugă Tot, referindu-se la cercetătorii profesioniști care puteau fi angajați cu ora.

În partea cealaltă a biroului se deschide din nou ușa.

— Beecher, ești aici? strigă o voce familiară.

Chiar și fără să-mi ridic periscopul, adulmec aroma de pipă a lui Dallas. În majoritatea zilelor nu mă bagă în seamă. Astăzi îi aud pașii îndreptându-se spre mine.

— Beecher? adaugă el, părând aproape îngrijorat. Ești sau nu acolo?

— Mda… sunt aici, spun ieșind din cubiculului meu.

— La dracu', atunci de ce nu spui nimic!? Cei de la Pază și-au făcut griji… După tot ce s-a întâmplat cu Orlando – *să nu mai faci asta*! – mă dojenește el, toată îngrijorarea din glas transformându-i-se în enervare. Data viitoare când sună cineva după un fraier ca tine, ridică nenorocitul ăla de recep…

Dallas amuțește brusc și se oprește din mers chiar când ajunge la cubiculului meu. Acum nu se mai uită la mine. Se uită la ce se află în spatele meu. Mă învârt pe călcâie temându-mă că a văzut dicționarul. Dar dicționarul a dispărut deja – îndesat undeva de persoana care se află încă așezată la biroul meu.

— Salut, Tot, spune Dallas, scărpinându-și barba nerasă de câteva zile. Nu mi-am dat seama că ești aici.

Tot nu spune niciun cuvânt. Doar se holbează la Dallas, fără să clipească. Nu e nimic personal. Când a împlinit șaptezeci de ani, Tot a hotărât că existau zece reguli pe care trebuia să le aplici pentru a putea trăi fericit. Singura pe care mi-a împărtășit-o și mie până acum este aceea că, în calitate de arhivar, nu se va împrieteni niciodată cu cineva care susține că FDR știa despre atacul iminent asupra Pearl Harbor, de vreme ce nu există nici măcar o foiță de hârtie din clădirea noastră care să susțină această părere. Mai știu încă o regulă de-a lui care are de-a face cu boxerii albi de bumbac și cheia unei vieți sexuale reușite (în punctul ăsta îl oprisem din vorbă – simplul gând la așa ceva mă făcea să-mi doresc să fiu orb). Și, din câte îmi dau seama, mai există o a treia regulă referitoare la nemernicii aroganți, mai ales cei care-i ocărăsc pe prietenii lui Tot.

Cea mai tare fază este să-l văd pe Dallas cum face un pas înapoi. Până și cel mai neastâmpărat pisoi știe când motanul cel mare este prin preajmă.

— Spuneam doar..., se bâlbâie Dallas... îi spuneam lui Beecher că eram îngrijorat de faptul că...

— De unde știi că îl sună cineva? se răstește Tot fără introducere.

— Cum?

— Când ai intrat, spune Tot. Ai spus că-l sună Serviciul de Pază. De unde știi că l-au sunat?

— Eram... eram acolo, răspunde Dallas.

— În Biroul de Pază?

— Nu... la recepție... cu detectoarele, spune el referindu-se la biroul de recepție de pe partea clădirii care dă în Penn Avenue. Acolo se află o vizitatoare care a venit la Beecher și insistă foarte mult să-l vadă...

— *Vizitatoare*? întreb.

— Prietena ta. De ieri. Cea cu piercing în nas...

Tot îmi aruncă o privire. Deja s-a referit la ea numind-o fiica lui Lee Harvey Oswald. Ultimul lucru pe care l-ar dori ar fi să mă vadă că o aduc din nou înăuntru.

— În momentul ăsta, Clementine e jos? întreb.

— De ce crezi că te tot sună? spune Dallas. Te-au văzut intrând în garaj, dar cum nu ai răspuns deloc la telefon...

Mă uit la Tot, care nu are nevoie de ajutor ca să pună restul lucrurilor cap la cap. Singura modalitate de a o aduce pe Clementine în clădirea asta este să mă duc personal jos și să o înregistrez. Și, în timp ce ultimul lucru de care am acum nevoie este să ajung și mai sus pe lista suspecților din cauză că ajut fiica unui asasin, cu cât o las să petreacă mai puțin timp cu cei de la Serviciul de Pază, cu atât voi fi eu mai în siguranță.

— Tot..., spun aruncându-i o privire în timp ce mă reped spre ușă.

Du-te. Mă ocup eu, răspunde el dând din cap. Niciodată nu mi-a luat mai mult de trei minute și douăzeci și două de secunde să ajung la biroul de la recepție. Și, cu toate că trebuie să mă duc după Clementine, prioritatea numărul unu este, în continuare, să aflu cine este Dustin Gyrich și de ce, exact în ziua în care președintele își programase să vină aici, Gyrich solicitase acest vechi dicționar.

— Sunt bătrân și detest conversația de salon, îi spune Tot lui Dallas în timp ce se întoarce la loc la computerul meu. Te rog să pleci acum.

Dallas o ia înapoi spre biroul lui, iar eu prind viteză și cotesc brusc la stânga spre ușa biroului. Dar chiar când o smucesc și mă avânt în hol, aproape că mă izbesc de pieptul bărbatului înalt. Și de insigna strălucitoare pe care scrie „Paza”.

— Beecher, știi ce mă enervează pe mine cel mai rău? întreabă locțiitorul șefului Pazei, Venkat Khazei, când îmi înalț capul să-l văd. Când oamenii de aici – oamenii care se află chiar la birourile lor – nu mă sună deși văd apelurile de la mine.

Îmi pune o mână pe umăr, iar eu nu mă pot gândi la altceva decât că el este singura persoană din întreaga clădire care știa că Orlando se afla în acel SCIF.

— Pot să te ajut cu ceva? întreb.

— Foarte amabil din partea ta, Beecher, spune Khazei. Credeam că nu mai întrebi.

21.

— Poți să-mi spui cum îți convine, se oferă Khazei să-mi facă pe plac, încercând să dea impresia de cumsecădenie. Putem vorbi aici, la biroul tău sau…

— E bine aici, spun repede hotărât să-l țin departe de carte.

— Și oricum, unde te duceai?

— Ce?

— Alergai, Beecher. Aproape te-ai izbit de mine. Mă întrebam doar unde te duceai.

— În camera cu dosare, răspund dând din cap. Am înțeles că, în timp ce Khazei mă suna ca să întrebe ceva, agenții de pază de la intrare erau cei care mă sunaseră pentru Clementine. Trebuie să iau un dosar de acolo.

Se uită în jos la mâinile mele goale.

— Unde e hârtia cu cota și cu celelalte date de înregistrare?

Probabil se crede foarte deștept.

— Chiar aici, răspund și-mi arăt cu un gest capul, fiind și eu la fel de deștept.

Dar judecând după modul în care sprâncenele stufoase ale lui Khazei se unesc, e evident că îi displace profund că îndrăznesc să mă cred astfel.

— Știi…, spune el, netezindu-și cu mâna părul rar, și ieri ai luat-o la goană când ai aflat de Orlando.

— E prietenul meu. Nu ar trebui să o iau la goană când aflu că prietenul meu a murit?

— Nu vreau decât să spun că… pentru un loc renumit ca fiind extrem de liniștit și de domol ca ritm al activității, în ultima vreme tu te grăbești foarte tare de colo-colo.

Se uită la mine foarte atent, lăsând ca liniștea holului gol să devină apăsătoare. Dar eu nu mă pot gândi decât la Clementine care mă așteaptă în continuare jos.

— Ai spus că ai o întrebare, domnule Khazei.

— Nu, am spus că am ceva cu care sper că mă poți ajuta tu, mă corectează el, scărpinându-și barba cu dosul palmei. Mă întrebam doar dacă ai reușit să te uiți în agendă… ca să-mi spui când ai fost cu Orlando.

— M-am uitat, dar chiar nu pot spune cu precizie. L-am văzut în hol. Poate cam cu jumătate de oră înainte să… știi tu…

Khazei dă din cap, dar nu are nicio altă reacție.

— Poate te-ai mai gândit la ceva? Ceva care ar putea să ne ajute să-i investigăm moartea?

— Am crezut că paramedicii au zis că a avut un atac cerebral, că suferea de apnee în somn.

— Așa au zis. De-asta sunt ei paramedici și nu medici legiști, spuse Khazei. Acum te întreb din nou. E ceva – orice – ce ar fi putut spune Orlando, orice ar fi făcut – care să consideri tu că ar trebui să știm și noi?

Răspund fără ezitare.

— Nu-mi vine nimic în minte, îi spun.

— Am crezut că ziceai că sunteți apropiați.

— Ți-am zis că era *amabil cu mine.* Suntem amândoi din Wisconsin și întotdeauna a fost amabil.

— Asta e tot? întreabă Khazei.

— De ce ți se pare atât de greu de crezut?

— Nu știu, răspunde Khazei, mai calm ca oricând. Cred că… pentru că… dacă e doar un tip amabil din Wisconsin, ei bine… de ce tu ești ultima persoană pe care o sună înainte să moară?

Peste umărul lui, liftul scoate un zgomot sonor anunțând sosirea celorlalți angajați. Khazei zâmbește, ca și cum și asta făcea parte din lucrurile pe care le controla tot el.

— Suntem în secolul al XXI-lea, Beecher. Chiar crezi că nu ne-am obosit să verificăm măcar numerele pe care le-a apelat Orlando?

E a doua oară când mă prinde în capcana raționamentelor sale jalnice. Pot să jur că a treia oară nu se va mai întâmpla.

— Poate că ar fi mai bine să continuăm discuția asta într-un cadru mai privat, sugerează Khazei mișcându-se spre ușa metalică a sălii cu rafturi.

La ora asta a dimineții deja sunt prea mulți angajați pe holuri.

— Ai spus că trebuie să iei un dosar, nu? adaugă Khazei. Merg cu tine.

Până ieri, când l-a apelat pe Orlando în SCIF abia dacă auzisem de Venkat Khazei. Dar dacă instinctul meu nu mă înșală, iar el face mai *mult* decât să investigheze uciderea lui Orlando – dacă, în realitate, umblă după carte sau încearcă să mă facă să par un asasin ca să pună mâna pe ea – ultimul lucru de care am nevoie ar fi să merg singur cu el în cea mai izolată secție din clădirea noastră.

— De fapt, nu mă deranjează deloc să vorbim chiar aici, spun în timp ce mulțimea de oameni dispare pe ușile birourilor și, la fel cum se întâmplă într-un liceu după ce se sună de intrare la oră, holul se întoarce treptat la obișnuita liniște de dimineață.

Khazei încuviințează din cap, prefăcându-se că nu l-am enervat. Dar în timp ce aștept să se închidă și ultima ușă de pe hol, observ, prin ușa de la

intrarea în propriul meu birou, o umbră subțire și înaltă, ca o sperietoare, de partea cealaltă a geamului translucid. Judecând după contururile sale opace, ar putea fi oricare dintre arhivarii noștri – Tot, Dallas, Rina – dar după ce se leagănă acolo un moment, sperietoarea se retrage. Ca și cum ar ști că am văzut că ascultă.

— Deci, ce ți-a spus Orlando în ultimul lui mesaj? întreabă Khazei brusc.

Judecând fie și numai după tonul lui, pot spune că asta e a treia capcană. Dacă ar fi dispus de mijloacele tehnologice care să-i arate că am primit mesajul final al lui Orlando, i-ar fi fost la fel de ușor să asculte mesajul respectiv. Doar mă pune la încercare să vadă dacă răspund cinstit.

— Orlando doar… nu mi-a spus altceva decât că nu are numărul meu de mobil și să îl sun înapoi.

— Să-l suni înapoi *pentru ce*?

— Probabil în legătură cu ce am făcut cu o veche hârtie cu antet pe care am găsit-o la Comisia Juridică a Senatului. A ajuns acolo din greșeală, iar eu am luat-o – a fost doar o glumă – și i-am scris o scrisoare lui Orlando în care era înștiințat că va fi deportat. O farsă prostească între colegi.

E o scuză suficient de plauzibilă spusă pe un ton suficient de calm. Am folosit chiar și cuvintele *am făcut* ca să evoc singurul moment inexplicabil din mesajul lui Orlando. *Ce ai făcut*…

Dar Khazei rămâne în continuare acolo, cu postura aceea țeapănă, milităroasă, semănând cu un uriaș semn de exclamație. Arunc din nou o privire spre biroul meu. Umbra sperietorii este în continuare acolo.

— Ai fost în SCIF 12E1 ieri? izbucnește în cele din urmă Khazei.

— Pof… poftim?

— E o întrebare simplă. Necesită un răspuns simplu. Ai fost tu *înăuntru* sau *oriunde în apropierea* acelui seif în vreun moment, indiferent care, al zilei de ieri?

Respir adânc încercând cu disperare să nu pară că respir adânc. Nu știu prea multe despre Khazei, dar din câte îmi pot da seama din cele două conversații pe care le-am purtat până acum, nu a pus nici măcar o singură întrebare al cărei răspuns să nu-l cunoască deja sau cu privire la care să n-aibă măcar un indiciu. Și, având în vedere că Dallas și Rina și cel puțin un agent de la Serviciul Secret m-au văzut pe culoarul ce dădea după colț în camera aceea… și că nu se știe încă unde e caseta aceea video…

— 12E1… rostesc. E cea în care citește președintele, nu?

— Beecher, în momentul ăsta eu sunt prietenul tău. Dar dacă vrei să mă faci dușman…

— Da, nu… Sigur că am trecut pe lângă cameră. Acolo l-am văzut pe Orlando. Făceam un tur cu cineva.

— Dar vrei să-mi spui că nu ai și intrat?

Acesta este momentul în care aș putea să-i spun adevărul. Aș putea să-i spun că am intrat. Aș putea spune că nu am făcut-o eu.

Dar în timp ce mă holbez la Khazei, care e în continuare țeapăn ca un semn de exclamație, îmi dau seama că tot ce va reține el va fi că eu am fost ultima persoană care a fost singură cu Orlando înainte ca acesta să moară. Și odată ce va înregistra asta… odată ce poate confirma faptul că am avut, de fapt, acces la carte…

Scutur din cap.

— Nu. Nu am intrat niciodată înăuntru.

El se uită și mai fix și mai intens la mine.

— Ce e? întreb. Dacă nu mă crezi, du-te să verifici caseta. Toate camerele alea sunt monitorizate video, nu?

E un bluff, și încă unul destul de riscant, dar acum chiar trebuie să știu ce se petrece. E adevărat, Khazei ar fi putut fi cel care a smuls caseta din aparatul video. Dar dacă plănuia să o folosească pentru a mă scoate pe mine ca fiind criminalul, nici măcar nu am purta acum conversația asta. Așa că, fie Khazei are caseta și acum îl interesează numai cartea, fie nu are caseta, ceea ce înseamnă că aceasta e, în continuare, cine știe pe unde.

— În mod uimitor, caseta a dispărut – cineva a luat-o din SCIF, spune Khazei pe un ton neutru. Dar mulțumesc că mi-ai adus aminte. Trebuie să le spun celor din Serviciu despre asta.

— Din Serviciu?

— Știu. Dar de vreme ce cadavrul lui Orlando a apărut exact în același moment în care președintele Wallace intra în clădire… Din câte se pare, Serviciul Secret nu e prea încântat când apar morți în preajma celui pe care-l protejează. Așa că, spre norocul nostru, s-au oferit să ne ajute cu ancheta, spune studiindu-mă cu și mai mare atenție. Oricum, e o ocazie extraordinară. Mă gândesc că, până vor finaliza ancheta, vor identifica și cerceta fiecare atom, moleculă – chiar particulă infimă – de ADN din tot SCIF-ul. Dumnezeu știe ce poți găsi acolo, nu, Beecher?

În spatele lui se aude a doua oară clinchetul liftului și apare un alt grup de angajați care se revarsă prin ușile deschise în holul larg.

— Oh, și apropo, adaugă el în timp ce aceștia se împrăștie în jurul nostru, ieri când aveai halatul ăla făcut ghem – mai spune-mi o dată, cu ce era pătat? Cu cafea, nu?

Dau din cap și mă silesc să zâmbesc și – ’*Neața*! *Salut*! ’*Neața*! – să dau din mână în semn de salut celor care trec pe aici.

— O zi bună, spune Khazei, îndreptându-se spre liftul care aștepta. Sunt sigur că vom vorbi din nou curând.

În timp ce ușile liftului se închid înghițindu-l cu totul, mai arunc o privire spre ușa biroului meu. Sperietoarea a dispărut. În sfârșit, pot să-mi trag sufletul și…

Nu…

Alerg spre scări. Aproape am uitat.

În momentul acesta, ea se află acolo jos.

22.

— *Stai puțin… nu încă…* spuse președintele, ridicând un deget. Luminat din spate de soarele dimineții, studie ușa de la biroul doctorului, care se închisese deja în urma surorii sale.

De partea opusă a biroului, Palmiotti stătea la masa de lucru. Pe sub ușă, se vedeau mișcându-se umbrele membrilor de personal de afară.

Așa era întotdeauna. Chiar și în cele mai private zone ale Casei Albe, cineva asculta.

— Deci, după cum îmi spuneai…

Palmiotti se trase mai aproape de președinte.

— Despre problemele tale cu spatele…

— Mă doare, insistă Wallace, încă uitându-se la umbrele de la ușă. Și durerea se înrăutățește.

Palmiotti cugetă puțin la asta.

— E ceva de care să mă pot ocupa personal?

Președintele cugetă și el, uitându-se încă o dată lung la zăpada topită dinadins din Grădina Trandafirilor. Fusese nevoie de eforturi considerabile pentru ca grădina să recapete acel aspect netulburat de intemperiile vremii.

— Lasă-mă să mă gândesc la asta, îi răspunse lui Palmiotti. În momentul de față, probabil că-i mai bine să nu schimbăm nimic, să rămânem la tratamentul inițial.

— Domnule președinte…? strigă unul dintre membrii personalului de pe coridor.

Era timpul să plece.

— Înainte să pleci, spuse Palmiotti, te-ai gândit la operație?

Președintele clătină din cap.

— Nu în cazul ăsta. Să nu mai aud de operații.

— Domnule președinte…? se auzi din nou de dincolo de ușă.

Patru minute neîntrerupte. Pentru orice președinte, o durată de timp cât o viață de om.

— Am o țară de condus, îi spuse Wallace prietenului său. Apropo, dacă vrei cumva o carte bună…

Ridică exemplarul cu coperți cartonate al unei cărți intitulate *O problemă din Infern*: *America și Era Genocidului* de Samantha Power.

— Aruncă-ți un ochi peste ea – a câștigat Premiul Pulitzer, spuse președintele, dându-i-o lui Palmiotti.

Direct.

— Absolut, îi răspunse doctorul celui mai vechi prieten al său aruncând o privire rapidă la cartea cu coperți cartonate.

O problemă din Infern. În mod sigur era.

— Oh, și dacă-l vezi pe Gabriel, mai spuse Wallace peste umăr în timp ce se îndrepta spre ușă, spune-i să aloce o porțiune din program pentru o scurtă vizită la conferința lui Minnie. Însă n-o să stau să fac și fotografii.

— Mare fraier ești, știi, nu?

Absent, președintele dădu din mână în semn de „la revedere”, fără să spună vreun cuvânt. Însă mesajul fusese clar.

În ochii lui Wallace, familia era pe primul loc.

Era o lecție pe care Palmiotti n-o ratase, căci știa exact care erau riscurile dacă problema apărută acum era chiar cea la care se gândea el. I-ar fi ușor să se distanțeze de problema asta acum. Probabil și inteligent. Piciorul președintelui se apropia în mod clar de capcana de urs. Însă după tot ce făcuse Wallace pentru el… după tot ce făcuseră unul pentru celălalt…

Familia era pe primul loc.

— Oh, și apropo, Stewie, trebuie să te tunzi, adăugă președintele. Arăți ca naiba.

Doctorul Stewart Palmiotti încuviință dând din cap.

O tunsoare. Și el se gândea exact la același lucru.

23.

— Fata.

— Ce fată? întreabă tipul de la pază cu fața rotundă și sprâncene stufoase.

— Fata, spun eu. Se presupune c-ar trebui să fie o fată aici.

Se uită de jur-împrejurul zonei de primire. Gresia verde-spălăcit de pe jos și pereții gri de piatră o făcea să semene cu o criptă. În dreapta, se află un detector de metale și un aparat cu raze X. Însă în afară de câtiva angajați care își vânturară legitimațiile, singurii oameni pe care îi văd sunt ceilalți doi paznici.

— Nu văd niciuna, spune tipul de la pază.

— M-a sunat cineva, insist eu. Era chiar aici! Are părul negru. Ochii vii. E cu-adevărat…

— A, frumușica, strigă paznicul de lângă aparatul cu raze X.

Cel cu sprâncenele stufoase se uită în jur.

— Nu știi unde este, nu-i așa? întreb eu.

— Cred c-am… c-am luat-o în evidență. Aștepta chiar *acolo*, spune el, făcând semn spre una dintre bănci.

Nu sunt surprins. Poate că azi-dimineață ne-au făcut un control complet mie și lui Tot, însă, în mare parte, paza noastră e la același nivel cu vechiul VCR al lui Orlando, cel căruia trebuie să îi bagi caseta video pe deasupra.

Nici măcar nu scanăm cardurile de identificare ca să intrăm în clădire. Îndeosebi pe durata dimineții, când toată lumea e pe fugă – pot să văd asta chiar acum – o femeie înaltă și subțire, îmbrăcată într-o haină greoaie de iarnă își flutură legitimația înspre paznic și intră direct, fără nicio problemă.

— Jur – *chiar acolo,* insistă el.

Mi-arunc rapid privirea la foaia cu intrări din registrul de pe marginea tejghelei de marmură. Semnătura ei este exact aceeași cu cea din liceu. O înșiruire de litere rotunjite fără pic de efort.

Clementine Kaye.

— Poate că a băgat-o deja cineva înăuntru, spune paznicul de la scanerul cu raze X.

— N-a băgat-o nimeni înăuntru. Eu sunt cel pe care îl aștepta. Doar dacă nu… Nu. Nici măcar Khazei nu este atât de rapid.

Scoțându-mi telefonul mobil, caut rapid numărul Clementinei și apăs tasta de apelare. Telefonul sună de trei ori. Nu-mi răspunde nimeni în afară de căsuța vocală. Însă, în depărtare, aud soneria unui telefon mobil.

— Clementine…? strig, urmărind sunetul telefonului.

Mă întorc și trec pe lângă biroul paznicului, după care mă grăbesc spre Biroul de Informații Generale, unde își încep cercetările cei mai mulți vizitatori. Ar avea sens să fie acolo. Am lăsat-o să aștepte suficient de mult timp – poate că a intrat aici ca să caute mai multe date cu privire la tatăl ei.

Apăs din nou tasta de apelare a telefonului. Ca și înainte, se aude un sunet de apel înfundat. *Aici.* În mod sigur de-aici.

Oprindu-mă brusc, cercetez cu privirea camera verde ca menta. Verific atent toate cele patru mese largi, încărcate cu cărți. Îi privesc pe suspecții de serviciu: în colțul din stânga, două femei în vârstă care completează niște hârtii. În dreapta mea, un bătrân veteran de război solicită niște documente, un tânăr student absolvent răsfoiește niște rapoarte referitoare la genealogia familiei și…

Acolo.

În spate. Lângă computere.

Uitându-se lung la ecran, ea se apleacă în față pe scaun, cu mâinile încrucișate peste haina groasă de culoare neagră pe care o ține împăturită pe genunchi. Spre deosebire de ieri, părul ei negru și scurt este împărțit în două codițe laterale, de fetiță, ultra la modă, care mă fac să-mi dau seama cât de bătrân mă simt de când a revenit în forță în viața mea și m-a făcut să încep să caut muzică rap în loc de Kenny Rogers.

— Clemmi, ce faci aici? întreb când ajung în partea din spate a încăperii.

Nu răspunde.

Însă, pe măsură ce mă apropii… în timp ce văd la ce se uită pe ecran… ceva de pe YouTube…

Există înregistrări video în familia mea pe care, chiar dacă aș acoperi întregul ecran cu excepția a doi centimetri pătrați, tot aș fi în măsură să le identific după momentul surprins. Sunt imagini cu mine și surorile mele, stând amândouă una lângă cealaltă pe patul de spital acoperit cu vinil, ținându-mă în poală la câteva ore după naștere. Mai sunt imagini cu mine la vârsta de zece ani, îmbrăcat ca Ronald Reagan de Halloween, având pe cap ceea ce mama jurase că este o perucă a lui Ronald Reagan, dar care, în realitate, era doar o imitație jigărită a părului lui Fred Flintstone. Și mai este și înregistrarea video a tatălui meu – una dintre puținele pe care le am cu el – făcută la piscina locală, când eu aveam doi ani, în care mă ținea deasupra capului, mă lăsa în jos până atingeam apa pentru ca apoi să mă ridice din nou.

Însă toate acelea pălesc în comparație cu scena la care Clementine se holbează chiar acum: cea a lui Nico Hadrian, îmbrăcat într-un combinezon NASCAR galben strălucitor, filmat în timp ce dă să-și ridice arma și, cu fața

golită de orice expresie, încearcă perfect calm să-l omoare pe fostul președinte Leland Manning.

Pentru majoritatea americanilor, scena aceasta este deja istorie. Asemenea primei înregistrări de pe Lună. Sau cea în care este împușcat JFK. Fiecare cadru în parte este faimos: vârful degetelor președintelui, neclare în momentul în care face cu mâna mulțimii… geaca sa impermeabilă care fâlfâie și se umflă ca un balon… chiar și felul în care o ține atât de strâns de mână pe Prima-doamnă în timp ce pășesc pe pistă și…

— Acum crezi că sunt nebună, spune ea, încă uitându-se pe ecran.

— Nu cred că ești nebună.

— De fapt, ar cam trebui să crezi asta. Sunt rudă cu un nebun… stau aici, uitându-mă la înregistrarea asta veche ca o nebună… și da, doar fiindcă m-ai lăsat să aștept aici atâta timp i-am căutat numele pe Google, însă chiar și așa… asta e la granița ridicolului. Practic sunt cât se poate de smintită. Deși uită-te la el când iese din mulțime: seamănă leit cu mine.

Pe ecran, președintele și Prima-doamnă zâmbesc la unison, cu fețele luminate de soarele generos, în timp ce se îndreaptă spre locul unde, practic, îi așteaptă moartea.

— OK, e-ntr-adevăr o nebunie faptul că te uiți la chestia asta, îi spun.

Ea-și dă ochii peste cap spre mine:

— Tu chiar ești un tip fermecător, știi, nu?

— M-am gândit că poate te va face să râzi. Apropo, de ce-ai venit aici? Am crezut c-am căzut de acord c-ar fi mai bine să nu te expui până când…

Ridicându-se de pe scaun, se întinde spre geanta ei, scoate un mic cadou cu formă pătrată, împachetat în ceva ce seamănă cu ziarul de dimineață și mi-l dă.

— Ce-i asta? întreb.

— Ce ți se pare că ar fi? E un cadou împachetat destul de precar. Deschide-l.

— Eu nu…

Privesc peste umăr, total confuz.

— Ai venit aici ca să-mi dai un cadou?

— Ce-i așa anapoda la un cadou?

— Nu știu… poate fiindcă, dacă luăm în calcul moartea lui Orlando și mai apoi regăsirea tatălui tău, ieri ți-am dat cu totul viața peste cap.

Ea apucă din nou cadoul, smulgându-mi-l din mâini.

— Beecher, spune-mi ceva ce te supără.

— Despre ce vorbești?

— Alege un moment. Din viața ta. Alege ceva care te doare… o durere care a fost atât de intensă, încât te-a făcut să strângi din dinți atât de tare că

aproape ți-ai mușcat obrajii. Știi… în legătură cu cineva care ți-a făcut probleme în plan emoțional.

— De ce-aș…?

— Spune-mi cine-i Iris, zice Clementine, reamintindu-mi că oamenii pe care îi cunoști de cel mai mult timp se și pricep cel mai bine să-ți găsească punctele slabe.

— De ce-o aduci în discuție pe Iris?

— L-am auzit pe Orlando rostindu-i numele ieri și, în nici două secunde, ți s-a întipărit pe față aceeași durere pe care o ai și acum, ca și cum cineva ți-ar fi tras un șut în boașe. Cunosc sentimentul ăsta… știi din câte slujbe de DJ am fost concediată? Așadar, ce s-a întâmplat cu Iris? A murit?

— Nu, nu a murit. E o fostă iubită de-a mea. Ne-am despărțit.

— OK, deci te-a părăsit pentru alt tip.

— Asta nu-i…

— Beecher, nu încerc să te supăr… sau să te iscodesc cu forța, spune ea, accentuând cu tărie fiecare cuvânt în parte. Ideea este că, indiferent ce a fost și oricum te-a rănit Iris, acum ai depășit ce s-a întâmplat, corect?

— Absolut, insist eu. Bineînțeles.

— OK, deci n-ai depășit ce s-a întâmplat, spune ea în timp ce eu stau acolo, surprins de senzația bruscă de nod în gât, care crește ca un balon și de binecunoscuta mușcătură a lipsei de încredere de sine, pe care Iris mi-a împlântat-o atât de adânc în piept. Însă o să depășești asta, Beecher. Și asta-i ceea ce-ai făcut tu pentru mine ieri. Toată viața mea m-am întrebat cine ar putea să fie tatăl meu. Iar acum, mulțumită ție, *știu.* Și da, nu este cel mai simplu răspuns. De fapt, s-ar putea să fie doar… este ceva gen cel mai prost răspuns al tuturor timpurilor înregistrat în *Cartea Recordurilor.* Însă este *un răspuns,* spune ea, dându-mi înapoi cadoul. Iar eu apreciez asta.

Uitându-mă în jos la cadou, trag de una dintre fâșiile de bandă adezivă suprapuse cu care era prinsă hârtia de împachetat. În momentul în care trag de hârtie într-o parte, văd clemele detașabile a ceea ce pare a fi partea din spate a unei rame foto. În mod clar, este o ramă foto. Însă abia când o întorc văd ce înfățișează, de fapt, fotografia din pachet.

Este o fotografie color de-a mea din clasa a șaptea, de pe vremea când mama obișnuia să cumpere tot felul de cămăși Garanimals, ca și cea pe care o purtam în ziua aceea. Însă ceea ce-mi atrage mai mult atenția este celălalt elev de clasa a șaptea aflat lângă mine în fotografie cu un zâmbet larg și surprinzător care-i dezvelea toți dinții. Tânăra Clementine.

Problema este că pe vremea aceea nu avusesem niciodată o fotografie doar cu noi doi.

— Cum… De unde ai asta? întreb eu.

— Eu am făcut-o. Din vechea noastră fotografie de grup a clasei doamnei Spicer. Tu stăteai în stânga. Eu eram în dreapta. A trebuit să te decupez și pe tine, și pe mine cu un cuțit X-Acto, întrucât filmele lui Tim Burton m-au făcut să-mi fie cu adevărat frică de foarfeci și din cauza asta capetele noastre încă mai au formă octogonală, lucru pentru care-mi cer scuze.

Mă uit în jos la fotografia înrămată, unde amândoi avem brațele întinse pe lângă corp, o postură standard pentru fotografiile cu clasa. Capetele noastre sunt, fără tăgadă, octogonale.

— Nu-ți place? întreabă ea.

— Ba da, îmi place… îmi place la nebunie. Doar că… Dacă ai fi scanat-o… Mă simt prost că a trebuit să strici poza originală.

— N-am stricat nimic, insistă ea. Am decupat singurele două persoane de care îmi păsa în clasa aia.

Mă uit în sus la Clementine, după care din nou la fotografie, care este neclară, prost făcută și deloc măgulitoare pentru amândoi.

Însă este fotografia noastră.

Pe față mi se întipărește un zâmbet atât de mare, că mă dor obrajii.

— Apropo, să nu crezi că m-ai dat pe spate cu cămașa aia Garanimals, îmi spune ea în timp ce înregistrarea video continuă să se deruleze pe ecranul din spatele ei.

Stă cu spatele la ea, așa că nu poate să vadă că a ajuns la partea în care Nico este pe cale de a ieși din mulțime.

— Ascultă, trebuie să plec, adaugă ea în momentul în care un bărbat cu părul negru vâlvoi, un nas mare și borcănat și un combinezon galben strălucitor intră în cadru și-și ridică arma. Dumnezeule – tipul *chiar* seamănă cu ea. Mi-au spus să mă întorc într-o oră, spune ea.

— Cine ți-a spus? Despre ce vorbești?

— Paznicii. De la St. Elizabeths.

— Stai puțin. *Instituția de boli mintale St. Elizabeths*?

— Nico este acolo. În același loc ca și John Hinckley – cel care l-a împușcat pe Reagan. E la numai zece minute distanță de-aici.

— Poți să mai repeți ce ai spus? Te-ai dus să-l vezi pe Nico!?

— Nu pot să intru decât dacă, mai întâi, este și el de acord. Astea sunt regulile în ceea ce îl privește. Acum aștept să primesc aprobarea.

— Dar el e…

— Știu cine e el – dar ce crezi că ar trebui să fac, Beecher? Să stau acasă și să-mi fac unghiile? Aștept de treizeci de ani să-l întâlnesc pe omul ăsta. Cum aș putea să nu…?

Poc, poc, poc.

Pe ecran, împușcăturile sunt înăbușite. În timp ce Nico iese din mulțime, are capul ușor ridicat… și aproape că… zâmbește.

Poc, poc, poc.

În continuare cu spatele la monitor, Clementine nu se întoarce la focurile de armă. Însă se trage într-o parte, iar trupul îi tresare la fiecare împușcătură.

— Focuri de armă! Focuri de armă! urlă agenții.

— *La pământ*! *Dați-vă înapoi*!

— DUMNEZEU LE-A DAT PUTERE PROFEȚILOR…, strigă Nico, vocea sa profundă fiind aproape acoperită de țipetele din jur.

Camera video este smucită în toate direcțiile, rotindu-se și trecând în revistă fanii de la standuri. Spectatorii aleargă în toate direcțiile. Iar în momentul în care camera revine, în sfârșit, la poziția inițială și este capabilă să focalizeze din nou, Nico este deja tras înapoi, pierdut în haosul creat instantaneu, trântit la pământ de un furnicar de agenți ai Serviciului Secret. Pe fundal, doi asistenți sunt doborâți la pământ, victime ale gloanțelor rătăcite. Unul din ei zace cu fața în jos, ținându-se de obraz. Din fericire, președintele și soția sa sunt băgați în mare grabă în limuzina prezidențială și scapă nevătămați. Abia mai târziu, cu o altă ocazie, Nico i-a urmărit, a ajuns din nou la ei și a omorât-o pe Prima-doamnă.

În colțul ecranului cu YouTube, în partea dreaptă, jos, văd numărul de vizionări: 14 727 216 *vizualizări.*

Par foarte multe.

Însă de fapt, paisprezece milioane de privitori reprezintă un număr destul de neînsemnat.

Contează doar această unică vizualizare.

— Te rog să nu te uiți la mine așa, Beecher. Pot să fac asta, insistă ea, chiar dacă n-am spus niciun cuvânt.

Nu-mi pasă cât de puternică pretinde că este. Am văzut felul în care, chiar dacă știa că acele împușcături aveau să vină, tresărise din toate încheieturile la fiecare pocnitură în parte. Și modul în care, de când apăruse Nico pe ecran, se ferise să mai privească spre monitor.

Știe ce-o așteaptă.

Însă știe și că nu are cum să evite asta.

— Vrei să-mi spui că, dac-ar fi fost tatăl tău, nu te-ai duce să-l vezi chiar acum? întreabă ea.

Nu spun nimic și gândul mă poartă înapoi, la primul meu an la Arhive. Tata a murit la vârsta de douăzeci și șase de ani, într-un stupid accident de mașină în timp ce se ducea să se înroleze pentru a lupta în primul Război din Golf. N-a fost omorât luptând pentru patrie. N-a murit ca un erou. Nici măcar

n-a murit împușcat accidental de camarazii săi. Acei oameni primesc medalii. Însă pifanii care nici măcar nu sunt încă pifani fiindcă se află încă în mașină, conducând spre biroul de recrutare, când nu știu ce nebun intră în ei pe un pod și omoară pe toată lumea în urma impactului? Aceștia mor ca niște nimeni. Viețile lor sunt trăite doar pe jumătate. Iar pe durata primului meu an aici, mi-am petrecut absolut fiecare pauză de prânz parcurgând vechile registre al armatei, încercând să descopăr în ce pluton ar fi fost și de ce fel de aventuri ar fi avut parte dacă ar fi ajuns la biroul de încorporare.

— Dacă vrei, pot să merg cu tine, spun eu în cele din urmă.

— Poftim?

— La St. Elizabeths. Pot să merg cu tine. Știi… dacă vrei.

Aștept ca ea să zâmbească. Să spună „mulțumesc”. În schimb, ea clatină din cap.

— Nu poți.

— Bineînțeles că pot.

— Nu înțelegi.

— De fapt…

— *Știu* că tatăl tău este mort, Benjy, spune ea, folosind numele pe care numai mama îl folosește. Crezi că nu-mi amintesc acest lucru? Când eram mici, faptul că tu nu aveai tată… Ai idee ce a însemnat asta pentru mine? Cum m-a făcut să *nu* mă simt atât de *singură*?

Nodul pe care-l simțeam în gât se mărește, prinzându-mă cu garda lăsată.

— Dar să am șansa asta chiar acum…

Se uită lung în jos la vechea fotografie – cea cu noi doi – refuzând în continuare să privească spre imaginile de pe ecranul din spatele ei.

— Mama obișnuia să-mi spună că, dacă te ocupi cu muzica – chiar și ca DJ – cel mai bun lucru este că atunci când te duci într-un oraș nou, ai posibilitatea să fii altcineva, o persoană nou-nouță, adaugă ea. Și am ales Virginia pentru că în toate fotografiile locul ăsta părea să fie plin de cai. Caii calmează, știi asta? Însă după aceea să descopăr că – dintre toate locurile pe care le-aș fi putut alege – mă aflu la zece minute distanță de… de *el,* spune ea, arătând cu degetul mare în spate, spre ecran, în timp ce înregistrarea video cu Nico tocmai se încheie. Nu spun că ăsta-i un semn – spun doar… că poate unele lucruri se petrec pentru că așa sunt menite. Ca și reluarea legăturii cu tine.

Înainte să pot spune vreun cuvânt, ea adaugă:

— În plus, vreau tot ce-i mai bine pentru tine, Beecher. Iar în momentul de față, să te duc să cunoști un sociopat dement – chiar unul calmat cu ajutorul medicației – nu este tocmai ce-ți lipsește acum. E ceva ce cred c-ar trebui să fac singură.

— Înțeleg.

— Chiar *înțelegi*? întreabă ea.

— N-ai prins ideea? Și eu vreau tot ce-i mai bine pentru tine.

Ea se uită în sus la mine și zâmbește.

— Fotografia aia făcută în casă chiar te-a înmuiat, nu? întreabă ea.

— Hei, Beecher! *Telefonul*! strigă unul dintre membrii personalului de la biroul din spatele nostru.

— Indiferent cine este, spune-i că…

— E Tot. Spune să nu te las să scapi cu vreo scuză de doi bani. Spune că-i ceva important. Că așteaptă pe fir.

Dau din cap dezaprobator, gata să ignor apelul telefonic.

— Spune să nu-l ignori! strigă din nou asistentul. Că așteaptă pe fir!

— Stai doar o secundă, îi spun Clementinei în timp ce apuc receptorul telefonului de la biroul de tranzitare a documentelor, aflat la doar câțiva pași distanță.

— Ce faci cu ea? întreabă Tot înainte să apuc să spun „alo”.

— Poftim?

— Cu Clementine. Ai coborât ca să-i dai drumul înăuntru. Asta a fost acum douăzeci de minute.

Mă uit spre Clementine, care în cele din urmă s-a întors la ecranul calculatorului, unde YouTube oferea o varietate de recomandări de urmărit în continuare. Chiar și de aici pot să văd la ce se uită, căci bucăți mici din combinezonul galben strălucitor ies în evidență în fiecare dintre clipurile de pe ecran.

— Asta-i chiar atât de important, Tot?

— Tu să-mi spui. Am găsit căruciorul cu cărți pregătit pentru individul ăla al tău, Dustin Gyrich, spune el, făcând referire la ultima persoană care ceruse un exemplar din *Dicționarul Entick.* Acum, vrei să auzi care-i legătura lui cu președintele sau nu?

24.

— Te sun când termin, spune Clementine, îndepărtându-se de computer și îndreptându-se spre hol. Trebuie să plec.

— Bun. Las-o, îmi spune Tot în telefon.

— Clemmi, așteaptă puțin! strig eu în timp ce ea își pune haina.

— Las-o să plece, spune Tot. Indiferent în ce s-a băgat și cu ce se ocupă, ai și tu destule dezastre cu care să te lupți.

— Despre ce vorbești? întreb.

— Ți-am spus. Dustin Gyrich.

— Așadar, el este ultima persoană care a solicitat…

Îmi rotesc privirea prin cameră și pot să jur că, în această încăpere întinsă, verde precum menta, toată lumea, de la doamnele în vârstă până la tânărul masterand, se uită drept la mine.

— Îhî… a solicitat dicționarul, îmi spune Tot în ureche. Însă chiar asta-i problema. Prima oară m-am gândit că era ciudat că, tam-nesam, s-a întâmplat să ceară dicționarul în exact aceeași zi în care președintele Wallace se afla aici pentru vizita de lectură. Dar când am verificat toate consemnările din registru, ei bine… Dustin Gyrich – indiferent cine este el – a solicitat *Dicționarul Entick* de paisprezece ori, ceea ce nu este atât de neobișnuit…

— Treci la subiect, Tot.

— Ideea este că, atunci când am comparat datele în care Gyrich a fost înregistrat aici cu datele din calendar, ia ghicește cine altcineva a mai vizitat, așa, din întâmplare, aceeași clădire, anume clădirea asta, în fiecare dintre acele zile? O să-ți dau un indiciu. Rimează cu *președinte.*

În fața mea, Clementine își încheie nasturele de sus al hainei și se întoarce spre holul principal să plece.

— Stai puțin, îi șoptesc. Nu durează decât un minut.

— O să dureze mult, mult mai mult de un minut, spune Tot în telefon. Asta, în afară de cazul în care chiar nu pricepi veștile proaste pe care ți le dau.

— Treizeci de secunde, îi promit Clementinei.

Ea se oprește un moment, ca și cum ar vrea cu-adevărat să aștepte. Însă așa cum făcuse când se ridicase cortina roșie la competiția dintre trupe, Clementine rămâne neclintită un moment, își ridică bărbia și-și îngroapă la loc toate temerile acolo – oriunde ar fi acest acolo – unde le păstrează de

obicei. Diferența este că nu se mai confruntă cu niște elevi țâfnoși din clasa a zecea. Se confruntă cu tatăl ei. Distrugătorul de vieți.

— N-o să mi se întâmple nimic, insistă ea, chiar dacă n-am întrebat-o.

Ochii îi clipesc mai repede decât de obicei, exact la fel ca atunci când tresărise la împușcăturile acelea. Înainte să pot s-o contrazic în vreun fel, pornise deja de-a lungul holului, trecând de masa celor de la pază și iese prin ușile automate, afară, în frig. Mă uit în jos la fotografia cu noi doi tineri, făcută de ea acasă. Este a doua oară în două zile când îmi dau seama că îi văd latura fragilă, pe care nimeni altcineva nu o cunoaște. Partea pe care nu o împărtășise nimănui. De când povestea cu Iris… am uitat cât de bine te poți simți când pur și simplu îți cade cu tronc cineva.

Însă nu e vorba doar de căzut cu tronc. În viața fiecăruia există unii oameni care readuc la viață vechile amintiri. Și mai există alții – primul tău sărut, prima ta iubire, prima ta partidă de sex – pe care, în momentul în care îi revezi, aprind o scânteie… și ceva de departe mult mai intens. Îți readuc în prim-plan viața, așa cum a fost ea odinioară și, odată cu asta, potențialul. Și posibilitățile. Și sentimentul că, dacă ai fi din nou în vremea respectivă, viața ta ar putea fi foarte diferită de cea în care ești blocat acum. Este, de fapt, cel mai ispititor lucru pe care îl oferă Clementine. Îmi vreau înapoi întregul meu potențial.

— Mă auzi, Beecher? îmi strigă Tot în ureche. În decursul ultimelor patru luni, de fiecare dată când președintele Statelor Unite a venit în această clădire, acest individ, Gyrich, a luat *acest* exemplar al dicționarului…

— Stai, stai, stai. Am crezut că nu eram siguri dacă exemplarul găsit de noi în – și îmi reduc volumul vocii – *în SCIF* este același cu cel din colecția noastră.

— Încă o dată, mă auzi? Unde crezi c-am fost în ultima jumătate de oră? M-am dus jos și am scos fișa lui Gyrich. Are reținute douăsprezece documente aici, însă – ce coincidență – pe fișă sunt doar unsprezece. Așa că, ghici care lipsește? Ai dreptate – un exemplar din *Dicționarul Entick.*

— Nu știu ce să zic. Oare asta chiar ne spune că exemplarul care aparține Arhivelor este același cu exemplarul nostru ponosit? întreb eu, uitându-mă încă prin sticla ușilor automate.

Pe caldarâm, la marginea trotuarului, Clementine oprește un taxi.

— Cel pe care l-am găsit nu are informații de identificare sau un timbru și nici măcar cele mai multe dintre pagini, spun eu. Chiar ar păstra Arhivele ceva atât de vechi și uzat și ar permite să tot fie împrumutat în mod repetat?

— Da, și asta e o idee – și putem să ne aplecăm asupra ei, este de acord Tot. Însă nu schimbă în niciun fel faptul că paisprezece săptămâni la rând, de fiecare dată când președintele Wallace a venit aici în vizită – absolut de

fiecare dată – Gyrich a cerut dicționarul, l-a reținut, asigurându-se că este scos din circulație, că nu mai este accesibil pentru restul lumii. Când se întâmplă de două ori, poate fi o coincidență. De trei ori? E o întâmplare extrem de ciudată. Însă de paisprezece ori în paisprezece săptămâni?

Aproape că-i moare vocea.

— Ăsta e, în mod clar, un plan.

Are dreptate. El are întotdeauna dreptate. Însă, în timp ce mă uit la Clementine cum se apleacă și intră în taxi, simt un sentiment nou și surprinzător de parcă îmi zvâcnește ceva în cutia toracică.

Din momentul în care am văzut-o ieri, m-am tot uitat la Clementine prin prisma scânteietoare a bucuriei și euforiei declanșate odată cu reaprinderea fiecărei flăcări mai vechi. Însă acum, pentru prima dată, nu văd doar ceea ce vreau să văd. Văd de ce are nevoie prietena mea.

Portiera taxiului se trântește cu putere.

— Tot, am nevoie să-mi împrumuți și mie mașina ta.

— Mașina mea este bine acolo unde este. N-o iei nicăieri. Și oricum, despre ce vorbești?

— Am de făcut un comision.

— Nu, trebuie să vii aici ca să-l putem găsi pe tipul ăsta Gyrich și să aflăm ce naiba se întâmplă de fapt.

— Și o să vin. Imediat după comisionul ăsta.

Nu aud nimic altceva decât o tăcere deplină în telefon.

— În momentul acesta te porți din nou prostește, Beecher. Și ești și groaznic de nepoliticos, ținând cont de cât de mult din timpul meu irosești în timp ce urmărești nu știu ce fată.

— Nu urmăresc nicio fată.

— Deci nu te duci la St. Elizabeths? întreabă el, testându-mi sinceritatea.

Fac o pauză scurtă, gândindu-mă la minciuna perfectă.

— Bine. Mă duc la St. Elizabeths. Nu-i departe de-aici.

— Beecher…

— Uiți ceva, Tot. Uiți că am fost trei persoane acolo, în camera aia. Ea a fost acolo cu mine. Așa că, dacă viața mea este expusă vreunui risc, atunci și viața ei este la fel.

— N-ai de unde să știi asta.

— Știu asta în mod *indiscutabil* – iar ultima oară când am pierdut din vedere pe unul dintre cei care au fost în încăperea aia, Orlando a fost găsit mort. În plus, nu ești tu cel care-a spus c-ar trebui s-o țin sub observație… c-a fost o coincidență prea mare faptul că și-a făcut ea apariția și totul a luat-o razna? Asta-i șansa mea să văd ce se întâmplă cu adevărat. Și, mai important decât orice altceva, ea este pe cale de a se confrunta cu – probabil – cel mai

dur și mai neplăcut moment din viața ei. Cum s-o las să facă asta de una singură?

Încă o dată, în telefon nu se mai aude nimic. Probabil că ultimele vorbe pe care le-am spus l-au atins. Când a murit soția sa, Tot a văzut el însuși cum te simți când te confrunți de unul singur cu cel mai rău moment al vieții.

— Asta înseamnă că pot să iau mașina? întreb eu.

— Da, oftează el. Hai să fim tâmpiți cu toții.

Peste exact douăzeci și patru de minute și paisprezece secunde, trag înspre dreapta de volanul Mustangului model 1966, albastru mătuit, ca să intru într-o curbă strânsă și opresc lângă un mic post de control dispus dincolo de porțile metalice de culoare neagră.

— Bine ați venit la St. Elizabeths, spune un paznic cu buzele crăpate din cauza frigului, în timp ce dă mai încet volumul emisiunii *Elliot in the Morning* transmisă la radio.

În mod clar, individul este un geniu.

— Sunteți vizitator sau ați venit să livrați ceva?

— De fapt, am venit să iau pe cineva, îi răspund.

25.

Pentru fiecare frizer există o tunsoare pe care nu o va uita niciodată.

Pentru mulți, este prima tunsoare bună, care le reușește. Nu prima *tunsoare* din cariera lor, ci prima tunsoare *bună*, atunci când își dau seama cât de mult pot să îmbunătățească imaginea cuiva doar cu câteva tăieturi de foarfecă.

Pentru alții, este o tunsoare de la sfârșitul carierei, când își dau seama că nu mai au mâna sigură care i-a slujit atât de mult timp.

Pentru un număr mic de frizeri, acesta este momentul în care o persoană deosebit de faimoasă se așază la ei pe scaun.

Însă pentru maestrul-frizer Andre Laurent, un bărbat de culoare înalt, robust și cu părul cărunt, cu o mustață la fel căruntă, momentul memorabil avusese loc pe vremea când era în Ohio, la începutul anilor ’80, atunci când îl tunsese pe bărbatul acela blond cu bucla ciudată, lipită de frunte, care își aducea întotdeauna băiatul în vârstă de opt ani cu el. În mijlocul tunsorii propriu-zise, ușa frizeriei fusese deschisă brusc, iar o tânără brunetă, cu sânii mari, intrase ca o vijelie, aproape spărgând geamul în momentul în care ușa fusese trântită de perete.

— *Nu mi-ai spus că ești însurat*! țipase ea la bărbatul cu bucla lipită de frunte.

Însă Laurent nu văzuse altceva decât ochii mari, gri cenușii, ai fiului Domnului Buclă, care-și privea fix tatăl, încercând încetul cu încetul, chiar acolo, să pună totul cap la cap.

Pe vremea aceea, micul lor orășel din Ohio s-ar fi delectat cu un asemenea subiect de bârfă. Mai ales că tatăl își părăsi familia peste numai câțiva ani. Mai ales pe măsură ce băiatul cu ochii gri cenușii creștea. Mai ales după ce deveni cel mai tânăr senator din istoria statului Ohio. Mai ales după ce ajunse la reședința oficială a guvernatorului. Și mai ales atunci când a candidat pentru Casa Albă și aproape fiecare reporter din țară a venit în Journey, Ohio, ca să vadă frizeria din orășelul în care încă se mai tundea Orson Wallace la fiecare două săptămâni.

Nici până în ziua de astăzi, Andre Laurent nu rostise vreodată vreo vorbuliță despre ce se întâmplase. Asemenea tatălui și bunicului său – amândoi frizeri de meserie și niște gentlemeni din partea centrală a țării – el nu ar fi făcut-o niciodată.

— Domnule Laurent, am un client pentru dumneata, strigă din partea din față a frizeriei, pe un ton pițigăiat, fata responsabilă cu programările.

— Trimite-l în spate, îi răspunse Laurent, îndepărtând cu peria câteva fire de păr rătăcite pe tetiera scaunului de tuns.

Patruzeci și trei de ani încoace, Laurent a fost frizer în același loc în care tatăl și, respectiv, bunicul său învățaseră meserie. Locul se numea, destul de previzibil, *La Laurent.*

În urmă cu trei ani, se mutase la Washington D.C., preluând un scaun de tuns într-un loc numit Frizeria lui Wall. Îi plăcea faptul că Frizeria lui Wall încă mai avea scaunele acelea de tuns originale, din oțel inoxidabil. Îi plăcea faptul că acolo afară exista un stâlp cu culorile roșu, alb și albastru, semnul tradițional care indica o frizerie. Însă, în mod deosebit, îi plăcea faptul că, aflându-se pe 15th Street, nu era mult de mers de la Casa Albă.

— Vreți și un lustruit în timp ce vă tundeți? strigă Gary, lustragiul de pantofi spre clientul lui Laurent.

— Nu, spuse clientul fără să se uite la el.

Când Barack Obama fusese ales președinte, unul dintre primele lucruri pe care le spusese presei fusese faptul că, întrucât el unul nu se mai putea duce la frizerul său, frizerul său va trebui să vină la el.

Ce idee bună, se gândise președintele Orson Wallace.

Era greu să găsești un frizer bun.

Era chiar și mai greu să găsești pe cineva în care să ai încredere.

Acesta fusese începutul aranjamentului dintre ei doi. La fiecare două săptămâni, Laurent avea să se ducă la Casa Albă ca să-l tundă pe președinte. Iar uneori, dacă era vreo urgență reală – îndeosebi așa cum fusese în decursul ultimelor săptămâni – avea să vină Casa Albă la el.

— Cu ce pot să vă fiu de folos? întrebă Laurent în timp ce clientul său se așeză în scaunul de tuns. Un bărbierit sau o tunsoare?

— Ce zici de amândouă? îi replică doctorul Stewart Palmiotti, aplecându-se în față și aruncând cartea groasă cu coperți cartonate pe care o avea la el pe polița de sticlă, aflată chiar sub oglindă. Cred că o să avem nevoie de ceva timp.

— Cum doriți, spuse frizerul președintelui, întinzându-se după un prosop fierbinte în timp ce doctorul președintelui își lăsă capul pe spate.

Pentru fiecare frizer există o tunsoare pe care nu o uită niciodată.

Iar unii frizeri au parte chiar de mai multe.

26.

Strada italiană acoperită cu piatră cubică era încă udă de la ploaia de peste noapte, iar bărbatul mărunțel și subțire stătea acolo savurând imaginea reflectată pe Via Panisperna. *Asemenea unui univers complet diferit,* se gândi el, privind imaginea răsturnată a bisericii Sant'Agata dei Goti, lăcaș de cult din secolul al cincilea care apărea acum, ca într-un număr de magie, sub picioarele sale.

Stătea lângă ușa laterală așteptând deja de o bucată de vreme, însă nu era îngrijorat. În atâta amar de vreme, ea nu-l lăsase niciodată baltă. Știa că n-avea să înceapă s-o facă acum. Nu, având în vedere ceea ce era pe cale să se întâmple.

— *Pari agitat,* strigă Lenore în momentul în care dădu colțul și tropăi de-a lungul aleii neregulate din piatră.

— Nu-s agitat, spuse bărbatul. Entuziasmat.

— *Nu pari entuziasmat. Pari agitat.*

Bărbatul zâmbi în barbă, știind că era mai bine să nu o contrazică pe Lenore, o persoană foarte bine pregătită în decursul carierei, începând cu anii petrecuți la Princeton și până la Casa Albă, în arta fină și subtilă a argumentației.

— Dacă n-aș fi puțin agitat, aș fi nebun, spuse bărbatul râzând.

Împingând cu putere ușile duble din lemn sculptat, își făcu loc să intre și se cutremură când balamalele scârțâiră strident. Însă faptul că era din nou aici avea ceva care-l calma instantaneu, îndeosebi mirosul acela de lemn umed și lumânări cu iz de apă de trandafir.

— *Mirosul îți aduce aminte de mama ta, nu-i așa*? întrebă Lenore.

Ignorând întrebarea – și cu ușile trântindu-se în urma sa – bărbatul zvelt se îndreptă direct spre sursa mirosului, etajera veche de fier plină cu lumânări de rugăciune făcute din ceară cu aromă de trandafiri albi.

— *Întotdeauna mirosea așa când erai tu mic,* continuă Lenore. *Când mergeai la biserica din Wisconsin.*

Bărbatul nu se putu abține să nu zâmbească. În lumea asta, nu exista nimic mai înfricoșător decât să ai încredere în cineva. Însă, de asemenea, nu exista nimic care să-ți ofere mai multă satisfacție.

— Erau niște amintiri plăcute, spuse el în timp ce luă o lumânare, o coborî spre o flacără și o aprinse spunând în șoaptă o rugăciune pentru mama sa. În urmă cu doi ani, pentru o rugăciune ca asta, și-ar fi plecat capul de

șaisprezece ori înainte să spună amin. Și-ar fi smuls două gene, și le-ar fi aranjat în palmă, una peste cealaltă perpendicular, formând o cruce în miniatură. Însă astăzi, în timp ce privea în sus, către vitraliul complicat al ferestrei… Nico Hadrian era mai bine.

Și la fel era și fosta Primă-doamnă Lenore Manning.

Chiar dacă acum era moartă de doi ani.

— Nico, hai să mergem – vor să te duci în camera de zi, strigă infirmierul cu respirația mirosind a ceapă dulce.

Uitându-se atent peste umăr, Nico trecu în revistă cămăruța sa goală de la Spitalul St. Elizabeths. Se uită peste patul de o singură persoană și măsuța de toaletă vopsită pe care erau Biblia și calendarul de la Washington Redskins. Italia dispăruse, iar acolo nu se mai afla altcineva în afară de Tipul Mirosind a Ceapă Dulce.

— Te rog, spune-mi că nu stai de vorbă cu vreun prieten imaginar, stărui infirmierul. Dac-o faci, trebuie să raportez asta, Nico.

Nico își transformă zâmbetul abia perceptibil într-un zâmbet mult mai larg, plin de îngăduință. Greșise odată fiind sincer. N-avea să o mai facă încă o dată.

— Știi că nu mai fac așa ceva.

În bună măsură avea dreptate. După evadarea și, respectiv, capturarea sa, când revenise, în cele din urmă, la St. Elizabeths, lui Nico îi trebuiră patru luni să înceteze să-și mai smulgă unghiile, hotărât să se auto-pedepsească pentru ceea ce făcuse. Să se lase manipulat în halul ăsta – să fie atât de pierdut și de adâncit în spiritul religios – să omoare în numele Domnului. Acum, doctorii erau încântați de progresele pe care le făcuse. Îi acordaseră dreptul la corespondență și chiar accesul în curtea spitalului. De doi ani încoace, Nico se lupta să revină la propriul său nivel de normalitate. Da, era mai bine. Însă asta nu însemna că era vindecat.

Întorcându-se spre singura fereastră din camera sa, Nico privea calm, cu răbdare, în timp ce patul de o persoană, noptiera de lemn și măsuța de toaletă vopsită erau înlocuite de vechea etajeră de fier plină cu lumânări de rugăciune cu aromă de trandafiri albi, iar fereastra largă cu geam securizat se transforma pe loc în frumoasele vitralii ale bisericii Sant'Agata dei Goti, biserica închinată Sfintei Agatha, cea care nu renunțase niciodată la credința sa – nici după ce torționarii ei i-au tăiat sânii.

— *Nu mai pari deloc agitat,* spuse Prima-doamnă.

— Cred că sunt entuziasmat. Da. Sunt foarte entuziasmat, își șopti Nico lui însuși.

— Haide, Nico, ai un vizitator, strigă infirmierul în timp ce imaginea bisericii se estompa, iar aceea a spitalului revenea încetul cu încetul.

— Nu. Am mai mult decât un vizitator, insistă Nico în timp ce se îndrepta spre camera de zi.

Dumnezeu se îngrijea întotdeauna de el.

— O am pe Clementine.

27.

Când eram în clasa a zecea era un puști în clasa noastră – Weird Warren – care putea să-și îndoaie urechea în jos și s-o țină așa, încât să semene cu un elf. Cei mai mulți dintre colegii mei de clasă îl tachinau pe tema asta, poreclindu-l ca atare. Însă Clementine – o spusese atât de frumos încât n-o să uit niciodată – îl întrebase dacă putea să îi îndeplinească trei dorințe.

Apăsând cu podul palmei butonul roșu șters, paznicul de la St. Elizabeths ridică bariera de la poartă, dându-mi voie să trec cu mașina pe lângă ghereta de pază. Îi spusesem c-am venit să iau niște documente pentru Arhive. Legitimația mea de funcționar guvernamental fusese suficientă ca să mă trimită la punctul principal de înregistrare al celor de la pază și să-mi permită accesul pe proprietate, o bucată de pământ cu o suprafață de 150 de hectare, înconjurată de un inel de panouri identice cu porțile metalice înalte de culoare neagră.

În timp ce urc pe drumul spitalului curățat superficial cu un plug de zăpadă și cercetez din priviri parcarea situată pe partea opusă a clădirii cu cinci etaje, din cărămidă, îmi dau seama că taxiul lui Clementine a plecat de mult. Ea este înăuntru, probabil deja în compania lui Nico. N-am nici cea mai vagă idee cam care ar fi astăzi cele trei dorințe ale ei. Însă, dacă eu aș avea șansa să obțin chiar și două minute cu tatăl meu mort, știu care ar fi cel puțin una dintre dorințele mele.

Când deschid portiera mașinii în parcare, o pală de aer rece de iarnă îmi pișcă fața, însă înainte de a coborî mă aplec și scot exemplarul *Dicționarului Entick* care este băgat sub scaunul șoferului. Ideea lui Tot. Având în vedere ce se întâmplase azi-dimineață, e clar că Khazei nu pune întrebări și atât – se tot învârte, căutând să prindă în laț ucigașul. Încă nu-mi dau seama dacă ceea ce vrea, de fapt, este cartea sau pe mine, însă indiferent cum ar fi, ultima chestie de care avem nevoie ar fi fost să lăsăm cartea undeva în clădire. Pe de altă parte, asta nu înseamnă că pot să o las pur și simplu în mașină.

O secundă mă gândesc să o ascund în servietă, însă dacă fac asta, risc ca agenții de pază de-aici să-mi scotocească prin ea. Nu. Dacă această carte este atât de importantă pe cât ne închipuim noi – dacă Orlando într-adevăr a murit pentru ea – trebuie să o țin aproape.

Ieșind din mașină și îndreptându-mă spre clădirea de pe partea opusă, îmi bag cartea la spate, pe sub haină, și o împing cu grijă în pantaloni, pe

lângă betelie. Se potrivește bine – având în vedere că-i lipsesc cele mai multe pagini, tot ce a mai rămas din ea sunt coperțile. Arunc o privire rapidă peste umăr ca să mă asigur că sunt singur. Însă sus, la unul dintre balcoanele de la etajul doi, dau cu ochii de un bărbat chel și palid la față, fără niciun pic de sprâncene.

Zâmbesc forțat, chiar în momentul în care măresc pasul.

Individul se uită în jos. Însă expresia feței lui nu se schimbă absolut deloc. Cred că nici măcar nu vede că sunt aici.

Un moment îmi trece prin cap să o aștept aici și gata. Dar nu merg deloc mai încet.

Când, în cele din urmă, ajung la ușa de la intrare, mânerul sferic cedează imediat, cu o răsucire ușoară. În mod clar, frigul s-a mai domolit puțin, însă simt pe șira spinării un fior de gheață, care urcă nemilos. Din câte spunea Clemmi, acesta este spitalul de nebuni în care nu este internat doar Nico, ci și John Hinckley, bărbatul care l-a împușcat pe Ronald Reagan. Atunci de ce mama naibii ușa de la intrare este descuiată?

Împing ușa în interior și dau cu ochii de o sală de așteptare din anii 1950 cu pereții vopsiți într-un verde-oliv spălăcit. Chiar în față, un paznic subțirel care seamănă cu David Bowie undeva, prin anul 1983, stă lângă un detector de metale cu raze X, furat parcă din aceeași perioadă.

— Haideți, intrați, numai aproximativ jumătate din pacienții noștri mușcă, strigă o voce de femeie.

Râde aiurea, forțat, cu respirația întretăiată, ceea ce se presupune că ar trebui să mă facă să mă simt în largul meu. În stânga mea, într-o gheretă din sticlă groasă, se mai află un paznic – o femeie-paznic cu o tunsoare urâtă, ca de băiețel olandez, și niște gropițe mari în obraji.

— Dumneavoastră trebuie să fiți domnul White, corect?

Tipa îmi știe numele de la postul de control de la poartă, unde fusesem luat în evidență.

— Relaxați-vă, domnule White. Ținem ușile descuiate cu scopul de a-i face pe pacienți să simtă că au mai multă libertate. Dar nu peste măsură, spune ea cu râsul acela întretăiat, arătându-mi cu degetul spre ușa groasă din oțel, potrivită parcă pentru casa de bani a unei bănci: adevărata ușă pe care se intră înăuntru.

— Hm… minunat, mă trezesc eu, neștiind ce altceva să spun.

— Deci, cu ce vă putem ajuta, domnule White? întreabă ea, iar eu mi-am dat seama că este una dintre acele persoane care îți repetă întruna numele până-ți vine să te arunci pe geam.

— De fapt, numele meu este Beecher. Și am venit aici din partea Arhivelor Naționale. Treaba este că ne gândim să facem o expoziție privitoare la

istoria lăcașului St. Elizabeths – de la momentul când a fost înființat de guvern și destinat întrajutorării persoanelor cu tulburări mintale… fiind transformat după aceea, în timpul Războiului Civil, pentru a-i trata pe soldații răniți… Pur și simplu reprezintă o parte importantă a istoriei Americii…

— Să-mi spui la ce oră ai programare și cu cine anume.

— Tocmai asta-i problema, îi spun femeii din spatele geamului de sticlă. Mi s-a spus să vin încoace și să fac un tur rapid al clădirilor.

— În regulă, Beecher. Totuși, tot am nevoie de un nume la care să apelez pentru început.

— Cred c-a fost cineva de la Relații Publice.

— A fost Francine?

— S-ar putea să fi fost – în mod categoric, a fost o femeie, mint eu cu nerușinare.

Ea-și coboară bărbia, studiindu-mă prin geamul acoperit cu urme de degete de la mâini.

— S-a întâmplat ceva? întreb eu.

— Spune-mi tu, Beecher – adevărul este că n-ai nicio programare și niciun nume de contact. Sigur știi ce oameni încercăm să tratăm aici. Așa că, de ce nu te duci tu înapoi la Arhive să-ți aranjezi întâlnirea asta așa cum trebuie?

— Nu poți să suni pur și simplu la…?

— Nici pomeneală să sun. N-ai programare, nu sun.

— Însă dacă…

— Am terminat. O zi bună, insistă ea, strângând din dinți și ascuțindu-și privirea.

Clipesc o dată spre ea, după care încă o dată spre David Bowie. Însă în timp ce mă întorc să plec…

Ușa de oțel care conduce la etajele superioare se deschide cu un duduit sec.

— … sigur e în regulă să mergem acolo, afară? întreabă Clementine în timp ce pășește nesigură în spatele unui bărbat cu părul vâlvoi grizonant și ochii ciocolatii care par prea apropiați unul de celălalt.

La început, părul lui încărunțit dezordonat mă descumpănește, însă nasul acela borcănat și sprâncenele subțiri și arcuite… Dumnezeule, arată exact ca în înregistrarea de pe YouTube.

Nico. Și Clementine.

Venind direct spre mine.

28.

— Domnule Laurent, următoarea persoană programată este aici, strigă fata de la casieria Frizeriei lui Wall, o locantă lungă și îngustă cu șapte scaune de frizer, toate într-un singur șir, cu Gary lustragiul așezat lângă ușa de la intrare și vedeta locală James Davenport, tunzând la scaunul numărul unu.

Laurent își aruncă rapid privirea spre ea de la ultimul scaun de la capătul șirului, însă fără să-și piardă vreun moment concentrarea asupra actualului – și a celui mai important – client al său.

— Ar trebui să mă întorc. Este târziu, spuse doctorul Palmiotti așezat în scaunul de tuns.

— Nu plecați nicăieri. Încă două minute, spuse Laurent, apăsând mașina de tuns electrică pe ceafa doctorului Palmiotti. *Curățarea parcelei de barabule* – așa obișnuia bunicul lui Laurent să numească curățarea părului de pe gât. Ultima parte a tunsului.

— Așadar, fratele dumneavoastră... adaugă Laurent, știind bine că Palmiotti nu avea niciun frate. Dacă are nevoie de ajutor, atunci poate că ar trebui să vă ocupați de asta pentru el?

— Nu știu, replică Palmiotti, cu bărbia aplecată, lipită de piept. Nu prea se pricepe să primească ajutor.

Laurent încuviință dând din cap. Asta fusese dintotdeauna problema președintelui Wallace.

În vecinătatea Casei Albe, aproape fiecare local avea pe pereți cel puțin câteva fotografii ale politicienilor locali care îi ajutaseră pe patroni de-a lungul timpului. Începând cu 1967, Frizeria lui Wall nu mai avea niciuna. Zero. Nici măcar cea din *Newsweek,* cea cu Laurent tunzându-l pe președintele Wallace chiar înainte de ceremonia de învestitură. Conform spuselor actualului proprietar al frizeriei, în lumea infamă a politicii, în care toată lumea sare la beregată, el nu voia să pară că ține partea cuiva în defavoarea altora. Însă pentru Laurent, pereții goi erau un indiciu care îi reamintea fără menajamente că în Washington, D.C., când se împuțea treaba, singura persoană pe care te puteai baza cu adevărat erai tu însuți.

— Nu uitați să-l salutați din partea mea, spuse Laurent, terminându-i tunsoarea pe ceafă. Spuneți-i că-l pomenesc în rugăciunile mele.

— Știe asta. Iar tu știi că el știe, spuse Palmiotti, încercând din răsputeri să nu pară stânjenit.

Pe Laurent nu-l mira asta. La fel ca mulți alți doctori, lui Palmiotti nu-i venea prea ușor să creadă în Dumnezeu. Din fericire, îi venea foarte ușor să creadă în prietenie.

Smucindu-și cu putere gâtul, doctorul desfăcu cu un plesnet șorțul roșu, alb și albastru pe care i-l pusese frizerul în jurul gâtului și sări de pe scaun cu asemenea grabă, încât nici măcar nu se opri să-și verifice proaspăta tunsoare în oglindă.

— Ești un adevărat magician, Laurent. Ne vedem curând!

Însă, în timp ce Palmiotti îi plătea casierei, Laurent își aruncă privirea și observă cartea cu coperți cartonate cu titlul roșu strălucitor – *O problemă din Infern* – care se afla, în continuare, pe raftul de sub oglindă.

Palmiotti era la casieriță. Încă mai avea timp să i-o dea înapoi.

În schimb, Laurent deschise sertarul în care își ținea perechile de foarfeci de rezervă, strecură cartea înăuntru și nu spuse niciun cuvânt.

Ca de obicei.

29.

— Ești neliniștită, îi spune Nico Clementinei în timp ce o conduce pe lângă mine și se îndreaptă spre ușa care dă afară din clădire.

Clementine aproape cade din picioare când mă vede, însă spre lauda ei, nu se oprește. Doar mă pironește cu o privire întrebătoare părând să spună: *Ce faci aici*?

Mă întorc din nou către ghereta de sticlă a paznicilor, prefăcându-mă că mă trec în registru.

Dacă știu bine istorie – iar eu întotdeauna am fost bun la istorie –, când Nico a tras cu arma asupra președintelui, a spus că a fost din cauza unui vechi plan pe care se presupunea că Părinții Fondatori și Masonii îl puseseră la cale ca să preia puterea asupra lumii.

Exact.

Tipu-i cam nebun. Nu trebuie să-l înnebunesc și mai tare, provocându-l sau enervându-l.

— Nu trebuie să fii agitată, continuă Nico, dându-și seama de stânjeneala Clementinei.

Tot el împinge ca să deschidă ușa de la intrare și iese afară în frig. În momentul în care ușa se trântește cu putere în urma lor, zgomotul îmi sună ca un tunet în liniștea încăperii.

— Ă… Ăsta a fost… L-ați lăsat să iasă pe ușă afară!

— … și tot pe ușă se va întoarce după ce-i pleacă vizitatoarea, spune paznicul din spatele sticlei. Scopul nostru este să-i vindecăm, nu să-i pedepsim. Nico și-a câștigat dreptul de-a se plimba pe-afară exact ca oricine altcineva de-aici.

— Dar el e…

— N-a mai fost implicat în niciun fel de incident de cinci ani încoace – a fost mutat din zona de maximă securitate în cea de securitate medie. În plus, asta nu este o închisoare – este un spital. Un spital a cărui menire este să-l ajute, nu să-l pedepsească. Trebuie să lași oamenii să se plimbe pe-afară, îmi explică ea. Și chiar și-așa, avem paznici și un gard care-i prea înalt să poată fi sărit. Îl urmărim. Zi de zi, muncește în folosul comunității în spital, după care hrănește pisicile de-acolo. Apropo, Beecher, mai au exemplarul acela din *Magna Carta* la Arhive? E super-marfă.

— Îhî… desigur, spun eu în timp ce încerc să pășesc cât pot de detașat spre ușă.

Paznicul mai spune ceva, însă eu sunt deja afară, căutând în stânga și în dreapta și scrutând drumul principal care traversează proprietatea. În depărtare, se vede un paznic care parcurge la pas perimetrul înconjurat de panouri metalice negre identice cu porțile de la intrare, delimitând împrejurimile spitalului acoperite de zăpadă. În față și în jos spre dreapta, poteca de beton seamănă cu o linie curbă neregulată trasată cu un marker magic de culoare neagră care brăzdează nămeții. Poteca deszăpezită este încadrată de copaci și are atât de multe bănci, încât este clar că e destinată pacienților care se plimbă de colo-colo.

Nico este la cel puțin patru pași în fața ei, iar brațul stâng îi atârnă pe lângă corp, în brațul drept ținând strâns o pungă de hârtie maro de supermarket. Pășește așa cum obișnuia să o facă și Clementine: fără niciun fel de teamă, tot înainte, urmând dalele potecii. În spatele lui, Clementine – femeia care pășise la fel de netemătoare în SCIF-ul președintelui – pare că și-a pierdut din nou bruma de încredere pe care o mai avea. Din nesiguranța pașilor ei… din modul în care ezită, nesigură dacă dorește cu adevărat să meargă la fel de repede, să mențină ritmul… nu are importanță cât de târziu ajung să intre anumiți oameni în viața ta – sau cât de mult te pregătești pentru acest moment. În momentul în care-ți vezi tatăl, instantaneu devii, din nou, copil.

În timp ce ei avansează pe alee, eu rămân nemișcat lângă intrarea în clădire, asigurându-mă că există cel puțin o jumătate de teren de fotbal între noi. Însă în momentul în care am făcut primul pas, iar bucata de zăpadă înghețată de sub piciorul meu scârțâi, jur pe viața mea că Nico a tresărit.

Nu se întoarse absolut deloc. Nu-și aruncă rapid privirea peste umăr să vadă ce e. Însă îmi aduc aminte de filmulețul prezentat la știri – și cum se spunea că are auzul și văzul mult mai acute decât noi, restul. Că acesta era motivul pentru care fusese recrutat în armată pentru școala de lunetiști.

Mă opresc la mijlocul pasului.

Nico continuă să meargă, pășind sigur în marșul său bine țintit, strângând punga maro în mână și uitându-se ușor în spate doar ca să se asigure că fiica lui, Clementine, care în mod clar nu prea se simte în elementul ei, continuă să-l urmeze.

Plecând de lângă ușa de la intrare, pornesc ușor, având multă grijă să folosesc copacii din vecinătate pentru acoperire. În depărtare, în stânga mea, paznicul încă mai patrulează pe lângă gard. În momentul în care ajung la partea de unde începe aleea, îi vede și el.

Nu este greu să vezi unde o duce. Poteca neagră și subțire se unduiește pe deal în jos spre o altă clădire din cărămidă din anii 1960. În tot campusul, această potecă este singura curățată de zăpadă. Până și eu prind mesajul

transmis astfel: aceasta este singura potecă pe unde li se permite pacienților să se plimbe.

Cu cât se îndepărtează, cu atât mai mici se fac. Nu-mi pot da seama încă dacă vorbesc sau nu, însă când ajung în cele din urmă în partea din față a clădirii, mă pregătesc să-i urmez. Însă spre surprinderea mea, în loc să intre, Nico îi arată Clementinei băncile de lemn din fața clădirii.

Luând loc lângă ea, Nico pune punga maronie între ei. Chiar și de-aici, pot să văd cum Clementine se trage înapoi, ca să se îndepărteze de pungă. Habar n-am ce are acolo înăuntru… dar creierul meu nu se poate abține să nu-și închipuie ce-i mai rău.

Acesta este momentul în care pisicile încep să sosească.

Una gri-vărgată iese în fugă din clădire, urmată de una neagră și dolofană. După aceea, doi pisoi portocalii identici, urmați de o pisică, probabil mama lor. În total, șase pisici, toate îndreptându-se spre exact același loc: spre bancă. Drept spre Nico.

În stânga, la depărtare, paznicul mai este încă lângă gard, însă nu s-a mișcat prea mult. În mod clar, totul face parte din rutina lui Nico. Nico împrăștie pe jos mâncarea pe care o are în punga maro. *Hrănește pisicile.* Femeia din ghereta de sticlă spunea că aceasta este una dintre îndatoririle lui. Însă din modul în care Nico se apleacă să le mângâie – scărpinându-le pe burtă, pe gât, între urechi, ca și cum le-ar cunoaște fiecare punct slab – nu se poate spune că hrănește aceste pisici și-atâta tot.

Le iubește.

Iar modul în care ele se freacă de Nico, încolăcindu-se la infinit în jurul picioarelor lui, arată că, la rândul lor, îl iubesc și ele.

Stând țeapăn pe bancă, ciudat de neclintit, Nico nu se uită la nimic altceva în afară de pisici. Nu pot să citesc pe buzele lor, dar pot să descifrez limbajul trupului. Agitându-se lângă el, Clementine pare chiar și mai ciudată decât el, iar din modul în care-și mișcă mâinile – își scarpină cu unghiile încheietura mâinii, apoi gâtul – zici că cine știe ce viețuitoare ar fi trăit sub pielea ei. Acolo la Arhive, nici măcar nu putuse să se uite la Nico în vechea înregistrare video cu tentativa de asasinat. Numai că aici este mai rău. Nu contează cât de pregătită a crezut că este, nu este pregătită pentru acest moment. Până când…

El se ridică brusc de jos, drept în picioare.

Pisicile tresar speriate la mișcarea neașteptată, dar se așază imediat la loc în jurul picioarelor sale. Înainte ca fata lui să poată reacționa, Nico se uită la ceasul de la mână și o ia înspre partea îndepărtată a clădirii. Este calm ca întotdeauna. Face o mișcare rapidă din mână, cerându-i Clementinei să îl urmeze.

Nu, nu te duce cu el…!

Ea se oprește, căutând cu privirea în jur. În mod clar, este prea deșteaptă să facă asta. Trebuie să fie – știe cu cine are de-a face. Însă nu se poate abține. Câteva pisici se iau după el precum șoarecii după Fluierașul fermecat. Alte două pisici care parcă poartă smoching – sunt negre, cu pieptul și picioarele albe – încep să-și spele blănița, după care se îndepărtează, fără să le pese de celelalte. Clementine trebuie să se hotărască în ce categorie de pisici va intra.

Nu durează mult. De aproape treizeci de ani și-a tot pus întrebări cu privire la omul acesta. Face câțiva pași ezitanți… după care se scarpină la ceafă… apoi îl urmează.

Nico trece de colț și…

Dispar amândoi.

Le acord un moment ca să se întoarcă. Treizeci de secunde ca să văd dacă se întorc.

Sunt, în continuare, în afara câmpului meu vizual.

N-am niciun motiv să mă panichez. Poate că doar s-a dus după altă pungă de mâncare pentru pisici.

Îl caut din priviri pe paznicul de lângă gard. A dispărut și el.

Mă uit în jur, dar nu mai este nimeni altcineva aici. Pot să fug înapoi la clădirea principală, însă până ajung eu acolo, Dumnezeu știe unde va mai fi Nico. Iar ceea ce este mai important de-atât, dacă i se întâmplă ceva lui Clemmi, o să fie din vina mea.

Tot vorbea despre istorie ca despre un proces de selecție care ne pune în fața unor situații pe care nu ar trebui vreodată să fim în măsură să le depășim.

Și are dreptate. Nu pot să depășesc situația asta. Nico este un monstru, și-ncă unul cu acte în regulă. Un ucigaș. Un distrugător de vieți.

Nu pot să fac asta.

Nu pot.

Însă trebuie să încerc.

Cu toată viteza de care sunt în stare, sprintez de-a lungul aleii de beton. La fiecare pas, picioarele îmi lovesc cu putere caldarâmul, împrăștiind stropi de zăpadă parțial topită.

În timp ce trec de partea din față a clădirii, îmi văd propriul profil, nu foarte clar conturat, reflectat de ușile de sticlă. Pisicile cu smoching bântuie prin jur, plictisite, ignorându-mă cu desăvârșire. Văd chiar și urmele pașilor lui Nico și ai Clementinei acolo unde zăpada nu este încă topită. Nu pot fi departe de-aici.

La colțul clădirii, o iau brusc la stânga și…

Nimic.

O alee lungă de zăpadă maronie, un tomberon ruginit și, chiar dincolo de tomberon, un cart de golf gol care…

Miau.

O pisică. E una dintre pisici.

Îmi înalț gâtul mai tare.

Acolo. În spate. Cea vărgată.

Sunt deja la jumătatea distanței inițiale în timp ce coada ei dispare după colț în spatele clădirii. În momentul în care trec în grabă pe lângă tomberon…

Bang.

Un braț gros mă prinde ca o menghină de gât, lovindu-mă ca o bâtă de baseball și strangulându-mă cu atâta forță, încât picioarele mele nu mai ating pământul.

Păstrându-și brațul în jurul gâtului meu, Nico mă trage pe spate până când mă lovesc – tare de tot – de betonul înghețat. Prima care lovește pământul e țeasta și sunt orbit de un fulger de stele strălucitoare în urma impactului.

— Ce faci? Ești nebun!? strigă Clementine la Nico.

Tatăl ei zâmbește, apropiindu-se de mine.

Înainte să-mi vin în fire, Nico este călare cu totul peste mine.

30.

Fără să piardă deloc timpul, Nico mi se suie pe stomac, apoi pe pieptul meu, brațul său greu ca o bâtă de baseball apăsându-mă acum pe gât asemenea unui baston de cauciuc. Respirația îi miroase a țigări și a monede vechi. Încerc să respir, însă el este… *haah*… *haaah*… stă pe gâtlej… țip după paznici, însă nimeni nu știe că suntem aici.

— Te-am auzit, spune el, absolut netulburat în timp ce ochii lui ciocolatii se mișcă înainte și înapoi, măsurându-mi chipul. La ușa de la intrare. Am auzul mai bun decât al tău.

— D-Dă-te jos de pe el! strigă Clementine, ieșind în mare grabă din spatele tomberonului unde o împinsese el.

Veni în forță spre el, să-l dea la o parte.

— *Nu. Nu face asta*, spune Nico, întorcându-se rapid și apucându-i extrem de violent încheietura cu o mână, iar cu cealaltă ținându-mă pe mine de gât.

N-am văzut niciodată ceva care să se miște atât de repede.

Clementine se agită, luptându-se să se elibereze. Nu. Nu se luptă. Vrea doar ca el să ia mâna de pe ea. Împleticindu-se în timp ce se trage înapoi, se face palidă la față, cenușie ca și cum ar fi fost gata să vomite. Mi-amintesc ce efect avuseseră asupra ei împușcăturile acelea repetate *poc, poc, poc,* la Arhive. Abia le suportase. Cu siguranță nu e în stare să suporte asta.

Când se eliberează în cele din urmă din strânsoarea lui, Clementine cade în fund. Asta îl face pe Nico să-și schimbe poziția corpului suficient de mult ca să-mi dea drumul la gât, în timp ce plămânii îmi tânjesc incontrolabil după aer.

— Haah… haaah…

El se uită atent la fața mea… îmi studiază ochii în timp ce eu mă uit la Clementine…

Nu. N-ar trebui să mă uit la ea.

Prea târziu.

Aruncându-și rapid privirea în stânga, o scrutează pe Clementine, după care se întoarce din nou la mine.

— Îl cunoști, îi spune Clementinei, care este în continuare, în fund, mergând cu spatele asemenea unui crab, folosindu-se de mâini să se îndepărteze. Tu l-ai adus aici.

— N-nu l-am adus, insistă ea. Jur pe…

— Numele lui Dumnezeu. Nu lua numele Domnului în deșert, o avertizează Nico, cu voce șoptită.

Aștept răspunsul ei, însă după panica întipărită în ochi… Nu poate să o facă. E terminată. Nu există nicio cale de a reface legătura cu acest om. Tot ceea ce vrea este să iasă de-aici.

Nico se întoarce, asemeni unui câine care a localizat o veveriță. Pieptul i se ridică și se lasă în jos atât de rapid. Aude ceva.

— *Nico*…? strigă o voce ascuțită de la depărtare.

Nu putem să vedem cine este, însă modul în care Nico se întoarce… Indiferent cine vine… Este un paznic.

Clementine se îndepărtează chiar mai tare trăgându-se înapoi ca un crab. Dintr-o săritură, Nico se ridică în picioare, iar eu pot respira, în fine, fără probleme.

— *Nico, mișcă-ți fundul încoace*! strigă un bărbat cu un puternic accent sudic.

Mă ridic în picioare împleticindu-mă chiar în momentul în care un paznic de culoare cu umeri înguști dă colțul.

— Ce mama naibii faceți aici? întreabă paznicul.

Ochii lui Nico se rostogolesc spre el, fără pic de teamă.

— Hrănim pisicile.

Paznicul îi aruncă lui Nico o privire care spune: *Am față de prost*? După care ne aruncă și nouă o privire care spune: *De ce l-ați lăsat să vă aducă aici în spate*?

— Ai voie numai în spațiile publice. Știi asta, îi spune paznicul amenințător.

— Doar un minut, spune Nico, strângând-o pe Clementine de umăr în timp ce ea se ridică în picioare.

— Nico, ia mâinile de pe ea! Sunteți în regulă, domnișoară? întreabă paznicul.

— Venim în față. Să hrănim pisicile, îi replică Nico. Cea vărgată încă n-a mâncat.

— Nico, *chiar n-am* chef acum de tâmpeniile tale. Mai tacă-ți fleanca, spune paznicul. Domnișoară, sunteți în regulă sau nu?

Clementine înțepenește. Știu că vrea să fugă… să țipe… să scape de-aici, însă ultimul lucru de care are nevoie este să îl enerveze pe Nico.

— Venim în fața clădirii. Să hrănim pisicile, repetă ea, cu vocea aproape stinsă.

Uitându-se la toți trei, paznicul ne studiază pe rând, îndeosebi pe Nico.

— În spațiile publice. Toată lumea. Acum!

Nico nu se mișcă. Însă în momentul în care Clementine o ia din loc, pornește și el direct pe urmele ei. Chiar pe lângă mine.

— Ai venit aici ca s-o protejezi, îmi șoptește Nico. Ca să te asiguri că este bine.

Nu îi răspund.

— Îți place de ea, adaugă Nico, calm ca întotdeauna, în timp ce îl urmăm pe paznic și intrăm pe alee, spre partea din față a clădirii. Am văzut modul în care o studiezi. Ăsta-i motivul pentru care ai adus o armă? Să o aperi pe ea?

Clementine se uită în spate la mine. Exact ca și Nico.

— O armă? întreb eu. N-am nicio armă.

— O văd cu ochii mei, spune Nico, fără să ridice vocea.

Este ca și cum ar fi parțial robot.

— Pot s-o văd băgată sub haină. În spate.

Bătându-mă ușor cu mâna în jurul taliei, îmi dau seama rapid despre ce vorbește. Despre carte. Despre dicționar. Despre modul în care îmi împinge haina în sus din partea din spate a pantalonilor.

— Nu – stai puțin – *uite*, este doar… Este doar o carte, îi spun și scot dicționarul subțire și zdrențuit, arătându-i-l. Doar o carte.

Însă în momentul în care o ridic și o țin între noi, Nico îngheață.

— Dacă vreți să vă hrăniți pisicile, hrăniți-le aici, strigă paznicul, indicându-ne băncile de lemn din fața clădirii.

Nemaiavând încredere în Nico, paznicul se îndreaptă spre clădire și se așază în fața ușilor, la aproximativ cincisprezece metri de noi. De data aceasta, nu ne lasă să mergem mai departe.

Clementine o ia înapoi spre aleea principală. I se pare că orice ar face nu poate să iasă de-aici suficient de rapid.

Concentrați încă asupra cărții, ochii lui Nico se subțiază transformându-se în două lame tăioase.

— De ce ai asta? întreabă el.

— Ce să am? Cartea?

— De ce o ai!? mârâie amenințător Nico. Spune-mi de ce-ai adus-o aici.

— Calmează-te, îi spun, aruncându-mi ochii spre paznic.

Urmărindu-mi privirea, Nico se întoarce înspre paznic, după care se așază pe bancă, înfrânându-și furia care era gata să izbucnească. Având în vedere cât a stat aici, știe bine care pot fi urmările dacă-și pierde controlul.

— E un test? întreabă el. Asta e? E un test pentru mine?

— Nu știu despre ce vorbești, îi răspund și îi fac rapid cu mâna un semn de „la revedere” în timp ce o iau pe urmele Clementinei. Lucrez la Arhive și am găsit cartea asta, așa că am…

— *Tu* ai găsit cartea? mă întrerupe Nico.

Înțepenesc pe loc, total confuz.

Clementine continuă să meargă.

Ochii lui Nico se lărgesc, iar obrajii i se îmbujorează plini de entuziasm.

— Bineînțeles că tu ai găsit-o. Bineînțeles, spune el. De ce altceva ai fi aici?

— Stai așa. *Cunoști* cartea asta? îl provoc eu.

— Nu înțelegi? De-asta m-a găsit ea, spune Nico, făcând semn spre fiica sa.

Clementine se oprește, complet confuză – și pentru prima dată se uită direct la Nico.

— Și de-asta ai urmărit-o *tu,* spune Nico, făcând semn spre mine. Dumnezeu știe cum am fost indus în eroare. Însă Dumnezeu se îngrijește de…

— Nico, n-are niciun sens ce spui, intervin eu.

— Cartea. Să aduci cartea aia, insistă Nico. Domnul știe că nu cred decât în El. Nu mai sunt prostit de povești străvechi despre diavol sau culte secrete sau… sau… sau… Asta nu e… Asta nu are nimic de-a face cu mine. Nu e un test pentru *mine,* insistă Nico, vorbind din ce în ce mai precipitat.

Arată cu degetul spre pieptul meu.

— Este un test pentru *tine*!

Mă uit rapid peste umăr. Paznicului i se pare doar că stăm de vorbă.

— Ce fel de test? întreabă Clementine, pășind ezitând spre noi.

— Acest dicționar. *Dicționarul Entick*, spune Nico, cu privirea concentrată asupra mea. Lucrezi la Arhive. De-asta miroși a cărți ude. Nu știi istorie? Aceasta era cartea pe care o folosea George Washington.

— Oprește-te. Tu *chiar* știi cartea asta? întreb eu din nou.

— Este cea folosită de Washington. Ca să testeze devotamentul și loialitatea.

— Devotamentul și loialitatea pentru ce?

Întinzându-și picioarele lungi ca de păianjen, Nico se ridică încet de pe bancă, drept în picioare și își trage cu putere umerii înapoi.

— Pentru ce altceva? mă întreabă el, uitându-se la paznic și zâmbind. Pentru Culper Ring.

31.

— Ce, ce-ai spus? se bâlbâie Clementine.

— Culper Ring, spune Nico. Când George Washington era…

Se întrerupe, însă de data aceasta nu se mai uită la paznic. Se uită la mine. Ochii lui se mișcă rapid înainte și înapoi.

— Dintre toți oamenii… tu… Știi cine sunt, nu?

— Eu? De ce-ar trebui să știu eu? îl întreb.

Îmi studiază fața. Ca și cum s-ar uita după ceva ce nimeni altcineva nu poate vedea.

— Să lucrezi la Arhive… Știi. Știu că știi.

De data aceasta nu răspund.

— Are dreptate? Beecher, te rog… spune ceva, mă imploră Clementine, mai înspăimântată ca oricând. Știi, nu-i așa? Știi ce este acest Culper Ring.

— Nu ce. *Cine*, spune Nico. Puterea consta în *cine.* De-asta ne-au salvat, explică el. Pe vremea Războiului de Independență, britanicii ne măcelăreau. Nu doar fizic. Ci și mintal. Războiul este mintal.

Războiul nu este singura chestie mintală, mă gândesc eu.

— Dacă știi, te rog… de ce nu spui nimic? întreabă Clementine, uitându-se doar la mine și făcându-mă să-mi dau seama cât de îngrijorătoare – și cât de puțin probabile – sunt toate aceste coincidențe pentru ea.

— *Nu știu*, insist eu.

— Tocmai ai spus…

— Am auzit de ei. Lucrez la secțiunea cu documente militare din toate timpurile – bineînțeles c-am auzit de ei – însă nu cunosc altceva decât aspectele elementare: că erau grupul privat de spioni ai lui George Washington. Și că el personal fondase acest grup.

— Și știi de ce i-a adus laolaltă, mă provoacă Nico. De ce ți-e teamă să-ți etalezi cunoștințele? Din cauza ei? Sau nu te simți în apele tale în preajma mea?

Rămân din nou tăcut. Clementine știe că *el este* cel care mă îngrijorează. Într-adevăr, mintea mea se întoarce involuntar la conspirația nebunească a Masonilor/Părinților Fondatori care îl determinase pe Nico să-l împuște pe președinte cu niște ani buni în urmă. Nico era convins că Thomas Jefferson și ceilalți Părinți Fondatori încercau să conducă lumea și că era treaba lui să ne salveze pe noi toți.

Tipul e doctor în istorie, istoria nebunilor, așa că ultimul lucru de care am nevoie este să-i mai adaug o găleată de nebunie în rezervor. Problema este, ca și înainte, că *într-adevăr* ultimul lucru de care am nevoie este să-l enervez foarte tare fără niciun motiv.

— OK, atunci ascultă-mă, îi spun. În timpul Revoluției, George Washington era foarte supărat că, aparent, în tabăra noastră nu se puteau păstra secretele – planurile ne erau tot timpul interceptate de britanici, de vreme ce aceștia îi știau pe toți spionii noștri militari, continui eu, aruncându-mi privirea înapoi la paznic, care se uită la noi, însă pare satisfăcut că totul este sub control. Acesta a fost momentul în care Washington s-a decis să nu se mai bazeze pe militari și, în locul acestora, a pus bazele unui grup de oameni, civili obișnuiți…

— Ăsta-i aspectul esențial, spune Nico. Cei din Culper Ring nu erau soldați. Erau oameni obișnuiți – niște oameni pe care era imposibil să-i știe cineva – nici măcar Washington nu le cunoștea numele. În acest fel, nimeni nu ar fi putut fi infiltrat în rândurile lor – nimeni, nici măcar comandantul suprem, nu știa cine anume făcea parte din grup. Iar Culper Ring ăsta era deci format din oameni obișnuiți, adaugă el, aplecându-se înspre mine sfredelindu-mă cu ochii lui ciocolatii. Exact… exact așa cum suntem și noi.

Mă trag înapoi pe bancă, încă întrebându-mă dacă a luat-o și mai tare pe câmpii din pricina mea sau dacă, pur și simplu, este complet dus. Lângă mine, Clementine este la fel de îngrijorată. Nu mai are de gând să mai întrebe nimic.

— Așadar, referitor la indivizii ăștia din Culper Ring, îi spun lui Nico, eu tot nu înțeleg ce au de-a face cu *Dicționarul Entick.*

— Întreabă-te pe tine însuți, spune Nico arătând cu degetul spre mine.

— Vezi, asta chiar e o prostie, îi răspund eu tăios. N-am nici cea mai vagă idee ce făceau cei din Culper Ring cu un dicționar.

— Știi, spune Nico. În străfundul tău, ar trebui să știi.

— Oare cum aș putea…? Ce naiba se petrece?

— Nico, te rog… omul spune adevărul, nu știe pentru ce este cartea, n-avem nici cea mai mică idee, spune Clementine, încrucișându-și privirea cu tatăl ei. Când Nico se uită fix la cineva, cei mai mulți oameni nu se pot abține să nu se uite într-o parte. Ea însă îi susține privirea.

Pentru Nico, asta contează. Privirea ei este la fel de hipnotizantă ca și a lui. El dă ușor din cap ca pentru sine, după care adaugă pe un ton mai repezit.

— Cartea – dicționarul – era modalitatea prin care George Washington comunica cu acest Culper Ring, spune el în cele din urmă.

— *Cum* comunica? întreb. În dicționar nu-i nimic altceva în afară de niște pagini goale.

Nico îl studiază pe paznic, dar nu pentru mult timp.

— Vântul nu se vede, dar noi știm că-i acolo. Exact ca și Dumnezeu. Știm că este acolo. Îl simțim. Nu poți vedea toate cele atât de ușor.

Deschid cu o mișcare bruscă dicționarul și singurul lucru de acolo este acea inscripționare scrisă de mână.

Exitus
Acta
Probat

Celelalte pagini – puținele care n-au fost rupte…

— Toate paginile sunt goale, spun eu.

— Bineînțeles că sunt goale, îmi răspunde Nico, respirând și mai precipitat ca până cum.

Nu-i mai pasă deloc de paznic.

— Te întreci în istețime cu George Washington, adaugă el, scrutând acum dicționarul. El știa că cineva îl va căuta și-n cele din urmă îl va găsi. Ăsta-i motivul pentru care întotdeauna scria în el cu *medicamentul* lui.

— *Medicament*?

— Era numele de cod pe care-l folosea el, spuse Nico. Așa își numea el *cerneala invizibilă.*

32.

— Nu mă crezi, spune Nico, uitându-se din nou atent la mine. Bineînțeles că ai gândi așa.

— Despre ce vorbești? întreb. Nici măcar nu mă cunoști.

— Te înșeli. Te înșeli *foarte* tare! mârâie el, pieptul pompându-i acum nebunește.

— Mai aveți trei minute! strigă paznicul din spatele nostru, doar ca să se asigure că știm că se uită la noi. Profitați de ele.

Nico scoate un *pis-pis* către cele două pisici cu smoching, care continuă să-l ignore.

Clementine știe că nu plec nicăieri. Nu acum. Stă acolo în picioare, uitându-se încă la noi doi. Însă nu o să vină mai aproape de-atât. A auzit destul. Vrea să plece.

— *Spune-mi,* zice Nico entuziasmat, așezându-se cu palmele sub fund când reveni pe bancă. Când ai găsit cartea asta… pentru ca s-o aduci aici. Dintre toți oamenii, tu…

— De ce tot spui asta? mă răstesc la el.

— Benjy! mă imploră Clementine.

— *Benjy*? întreabă Nico, cercetându-mi legitimația care îmi atârnă la gât. Așa te cheamă?

— Mă cheamă Beecher.

Ochii săi îmi scrutează din nou legitimația, pe care era trecut numele în întregime cu niște litere imposibil de mici. Îl citește fără nicio dificultate. *White, Beecher Benjamin.* Începe să râdă. Un râs puternic, șuierător, printre dinții strâns lipiți.

— Mai tare de-atât nici că se putea, nu?

Nu mai este entuziasmat; acum este complet amețit.

— Da-da-da. Asta este, nu-i așa? întreabă el, cu capul întors cu totul spre stânga.

Ca și cum ar sta de vorbă cu cineva care nu este aici.

— Aceasta este dovada…

— Nico…, spun eu.

— … asta dovedește totul, nu? Acum putem să…

— Nico, dacă ai nevoie de ajutor, pot să mă duc după cineva.

— Tu ești acela, mă repede supărat. Tu ești cel ce mă ajută. Nu poți înțelege asta? Să o urmărești pe ea aici… să vii să mă vezi… fiecare viață în parte… toate viețile noastre… pe toate le trăim cu un anumit motiv.

— Nico, ai spus că este un test pentru mine, spun eu. Spune-mi de ce este un test pentru mine?

Pe partea opusă față de noi, o pisică vărgată alb și gri ateriză delicat pe marginea unui tomberon, dintr-acela pentru spații exterioare. Nu se auzi nimic atunci când se agăță de margine.

Cu toate acestea, Nico tresare ușor.

— Asta a fost, Nico! Timpul a expirat! strigă paznicul, apropiindu-se în grabă. Spune la revedere…

— Cum de știi cartea asta? îl provoc eu. Ce mama naibii se întâmplă?

— Habar nu am ce se întâmplă, îmi răspunde Nico, mai calm ca niciodată, încă așezat pe propriile sale palme. Nu știu cine folosește dicționarul acela sau ce-au pus la cale. Însă ca tu să fii cel care l-a găsit… un asemenea om al cărților… și numele de *Benjamin*… precum predecesorul tău…

— Stai puțin. Predecesorul meu? Cine este predecesorul meu?

Nico face o pauză, întorcându-se din nou spre stânga sa. Nu-și mișcă buzele, însă îl văd încuviințând din cap. Nu știu cine este prietenul său imaginar, însă îmi dau seama când cineva cere permisiunea să facă ceva.

— Cu toții avem suflet, Benjamin. Iar sufletele noastre au de îndeplinit misiuni. Misiuni pe care le repetăm întruna, până când le ducem la îndeplinire.

— Vrei să spui ca-n teoria cu *reîncarnarea*? întreabă Clementine, încercând sincer să înțeleagă, deși în continuare nu face niciun pas spre noi.

— Nico! Hai să mergem! strigă paznicul. *Acum*!

El abia dacă îl bagă în seamă.

— Pot să văd cine ești Benjamin. Pot să te văd asemenea indienilor, șefilor de trib care l-au văzut pe George Washington pe când era puști. Ei au știut cine era. Ei au știut că el era alesul. Exact cum am știut și eu când te-am văzut *pe tine.*

Oh, atunci asta chiar că explică multe lucruri, gândesc eu.

— Și-atunci dacă acum suntem cu toții reîncarnați, lasă-mă să ghicesc – eu sunt George Washington? întreb.

— Nu, nu, nu – nu, defel, spune Nico. Tu ești trădătorul.

— *Nico, mai întâi îți suspend dreptul la corespondență, după care accesul la căruciorul cu sucuri*! îl amenință paznicul.

Nico sare din locul unde stătea jos și o pornește spre paznicul din fața clădirii. Însă, în timp ce ne ocolește trecând de noi, își aruncă privirea înapoi peste umăr și spune cu o voce abia șoptită.

— În toți acești ani… n-ai văzut bătăliile pentru care am fost ales? Eu *sunt* George Washington, insistă Nico, bătând cu degetul mare în propriu-i piept. Dar tu… te cunosc eu, băiete. Și știu și cum se termină toate asta. Ăsta-i testul *tău. Eu sunt* George Washington. Iar *tu ești* Benedict Arnold[24].

[24] Benedict Arnold a fost inițial un rebel în a 13-a colonie de pe coasta de est americană, care a devenit ulterior general în Continental Army. A trecut de partea englezilor, fiind considerat în Statele Unite un trădător (n. tr.).

33.

— Iar acum știi de ce i se spune casă de *nebuni,* spun eu, trăgând brusc și înfuriat de volan și scoțând vechiul Mustang al lui Tot din parcare printr-o curbă strânsă la dreapta.

— Te rog, putem să plecăm și gata? mă imploră Clementine.

— Benedict Arnold? Aude că al doilea prenume al meu este *Benjamin* și deodată sunt Benedict Arnold? Ar fi putut să spună că sunt Benjamin Franklin sau Benjamin Harrison[25]. Aș fi acceptat chiar și *Benjamin Kubelsky.*

— Cine-i Benjamin Kubelsky?

— Jack Benny[26], îi spun în timp ce accelerez, iar roțile împroașcă stropi consistenți de zăpadă topită în spatele nostru. Dar ca taică-tău să se uite la fața mea și să-mi spună că, într-un fel sau altul, am sufletul unuia dintre cei mai mari trădători din istorie – ca să nu mai zic și c-a încercat să ne mănânce…

— Nu-i spune așa.

— Cum?

— *Taică-meu.* Te rog, nu-i spune *taică-meu,* mă imploră.

Mă întorc când îi aud cuvintele. În timp ce rulăm pe drumul principal de întoarcere spre poarta principală de la St. Elizabeths, Clementine se uită lung în oglinda ei laterală, privind cum imaginea spitalului se estompează în spatele nostru. După cum stă cu brațele încrucișate și picioarele ghemuite pe scaun astfel încât corpul ei formează un S pe dos – pentru oricine altcineva, pare supărată. Dar eu i-am mai văzut expresia aceasta. Este aceeași cu cea pe care o avusese atunci, la Arhive, când nu știa că mă uit la ea. În ultimele douăzeci și patru de ore, adevărata Clementine își tot arătase adevărata față, reamintindu-mi că, de fapt, nu se lupta să scape de durere, ci s-o ascundă.

În mintea mea, mă dusesem să vizitez un asasin prezidențial. Pentru Clementine, era prima oară când își întâlnea tatăl.

— Știi, în toate visurile în care eu reușesc să-l revăd pe tata, îi spun, reîntâlnirea e întotdeauna minunată, perfectă.

— Și în ale mele la fel, spune ea, abia reușind să scoată cuvintele.

Încuviințez din cap, simțindu-mă deja ca un instrument insensibil. Ar fi trebuit să îmi dau seama cât de rău îi făcea această vizită, însă eram prea

---

[25] Fost general (1833-1901) în Războiul de Secesiune, al 23-lea președinte al Statelor Unite (n. red.).
[26] Actor american (1894-1974), a avut o importantă influență asupra sitcom-urilor (n. red.).

ocupat ca să fiu înfricoșat de acest Culper Ring și de nebunia cu Benedict Arnold.

— Îmi pare rău c-am venit așa după tine și că am creat toată situația aia, îi spun.

Ea dă din mână în semn că nu contează. Aceasta este chiar ultima ei problemă.

— Așadar, ce-a spus? întreb eu după ce cotesc și intru pe străzile destul de prost deszăpezite din apropierea Bulevardului Martin Luther King Jr.

Clementine nici măcar nu clipește la vederea fațadelor magazinelor marcate de amprenta inconfundabilă a găștilor de cartier și a celor două mașini arse complet în dreapta noastră. Întinzându-și gâtul ca să se uite prin luneta mașinii, încă nu-și poate lua ochii de la spital.

— Când ai ajuns acolo, a părut că…? A fost fericit să te vadă?

— Beecher, putem să vorbim despre orice vrei – chiar și despre chestia aia cu Benedict Arnold – dar te rog… nu mă întreba despre el.

— Am înțeles, Clemmi. Chiar te înțeleg. Și nu încerc să te forțez, însă gândește-te un moment la ce s-a întâmplat mai înainte. Vreau să spun că, indiferent cine a fost, eu încă mi-aș reteza brațul stâng dac-aș putea petrece chiar și treizeci de secunde cu tatăl meu…

— Beecher, te rog. Nu-i mai spune așa, mă imploră ea. Îndeosebi când e pe-aproape.

Mă prefac că mă uit concentrat în față, la drum. Însă modul în care aceste ultime cuvinte rămân suspendate în aer…

Îndeosebi în preajma *lui.*

Clementine își îndoaie genunchii, contorsionându-și și mai mult corpul în forma literei S și chinuindu-se să rămână așa.

— Nu i-ai spus, nu? întreb.

Nu răspunde.

— Nu știe că-i tatăl tău?

— Am vrut s-o fac. Aveam de gând să-i spun, zice ea în cele din urmă, uitându-se încă fix la imaginea din oglindă. Dar după aceea…

Clatină din cap.

— Știai că vorbește cu fosta Primă-doamnă, cea care a murit? Când eram acolo… ei îi mormăia toate chestiile alea. Am citit asta într-un articol. Cred că se ascunde de asistentele medicale. Ele spuneau că obișnuiește să vorbească cu ultima sa victimă încercând în felul ăsta disperat să se izbăvească.

Mă mulțumesc cu această explicație, nefiind sigur cum să răspund. Însă tot mai există o piesă în acest puzzle care nu are niciun fel de noimă.

— Dacă nu le-ai spus că ești o rudă de-a lui, cum de te-au lăsat să intri să-l vezi? întreb.

— Am zis că fac un masterat. Că scriu o lucrare de disertație despre psihoza complexă, îmi explică ea.

— Și te-au lăsat să intri așa, pur și simplu?

— Asta nu-i la latitudinea doctorilor. Ci a pacientului. Nu uita, au trecut zece ani. Nico nu prea mai primește vizitatori. Așa că își dă acordul să intre indiferent cine vrea să-l vadă.

— Însă să fii atât de aproape de el și să nu-i spui cine ești…

— Ar trebui să-mi mulțumești, îmi atrage ea atenția. Dacă aș fi făcut-o, probabil că mi-ar fi spus Martha Washington.

— Foarte amuzant. De fapt, chiar îmi vine să râd.

— Bineînțeles că-ți vine. Încerci să nu mă enervezi. Mișcarea clasică a lui Benedict Arnold.

Clatin din cap, uimit de cât de amuzantă mi se pare gluma ei.

— Clemmi… știi că pe tine nu te-aș trăda niciodată.

Ea se întoarce spre mine. Un mic zâmbet mulțumit îi ridică pomeții obrajilor.

— Beecher, de ce faci asta?

— Ce fac?

— În afară de aceste câteva ultime luni în care am schimbat e-mailuri, n-am mai vorbit cu tine de cincisprezece ani. Erai drăguț în liceu – chiar așa cum erai: tăcut, isteț și speriat de mine – însă nu am fost prea apropiați. Plus că, la birou, șeful pazei era gata să te pună la zid pentru crimă. Atunci de ce-ai venit aici? De ce ești atât de drăguț?

Ținând strâns volanul, mă uit direct în față, sub pretextul că urmăresc cu atenție drumul:

— Era logodnica mea.

— Cum?

— Mai devreme. M-ai întrebat cine este Iris, iar eu ți-am răspuns c-a fost *iubita* mea. A fost logodnica mea. Aleasa mea. Am trimis invitații de nuntă. Aveam gata până și locurile de la masă, cine și unde avea să stea. Într-o noapte, după câteva pahare de margarita, de o calitate îndoielnică, începuserăm chiar să alegem nume pentru copii. Și da, există și lucruri și mai rele care ți se pot întâmpla, dar când s-a ales praful de tot, m-am simțit de parcă mi-ar fi distrus întreaga viață, m-ar fi lăsat fără nimic. Totul a murit. Mă rog, m-am gândit că, după cât de sinceră ai fost cu mine, ai dreptul să afli asta.

— Așadar, *într-adevăr* te-a lăsat pentru alt tip?

— Nu insista. Încă nu suntem *chiar* atât de sinceri, spun.

Rămâne concentrată pe imaginea din oglindă, cu capul legănându-i-se ușor înainte și înapoi, ca și cum i-ar pune o întrebare imaginară cuiva anume.

— Nu sunt DJ, izbucnește într-un final.

— Ce?

— Pentru un post de radio – nu sunt DJ, spune Clementine. Vând reclame. Nu sunt decât un amărât de agent de vânzări. Eu… eu am crezut că tu vei… – vând reclame pentru băuturi nealcoolice, pentru vânzători de mașini, iar în Virginia, facem o groază de reclame pentru locurile unde sunt tratați cei dependenți de mestecatul tutunului.

— Dar mi-ai spus că…

— Întotdeauna mi-am dorit să fiu DJ – am și făcut odată asta timp de câțiva ani la un post de radio universitar. Însă, de zece ani încoace, sunt doar… Cândva mă purtam ca un păun, acum sunt doar un ștergător de praf din pene.

Uitându-se înspre mine, adaugă:

— Îmi pare rău că te-am mințit, Beecher. Când am luat pentru prima oară legătura prin e-mail, mi-ai spus că ai slujba asta perfectă la Arhivele Naționale, iar când m-ai întrebat ce-am făcut eu, am vrut ca tu să… n-am vrut să crezi c-am ajuns o ratată.

— Clementine, niciodată n-aș crede…

— Iar minciunile au început să curgă, nu-i așa? În loc de agent de vânzări – tatam! – am devenit ca prin farmec DJ, una a cărei viață era așa cum visasem eu dintotdeauna. Iar partea cea mai rea a fost când am văzut cât de repede s-a rostogolit bulgărele de rahat – cu toate amănuntele alea și jazz-ul vechi pe care-l transmitem și…

Nu se uită deloc la mine.

— Sunt ca și *el*, nu-i așa? Cu viața asta imaginară… sunt o mincinoasă înnăscută, Beecher. Chiar sunt.

— Atunci bănuiesc că n-ar trebui să cred nici asta.

E o glumă bună, însă nu folosește la nimic.

— Am crezut că partea cea mai rea va fi să-l *văd* pe Nico, îmi explică ea, însă, cu adevărat, cea mai rea parte – acum că, în cele din urmă, am făcut-o – a fost să-mi dau seama cât de mult din viața mea *capătă,* din păcate, sens acum.

Sunt gata să o contrazic, însă înainte să pot spune un cuvânt, îmi vibrează telefonul în buzunar. Și nu pot ignora acest apel.

— Unde ești? mă întreabă Tot în momentul în care răspund.

— Care-i treaba? Ce s-a întâmplat? mă precipit, cunoscând bine acea tonalitate și întrebându-mă dacă a găsit caseta video.

— Vrei să spui în afară de faptul că te guduri pe lângă o fată pe care abia dacă o cunoști, de care te-ai îndrăgostit brusc și atât de prostește?

— Nu asta s-a întâmplat.

— Sigur că nu. Ai luat o fată frumoasă într-un automobil de colecție. Nu este o presupunere, Beecher. Este știință curată.

— Tot, vrei să încetezi, te rog, să mai bălmăjești vorbele astea care mă fac să-mi vină să-ți închid? insist eu.

— Adevărul e că nu prea – mai ales când vei auzi asta: nici urmă încă de caseta video, însă am reușit să dau de omul tău, Dustin Gyrich, spune Tot, referindu-se la tipul care ceruse *Dicționarul Entick* de fiecare dată când președintele Wallace vizitase Arhivele. Și, oof… ceva e total aiurea, Beecher.

— Ce? E consemnat în vreun registru, ceva?

— Oho, cu siguranță e consemnat în registre, îmi replică Tot. Am început să sap în urmă prin fișele de lectură și, din câte-mi pot da seama… ei bine…

Pot să aud prin telefon cum Tot își rostogolește limba în interiorul obrajilor.

— Dustin Gyrich împrumută cărți și este consemnat în fișe de mai bine de o sută cincizeci de ani.

34.

— *Nu te-au crezut, nu-i așa*? întrebă Prima-doamnă acum decedată.

Sus la etajul trei, stând lângă marginea balconului cu zăbrele, Nico urmărește cu privirea Mustangul albastru-mătuit care coboară drumul pavat, îngust, spre postul de control de la poarta principală.

— Ea se uită la mine. Pot s-o văd, anunță Nico.

— *Și asta contează*? întrebă Prima-doamnă.

— Înseamnă că o să se întoarcă. Știu că o să se întoarcă.

— *Însă ce-ai spus cu privire la băiat*… *despre Beecher*… *Nu te-au crezut absolut deloc.*

Întorcându-se spre Prima-doamnă, întrebă:

— *Tu* mă crezi?

— *Nico, m-ai împușcat cu un glonț care mi-a împroșcat creierul pe tot bordul mașinii. M-ai luat de lângă soțul, copiii și nepoții mei. Vreau să te urăsc cu tot ce mi-a mai rămas. Însă băiatul acesta, Beecher – el știe cine este. Cu toții știm cine suntem, chiar dacă nu admitem asta. Așa că atunci când o să vină momentul să ne trădeze*…

— S-ar putea să nu ne trădeze. Ăsta-i testul lui. Trebuie să-i acord o șansă.

— *O șansă este în regulă. Însă dacă o ratează, ar fi bine să aibă parte de aceeași pedeapsă pe care mi-ai aplicat-o și mie.*

Nico încuviință din cap, întorcându-se din nou spre Mustangul care dispărea în zare.

— *Dar cu fata cum rămâne*? adaugă Prima-doamnă. *Știi cine este, nu-i așa*?

— Desigur, replică Nico, în timp ce mașina întoarse în cele din urmă și trecu de colț. Oi fi eu nebun, dar idiot nu sunt.

35.

Oprim pe locul de parcare al lui Tot din subsolul Arhivelor, îmi țin respirația și arunc o privire în oglinda retrovizoare. Morris, tipul de la pază, crede că nu-l văd în timp ce se uită atent în jos din partea de sus a rampei care duce în afara parcării subterane. Ca și azi-dimineață, a făcut o inspecție completă, incluzând și trecerea oglinzii pe sub mașină. Însă nu o să găsească nimic – incluzând-o aici și pe Clementine, care nu mai stă lângă mine pe scaunul din dreapta.

A fost ușor să o las să coboare la jumătate de cvartal distanță de-aici. O să fie și mai ușor să ne întâlnim înăuntru, în clădire. Ea știe unde anume. Rotonda noastră găzduiește exemplarele în original ale Declarației de Independență, ale Constituției SUA și ale Declarației Drepturilor Omului. De asemenea, este și cel mai bun loc de întâlnire pentru angajați, ideal pentru a-ți scoate prietenii de pe circuitul destinat publicului larg și a-i duce pe furiș în birou, în partea de clădire în care se lucrează efectiv – fără să trebuiască vreodată să-și treacă numele în registrul de vizitatori.

Este suficient de rău că mă aflu sub microscopul lui Khazei. Nu o s-o trag și pe Clementine – sau pe tatăl ei – acolo, alături de mine.

Desigur, asta nu înseamnă că joc rolul mielului de sacrificiu. În afară de un bun loc de parcare, mai există ceva ce mă așteaptă în subsolul clădirii.

Băgând din nou dicționarul în partea din spate a pantalonilor, deschid portiera grea a mașinii și o împing cu putere, cobor și încep să merg direct prin aria de supraveghere a camerei din colț. Aceasta mă urmărește tot drumul până la ușile duble care mă duc în interior spre holul mozaicat ca o tablă de șah.

La Arhive, majoritatea oamenilor cred că birourile de la subsol – fără niciun fel de ferestre și de priveliște – sunt cele mai rele. Însă, pentru un anumit birou, lipsa luminii soarelui este o necesitate absolută.

Pe ușa acestuia nu se găsește niciun semn de identificare, niciun număr de cameră pe zid, iar dacă vii dintr-un unghi anume, poți observa că ușa de sticlă, cu jaluzelele sale orizontale trase și închise complet, este antiglonț. Așa și trebuie să fie. Uită încăperile securizate de sus… Aici este locul în care sunt păstrate adevăratele comori.

— Daniel, ești înăuntru? strig eu, ciocănind cu putere în sticlă.

Pe sub ușă, se vede clar că luminile sunt stinse. Îi cunosc șmecheriile.

— Daniel, știu că ești acolo. Am ceva bun pentru tine.

Niciun răspuns.

— Care mai este și vechi…

În continuare, nimic.

Și apoi…

— *Cât de vechi*? strigă o voce într-un final.

— Hai să n-o mai lungim, Howard Hughes[27] – deschide ușa! îl somez eu.

Se aude un clic înăbușit în momentul în care ușa se deschide larg, iar în fața ochilor îmi apare Daniel „Diamantul" Boeckman, cel mai frumos bărbat din clădirea Arhivelor, purtând un halat alb curat, care jur că nu are o singură cută, nici măcar acolo unde este eticheta cu numele. Același lucru pot să-l afirm și cu privire la unghiile sale îngrijite, cravata lui perfectă și părul său blond impecabil, pieptănat pe spate – nu există nicio șuviță, un fir de păr, o moleculă care să nu fie la locul ei. Mult mai important de-atât, el este unul dintre cele mai mari talente pe care le avem în secțiunea Conservare.

— Spune-mi că ești liber după-amiaza asta, îl rog pe un ton stăruitor.

— Nu pot, spune el. Am primit de la Dallas scrisoarea originală a lui Thomas Jefferson care trebuie să fie expusă mâine.

Clementine așteaptă. E timpul să cuplez propulsia atomică.

Scot dicționarul din partea din spate a pantalonilor și îl ridic cu mâna întinsă în fața lui.

— Washington îl mai bate încă pe Jefferson? îl provoc eu.

Studiază dicționarul extrem de uzat. În urmă cu zece ani, un bărbat din Rhode Island a găsit o pagină originală cu portative și notele imnului național *The Star-Spangled Banner* împăturită – și, după câte se părea, lipită – într-un vechi album de familie. Boeckman a spus că este un fals numai uitându-se la înfloriturile literelor scrise de mână. Însă asta nu l-a împiedicat să verifice și să etaloneze gradul de aciditate al hârtiei, să recupereze documentul din paginile albumului și chiar să repună fără greș la locul lor în pagină micile bucăți de cerneală exfoliate. Când vine vorba despre păstrarea și conservarea documentelor, nimeni nu este mai tipicar și mai tenace decât Diamantul.

— Modul în care este făcută legătura cărții e minunat. E cusută cu fir, de mână, spune el, ținând-o în palma deschisă, ca și cum s-ar uita la Biblia Gutenberg. Dar asta nu înseamnă că i-a aparținut lui GW.

— Nu de-asta am venit aici, îi spun eu. Ai auzit vreodată că Washington ar fi folosit cerneală invizibilă?

---

[27] Om de afaceri și aviator american (1905-1976), cunoscut pentru viața lui aventuroasă și excentrică (n. red.).

E pe punctul de a-mi da cartea înapoi. Se oprește.

— Crezi că-i ceva aici înăuntru?

— Tu ești cel care folosește toate chimicalele alea gen CSI[28]. Dacă găsești răspuns la asta, îți rămân dator vândut.

— Voi toți arhivarii îmi sunteți datori vânduți. Fără mine, v-ați duce la *Antiques Roadshow*[29] ca să aflați dacă măcar jumătate din hârtiile voastre sunt originale.

Are dreptate. Din fericire, există un lucru pe care Diamantul îl preferă chiar mai mult decât să știe că îi sunt unii îndatorați.

— Cum merge treaba cu Rina? îl întreb eu cu un zâmbet pe față.

El nu-mi întoarce zâmbetul. Nu există nici măcar o persoană din clădire care să nu știe că e topit după colega mea de birou numărul 2.

— Beecher, n-ai niciun pic de scrupule să te folosești de orice metodă de convingere care ți-ar putea trece prin minte.

— Asta-i adevărat. Însă asta nu înseamnă că nu pot să pun o vorbă bună pentru tine.

Cu mâna liberă își atinge cravata perfectă, marca Windsor. Și zâmbește.

— Tu erai unul dintre cei simpatici, Beecher. Acum ești exact ca și restul.

— Te rog, uită-te la carte și-atât. Și la cerneala simpatică, îi spun, deschizând ușa cu geam antiglonț și lăsându-i dicționarul. Rina stă chiar lângă mine.

Îmi cobor tonalitatea vocii.

— *Oh, ce văd acolo, Rina*? *Oh, da, nu-i chiar Daniel Boeckman cel chipeș*?

— Spune-i că sunt un tip sensibil, strigă Diamantul la rândul său, în timp ce eu țâșnesc pe hol. Ieri era supărată – știi și tu, cu treaba cu Orlando. *Sensibil* îmi va fi și mai de folos.

Ușa cu geam antiglonț se trântește cu un bubuit, dar ceea ce răsună sunt cuvintele lui. *Treaba cu Orlando.*

A murit un om. Prietenul meu. Încă îl văd zăcând acolo – cu pielea cenușie și colțul gurii atârnând într-o parte. Asta a fost ieri! *Treaba cu Orlando.* Ca și cum am vorbi despre cineva care nu a schimbat filtrul în cafetieră.

Gândul mă lovește și mai puternic în timp ce străbat holul placat cu gresie ca o tablă de șah de culoare alb și gri spre lifturi, un pic mai departe de biroul lui Orlando. Dar abia când dau colțul și ușa de la Biroul de Pază se deschide și îi văd…

Stomacul mi-o ia brusc din loc, de parcă l-ar fi înnodat cineva și l-ar fi tras de capete.

---

[28] Crime Scene Investigation, în original, în lb. engleză, serial american de succes despre activitatea legiștilor și a antropologilor din poliție (n. tr.).
[29] Show de televiziune despre antichități (n. tr.).

Oricine, dar nu ei.

36.

Îmi pare rău pentru pierderea suferită. Îmi pare rău că s-a întâmplat asta. Pur și simplu sunt… Îmi pare atât de rău, îmi repet în minte, exersând iar și iar cuvintele. Însă în timp ce femeia afroamericană obosită, cu ochelarii ei de vedere demodați, din plastic, și paltonul roșu decolorat iese din Biroul de Pază și se îndreaptă spre mine pe hol, nu sunt în stare să scot nici măcar o silabă.

Ea nu observă că sunt și eu acolo. Este prea concentrată asupra persoanei din spatele ei – fiul său – care arată cam de vârsta mea și cară o cutie de carton, ținând-o strâns la piept. Are o gropiță adâncă în bărbie.

Exact ca și tatăl lui.

Îi știu din fotografiile de pe biroul lui: soția lui Orlando și băiatul lui cel mare. Judecând după cutia de carton, au venit să-i ia lucrurile personale din birou.

Își târșâie picioarele înspre mine în direcția lifturilor ca și cum ar merge pe sub apă, cărând un sac de cărămizi. Însă nu cutia este cea care îi copleșește sub greutatea ei.

Pentru un scurt moment, rămânem toți trei acolo în liniștea de pe hol. Chiar și acum, fiul lui îmi adresează un zâmbet amabil așa cum e politicos să faci față de cei cu care aștepți liftul.

Ar trebui să spun ceva.

Simt *nevoia* să spun ceva.

Mintea mea se îndreaptă instantaneu către cel mai bun sfat pe care mi l-a dat cineva când a auzit că tatăl meu murise: Tații nu ne părăsesc niciodată. Niciodată.

Aș putea măcar să spun ceva despre cât de agreabil și drăguț era Orlando cu toată lumea.

Pot să le transmit această ultimă amintire despre el.

Însă, în momentul în care liftul huruie și ușile sale se deschid glisând în lateral, iar soția și fiul lui Orlando pășesc înăuntru…

Eu rămân pur și simplu acolo pe hol. Paralizat.

Amândoi se uită fix la podea, neavând starea de spirit necesară pentru niciun fel de contact vizual.

Ușile se închid cu putere, făcându-i să dispară.

Iar eu rămân, în continuare, acolo, reamintindu-mi, din nou, că singurul sentiment mai dureros decât cel de *pierdere a cuiva drag* este sentimentul de *vină.*

Întind mâna după butonul de chemare al liftului, însă în momentul în care săgeata cu sensul de mers în sus se aprinde la contactul cu degetul meu, nu pot să nu bag de seamă izbucnirea bruscă a vocilor care se aud dinspre ușa deschisă a Biroului de Pază. Urmând sunetul, arunc o privire rapidă în încăperea largă cu mici birouri compartimentate, despărțite prin paravane, unde colegii de muncă, grupulețe, grupulețe – stau de vorbă – șoptind, bârfind.

Mi se pare normal. Acum, că soția și fiul lui Orlando au plecat, nu mai este nevoie să păstreze tăcerea autoimpusă care se așternuse peste întregul departament câtă vreme familia se aflase în biroul lui.

— I-ai văzut? mă întreabă funcționara de la recepție. Pur și simplu, ți se rupe inima când te uiți la ei, nu?

Mai spune ceva, însă eu sunt prea ocupat să mă uit la micul birou al lui Orlando din partea stângă a încăperii. Toate fotografiile… cărțile poștale din vacanțe… dezordinea specifică unui spațiu locuit… chiar și cana cu emblema Wisconsin Badgers… totul a dispărut. Îi caut din priviri calculatorul, însă a dispărut și el (ceea ce înseamnă probabil că nici caseta video nu mai avea cum să fie aici). Însă mai trebuie să verific. Având în vedere că și eu, și Clementine suntem pe caseta asta, în mod clar soarta noastră depinde de ea. Însă, cu excepția câtorva pixuri rătăcite și a unei singure foi de culoare roz prinsă de perete cu un ac cu gămălie (instrucțiunile privind modul de folosire a căsuței vocale), singura dovadă că a lucrat cineva aici este telefonul mare, cu cordonul lung și două lumini intermitente, ca o insulă plutitoare în centrul biroului care altminteri este gol.

Telefonul de birou al lui Orlando.

Conform spuselor lui Khazei, eu sunt ultima persoană pe care a sunat-o Orlando. Însă asta nu înseamnă că eu sunt ultimul care *l-a sunat.*

O pornesc rapid spre masa sa de lucru – și mă opresc la fel de rapid de unul singur. Ăsta nu-i momentul potrivit, mai ales când jumătate din personal încă mai stă pe-aici și se uită în jur. Dar, când mă gândesc la soția și la fiul lui Orlando… la tot ce-ar fi trebuit să le spun chiar acum… acesta este exact momentul potrivit. Trebuie să uit de Culper Ring, de dicționar și de toate aiurelile lui Nico. Dacă pot să aflu ce s-a întâmplat cu-adevărat cu Orlando – măcar atât îi datorez acestei familii.

Strecurându-mă în scaunul lui, arunc o ultimă privire în jur ca să văd cine se uită. Însă, spre surprinderea mea, singura persoană care mă privește este

cea care abia a pășit în încăpere. Mă întorc spre ea exact în momentul în care ea bagă pe furiș capul înăuntru. Rina.

Îmi încrucișez privirea cu Mona Lisa, însă în clipa în care scaunul rotativ se învârte complet, deja a dispărut.

Cu toate acestea, am văzut-o. Știu că a fost acolo.

Însă în momentul ăsta, trebuie să rămân concentrat asupra altor chestiuni.

Degetele mele se reped spre tastatura telefonului și apăs butonul care îți dezvăluie identitatea apelantului. Pe primul afișaj scrie *Pază – interior 75020.* Aceștia sunt băieții de la intrare, întrebându-se probabil când venea Orlando să facă schimbul de tură. Următorul este de la cineva din secțiunea Exponate. Apoi un apel de la *Westman, Aristotle – interior 73041.*

Tot? *De ce îl suna Tot*?

Însă în timp ce caut pe listă în jos ca să mă asigur c-am înțeles bine, apare brusc un nume nou. După care apare din nou. Ceea ce nu face decât să înrăutățească lucrurile.

Uit de nodul din stomac. Tot pieptul mi se strânge ca și cum ar fi prins într-un laț.

Degetele mele atacă butonul de identificare a apelantului precum o ciocănitoare. Din ultimele douăsprezece apeluri adresate lui Orlando… șapte din ele… opt din ele… nouă din ele… Dumnezeule, *zece din ele*…

… sunt din partea Rinei.

Mă întorc la loc spre recepție.

— Ia mâna de pe mine! strigă o voce de femeie.

Cunosc vocea aceea. O cunosc încă din școala generală. Sunt al naibii de sigur că nu-i Rina.

Până în momentul în care ajung să văd ce se petrece, sunt foarte sigur că nu Rina este acolo. Însă în locul ei…

— Am spus, dă-mi… *drumul*! zbiară Clementine, luptându-se să se elibereze.

Aflat chiar în spatele ei, Khazei o ține strâns de braț. Aproape c-am uitat. Aici sunt pe teritoriul *lui.*

Locțiitorul șefului pazei nu-i dă drumul.

37.

— *Dă-mi drumul*! insistă Clementine, încă luptându-se să-și elibereze brațul din strânsoarea lui Khazei.

Acesta o împinge în hol, refuzând să-i dea drumul.

Khazei nu e idiot. Dacă ne aduce aici, speră să evite o scenă publică.

Prea târziu.

— Nu am făcut nimic! adaugă Clementine, cu picioarele alunecându-i pe gresia în pătrățele.

— Pe bune? Deci faptul că ai așteptat în Rotondă – plimbându-te pe acolo aproape douăzeci de minute fără să arunci măcar o privire la documentele expuse, urlă și el, referindu-se la Constituție și la celelalte documente care, de obicei, îi lasă cu gura căscată pe turiști. Vrei să-mi spui că nu-l așteptai acolo pe Beecher să vină să te bage pe furiș în clădire?

— E o zonă publică! Pot să mă plimb pe acolo cât vreau! strigă ea.

Khazei o trage mai aproape, strângându-i brațul și mai tare.

— Credeai că nu o să te caut după ce ai semnat de intrare în dimineața asta și aseară? Avem camere de supraveghere afară! L-am văzut când te-a lăsat la colț, fir-ar al dracului!

Simt cum mi se formează un lac de sudoare pe spate, în dreptul șalelor. Singurul motiv pentru care încercam să o strecor înăuntru a fost ca ea, Clementine, și tatăl ei să nu fie în niciun fel legați de povestea cu Orlando și cu președintele. În mod evident, încercarea eșuase.

Totuși, Clementinei nu pare să-i pese. Are probleme mult mai presante de care trebuie să se ocupe.

— Pe Dumnezeul meu, dacă nu-mi dai drumul…! amenință ea, luptându-se, în continuare, să se elibereze.

— Clemmi, calmează-te, îi spun.

— Nu poate, nu-i așa? o provoacă Khazei. Are prea mult din sângele înaintașilor ei în vene.

— *Ia-ți mâinile de pe mine*! explodează ea cu o intensitate care mă ia prin surprindere.

Urlă cuvintele și-i scapă și un firicel de scuipat de pe buze. În ochii ei clocotesc doi vulcani.

Nu e vorba de supărare. Nici de furie. E vorba de tatăl ei.

Khazei nu se sinchisește. O apucă pe Clementine de ceafă, sperând că astfel o va împiedica să se mai zbată.

Nu o cunoaște deloc. Și după cum continuă ea să se frământe, răsucindu-și violent tot trupul în încercarea de a scăpa din strânsoarea lui, încep să mă gândesc că poate nici eu nu o cunosc.

Se întoarce brusc, încercând să-l lovească cu genunchiul în testicule. El se răsucește exact la timp ca să-l rateze.

— Clemmi, te rog… Destul, o implor.

— Nu te mai zbate și-ți dau drumul, îi promite Khazei.

— Dă-te… de pe mine! mârâie ea în timp ce pe buze i se formează o altă bulă argintie de scuipat.

— Ai auzit ce am spus? întreabă Khazei.

Clementine refuză să răspundă. Încercând în continuare să scape, îi lovește mâinile cu pumnii. Corpul îi tremură puternic. E hotărâtă să scape singură. Khazei scrâșnește din dinți, apucând-o de ceafă și mai puternic.

— Dă-i drumul…! strig, împingându-l pe Khazei în umăr.

— Mă asculți? o întreabă din nou, ca și cum eu nu aș fi acolo.

Tremurul ei devine și mai puternic. Bula de scuipat de pe buze se face din ce în ce mai mare. Nu o să renunțe niciodată. Nu are nicio legătură cu Khazei. Clementine tocmai și-a întâlnit tatăl pentru prima oară în viață. A trebuit să stea și să asculte cum viețile noastre și alegerile pe care le facem sunt predeterminate. Pe urmă, a apărut Khazei, acuzând-o, de fapt, de același lucru.

Clementine se uită către mine, roșie ca focul la față. Încearcă atât de disperată să le arate că se înșală, să dovedească întregii lumi – și mai ales ei înseși – cine este cu adevărat. Dar vulcanii din ochii ei sunt gata să explodeze și tocmai aceasta e problema ei. Indiferent unde ne poartă viața, părinții noștri sunt întotdeauna o parte din noi.

— Du-te-n… explodează ea, răsucindu-se cu putere și făcându-l pe Khazei să-și piardă echilibrul din cauza propriei sale inerții.

Înainte ca acesta să poată înțelege ce se petrece, Clementine se întoarce spre stânga și apucă antena radio-emițătorului pe care-l avea asupra lui, smulgându-i-l de la centură și lovind cu el de jos în sus ca și când ar fi fost o bâtă de baseball în miniatură. Nu e o armă cine știe ce. Probabil că se va distruge din cauza impactului. Dar după modul în care îl strânge în mână – și modul în care îi scrutează fața – cu siguranță va lăsa o cicatrice ca naiba.

Mă reped înainte, încercând să sar între ei.

— Ce mama dracului credeți că faceți aici? se aude o voce puternică în spatele nostru.

Mă învârt pe călcâie chiar când el dă colțul. Clementine lasă emițătorul în jos. Omul e departe pe culoar, dar e imposibil să confunzi barba albă,

țepoasă… șiretul de la gât… E singurul om care se află aici de mai mult timp decât mine și Khazei la un loc.

— M-ai auzit, spune Tot, apropiindu-se de mine și potrivind din nou dosarul gros pe care și-l tot îndeasă sub braț. Știi de când aștept, Beecher? Nu ai venit la ședință. Unde dracu' ai fost?

Știu că joacă teatru. Dar habar nu am ce ar trebui să spun.

— Eu… eu…, arunc o privire spre Khazei.

— A stat de vorbă cu mine, spune Khazei cu o voce senină, mai degrabă împăciuitor decât războinic.

Cu siguranță, e mai deștept decât credeam. Khazei e aici de câțiva ani. În schimb, Tot supraviețuiește de unsprezece președinți încoace și de mai mult timp decât orice arhivar al Statelor Unite din vremea lui LBJ. E prima regulă în politica acestui loc: Să nu începi niciodată o ceartă pe care nu o poți câștiga.

— Deci, nu e nicio problemă, nu? Sunt liberi să plece? îl provoacă Tot, trăgând-o spre el pe Clementine și aplecându-se astfel încât Khazei să-i vadă bine ochiul alb și lăptos. Adică, ce vreau să spun e că mi s-a părut că aud niște țipete, dar e drept că sunt bătrân și mi se mai năzare așa, din când în când, adaugă el. Poate doar mi s-a părut, nu?

Khazei îl măsoară pe bătrân. Simt cum îi crește mânia. Dar, pe când cei doi schimbă o privire prea lungă, prea intensă, nu pot să nu mă gândesc că mai e ceva, niște cuvinte nerostite, în mica lor scenetă.

Khazei umflă pieptul, gata să explodeze și apoi…

Scutură din cap supărat.

— Ia-i din fața mea, izbucnește, întorcându-se spre biroul lui.

În timp ce Tot continuă să se uite în urma lui cu ochiul beteag, îmi dau seama că nu știu dacă am subestimat puterea vechimii în instituție sau puterea lui Tot. Dar, oricum ar fi, suntem liberi să plecăm.

— Clementine… spune Tot, prefăcându-se că o cunoaște.

— Da.

— Dă-i omului înapoi stația de emisie-recepție.

Ea i-o dă lui Khazei.

— Scuze. De obicei, nu mă comport așa.

Spre marea mea surprindere, Khazei nu spune nimic. Apucă stația și o îndeasă înapoi la curea.

Dau să trec pe lângă el și-mi aruncă o ultimă privire tăioasă.

— Te-am văzut stând la biroul lui Orlando, spune. Ai ceva mustrări de conștiință?

— De ce să am? Toată lumea spune că a fost atac de cord, îi arunc înapoi. Asta numai dacă nu știi tu altceva.

— Știu că ai fost în acel SCIF cu el, Beecher. E doar o chestiune de timp până ce caseta aceea video va dezvălui acest lucru și, când se va întâmpla asta, ghici cine va fi arătat cu degetul de toată lumea?

Îmi spun în gând că, dacă iese totul la iveală, pot să arăt cu degetul înspre președinte – dar, în acel moment, aud în minte mai tare ca oricând vorbele lui Orlando. Indiferent cine ești sau câtă dreptate ai, nimeni nu iese neatins dintr-o astfel de bătălie.

— Beecher, dacă mă ajuți cu asta, îți promit că te voi ajuta *și eu.*

Sună aproape ca și cum mi-ar face o favoare. Dar în vocea lui se simte, în continuare, amenințarea nerostită. Înainte să intru într-o confruntare cu el de orice fel, trebuie să aflu ce se petrece cu adevărat.

— Ai nevoie de ajutor? Ar trebui să vorbești cu Rina, îi spun. Știi că l-a sunat pe Orlando de zece ori în dimineața în care a murit?

Nu i se clintește practic niciun mușchi, făcându-mă să mă întreb încă o dată ce urmărește, ce vrea el să găsească: pe ucigașul lui Orlando sau cartea lui George Washington?

Fără să rostească vreun cuvânt, se întoarce înapoi în birou. Mă grăbesc să-i ajung din urmă pe Tot și pe Clementine și reușesc s-o fac doar când aceștia coteau pe culoar. Înainte să pot spune ceva, Tot îmi ordonă din priviri să păstrez tăcerea, apoi îmi face semn să văd care era adevăratul motiv pentru care venise să mă caute: dosarul gros, strâns ca o armonică sub brațul lui. Pe etichetă scrie:

Gyrich Dustin

Bărbatul care împrumută de aici diverse documente de peste o sută cincizeci de ani.

38.

— În ce stare e mașina mea? întreabă Tot.

— Cum l-ai făcut pe Khazei să dea înapoi în felul ăla? întreb impetuos.

— În ce stare e mașina mea?

— Tot…

Refuză să se întoarcă și-și târșâie în continuare picioarele, trecând pe lângă șirurile de rafturi prăfuite de la nivelul al optsprezecelea al depozitului. Nu se grăbește, dar are o direcție precisă. Iar acum, în timp ce luminile se aprind automat la trecerea noastră, ne trezim că eu și Clementine îl urmăm.

— Khazei nu vrea să se bată, ne explică el. Vrea ce ai găsit tu în SCIF.

— De acord, dar… de unde știi tu?

— De ce nu s-a menținut pe poziții? Dacă moartea lui Orlando este, într-adevăr, principala lui grijă, de ce Khazei nu te-a dat pe mâna celor de la FBI, care se ocupă, de fapt, de anchetă… sau chiar pe mâna Serviciului Secret care, apropo, a puricat și demontat SCIF-ul bucată cu bucată toată dimineața și după-amiaza? Toate instituțiile astea denumite prin acronime lucrează în liniște la caz, dar, dintr-un motiv sau altul, Khazei nu le dă cele mai tari bucăți de dinamită, adică pe voi doi, spune Tot în timp ce se aprinde un alt spot de lumină.

Privesc colțul plafonului. Depozitele cu rafturi ale Arhivelor sunt prea întinse ca să poată avea camere de supraveghere pe fiecare rând. Dar sunt absolut convins că Tot a țesut atât de meșteșugit cărarea pentru noi, încât nu am trecut nici măcar pe lângă una singură.

— Acum spuneți-mi în ce stare e mașina mea, zice el.

— Mașina ta e foarte drăguță, răspunde Clementine plină de solicitudine, încercând în continuare să se revanșeze pentru criza de furie pe care tocmai o avusese în fața noastră. Apropo, eu sunt Clementine.

Tot nu se uită la ea. Nici nu răspunde.

Nu vrea să aibă deloc de-a face cu Clementine. După cum mi-a spus de dimineață, nu o cunoaște și nici nu are încredere în ea.

Dar, odată ce Khazei pusese gheara pe ea, știe la fel de bine că nici nu poate să se descotorosească de ea. Indiferent cum stau lucrurile, s-a aflat și ea în acel SCIF – fusese acolo cu Orlando – ceea ce însemna că-și pusese pielea-n saramură exact ca mine.

— Mașina ta nu are nimic, adaug eu în timp ce cotim brusc la stânga pentru ultima oară. Clemmi, el este Tot.

Un spot clipește și se aprinde și mă lovește o pală de aer rece dintr-o gură de ventilație aflată la nivelul ochilor mei. Documentele de aici sunt atât de fragile, încât singura cale de a le conserva este să păstrăm temperatura uscată și rece. Ceea ce înseamnă mult aer condiționat.

Tot se oprește brusc în fața unui perete plin ochi de cutii verzi de arhivă acoperite de praf. Până la trei palme de dușumea, biblioteca este goală, în afara unei mese înguste de lemn îndesate unde ar fi trebuit să se afle polițe. Cu ani în urmă, arhivarii lucrau chiar în aceste temnițe pline de rafturi. Astăzi avem cu toții cubicule. Ceea ce nu înseamnă că Tot nu a păstrat pentru sine câteva locuri private.

Marginile cutiilor îmi spun că suntem în zona unde se află jurnalele de bord ale corăbiilor și listele cu echipajele de la mijlocul anilor 1800. Dar când Tot aruncă dosarul gros pe birou ridicând un nor gros de praf, îmi dau seama că ne vom concentra, de fapt, asupra lui…

— Dustin Gyrich, anunță Tot.

— E tipul despre care credeți că a făcut asta, nu? întreabă Clementine. Tipul care tot împrumută cărți de o sută cincizeci de ani. În primul rând, cum se poate așa ceva?

— Nu se poate, spune Tot rece. De aia suntem aici sus și vorbim în șoaptă despre chestia asta.

— Deci, de fiecare dată când președintele Wallace vine aici să citească, recapitulez eu, individul ăsta, Gyrich, cere un exemplar din *Dicționarul Entick*…

— Foarte ciudat, nu? întreabă Tot. Am început să mă uit în urmă pe toate fișele care atestă scoaterea cărții de la raft… ca să văd cât de departe în timp merge chestia asta. Și, cu cât am cercetat mai multe hârtii, cu atât am găsit mai multe cereri din partea lui Dustin Gyrich: din administrația asta, din cea de dinainte și din cea de dinaintea acesteia… Există unsprezece cereri în timpul administrației Obama… trei în timpul administrației George W. Bush… alte cinci în timpul administrației Clinton și din timpul precedentului Bush. Am început, după aceea, să sap mai departe de atât: Reagan, Carter, înapoi până la LBJ… de-a lungul mandatului fiecărui președinte – în mod bizar, cu excepția lui Nixon – Dustin Gyrich a apărut aici și a solicitat acest dicționar. Dar cea mai mare descoperire am făcut-o când am încercat să-mi dau seama dacă mai erau și alte cărți pe care le-a cerut tipul.

— Nu poți, pur și simplu, să cauți folosindu-i numele de familie? întreabă Clementine.

— Nu merge așa, îi explic. Dacă ar fi vorba despre vremurile astea, da, avem un sistem computerizat mult mai bun, dar dacă vrei să vezi ce documente au fost solicitate în trecut, e exact cum se întâmpla cu fișele de bibliotecă pe care le aveau cărțile în vechime – trebuie să iei fișă cu fișă și să verifici toate numele care apar acolo.

— Și acela a fost momentul când m-am gândit la Don Quijote, spune Tot.

Ridic capul derutat.

— Mai știi lista la care ne-am uitat – de la Mount Vernon – cu toate cărțile care se aflau în posesia lui George Washington în ziua în care a murit? Ei bine, în toată biblioteca lui, ghici ce carte era în mai multe exemplare decât toate celelalte?

— În afară de Biblie, aș spune: Don Quijote?, întreb.

— Ciudată sugestie din partea ta. Și știai că în anul 1861, în timpul unui proces din Missouri – de la care, fiindcă era proces federal, s-au păstrat hârtiile – una dintre părțile implicate a prezentat ca probe la dosar toate obiectele și bagajele aflate în posesia unuia dintre călători și abandonate? Ei bine, ghici ce carte se afla în bagajul acelui călător?

— *Don Quijote*, spun pentru a doua oară.

— Istoria e foarte amuzantă, nu? spune Tot. Deci acum avem două cărți în colecția noastră care s-au aflat și în colecția președintelui Washington. Astăzi exemplarul respectiv este depozitat în clădirea noastră din Kansas City, dar pe 14 aprilie 1961, în timpul administrației JFK, un bărbat pe nume D. Gyrich a apărut încă o dată și…

— Stai, ce dată ai spus? îl întrerup.

— Aha, acum îți dai seama și tu, nu-i așa?

— Ai spus 14 aprilie…?

— O mie nouă sute șaizeci și unu, spune Tot rânjind.

Clementine ne privește când pe unul, când pe celălalt. Nu înțelege nimic.

— Golful Porcilor[30], îi spun.

— De fapt, cu câteva zile înainte de Golful Porcilor… dar ăsta e șpilul, spune Tot, umflându-și obrazul cu limba. Dragul nostru prieten D. Gyrich a venit în clădirea asta și a cerut să vadă același exemplar din *Don Quijote* pe 3 octombrie 1957 și pe 16 mai 1954 și pe 6 august 1945.

Îngheț brusc. Și nu are nimic de-a face cu răcoarea care vine neîncetat prin gurile de ventilație.

— Ce e? întreabă Clementine, văzând expresia de pe figura mea. Ce s-a întâmplat în zilele alea?

---

[30] Invazia din Golful Porcilor (17-19 aprilie 1961), operațiune eșuată de invazie a Cubei comuniste, întreprinsă de gruparea paramilitară Brigada 2506, formată din exilați cubanezi și sprijinită de CIA (n. red.).

— 3 octombrie 1957 – cu o zi înainte ca rușii să lanseze Sputnikul, nu-i așa? întreb.

— Exact, spune Tot. Și 16 mai 1954?

— Ziua în care s-a anunțat hotărârea juriului în procesul Brown versus Board of Education[31]. Dar în legătură cu ultima am uitat dacă este…

— E cea de mai târziu, spune Tot dând din cap iar și iar. Acum ai înțeles, nu?

Dau și eu din cap.

— Dar să fie aici cu o zi înainte… să fie întotdeauna aici cu o zi înainte… Crezi că știa?

— Nimeni nu poate avea o sincronizare atât de bună din întâmplare, spune Tot. *Cu siguranță* știa.

— *Ce* să știe? întreabă Clementine disperată.

Mă uit la ea simțind cum fiorii de gheață îmi coboară pe șira spinării și se localizează undeva în dreptul șalelor. Dustin Gyrich, indiferent cine e el, a fost aici înainte de Golful Porcilor… Sputnik… decizia *Brown*… și 6 august 1945…

— Hiroshima, șoptesc. A fost aici în ziua de dinainte de Hiroshima.

— Așa e, încuviințează Tot. Și nici nu-ți trece prin cap unde a fost înainte de asta.

[31] Proces foarte celebru în Statele Unite, în 1954, prin care s-a declarat neconstituțională separarea școlilor publice pentru elevi albi și elevi de culoare (n. tr.).

39.

— OK, aici… du-te înapoi treizeci de ani, spune Tot. În 1915… două zile înainte să fie atacată *Lusitania*…

— Evenimentul care ne-a făcut să intrăm în Primul Război Mondial, îi explic Clementinei, care e, în continuare, confuză.

— Apoi în 1908, în săptămâna când a fost introdus Modelul T, spune Tot, răsfoind o grămadă de fotocopii și vorbind acum din ce în ce mai repede. Niște simple date când nu s-a întâmplat nimic important. Dar am găsit o vizită și cu două zile înainte de a schimba moneda US de un penny în cea cu Abraham Lincoln.

— Cum ai putea cre…? mă întrerup brusc. E imposibil. E imposibil să fi venit aici.

— Ai dreptate, spune Tot.

— Hm… *de ce*? întreabă Clementine.

— Pe vremea aceea arhivele nu existau, îi spun. Au fost fondate în 1934. Angajații au început să se mute aici abia în 1935.

— Dar, spre norocul nostru, Biblioteca Congresului pune cărți la dispoziția celor interesați din 1800, explică Tot. Și când i-am sunat pe niște prieteni de-ai mei de-acolo, ei bine, luând în considerare că e vorba despre cea mai mare bibliotecă publică din lume, îți dai seama ce șocat am fost când am aflat că și ei aveau niște exemplare din *Don Quijote.*

— Deci, chiar înainte de fondarea Arhivelor…

— … un domn D. Gyrich a tot mers acolo să cerceteze diverse cărți vechi care, din întâmplare, aparținuseră odinioară generalului George Washington. Cu toate astea, faptul cu adevărat uimitor este sincronizarea perfectă cu diferite evenimente: cu trei zile înainte de masacrul de la Wounded Knee… șase zile înainte de Bătălia de la Gettysburg… Se cercetează în continuare, dar am mai găsit o vizită în 4 iulie 1826, când ambii foști președinți, Jefferson și Adams, au murit la câteva ore distanță unul de celălalt, ambii de Ziua Independenței.

— E ca un fel de Forrest Gump al răului, spun.

— Spui „e” ca și cum ar fi vorba despre o singură persoană – ca și cum există un tip care se tot fâțâie pe aici din 1826, mă contrazice Tot. Nu te supăra, dar poveștile cu vampiri s-au cam demodat.

— Deci tu crezi că e vorba de mai multe persoane.

— Habar nu am despre ce e vorba. Dar dacă sunt de părere că există un grup de oameni care ar putea folosi, dintr-un motiv sau altul, acel nume de-a lungul istoriei? Ne aflăm într-o clădire dedicată depozitării și conservării celor mai importante secrete ale guvernării. Deci da, Beecher, chiar cred că genul acesta de Iepuraș de Paști poate exista. Singura întrebare este…

— Comunică între ei, izbucnește Clementine.

Tot și cu mine ne întoarcem. Ea stă la biroul prăfuit răsfoind teancul de fotocopii ale lui Tot.

— Vorbesc între ei, repetă ea. Vin aici și folosesc cărțile. Așa comunica George Washington cu grupul lui. E exact cum a spus ta…

Se oprește.

— Gândește-te la ce a spus Nico.

— Ai vorbit cu Nico? mă întreabă Tot. Ce a spus? Știa ceva despre asta? Ce Dumnezeu ar putea ști?

Întrebările lui Tot vin în avalanșă. Și toate sunt întemeiate. Dar ceea ce mă ia prin surprindere este intensitatea din vocea lui.

— Beecher, spune-mi ce a zis.

— Îți spun, dar… pot să-ți pun mai întâi o întrebare?

— Ai spus că Nico…

— Stai puțin, Tot. Te rog, insist eu, refuzând să-l las să mă întrerupă. Ieri… înainte ca Orlando să fie omorât…

Trag adânc aer în piept, scuipând tot înainte ca să pot să mă răzgândesc.

— Când am fost în biroul lui Orlando mai devreme, am văzut pe ecranul telefonului lui… De ce l-ai sunat pe Orlando în ziua când a murit?

Clementine ridică capul din hârtii. Tot înțepenește. Și apoi, la fel de rapid, zâmbește și face cu ochiul cel orb înspre mine.

— Bravo, Beecher. Bravo ție, insistă el și face gestul acela al lui răsucindu-și fire din barbă pe deget. Ți-am spus să nu ai încredere în nimeni și faci exact ce ți-am spus.

— Tot…

— Nu, nu-ți cere scuze. *Foarte bine*, Beecher. Ești *foarte inteligent* că întrebi asta. Asta este *exact* ce trebuie să faci.

Dau din cap pentru faptul că apreciază ce am făcut, dar…

— Nu ai răspuns de ce l-ai sunat, izbucnește Clementine.

Degetul lui Tot iese încet din barbă.

— Legitimația mea, spune el. Legitimația mea de la Arhive e pe cale să expire și mi s-a spus să-l sun pe Orlando ca să facă hârtiile pentru a primi alta.

— Am crezut că IG face toate investigațiile în ceea ce ne privește, spun, referindu-mă la biroul Inspectorului General.

— Așa este. Dar Orlando este cel care face poza. Du-te să te uiți. Vizavi de biroul lui e un panou dintr-ăla pe care-l tragi jos și stai cu spatele la el să faci poză pentru pașaport.

Mă uit la Clementine, pe urmă la Tot. E tot ce am nevoie.

Tocmai ne-a salvat fundurile de Khazei și ne-a dat mașina lui și a făcut toate cercetările alea cu Dustin Gyrich nu pentru alt motiv decât acela că este cel mai bun prieten al meu.

— Beecher, dacă nu vrei să vorbești despre Nico, e în regulă, spune împăciuitor.

— Stai și-ascultă, îi zic. Știi ce este Culper Ring?

— Adică, brigada de spioni ai lui George Washington?

— Deci, ai auzit de ei?

— Beecher, eu sunt aici încă de dinainte ca lui Joe Kennedy să-i fi crescut păr pe piept. Sigur că am auzit de…

Se întrerupe când înțelege care-i treaba.

— Aaa! Deci asta Nico…

— Ce? întreb. Asta Nico ce?

Se gândește un moment, încercând să pună la punct detaliile.

— Beecher, ai idee ce făcea, de fapt, Culper Ring? întreabă, în cele din urmă, Tot.

— Exact cum ai spus tu: erau unitatea personală de spionaj a lui Washington. Care se folosea de civili pentru a transmite informații încoace și-ncolo.

— Da, nu – așa este. Le-au trecut prin mână o grămadă de informații. Spionii cei mai buni ai lui Washington erau prinși cu regularitate de britanici – planurile lui erau mereu interceptate și nu știa în cine să aibă încredere – a recurs la ajutorul acestor civili, acești oameni obișnuiți, care în cele din urmă s-au dovedit imposibil de oprit. Dar lucrul pentru care Culper Ring a devenit foarte cunoscut și lucrul pentru care au rămas renumiți în istorie este…

Se oprește din nou.

— Ai văzut vreodată a cui este statuia care se află în fața sediului inițial al CIA?

— Tot, sunt eu bun, dar nu știu lucrurile astea ca tine.

— Nathan Hale. Îl știi?

— „*Singurul meu regret este că nu am decât o singură viață pe care mi-o pot da pentru țară*…"

— Da, despre ăla e vorba. Unul dintre primii spioni ai lui Washington. Și, ca să fim înțeleși, Hale nu a spus niciodată asta.

— Poftim?

— Nu a spus niciodată asta, Beecher. Chestia aia cu *singura viață pe care o pot da pentru țară* provine dintr-o piesă de teatru foarte populară în timpul Revoluției. Dar știi de ce au mințit conducătorii noștri și au spus că Hale a fost așa un erou? Pentru că știau că era mai bine pentru țară să aibă un martir decât un spion incompetent. Ceea ce era, de fapt, Hale. Un spion care a fost prins. A fost spânzurat de britanici.

— Și asta e important pentru că…?

— E important pentru că, atunci când William Casey a preluat conducerea CIA, la începutul anilor 1980, l-a iritat că exista o statuie a lui Nathan Hale în fața cartierului general. În ochii lui, Nathan Hale era un spion care dăduse greș. Hale a fost capturat. Din punctul de vedere al lui Casey, statuia din fața CIA ar fi trebuit să fie a lui Robert Townsend.

— Cine e Robert Townsend? întreb.

— Tocmai asta e ideea! Townsend era unul dintre membrii Culper Ring. Dar i-ai auzit tu vreodată numele? L-ai văzut vreodată menționat în vreo carte de istorie? Nu. Și de ce? Pentru că acum două sute de ani, nici măcar nu știam că Townsend făcea parte din Culper Ring. *Timp de două sute de ani, el și-a păstrat secretul*! Am aflat despre asta abia când cineva a analizat grafologic vechile lui scrisori și au văzut că scrisul e similar celui din notele trimise lui Washington. Aceasta este adevărata moștenire transmisă prin Culper Ring. Sigur, manevrau informații de colo-colo, dar ceea ce făceau mai bine decât oricine altcineva era să-și păstreze secretă propria existență. Gândiți-vă: nu-i poate găsi nimeni dacă nu se știe că există.

Mă uit la Clementine, care răsfoiește în continuare fotocopiile fișelor de împrumut ale cărților. Nu sunt sigur ce mă deconcertează mai tare: cum stau lucrurile aici sau faptul că aiurelile lui Nico nu mai par așa de absurde cum păreau la început.

— Deci individul ăsta, Dustin Gyrich – tu crezi că face parte din…

În timp ce rostesc cuvintele… în timp ce mă gândesc la Benedict Arnold… nimic din toate astea nu mi se pare că are sens.

— Vrei să spui că acest Culper Ring *există încă*?

— Beecher, în acest moment, singura întrebare care pare logică este de ce nu ar exista *încă*! Erau cei mai buni în domeniul lor, nu-i așa? Au contribuit la succesul unei revoluții. Deci ai o jumătate de duzină de oameni…

— Stai puțin. Doar atâția erau? O jumătate de duzină?

— Cred că erau șase… poate șapte… oricum nu erau o armată. Erau Benjamin Tallmadge și Robert Townsend și cred că era și croitorul personal al lui George Washington… formau un mic grup de agenți loiali care-i dădeau socoteală direct lui Washington. Iar dacă ești George Washington și ești pe cale să preiei președinția și nu poți avea încredere în nimeni, de ce ai

desființa singurul grup de oameni care te-a sprijinit și a acționat *cum trebuie*?

— Înțeleg, dar tocmai asta e problema, subliniez eu. Să presupunem că acest Ring – sau cum s-o chema – să presupunem că a rezistat atâta amar de vreme, până acum… Nu te supăra, dar în timpurile noastre, nici măcar CIA nu poate să-și țină numele spionilor departe de prima pagină a ziarelor. E imposibil ca acest oraș să păstreze un secret atât de important o perioadă atât de lungă.

Tot îmi aruncă una dintre privirile lui atât de caracteristice.

— Știu că ai acces la documente clasificate, Beecher. Chiar crezi că sistemul nostru de guvernământ nu mai are secrete?

— OK, poate mai sunt câteva secrete. Ce vreau să spun este că în decurs de două sute de ani – odată cu fiecare președinte nou și cu fiecare nouă agendă – să lăsăm deoparte păstrarea secretului… cum e oare posibil să știm că acest grup încă e de partea dreptății?

— Bănuiesc că vorbești despre ceea ce s-a întâmplat cu Orlando, nu?

— Vorbesc despre faptul că Orlando a murit exact după ce s-a aflat că aparent el este cel care le-a luat cartea. Mai ales că *eu* sunt cel care are, de fapt, cartea. Da, poți să spui că sunt paranoic, dar exact ăsta e aspectul care mă preocupă în momentul de față. Tot își trece degetele peste capetele învelite în foiță metalică ale șiretului de la gât. Nu-i place sarcasmul meu, dar înțelege presiunea la care sunt supus. În spatele lui, Clementine răsfoiește fotocopiile cu și mai multă viteză. Ca și cum ar căuta ceva.

— Clemmi, ești bine? strig.

— Da. Da, da, repetă fără să ridice privirea.

— Beecher, înțeleg ce vrei să spui, continuă Tot. Și da, timp de două sute de ani, cine știe dacă acest Culper Ring din zilele noastre mai are legătură cu Culper Ring cel original, dar de-aici până să presupunem că s-au transformat în mâna ucigașă a istoriei…

— Nu ai văzut lista aia? îl întrerup. Hiroshima, Gettysburg, Golful Porcilor – nu ne lipsesc decât movila înverzită pe lângă care trecea JFK cu mașina când a fost împușcat și bilete la un spectacol cu John Wilkes Booth[32]!

— Așa este, dar să spunem că doar câțiva oameni sunt cauza tuturor acelor evenimente singulare mie mi se pare o prostie, Beecher. Viața nu e un film prost, văzut într-o seară de vară. Istoria e prea cuprinzătoare ca să poată fi controlată de atât de puțini oameni.

---

[32] Actor de teatru american care l-a asasinat pe președintele Abraham Lincoln la Ford's Theatre, în Washington, D.C., pe 14 aprilie 1865 (n. tr.).

— Sunt de acord. Și nu spun că o controlează, dar faptul că și-au făcut apariția atât de aproape de datele acelea… cu siguranță au acces la niște informații foarte exacte.

— Comunică între ei, spune din nou Clementine, privind în continuare în jos. Asta am spus și mai înainte. Asta a spus și Nico: ca să trimită mesaje către acest Culper Ring, Washington obișnuia să ascundă hârtii în cărțile lui. Se poate ca, în zilele noastre, cineva să pună niște informații într-o carte și apoi altcineva să vină după carte și să citească mesajul.

— Da… se poate… mda, nu-i așa că e foarte posibil? spun dând din cap. Oamenii ăștia au informațiile – sunt aproape de președinte, așa că pot vehicula orice fel de informație – și în cazul acesta, în cartea aceea lăsată în SCIF, există informații de la președintele Wallace.

— Sau cineva îi transmite informații președintelui Wallace, subliniază Tot.

— Sau așa. Bine, răspund. Oricum ar fi, poate că aceasta este modalitatea prin care și le împărtășesc.

— În regulă, e o teorie, îmi dau seama de asta. Dar dacă informațiile sunt chiar atât de importante, de ce să nu i le dea direct președintelui?

— Păi uită-te la rezultate: Dustin Gyrich vine aici și pe urmă – bum – Primul Război Mondial. O altă vizită, pe urmă – bum – Hiroshima. Nu-s niște chestii minore. Așa că, de vreme ce Gyrich s-a întors ieri, cu siguranță ceva foarte important e pe cale să…

— Stai. Stai puțin. Repetă ce ai zis, mă întrerupe Tot.

— Că e cu siguranță ceva foarte important.

— Înainte de asta…

— De vreme ce Gyrich s-a întors ieri?

— Nu am verificat asta, nu-i așa? întreabă Tot.

— Ce să verific?

— Vizita lui Gyrich. Știm că dicționarul era rezervat pentru el ieri, dar nu am verificat dacă Gyrich a venit concret, fizic, în clădire…

Îmi dau seama de raționamentul lui. Dacă Gyrich a fost aici, dacă s-a legitimat drept cercetător și și-a scris numele în registru, avem posibilitatea să-i surprindem imaginea pe video sau măcar, în cel mai rău caz, amprentele care ne pot spune cine este în realitate…

— Clemmi, vino…, strig spre ea luând-o deja la fugă.

Clementine nu se mișcă. Răsfoiește, în continuare, fișele de împrumut ale cărților – fișe pe care fiecare vizitator trebuie să le completeze pentru a căuta un anume volum sau cutie de documente – examinându-le una după alta ca și cum ar fi citit prospectul unui medicament.

— Clemmi! strig din nou.

Nimic.

Mă reped la birou și înșfac teancul de fotocopii.

— Haide, putem citi astea după…

Brațul îi țâșnește brusc, strângând cu disperare paginile.

Aproape că izbucnește în plâns.

— Te rog, Beecher. Trebuie să știu.

În câteva fracțiuni de secundă cercetează din nou documentele.

Peste umărul ei, verific datele de pe fișele de lectură, încercând să înțeleg ce se petrece. *7 Iulie, 10 Iulie, 30 Iulie* – toate din urmă cu zece ani. Ce naiba s-a întâmplat acum zece ani în iul…?

Oh.

— Îl cauți pe Nico, nu? întreb.

Ea trece la o altă foaie.

Pe pista NASCAR. Cu zece ani în urmă – aceasta e data când Nico a tras asupra președintelui…

— Te rog, spune-mi că ei nu știau despre asta, zic.

Ea scutură din cap, incapabilă să ridice privirea să se uite la mine. Amărâta nu mai poate îndura și alte șocuri pe ziua de azi.

— Nu știau, spune ea, cu voce tremurândă în timp ce se apropie de capătul teancului.

— Asta e bine, nu? E bine.

— Cred… spune. Nici măcar nu știu dacă speram să fie așa sau nu… dar dacă acest Culper Ring știa despre toate celelalte evenimente din istorie… eu… eu nu știu. M-am gândit că s-ar putea să…

— Clemmi, e în regulă, îi spun. Numai un prost nu ar fi verificat asta. E complet…

— Nu trebuie să spui că e firesc, Beecher. Să cercetezi să vezi dacă cine știe ce grup secret, vechi de două sute de ani, știa despre ziua în care tatăl tău a încercat să-l ucidă pe președinte… Suntem puțin cam departe de ce e firesc.

Știu că are dreptate, însă înainte să pot să-i spun asta, simt cum îmi vibrează telefonul mobil în buzunar. Identitatea apelantului afișată pe ecran îmi spune că este apelul telefonic pe care îl așteptam. Interior 75343.

Laboratorul de Conservare de la subsol.

— Ești gata pentru ce-o să auzi, Beecher? mă întrebă Daniel Diamantul înainte ca măcar eu să pot spune alo.

— Ai reușit să citești? răspund eu.

— Este cerneală invizibilă, nu Rosetta Stone[33]. Vrei să vii jos și să vezi ce-i scris în cartea asta sau nu?

[33] Piatra de la Rosetta, aflată azi la British Museum, este o piatră pe care sunt gravate texte în două limbi (egipteană și greacă), folosind trei tipuri de scriere (hieroglife, demotice și grecești) (n. red.).

40.

Andre Laurent ura pălăriile.

Le urâse dintotdeauna – chiar și într-o zi ca aceasta, când vântul de amiază târzie bătea cu viteză amețitoare de sus, dinspre Capitoliu, atingând forța deplină după ce prindea viteză în vastul canion creat de clădirile care se aliniau pe marginea bulevardului Pennsylvania. Fără îndoială, o pălărie i-ar fi ținut de cald. Însă, după cum știa Andre Laurent – și o știa orice frizer – o pălărie nu făcea decât un singur lucru: distrugea o treabă bună făcută într-o zi de muncă.

Cu toate acestea, în timp ce Laurent se apleca în fața vijeliei, chinuindu-se să-și croiască drum de-a lungul corpului de clădiri, spre construcția imensă din granit, nici nu-i trecu prin cap să-și scoată șapca de baseball, de culoare roșie, a celor de la Washington Nationals.

Știa ce avantaje avea dacă o purta, îndeosebi în momentul în care făcu o ultimă întoarcere strânsă la dreapta, ieșind din tunelul aerodinamic creat de Pennsylvania Avenue și îndreptându-se prin marchiză spre ușile automate de la Arhivele Naționale.

— Afară zici că bate vântul care i-a luat pe Dorothy și pe Toto[34], strigă paznicul de la Recepție, când Laurent pătrunse impetuos în holul de la intrare, aducând cu el un vârtej de aer rece și înghețat.

— Nu-i chiar atât de rău, spuse Laurent.

Și știa la ce se referea. Comparativ cu atmosfera veșnic cenușie din Ohio, iernile din D.C. erau mai ușoare. Însă, apropiindu-se de biroul de la Recepție, Laurent nu putu să nu se gândească că ăsta era singurul lucru mai simplu aici.

Mai ales în decursul ultimelor luni.

— Sunteți cercetător sau aveți programată o întâlnire cu cineva? întreabă paznicul.

— Cercetător, spuse Laurent, observând cât de stufoase erau sprâncenele paznicului.

În mod clar trebuiau aranjate și scurtate, se gândi el, întinzând mâna după actul de identitate pe care i-l dăduse Palmiotti și rearanjându-și cu grijă șapca de baseball, care în momentul de față reprezenta singurul lucru care îi proteja fața de camera de supraveghere fixată în tavan.

— Îmi mai spuneți încă o dată cum vă cheamă?

---

[34] Personaje din cartea *Vrăjitorul din Oz,* Toto fiind câinele lui Dorothy (n. tr.).

Laurent se aplecă înspre biroul de la Recepție, construit asemenea unui ghișeu de la liniile aeriene – atât de înalt încât îi ajungea la piept. Nu-i plăcuse niciodată să vină aici. Însă, după cum știau și ei, președintele nu se putea tunde chiar în fiecare zi.

— Nu mă cunoașteți deja? Tot timpul vin pe aici, spuse Laurent în timp ce-și ridica actul de identitate. Sunt Dustin Gyrich.

41.

— Ai vorbit cu Rina despre mine? întreabă Diamantul.

— Glumești, nu-i așa? îl contracarez eu. Cât de rapid crezi că sunt?

— Cât se poate de rapid, spune el, dând din cap în semn de salut spre Tot și aruncându-i o privire rapidă Clementinei. Cam cum am fost eu în legătură cu problema ta cu cerneala invizibilă.

Își ridică ambele sprâncene, gândindu-se că e supertare. Se răsuci în loc, către laborator, invitându-ne înăuntru.

— Apropo, *ea* de unde e? adaugă el, cu spatele la noi în timp ce face semn cu degetul mare spre Clementine.

— Ea-i... ăă...

Mă întind spre Clementine și îi vâr în interiorul reverului hainei ecusonul roșu de Vizitator pe care i l-a prins Tot.

— Lucrează la secția Documente militare moderne din College Park, adaug eu, referindu-mă la sediul nostru din Maryland. O cheamă Lucy.

— *Lucy*? mișcă din buze Clementine fără să spună ceva, făcând o față pe măsură.

— Încântat să te cunosc, Lucy, spune Diamantul, în continuare cu spatele la noi. E ciudat însă pentru un angajat cu normă întreagă să poarte ecuson de vizitator.

Nu spun niciun cuvânt în timp ce trecem pe lângă mai multe dulapuri cu hărți și cutii de depozitare. N-ar trebui să fiu surprins, își petrece fiecare zi studiind cele mai mici detalii.

— Ascultă, Daniel... începe Tot.

— Tot, nu-mi pasă. Chiar nu-mi pasă, insistă el. Beecher, asigură-te doar că-mi pui o vorbă bună la Rina. E un târg cinstit?

Dau din cap aprobator. Este un târg cinstit.

— OK, așadar, hai să mergem mai departe la următorul tău coșmar, spune el, conducându-ne la o masă pătrată de laborator din spate, acoperită cu un șir de tăvi din plastic albastru pentru developare, așa cum se găsesc în camerele obscure ale fotografilor.

Pe marginea mesei de laborator este exemplarul nostru din *Dicționarul Entick.*

— Cât de multe știi despre cerneala invizibilă?

— Mi-amintesc de joaca de-a știința din clasa a cincea: Cineva scrie cu suc de lămâie, după care tu încălzești hârtia și *voilà*...

Când deschid dicționarul, văd că fiecare pagină în parte este protejată cu o coală de hârtie specială, transparentă, cum folosim la Arhive. Mai puțin locul unde scrie

Exitus
Acta
Probat

… acea pagină interioară din partea din față a cărții este de altfel goală.

— Am crezut c-ai spus c-ai găsit ceva scris, îl provoacă Tot, aproape la fel de enervat ca și mine.

— Asta încerc și eu să vă spun, se milogește Diamantul. Indiferent cine a scris asta aici – tipii ăștia nu joacă la juniori. Sunt cât se poate de profesioniști, ne explică el. Cele mai bune cerneluri simpatice datează de câteva mii de ani și provin din China și Egipt – iar din secolul al optsprezecelea s-au bazat, aproape în mod universal, pe lichide organice precum cele provenite din praz, lămâi verzi sau chiar urină. Și, după cum ai spus și tu, puțină căldură scotea la lumină scrisul. Însă, după cum a înțeles și George Washington, nu mai era vreun mare secret când fiecare soldat britanic știa că tot ceea ce trebuie să faci este să fluturi o lumânare ca să vezi magia cu ochiul liber.

— Treci la partea referitoare la profesioniști, îi spune Tot.

— Tocmai asta-i partea aia, insistă Diamantul. Cernelurile invizibile de bază necesită un proces de încălzire. Încălzești hârtia și gata, ai spart codul. Însă pentru a le zădărnici planurile britanicilor, Washington și Culper Ring au început să cocheteze cu un proces *chimic.*

— Stai așa… Ce-ai zis? întreabă Clementine.

— Un proces chimic?

— Nu – înainte de asta, spune ea.

— Se referă la Culper Ring, intervin eu în discuție.

Știu încotro bate. Vrea să știe cât de mult din aiurelile lui Nico au fost corecte.

— Așadar, cei din Culper Ring au fost cei care au folosit asta?

— Desigur, spuse Diamantul. Presupun că știți ce este Culper Ring, da?

Încuviințăm cu toții din cap.

— Atunci știți și că scopul per ansamblu al celor din Ring a fost să-l ajute pe Washington să-și comunice cele mai importante secrete. De fapt, cerneala invizibilă reprezintă numai începutul poveștii: cei din Culper Ring aveau propriile lor coduri și cifruri… se asigurau că nimeni nu-și folosea numele adevărat… și-n plus scriau numai pe a cincisprezecea foaie de hârtie, pe

versoul ei. Acesta este motivul pentru care William Casey a preluat conducerea CIA…

— Cunoaștem povestea. Referitoare la statuie, îi spun eu. Ei sunt cei mai buni spioni ai tuturor timpurilor. Am priceput.

— Nu prea cred c-ați priceput. Așa restrânși ca număr cum erau cei din Culper Ring, de fapt au avut o contribuție uriașă la câștigarea Revoluției pentru noi. Iar cea mai importantă calitate a lor provenea din faptul că toate documentele vitale erau scrise de mână. Așa că, atunci când ordinele lui Washington au continuat să fie interceptate, el le-a cerut celor din Culper să facă ceva cu privire la asta.

— Iar ei au scos la țanc cerneala invizibilă.

— Dar nu orice fel de cerneală, subliniază Diamantul. Iar aceasta este partea cu adevărat genială. În loc să folosească diferențele de temperatură, aveau să scrie cu o substanță chimică care urma să dispară, pe care o numeau *agentul.* Iar mai apoi când erai gata să o citești, se folosea o substanță chimică complet separată, pe care o numeau *reagentul.*

— Și asta făcea ca scrisul să reapară, adaugă Tot.

— Simplu, nu? *Agent* și *reagent,* spune Diamantul. Atâta timp cât ții cea de-a doua substanță chimică departe de propriul inamic, acesta nu are cum să afle niciodată ce scrii. Așa că, după cum bănuiți, Washington și Culper Ring au început să-și pună mesajele direct în primele pagini ale unor cărți obișnuite, folosite de toată lumea.

Diamantul indică spre dicționar, iar eu aud în minte cuvintele lui Nico. *Nu toate cele se pot vedea atât de ușor.*

— Foloseau cărțile deoarece nimănui nu i-ar fi trecut prin cap să caute mesaje în interiorul lor, spune Tot.

— Ăsta era doar un aspect al problemei. Se foloseau de cărți fiindcă aveau nevoie de hârtie de bună calitate pentru ca substanțele chimice din cerneala invizibilă să funcționeze ca lumea, subliniază Diamantul. Pe vremea aceea, hârtia folosită în cărți obișnuite, de buzunar, precum vechile pamflete, almanahuri, anuare, calendare…

— … și dicționare, spune Clementine.

— … *și dicționare*, este de acord Diamantul, era mai ieftină decât hârtia bună, importată din Anglia.

Trăgându-și pe mâini niște mănuși din bumbac, se întinde și îmi ia cu grijă dicționarul din mână, punându-l așa deschis pe masa de laborator.

— Singura problemă e că, dacă ai un dicționar de două sute de pagini, cum ai putea ști pe ce pagină să aplici substanța care face să reapară scrisul? adaugă el, frunzărind paginile goale care sunt toate ușor cafenii, dar în

esență nu se pot distinge una de cealaltă. După cum era de așteptat, Culper Ring a găsit un mod de a soluționa și neajunsul ăsta.

Trăgând de prima bucată de hârtie transparentă de protecție, Diamantul ne mai arată încă o dată inscripția manuscrisă de pe carte:

Exitus
Acta
Probat

— Când venea vorba despre mesajele lui Washington, ne explică el, ei știau să citească printre rânduri.

Mă uit la Tot, în continuare, fără să am habar despre ce vorbește.

— Și n-am folosit o metaforă, spune Diamantul. De aici și expresia cu pricina. Haide, faceți-o: *Citiți printre rânduri.*

Din tava de developare cea mai apropiată luă un mic burete pătrat, nu mai mare decât o cutie de chibrituri. Cu o atingere ca de chirurg, trece ușor buretele umed peste pagina de hârtie.

Pe fibrele texturate ale hârtiei, apar litere de un verde decolorat, care parcă înfloresc scoțând la iveală mesajul despre care încep să cred că îi era destinat președintelui Statelor Unite:

Exitus
16 FEBRUARIE
Acta
26 DE ANI REPREZINTĂ O PERIOADĂ LUNGĂ CA SĂ PĂSTREZI UN SECRET
Probat
SCRIE ÎNAPOI: NC 38.548.19 SAU WU 773.427

— Jiminy Crackers, șoptește Clementine, cu o voce slăbită.

E albă ca varul.

— Din ce în ce mai curios, eh? întreabă Diamantul, în mod clar entuziasmat.

Singurul care tace este Tot. Văd cum se uită la mesaj. Și el, la rândul lui, înțelege ce e de înțeles.

Dacă numerele astea sunt corecte…

Am sărit din lac în puț.

42.

Paznicul de la biroul de înregistrare a vizitatorilor studie actul de identitate al frizerului, după care se uită din nou la Laurent.

Acesta era momentul pe care Laurent îl ura. Dacă era să se întâmple ceva, acesta era momentul.

Paznicul stătea acolo, umflându-și obrajii.

Laurent încercă să zâmbească, însă avea senzația că nu-i ajunge aerul, că pur și simplu i se turtea corpul. Ca și cum interiorul pieptului îi atingea acum interiorul spatelui. El nu era spion. Nu era făcut pentru asta. De fapt, singurul motiv pentru care fusese de acord s-o facă era… Doctorul Palmiotti credea că era fiindcă președintele Statelor Unite i-o ceruse personal. Însă nu era vorba de funcția publică.

Era vorba de un om. Un om pe care Laurent îl cunoștea încă de pe vremea când Wallace era doar un copil. Un om care îl rugase pe Laurent să se mute la Washington și căruia Laurent îi făcuse o promisiune. Și, în timp ce unii nu prea acordă cine știe ce însemnătate unor asemenea lucruri aici, în Washington, D.C… acolo în Ohio și în multe alte locuri… este foarte important să-ți ții cuvântul.

— Poftiți, domnule Gyrich, spuse paznicul cu sprâncenele excesiv de stufoase, dându-i înapoi actul de identitate și făcându-i semn frizerului să meargă spre aparatul cu raze X.

Banda rulantă începu să se învârtă, iar Laurent puse într-o cutie de plastic cheile, telefonul mobil și, bineînțeles, cartea pe care o avea asupra sa: *O Problemă din Infern.*

Aceasta trecu prin aparatul cu raze X fără niciun fel de probleme, iar în câteva secunde frizerul își continua drumul.

— Încă o dată, mulțumesc, strigă el spre paznic.

— Oricând cu plăcere, îi replică paznicul. Bine ați venit la Arhive. Și căutare fructuoasă.

43.

— *16 februarie,* citește Clementine de pe pagină. Ar trebui să cunoaștem data asta?

Dau din cap dezaprobator. *Nu aici.*

— E data când l-au găsit pe Regele Tut, intervine brusc Diamantul.

— Poftim? întreb.

— Cum de știi chiar și asta? îl provoacă Tot.

— Am căutat data. Înainte să ajungeți voi, explică Diamantul, arătând în jos la mesajul acum vizibil pe prima pagină a dicționarului:

Exitus
16 FEBRUARIE
Acta
26 DE ANI REPREZINTĂ O PERIOADĂ LUNGĂ CA SĂ PĂSTREZI UN SECRET
Probat
SCRIE ÎNAPOI: NC 38.548.19 SAU WU 773.427

— N-am putut găsi nimic care să fie demn de reținut în partea asta cu douăzeci și șase de ani, însă căutând doar informații despre data de 16 februarie – aceasta este data la care dolarul de argint a devenit moneda oficială a SUA, iar Howard Carter l-a găsit pe faraonul Tutankamon. Altfel, este o zi foarte liniștită în istorie.

Citindu-ne expresia de pe fețe – și tăcerea – Diamantul adaugă:

— Îmi pare rău. N-am vrut să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala.

— Nu ți-ai băgat nasul nicăieri. Deloc, spune Tot, forțându-se să dea o tentă de recunoștință tonului cu care spuse asta. Problema e că, pur și simplu, am descoperit această carte laolaltă cu niște documente vechi, de la începutul anilor ’60, și ne-am gândit că, dacă cineva a mâzgălit ceva acolo, ar putea fi amuzant să vedem despre ce anume era vorba.

Diamantul se uită direct la Tot, fără să-i fie frică în vreun fel de ochiul nevăzător al acestuia.

— Ai idee cum funcționează cerneala invizibilă? întreabă Diamantul.

— Tocmai ne-ai spus cum funcționează, îi replică Tot.

— Așa e. V-am ținut un fel de curs-fulger despre asta. Însă, dacă v-aș fi ținut cursul complet, v-aș mai fi spus că, atunci când cerneala invizibilă stă

prea mult timp – când trec niște zeci de ani și aplicăm acea substanță chimică, reagentul – înscrisul care iese la iveală are o culoare maro-deschis. Castanie. Ceea ce vedeți voi aici este un verde spălăcit, spune el, arătând cu degetul în jos spre dicționar. Asta-i cerneală de dată recentă și, judecând după cât de strălucitoare este culoarea, fac pariu că mesajul a fost scris în ultima săptămână sau așa ceva.

În continuare extrem de palidă la față, Clementine se uită la mine. Eu mă uit la Tot.

— Daniel, ascultă-mă puțin…, începe Tot.

— Da', de unde. Nu te ascult deloc. Nu mă amestec. I-am spus deja lui Beecher: nu mă interesează problemele voastre și nu vreau să fiu implicat în niciun fel în ce v-ați băgat voi. Dacă el are nevoie de ajutorul meu, o să i-l ofer. Dar nu mă trata ca pe-un idiot, Tot. Te face să pari plin de ifose. Și, în plus, mi se pare și o jignire la adresa inteligenței mele.

— Îmi cer scuze, spune Tot.

— Scuzele sunt acceptate, îi răspunde Diamantul în timp ce îmi dă înapoi dicționarul. Chiar dacă, apropo, pot să v-o spun chiar acum: sub nicio formă, cartea asta nu are cum să-i fi aparținut vreodată lui George Washington.

— Însă mottoul…

— *Exitus acta probat* n-au apărut niciodată doar ca niște simple trei cuvinte pe o pagină. Niciodată. Pe nicio pagină din colecția lui. Credeți-mă, am verificat asta în cazul a peste treizeci de cărți de la Mount Vernon. Indiferent când folosea Washington mottoul, acesta apărea cu blazonul complet, incluzând vulturul, dungile orizontale și cele trei stele. Și chiar dacă nu s-a întâmplat așa și în cazul de față, am descoperit *acest*…

Deschide în grabă dicționarul și indică spre coperta interioară, în colțul din dreapta jos este scris în creion, foarte subțire: „2—". Nici măcar nu am observat până acum.

— Ăsta-i alt cod? întreabă Tot.

— Cel mai important cod din toate, spun eu, amintindu-mi de vremea pe când lucram în magazinul domnului Farris. În anticariate, acela este prețul.

— … sau, în unele cazuri, cât a plătit vânzătorul de cărți pentru carte, adaugă Diamantul, așa încât să știe cu cât să o vândă la rândul lui.

Tot cântări ideea pe toate părțile:

— Deci, în loc de cine știe ce ediție rară care să-i fi aparținut lui George Washington, crezi că această carte nu valorează decât vreo doi dolari?

— Valorează oricât va fi dispus să plătească cineva pentru ea, spune Diamantul. Însă, dacă e să-mi dau cu părerea, fac pariu că asta-i o ediție mai târzie falsificată de un escroc ca să scoată bani de pe urma ei în timpul anilor 1800, după moartea lui Washington. Ne întâlnim tot timpul cu astfel de

situații. Am mai văzut o astfel de carte acum câteva săptămâni, la un anticariat din Virginia, spune Diamantul. Așa că, dacă aș fi în locul vostru, mi-aș concentra energia asupra oricărei cărți în care ei vor să lăsați răspunsul.

— Poftim? întreabă Clementine.

— Vrei să spui că alea nu sunt cote de înregistrare de la bibliotecă? întreabă provocator Diamantul. Ei ți-au scris în cartea asta, acum tu le scrii înapoi în alta. Comunicați prin intermediul cărților. Cineva le zgândărește orgoliul celor din Culper Ring.

Mă gândesc din nou la Nico în timp ce toți trei ne uităm lung la ultimul rând al mesajului:

SCRIE ÎNAPOI: NC 38.548.19 SAU WU 773.427

Fără îndoială, în mod categoric seamănă cu niște cote de bibliotecă.

— Există o singură problemă… încep eu.

— … iar această problemă este că trebuie să găsim cărțile acelea chiar acum, mă întrerupe Tot, străfulgerându-mă cu o privire lungă și grea.

Îmi dau seama ce vrea.

Dar, în timp ce ne îndreptăm spre ușă, se aude brusc cântecul *Islands in the Stream.* Kenny Rogers și Dolly Parton. Soneria telefonului lui Tot.

— Tot la telefon, răspunde el, deschizându-l brusc.

Dă din cap aprobator, după care mai dă o dată din cap. Însă nu spune niciun cuvânt. Nici măcar când îl închide.

— Daniel, mulțumim încă o dată pentru ajutor, spune Tot într-un final, făcându-ne semn mie și Clementinei să ieșim pe hol.

— Nu uita de mine și de Rina, strigă Diamantul în timp ce plecăm.

Ușa din sticlă antiglonț se închide cu o izbitură neprietenoasă, însă ceea ce aud este gâfâitul nu prea zgomotos al lui Tot care-și târșâie picioarele pe drumul de întoarcere către lifturi.

— Cartea care are cotele acelea de bibliotecă – voi știți care anume este, nu-i așa? întreabă Clementine.

Tot o ignoră. La fel fac și eu.

— Cine-a fost la telefon? îl întreb.

— Matthew, spune Tot.

— Cine-i Matthew?

— Paznicul de la intrare. Cu sprâncenele alea ca niște omizi. L-am uns cu douăzeci de dolari ca să fie cu ochii în patru, spune Tot în timp ce ne îngrămădim cu toții în liftul aflat în așteptare. Acum, dacă o să vă mișcați

fundul suficient de repede, s-ar putea să avem șansa să punem, în cele din urmă, mâna pe Dustin Gyrich.

44.

Ping se aude melodios liftul, în fa diez, în timp ce ușile se deschid larg.

Eu ies primul în mare grabă, țâșnind din lift și îndreptându-mă direct spre pereții gri din piatră ai holului. În spatele meu, Tot merge șontâc-șontâc, încercând să țină pasul cu mine. Nu este de mirare. Are aproape cincizeci de ani mai mult decât mine. Însă ce este de mirare este Clementine, care începe să alerge și își pierde rapid suflul. Este albă la față precum o veche păpușă de porțelan.

— Ești bine? o întreb eu.

— Du-te… Dacă individul e acolo… *Du-te*! insistă ea.

Îi urmez sfatul și măresc viteza.

— Mi-a spus că s-a dus în sala de Informații generale! strigă Tot.

Virez brusc la dreapta, intru în încăperea verde ca menta unde se află sectorul de informații generale, aceeași încăpere în care am găsit-o pe Clementine azi-dimineață, când mi-a dat fotografia cu noi doi pe care o bricolase acasă.

Nu este nimeni la mese. Nimeni la rafturi. Pentru vizitatori, ultima comandă de aducere de la rafturi a fost făcută în urmă cu două ore. Acum este prea târziu. Nu-i nimeni aici.

Cu excepția bărbatului de culoare, mai în vârstă, într-o jachetă de lână de culoare închisă, aplecat în fața micului grup de calculatoare.

— Domnule, verific documentele de identificare. Pot să vă văd legitimația? strig eu către bărbat.

Tipul nu se întoarce.

— Domnule…! Domnule, cu dumneavoastră vorbesc, adaug eu, repezindu-mă acum nebunește.

Mă întind ca să-l înșfac de umăr.

— Beecher, nu…! strigă Tot intrând în încăpere.

Prea târziu. Îl bat pe bărbat pe umăr cu putere – suficient de tare încât se întoarce și – el…

El este o ea.

— Da’ *știu* că nu te-ai mulțumit doar să mă bați pe umăr, se răstește femeia, răsucindu-se din scaunul ei.

— Doamnă, îmi-îmi pare rău… am crezut că sunteți… eu doar verific actele de identitate, îi spun eu.

Ea-mi flutură ecusonul, pe care scrie că este cercetătoare de la Universitatea din Maryland. Însă în timp ce scanez rapid din priviri restul încăperii, văd că nu există nici urmă de… de… de nimeni altcineva.

Nici de Dustin Gyrich.

Ceea ce n-are nicio noimă. Paznicul l-a văzut venind aici. Cum să se miște atât de repede? E ca și cum ar fi știut că venim. Însă singurii care știu că eram…

— Cine te sună? întreabă Tot.

Mă învârt în loc ca să îl văd pe Tot stând lângă Clementine.

În mâna ei vibrează telefonul mobil.

Se uită în jos ca să verifice numărul apelantului:

— E de la mine de la serviciu – probabil că mă sună ca să știe dacă vin mâine la muncă, explică ea. De ce?

— De ce nu răspunzi? o presează Tot.

— De ce folosești tonul ăsta cu mine?

— De ce nu răspunzi odată?

În mod clar enervată și mai palidă ca niciodată, Clementine își deschide telefonul și-l duce la ureche. Ascultă timp de câteva secunde și după aceea zice:

— O să te sun eu, bine?

Văzând mutra pe care o face Tot, întreabă:

— Ce e?

— Eu n-am spus nimic, o provoacă Tot, asigurându-se că ea îi percepe nuanța provocatoare din voce.

— Spune ce ai de spus și gata, îl îndeamnă ea în loc de răspuns.

El clatină dezaprobator din cap.

— Așadar, nu mă crezi, nu? întreabă ea, întinzând telefonul spre el. Vrei să vorbești cu ei? Uite aici – vorbește cu ei.

— Ia ascultați, toată lumea a avut o zi lungă, intervin eu.

— Și nu mă mai deochea cu privirea aia cu care te uiți la toată lumea, spune ea, nedezlipindu-și ochii de la Tot.

Acesta se îndreaptă spre pupitrul central unde se află registrul de luare în evidență a persoanelor. Ea îl urmează la o distanță mică, în spatele lui.

— Beecher a fost prezent în viața mea cu mult timp înainte să apară în a ta. L-am tot ajutat încă din momentul în care a început treaba asta – și ce? – acum crezi că îi vând vreun pont lui Gyrich sau ceva de genul ăsta?

— Astea-s cuvintele tale, nu ale mele, spune Tot.

— Însă ele sunt la fel de valabile și pentru *tine,* îi replică Clementine tăios. Sau, stai puțin – aproape c-am uitat că telefonul ăla magic pe care l-ai primit în urmă cu trei minute ne-a trimis valvârtej aici. Ce moment perfect pentru

Gyrich să se treacă în registru și să spună: „Nu e niciun pericol”. Îți spun asta chiar acum: dacă-i faci vreun rău prietenului meu, o să mă asigur că toată lumea știe cine ești.

Aștept ca Tot să explodeze, însă în loc de așa ceva, el se uită fix în jos la un biblioraft de culoare roșie, cu trei inele de prindere a colilor, care stă deschis pe pupitrul principal.

Bineînțeles. Biblioraftul…

— Beecher…, spune Tot.

Alerg la pupitru.

— Ce-i? întreabă Clementine. Ce este?

Ignorând-o, Tot dă o pagină înapoi, după care revine la pagina din față deja deschisă.

— Zi de zi, în încăperea asta se află un membru al personalului nostru – cel puțin un arhivar, îi explic eu. În fiecare zi, timp de o oră sau două, suntem pregătiți să intervenim la cerere, astfel încât atunci când vin vizitatorii, să-i putem asista în cercetările lor. Însă, mult mai important, supervizorul care se ocupă și supraveghează camera asta notează momentul exact în care ajunge aici fiecare dintre noi, așa, ca să știe întocmai cine asigură asistență de specialitate în încăperea asta în fiecare moment.

— Iar din cei cincizeci de arhivari din această clădire, uite cine a fost ultima persoană care a fost astăzi aici, înăuntru – după cum scrie în jurnal, cu doar zece minute în urmă, spune Tot, proptindu-și degetul încovoiat pe ultimul nume de pe coala de hârtie.

4:52 după-amiază – Dallas Gentry.

Colaboratorul și colegul meu de muncă. Și colegul de birou. Și, alături de Rina, cealaltă persoană care-l însoțea ieri pe președintele Wallace după sosirea la SCIF.

45.

Cu șase minute în urmă

Când tundea, Andre Laurent nu punea pe primul plan viteza.

El se concentra pe acuratețe. Precizie. Dându-i clientului exact ceea ce avea nevoie. Sau, în cel mai nefericit caz, convingându-și clientul că primea ceea ce își dorise.

Însă ceea ce făcea acum era cu totul și cu totul altceva.

După ce intră în camera verde ca menta unde se aflau Informațiile generale de la parterul Arhivelor, Laurent nu irosi nicio secundă.

Fără îndoială, astăzi viteza era esențială. De cele mai multe ori, misiunea sa era să se miște rapid – să se ducă în camera de cercetare de la etaj, să-și ia în primire un cărucior plin de documente și broșuri și o jumătate de duzină de alte dosare și, după aceea, să ascundă ceea ce doreau la vedere.

Însă dacă ce se spunea în *O problemă din Infern* era adevărat… dacă altcineva luase dicționarul…

Nici măcar nu voia să se gândească la asta.

O examinare rapidă a încăperii îi spuse că alesese, cel puțin, momentul potrivit. Dumnezeu să îi binecuvânteze pe cei care munceau la stat. Acum, aproape de ora cinci, mai tot personalul plecase deja.

— Putem să vă ajutăm cu ceva? strigă o angajată mai în vârstă care împingea un cărucior cu rotile plin de cutii mici spre camera de lectură a documentelor microfilmate, amplasată undeva în stânga, ceva mai departe.

— N-am nevoie de nimic, mulțumesc, spuse Laurent, dând din mână în semn de „la revedere”, dar fără să se miște până la plecarea ei.

În momentul în care femeia dispăru din câmpul lui vizual, trecu pe lângă pupitrul principal și se îndreptă spre dulapurile de cărți care încadrau pereții încăperilor. Ignorând numerele scrise la capătul fiecărui rând, începu să numere el însuși. Primul… al doilea… al treilea… al patrulea – aici – al patrulea dulap de cărți din dreapta. Asemenea aproape oricărui alt dulap din încăpere, acesta era umplut cu cărți vechi, îmbrăcate cu coperți din piele – majoritatea maronii sau bleumarin închis, însă, pe lângă acestea, și câteva roșii – fiecare volum în parte fiind din alt domeniu științific. Pe raftul de sus se găsea un șir de biblioraft uri negre, respectiv niște cataloage și broșuri. Potrivit celor scrise pe cotorul volumelor, era *Grupul de documente 267.*

Laurent dădu aprobator din cap. Acesta era raftul în cauză. Aruncându-și privirea peste umăr, mai verifică încă o dată dacă femeia-supervizor plecase.

Nu era niciun pericol.

Întinzând mâna până la raftul de sus, folosi două degete pentru a înclina spre spate unul dintre bibliorafturile groase de culoare neagră. Îl scoase cu o mână, îl puse direct peste cartea pe care o avea la el – *O problemă din Infern* – iar după aceea, cu o singură mișcare dezinvoltă, strecură cele două cărți pe raftul de sus și se îndreptă spre ușă.

Teoria era pe cât de simplă, pe-atât de elegantă. Angajații Arhivelor au grijă să nu existe vizitatori care să încerce să ia documente asupra lor și să le scoată afară. Însă nimănui nu-i trece prin cap că s-ar putea *aduce* ceva înăuntru.

Iat-o acolo sus. Pur și simplu încă o carte în cea mai mare arhivă din lume.

Treizeci de secunde mai târziu, Laurent nu mai era acolo.

Treizeci de secunde mai târziu, era afară, folosindu-se de mulțimea de angajați care plecau pentru a se amesteca printre ei și a scăpa astfel de ochii celor de la Pază.

Și alte treizeci de secunde mai târziu, își scoase telefonul și formă numărul pe care îl știa deja pe de rost.

În momentul în care începu să sune, o Toyota veche trecu în viteză pe lângă el. Pe bara de protecție din spatele mașinii era un abțibild decolorat cu un mesaj antiprezidențial: *Nu Da Vina Pe Mine – Eu Nu L-am Votat Pe Wallace.*

În urechea frizerului, telefonul încetă să mai sune.

Cineva răspunse.

Laurent nu spuse nimic. Nici nu trebuia să o facă.

Fără niciun cuvânt, închise telefonul. Mesajul fusese trimis.

Al patrulea raft de cărți. Raftul de sus. Cât de repede se putuse.

Exact așa cum dorea clientul.

46.

— A plecat, spun eu.

— Verifică-i biroul, spune Tot.

O iau la pas, cubicul după cubicul, trecând și pe lângă al meu, în uriașa sală de birouri de la etajul patru, însă deja știu răspunsul.

Când am ajuns aici, am văzut tabla metalică de scris de care erau prinși magneții aceia mici cu fotografiile noastre. Erau două persoane pe coloana ÎNĂUNTRU. Toți ceilalți erau deci AFARĂ. Inclusiv arhivarul după care venisem aici: Dallas.

— Nu răspunde pe telefonul mobil. Poate că-i jos, spune Tot. Sau la rafturile de cărți.

— Nu este, spun eu, ducându-mă din nou spre panoul cu magneți din față. Știi cum e el – nu-și mută magnetul până în momentul în care pleacă efectiv. Doamne ferește să ne îndoim cumva că muncește întruna și… Stai așa. Unde-i Clementine?

Tot se uită peste umăr. Ușa care dă spre hol este încă deschisă.

— Clemmi? strig eu, scoțând capul pe ușă.

Ea stă pe jos, cu picioarele încrucișate pe plăcile de gresie:

— Îmi pare rău, eu doar… A fost o zi lungă.

— Chiar așa? De obicei, eu când îmi întâlnesc tatăl pierdut de-atâta timp, când sunt înhățat de cei de la Pază și descopăr niște înscrisuri secrete care m-ar putea conduce spre o crimă, sunt mult mai plin de viață decât ești tu acum.

Zâmbind forțat, se întinde și se apucă de cadrul ușii pentru a se ajuta să se ridice în picioare. Însă în timp ce se ridică, fața ei… nu mai este deloc albă. E verde.

— Ție chiar nu ți-e bine, nu?

— Vrei să încetezi? Sunt bine, insistă ea, zâmbind din nou forțat.

Însă, în timp ce își așază după ureche câteva fire rătăcite din păru-i negru, observ ușorul tremur al mâinii. Am avut la dispoziție douăzeci de ani ca să visez, să fantazez de-a dreptul despre stăpânirea de sine a Clementinei. Asta-i partea cea rea când îți revezi prietenii: realitatea îți compromite amintirile tale alea roz.

— Ar trebui să te ducem acasă, spun eu, dându-mi rapid seama de faptul că, oricât de entuziasmat fusesem s-o revăd, mă luasem cu treaba și nu

apucasem s-o întreb unde locuiește. Unde anume te duci în Virginia? E departe de-aici?

— Pot să iau metroul.

— Sunt sigur că poți. Însă unde te duci?

— Lângă Winchester. Nu departe de Universitatea Shenandoah.

Mă uit la Tot, care clatină deja din cap. Asta-i departe. Cu-adevărat departe.

— Ești sigură că metroul merge până acolo? întreb eu.

— Merg cu metroul, după care iau autobuzul. Vrei să încetezi să-ți mai faci griji? Fac asta tot timpul.

Mă uit din nou la Tot. El dă din nou dezaprobator din cap.

— Nu-mi cere s-o duc cu mașina, spune Tot.

— Nu-ți cer s-o duci cu mașina.

— Și nu-mi cere mașina, mă avertizează el.

Nu spun nimic. Fața Clementinei este verde; mâna îi tremură încă. S-ar putea ca Tot să nu o placă. Și s-ar putea să nu-i placă atitudinea ei extrem de protectoare. Însă chiar și el poate să vadă și să înțeleagă asta. Îi va fi imposibil să ajungă acasă de una singură.

— Sunt bine, îmi spune ea stăruitor.

— Beecher…, mă avertizează Tot.

— O să fie bine. O să vezi.

— Nu. N-o să văd, spune Tot. Sunt obosit și irascibil, iar din cauza dicționarului tău n-am reușit să fac nimic astăzi. Ultimul lucru de care am nevoie este un drum de două ore prin Virginia. Du-o tu acasă, după care te întorci și mă iei și pe mine.

— Da. Absolut. Așa e cel mai bine.

În exact șase minute și nouăsprezece secunde, Clementine și cu mine suntem în Mustangul albastru-mătuit, părăsim garajul Arhivelor și plonjăm în traficul de seară.

Știu că Tot este îngrijorat. El este întotdeauna îngrijorat. Însă, când mă gândesc prin ce-am trecut azi…

S-ar fi putut ca lucrurile să stea mai rău??

47.

Arhivarul trebui să facă, mai întâi de toate, o scurtă oprire.

Acum, că Beecher a plecat, n-ar trebui să dureze prea mult.

Doar un moment ca să se strecoare rapid în camera de Informații preliminare și să se ducă până la primul… al doilea… al treilea… al patrulea dulap de cărți din dreapta. Arhivarul se uită înapoi, însă știa că nu era nimeni aici. Acesta fusese, de fapt, motivul pentru care aleseseră încăperea aceasta.

Președintele era întotdeauna atât de concentrat asupra SCIF-ului.

Și acest lucru avea noimă. SCIF-ul era securizat. SCIF-ul era perfect.

Până ieri, când nu mai fusese.

Întinzându-se până la raftul de sus, arhivarul împinse biblioraftele negre într-o parte și luă cartea*. O problemă din Infern.*

Dintr-un buzunar, arhivarul scoase o sticluță din plastic de mărimea aproximativă a unui pahar gradat de măsurat băuturile alcoolice cu un fel de duză triunghiulară în vârf. Duza era, de fapt, un burete. Arhivarul deschise rapid cartea la pagina unde se aflau informațiile despre Copyright, întoarse sticluța și lăsă ca amestecul lichid aflat în interiorul recipientului să îmbibe buretele triunghiular. Cu câteva mișcări ca de penel, arhivarul umezi pagina.

În câteva secunde, scrisul de mână verzui ieși la iveală.

Arhivarul citi repede, știind deja mare parte din cele scrise. Însă ce scria la final…

Arhivarul dădu aprobator din cap. În ceea ce-i privea pe Beecher… și pe femeia asta, Clementine… Exact asta era ceea ce trebuia să se întâmple.

Cuvintele se estompară, apoi dispărură la loc, iar arhivarul închise cartea cu putere și se îndreptă pe culoar, spre frigul de-afară, din Pennsylvania Avenue.

— *Taxi*!

Un taxi galben cu negru se opri brusc.

— Unde mergeți în seara aceasta? întreabă un taximetrist în vârstă cu un nas rotund și lentile groase, dându-i arhivarului o carte de vizită laminată în momentul în care acesta se strecură înăuntru.

— Ce-i asta? întreabă arhivarul.

— Misiunea mea de credință.

Adevărat, pe cartea de vizită laminată scria: *Vă duc la destinație în cea mai plăcută ambianță pentru dumneavoastră.* Dedesubt era o listă cu toate posturile de radio locale.

Asta numai în D.C. era posibil. Toată lumea voia să fie genul ăla al naibii care muncește din răsputeri, încercând să ajungă o persoană de succes.

— Fă colțul aici, spuse arhivarul. Aștept niște prieteni – sunt într-un Mustang albastru-deschis.

— Vreți să spuneți ca acela? întreabă taximetristul, arătând cu degetul prin parbriz în timp ce mașina clasică, cu Beecher și Clementine înăuntru, urca rampa și făcea o întoarcere strânsă la dreapta pentru a intra în trafic.

— Aia este. Frumoasă mașină, nu?

— Vreți s-o urmăresc? Ca-n filme? întreabă taximetristul.

— Poți să rămâi în spate un pic. Chiar dacă îi pierzi, spuse arhivarul, ținând *O problemă din Infern* pe banchetă, știu deja încotro se duc.

48.

— Te simți mai bine? o întreb pe Clementine.

— Îhî.

— Asta nu sună mai bine. Asta sună ca un îhî.

Se gândește puțin la ce i-am spus, holbându-se în oglinda laterală a mașinii și urmărind cu privirea farurile luminoase ale mașinilor din spatele nostru. Folosind oglinda retrovizoare, fac același lucru, înregistrând mintal cine este în spatele nostru: o Acura albastră, câteva SUV-uri, un număr destul de mic de mașini hibrid și obișnuitele taxiuri de la orele de vârf. Nimic ieșit din comun. Asta nu mă face să mă simt mai bine.

— Tot mă urăște, spune Clementine.

— De ce crezi asta?

— Vrei să spui în afară de privirile lungi și acuzatoare pe care mi le-a tot aruncat – sau poate a fost momentul când am răspuns la telefon, iar el a spus ceva de genul: *Cu cine vorbești*? *Te urăsc*!

— E doar din cauză că-și face griji pentru mine.

— Dacă și-ar face cu adevărat griji, s-ar afla în mașina asta chiar acum. Nu-i place de mine și gata! N-are încredere în mine.

— Ei bine, *eu* am încredere în tine.

Trag încă o dată de volan spre dreapta și urmez traficul specific orei de vârf de pe Constitution Avenue, dar ea nu-mi răspunde.

— Acum ce-i, nici eu n-am încredere în tine? întreb.

— Beecher, ai fost acolo pentru mine astăzi, cu Nico și știu cum te simți. Și mă rog Domnului să-ți dai seama cum mă simt și eu. În toți acești ani… Oamenii nu se poartă frumos cu mine așa cum te porți tu. Însă singurul lucru pe care nu-l înțeleg: cum de nu mi-ai spus și mie ce-ai înțeles din acele cote de bibliotecă – știi tu, cele pe care le-am văzut în carte?

Se referă la mesajul scris cu cerneală invizibilă:

Exitus
16 FEBRUARIE
Acta
26 DE ANI REPREZINTĂ O PERIOADĂ LUNGĂ
CA SĂ PĂSTREZI UN SECRET
Probat
SCRIE ÎNAPOI: NC 38.548.19 SAU WU 773.427

— Știi ce înseamnă numerele alea, nu-i așa? întreabă ea. Știi ce cărți sunt.

Clatin din cap.

— Beecher, nu trebuie să-mi spui. Sincer, nu trebuie s-o faci. Însă dacă pot să-ți fiu de ajutor…

— Nu sunt cărți, spun eu.

Luând-o la stânga și urmând convoiul de mașini care se scurge spre I-395 și semnele ce indică 14th Street Bridge, mai arunc încă o privire rapidă în oglinda retrovizoare. SUV-uri, mașini hibrid, taxiuri – câțiva șoferi băgăreți care parcă dau din coate ca să avanseze mai rapid, însă, în mare parte, totul este la locul lui aproape neschimbat.

— Beecher, am fost acolo. Tipul de la Conservare a spus că…

— Diamantul nu știe ce…

— Stai. Ce este diamantul?

— Daniel. De la Conservare. Asta-i porecla lui. *Diamantul*, îi răspund. Și în timp ce el este în mod clar expertul în modul de fabricare a cărților și în reacții chimice, habar nu are de bibliologie – întrucât, dacă ar fi fost așa, ar fi știut că niciunul din cele două numere nu este o cotă de bibliotecă.

Își îngustează privirea ca și cum ar încerca să citească numerele din memorie.

— NC 38.548.19 sau WU 773.427, le repet eu pentru ea. *Seamănă,* într-adevăr, cu niște cote de cărți pentru bibliotecă. Însă amândurora le lipsesc literele finale, cele de demarcație.

Citindu-i deruta întipărită pe față, îi explic:

— În orice cotă de bibliotecă, există două seturi de litere. NC este primul set – N-ul ne spune că-i vorba de *Artă.* Toate cărțile ale căror cote încep cu N sunt incluse în domeniul *Artă.* C-ul îți spune ce *gen* de artă – artă renascentistă, artă modernă etc. Însă înainte de ultimul set de numere – 19 – există întotdeauna o altă literă – *litera de demarcație.* Cea care face diferența între cărțile aparținând unui anumit domeniu și unui anumit gen, indicându-ți autorul, titlul sau cine știe ce altă subdiviziune astfel să o poți găsi. Fără această literă, nu este o cotă de bibliotecă reală.

— Poate c-au omis în mod voit această literă.

— Așa am crezut și eu. După care am văzut cealaltă înșiruire de litere și cifre: WU 773.427.

— Iar W-ul ce reprezintă…?

— Tocmai asta-i problema. W-ul nu reprezintă nimic.

— Ce vrei să spui?

— În urmă cu ani buni, fiecare bibliotecă avea propriul sistem, însă pentru a uniformiza lucrurile, când lumea a trecut la sistemul Bibliotecii

Congresului, fiecare literă în parte a fost atribuită unui alt domeniu tematic. Q, reprezintă *Știință.* K înseamnă *Drept și jurisprudență.* Însă trei litere – W, X și Y – n-au fost niciodată atribuite vreunui domeniu anume.

— Deci dacă o carte începe cu un X…

— De fapt, câteodată X-urile înseamnă că respectivele cărți nu sunt ținute la vedere, ci pe blat, poate fiindcă sunt porcoase sau conțin cine știe ce chestii – ghici de unde provine denumirea de *X-rated*[35]? Însă acum ți-ai format o imagine de ansamblu. O carte care începe cu WU… pur și simplu nu este deloc o carte.

— Ar mai putea să fie și altceva în afară de carte?

— Fac pariu pe zece dolari că exact la asta lucrează Tot acum, îi explic eu în timp ce mai verific încă o dată oglinda retrovizoare.

Clădirea înaltă și impunătoare a Arhivelor a dispărut demult. Știu că în sistemul de clasificare, în cartoteca Publicațiilor Guvernamentale, W reprezintă vechiul Departament de Război[36], însă WU – acesta nu există.

— Așadar nu poate fi nimic?

— Nimic poate fi orice. Însă, indiferent ce este, nu-i reprezentat în sistemul obișnuit de cotare, ceea ce înseamnă c-ar putea fi într-o bibliotecă mai veche care nu folosește acest sistem, sau într-una particulară, sau într-o…

— Ce fel de bibliotecă particulară? Adică un fel de bibliotecă personală a cuiva? întreabă ea.

Îmi frec degetele mari ale mâinii de volan formând niște mici cercuri, gândindu-mă la asta. Aha. Cu toată goana după Dustin Gyrich, nu mă gândisem și la asta.

— Crezi că președintele are propria sa bibliotecă privată la Casa Albă? întreabă ea.

Eu rămân tăcut.

— Beecher, ai auzit ce-am spus?

Dau din cap aprobator, însă nu spun nimic, degetele mele mari descriind încă niște mici cercuri pe volan.

— Ce s-a întâmplat? De ce-ai amuțit așa deodată? întreabă ea.

Înainte să pot spune ceva, își dă seama singură de ce.

— Te gândești că e imposibil să ieși învingător din afacerea asta, adaugă ea.

Tot ce aud sunt cuvintele lui Orlando spuse chiar în primul moment în care găsisem cartea în SCIF. *Spune-mi o persoană care vreodată s-a pus cu*

---

[35] De categorie X (n. tr.).

[36] War Department, în original, în lb. engleză (n. tr.).

un președinte în funcție și nu a pățit absolut nimic din niciun punct de vedere.

— *Știu* că e imposibil să ieșim învingători din asta. Nimeni nu poate s-o facă. Nimeni nu are câștig de cauză când se luptă cu un președinte.

— Asta nu-i adevărat. Atâta timp cât ai cartea aia – și atâta timp cât el nu *știe* că tu ai cartea aia – ai un avantaj asupra lui, Beecher. Poți să folosești asta ca să…

Încep să respir mai greoi. Degetele mari de la mâini fac cerculețe din ce în ce mai repede.

— Ești bine? mă întreabă ea.

Nu spun nimic.

— Beecher, ce s-a întâmplat?

Uitându-mă fix direct în față, fac semn către peisajul care se vedea pe fereastra mașinii:

— Podurile. Nu-mi plac podurile.

Ea-și aruncă rapid privirea spre dreapta ei în timp ce suntem la jumătatea pantei. Însă abia în momentul în care drumul ajunge la cel mai înalt punct al său, iar noi trecem de coloanele albe strălucitoare dispuse de-a lungul părții din spate a Jefferson Memorial, dă cu ochii de albia întunecată și largă a Potomacului care șerpuiește ușor în fața noastră. Această șosea largă, 14th Street Bridge, nu arată deloc ca un pod. Însă având în vedere nuanța de verde pe care o capătă fața mea și care seamănă foarte mult cu a ei, își dă seama că mă simt ca și cum aș fi pe unul.

— Glumești, nu? râde ea.

Eu nu râd:

— Tata a murit pe-un pod.

— Iar taică-meu a încercat să-l omoare pe președinte. Ia zi, care-i mai tare?

— Te rog să nu mai spui nimic. Încerc să nu vomit imaginându-mi că sunt undeva pe vremea coloniștilor și că scriu epistole cu un toc muiat în cerneală.

— Asta-i bine, dar îți dai seama ce ratezi? Priveliștea asta, adaugă ea, arătându-mi afară pe geam, toată partea din spate de la Jefferson Memorial.

— Am mai văzut imaginea asta. Avem cele mai bune ipostaze din lume ale acestui ansamblu în colecțiile noastre fotografice. Avem cele mai timpurii documente, de pe vremea când comisia discuta pentru prima oară despre el. Avem chiar și schițele și planurile originale care…

— Oprește mașina.

— Poftim?

— Ai auzit bine. Oprește mașina. *Ai încredere în mine.*

— Clemmi, nu sunt…

Ea apucă mânerul și împinge cu putere portiera mașinii, deschizând-o.

Rafalele de aer rece creează un curent care ne aspiră înspre dreapta părul și un șervețel rătăcit pe jos, pe podea. Roțile mașinii răsună, *dum-dum-dum,* peste plăcile din partea carosabilă a podului.

Apăs violent pe frână și imediat izbucnește un cor de claxoane la unison în spatele nostru. În momentul în care smucesc de volan și trag mașina lângă parapetul podului, portiera deschisă a Mustangului aproape că se zgârie de bariera de beton.

— Ești nebună!? urlu în timp ce ne oprim brusc. Asta nu-i o chestie dintr-alea ca-n clasa a opta…!

— Nu face asta.

— Huh?

— Nu mă lua cu clasa a opta… nu vorbi despre ceva din vechime… nu aduce în discuție amintiri vechi care n-au nimic de-a face cu cine suntem noi acum. *Asta*-i tot ce contează! *Azi,* spune ea în timp ce claxoanele continuă să ne atenționeze din spate.

— Polițiștii or să ajungă aici în două secunde, spun eu, ținându-mi capul plecat și uitându-mă fix între picioare ca să evit să mă uit pe pod. Nu poți să oprești tam-nesam la monumentele naționale.

— Bineînțeles că poți. Tocmai am făcut-o. Acum uită-te în sus și spune-mi ce vezi.

— Nu pot.

— Poți. Încearcă doar. Știu că poți.

— Clemmi…

— Încearcă, Beecher. Încearcă doar.

La depărtare, aud sirenele.

— Te rog, adaugă ea ca și cum mi-ar cerși sufletul.

Neavând niciun fel de chef de a mă confrunta cu alt set de ofițeri responsabili cu aplicarea legii și încă auzindu-l pe Orlando spunându-mi Profesorul Indiana Jones, îmi ridic ușor capul și îmi arunc rapid privirea spre dreapta. Nu durează decât o secundă. Poate două. Vântul îi distrusese coafura Clementinei, însă peste umărul ei am o perspectivă clară a domului de un alb strălucitor al lui Jefferson Memorial. Fac o pauză, surprins să-mi simt inima accelerându-și ritmul.

— Cum ți se pare? întreabă ea.

— Adevărul-adevărat? Ceva oribil, spun eu, uitându-mă atent la curbele sculpturii în marmură. Nu-i decât partea din spate. Nu poți vedea partea ca lumea, cea cu statuia.

— Dar e *real*, spune ea, uitându-se înspre monument. Și cel puțin l-ai văzut tu însuți. Nu într-o carte. Nu în nu știu ce documente vechi. L-ai văzut aici – *acum* – în frigul ăsta de-ți taie respirația, de pe marginea unui pod, într-un mod niciodată experimentat de turiști.

Am încă pumnii strânși cu putere pe volan. Îmi țin capul aplecat în jos, refuzând din nou să mă uit afară. Însă ascult.

— Asta a fost partea care mi-a plăcut, spun eu.

— Pari surprins.

— Chiar sunt, recunosc eu în timp ce inima începe parcă să-mi galopeze. Nu l-am văzut niciodată din unghiul ăsta.

Întorcându-și privirea de la Jefferson Memorial, Clementine se uită rapid în direcția mea – doar puțin cât să cerceteze cu privirea peste umărul ei – și se uită din nou la mine. Privirile ni se încrucișează. Nu o să-și permită să zâmbească – în continuare încearcă să-mi dea o lecție. Însă îi percep aprecierea pentru încrederea acordată.

— Ea a fost cea care m-a lăsat baltă, spun eu din senin.

— Poftim?

— Logodnica mea. Iris. M-ai întrebat mai înainte. Într-adevăr, m-a părăsit.

— Mi-am dat seama, spune ea. E destul de evident.

— Însă n-a făcut-o pentru alt tip.

— Pentru altă *fată*? întreabă Clementine.

— Aș fi vrut eu. Cel puțin aș fi avut după aceea o poveste ca lumea de spus.

Aceasta este partea în care ea se presupune că întreabă: *Ce s-a întâmplat*? Însă n-o face.

Capul meu este încă plecat. Mâinile mele încă sunt strânse pe volan. Retrăiesc momentul și vede durerea care m-a cuprins.

— Beecher, dacă nu vrei, nu trebuie s-o spui. Chiar nu contează.

— M-a părăsit din cauza celui mai rău motiv din toate, spun eu în timp ce sirenele continuă să se apropie. Fără să aibă absolut niciun motiv.

— Beecher…

Strâng din dinți ca să țin totul în mine.

— Vreau să spun că, dacă s-ar fi îndrăgostit de altcineva sau dacă aș fi greșit cu ceva sau aș fi dezamăgit-o într-un mod de neiertat… aș fi înțeles, corect? Însă, în loc de asta, ea mi-a spus… că n-a fost *nimic.* Nici măcar un singur lucru. Că n-a fost vorba decât de *mine.* C-am fost drăguț. C-am fost bun. Doar că noi doi… ea n-a mai văzut legătura dintre noi.

Mă uit la Clementine, a cărei gură este întredeschisă.

— Cred că s-a gândit că sunt, pur și simplu, un tip plictisitor. Iar partea cea mai crudă este că atunci când cineva spune ceva neplăcut despre tine, știi când are dreptate.

Uitându-se la mine din scaunul din dreapta al pasagerului, Clementine abia dacă se mișcă.

— Pot să-ți spun ceva? îmi propune ea, într-un final. Iris mi se pare o tipă de tot rahatul, pe bune.

Râd, aproape înecându-mă de bucuria produsă de vorbele ei.

— Și pot să-ți mai spun ceva, Beecher? Nu cred că ești îndrăgostit de trecut. Cred că ești doar speriat de viitor.

Ridic capul, întorcându-mă spre ea, acolo în scaunul de lângă mine. Când plecam de la St. Elizabeths, Clementine mi-a spus că partea cea mai dificilă a revederii lui Nico a fost că în mare măsură viața ei a căpătat deodată sens. Și știu că exagerez pe tema asta, că sunt melodramatic și că reacționez la ceva în felul ăsta numai pentru că am adus în discuție fantoma lui Iris – însă încă de când Clementine a revenit în viața mea… viața nu prea are sens. Dar, în mod categoric, are mai mult sens decât obișnuia să aibă.

Mă întorc spre scaunul pasagerului și mă aplec spre Clementine. Ea îngheță. Însă nu se trage înapoi. Mă aplec chiar mai mult, mișcându-mă ușor, degetele mele mângâindu-i obrazul și atingându-i vârfurile părului ei negru și scurt. În timp ce buzele mele se lipesc de ale ei, mă copleșește gustul ei, un amestec de caramel și un pic de piersică de la luciul de buze.

Pe lume există persoane care sărută extraordinar de bine.

Eu nu sunt una dintre ele.

Nu sunt sigur dacă Clementine este, la rândul ei, una dintre ele. Însă e al naibii de aproape.

— Te descurci mai bine decât pe vremea Bătăliei Trupelor, îmi șoptește ea în timp ce ia o gură rapidă de aer.

— Ți-amintești asta?

— Haide, Beecher… cum aș putea să uit primul meu sărut? întreabă ea, ultimele silabe vibrându-mi pe buze.

În câteva secunde, nu mai sunt eu aplecat spre ea.

Ea este aplecată spre mine.

Sunt copleșit de parfumul ei… de modul în care părul ei negru și scurt îmi alunecă pe obraz… de modul în care își lasă mâna în jos pe pieptul meu și o face să alunece atât de aproape de tot ce simt la mine în pantaloni.

În spatele nostru, un potop de lumini roșii asaltează luneta mașinii. Abia dacă am auzit sirena mașinii de poliție, care este acum la două mașini în spatele nostru, încercând să ne facă să ne punem în mișcare.

Respirând, mă trag ușor înapoi.

— Te simți mai bine? întreabă ea.

— Cu siguranță mai bine. Deși sunt încă îngrozit de faptul că mai suntem pe podul ăsta.

Ea îmi răspunde cu un râs scurt. Însă în momentul în care se așază la loc în scaun, își încruntă sprâncenele, oferindu-mi o nouă expresie a feței – ca într-o mărturisire tăcută și tristă pe care n-am mai văzut-o până acum. Ca și cum s-ar fi deschis o ușă nouă – încep să-mi dau seama că are o mulțime din acestea – și, în cele din urmă, o să reușesc să văd ce este înăuntru.

— Cu toții suntem îngroziți, spune ea în timp ce pornim într-o cursă nebună lăsând podul în spate. Așa îți dai seama că ești în viață, Beecher. Bun venit în prezent.

•

— *VĂ ROG SA ÎNTOARCEȚI*… *prima la stânga,* ne anunță vocea feminină a GPS-ului din telefonul meu mobil o oră mai târziu. *Destinația este*… *chiar în față*… *pe stânga.*

— Clemmi, am ajuns, strig eu în timp ce frânez la semafor, așteptând să întorc pe strada ei îngustă.

Așa cum am făcut la fiecare oprire din momentul în care am ieșit de pe autostradă, mă uit iarăși în oglinda retrovizoare. Nu văd pe nimeni.

Când am ajuns în orășelul Winchester, Virginia, un uriaș cămin studențesc din cărămidă și o puzderie de puști cu rucsac în spate mi-au spus că am ajuns într-un oraș universitar. Însă, ca în orice oraș universitar, există *partea bună* și *partea rea* a orașului. Cu cât șerpuiam printre cvartale apropiindu-ne de strada pe care locuia Clementine, toți acei studenți sunt înlocuiți de șiruri de case cu geamurile acoperite cu scânduri de lemn, de mult prea multe fabrici abandonate și chiar și o casă de amanet. Ca să ne fie clar: în partea bună a unui oraș nu găsești niciodată o casă de amanet.

— Clemmi, am… cred că am ajuns, adaug eu în timp ce întorc și intru pe strada lungă și întunecată care este încadrată de un șir de case vechi și sărăcăcioase.

Jumătate din felinarele care asigură iluminatul stradal sunt sparte. Chiar în ultima secundă, observ și un taxi, luminile sale estompate dând de știre că a cotit și a intrat pe strada de pe care noi abia am ieșit.

În urmă cu doi ani, Arhivele găzduiseră un prânz festiv pentru un autor care prezenta o carte referitoare la efectele fricii și la rolul ei în istorie. El spunea că, atunci când mergi pe o alee întunecată și simți furnicături pe ceafă și de-a lungul spinării, acesta nu este doar un presentiment că se poate întâmpla ceva rău, ci și un dar biologic de la Dumnezeu – Darul Fricii, cum îl numise el. Mai spunea că, în momentul în care ignori acest dar – când îți continui drumul de-a lungul aleii întunecate și spui: *Știi, sunt sigur că totul*

va fi bine – acesta este momentul în care o să te confrunți cu durerea adevărată.

Lângă mine, în timp ce eu derulez iar și iar în minte sărutul nostru, Clementine doarme dusă în scaunul pasagerului, extenuată în urma călătoriei lungi, cu bărbia în piept. Este suficient de târziu și destulă liniște astfel încât, dacă ascult cu atenție, pot s-o aud cum inspiră și expiră. Însă în timp ce mă străduiesc să văd ceva ca să citesc numerele caselor și trec pe lângă o casă cu o ușă scoasă din balamale și apoi de alta pe a cărei fațadă era scris cu sprayul *Țevi exclusiv din PVC, fără cupru înăuntru,* tot ce aud acum este darul biologic de la Dumnezeu care îmi spune că acesta nu este locul în care aș vreau să fiu.

În spatele nostru, o mașină întoarce și intră pe stradă, după care se răzgândește și dispare.

— *Sunteți la destinație,* anunță vocea GPS-ului. *Ați ajuns.*

Aplecându-mă în față, verific de două ori numărul casei: 355. Aceasta este.

Smucind volanul, intru în cel mai apropiat loc liber, chiar în fața singuraticei case, neintegrată în niciun ansamblu de clădiri, care are pe veranda din față o canapea veche și încovoiată de greutatea suportată în timp. Îmi amintesc c-am avut și eu o casă la fel. Când eram în facultate.

În timp ce parchez mașina, mâna mi se ciocnește de geanta Clementinei, care este așezată între scaune și se deschide din cauza asta. În interior, văd marginea unui portofel din piele de culoare violet, un inel de chei și o singură foaie de hârtie care mă face să zâmbesc. Chiar și numai cu lumina provenită de la stâlpul de iluminat, nu este nicio îndoială ce reprezintă – sunt eu și Clementine în copilărie, în versiunea fotocopiată, în alb și negru, a fotografiei pe care ea mi-o dăduse astăzi, mult mai devreme. Mi-o dăduse pe cea color. Însă își păstrase o copie. Pentru ea.

— Fecioară Maria, Maica lui Hristos! Ce i-ai făcut fetei mele? strigă de-afară o voce tabagică.

Sar în sus la auzul zgomotului, însă în timp ce inspectez strada cu privirea, nu văd…

— Hei *tu!* M-ai auzit bine!

Glasul răsunător mă face să-mi ridic privirea de la treptele de cărămidă crăpată ale ușii de la intrare în casa Clementinei. Ușa din plasă de protecție este închisă, însă grație luminii produse de televizorul dinăuntru, văd silueta unei femei în vârstă, cu părul cărunt tuns scurt.

— Mi-a spus că o să mă sune, dar nu m-a mai sunat deloc! strigă femeia, împingând și deschizând ușa larg și ieșind din casă ca o furtună, în frigul de-afară, în treningul ei decolorat de culoare roz. Coboară scările șontâc-șontâc.

Direct spre noi.

49.

— Clemmi, ăsta ar fi un moment prielnic să te trezești…, strig eu, scuturând-o.

În timp ce împing și deschid portiera mașinii, femeia – având în jur de șaizeci și opt, șaizeci și nouă de ani, poate chiar șaptezeci – este deja la jumătatea scărilor și coboară în continuare. E o femeie subțirică și surprinzător de înaltă ale cărei trăsături ascuțite și eleganță naturală sunt contracarate de ușoara aplecare a spatelui care vine odată cu vârsta.

— Am înghețat! țipă ea. Unde mama naibii ai fost?

— Buno, trebuie să te duci înăuntru, îi spune Clementine, trezită brusc și ieșind în grabă din mașină.

Buno. Buni. Bunico. Este bunica lui Clemmi.

— Nu-mi spui tu unde să mă duc! izbucnește bunica ei, îngustându-și ochii albaștri sticloși, care par să strălucească în noapte.

În momentul în care ajunge la bordura trotuarului o împinge pe Clementine, direct în piept, cu un flacon de medicamente din plastic.

— La cină! Știi că-mi iau medicamentele la cină!

Întorcându-se spre mine, mă avertizează:

— Să nu cumva să crezi că vorbesc despre nu știu ce leacuri! Vorbesc despre cancer rectal. Am cancer în rect, spune ea, bătându-se ușor cu mâna pe partea laterală a piciorului.

La început n-am observat-o. Ditamai umflătura ascunsă în pantalonii ei de trening. O sondă cu ploscă de colectare.

— Ce fel de persoană te lasă baltă fără niciun mijloc de a-ți deschide medicamentul?

— Buno, îmi pare rău…

La început, presupun că acesta e modul Clementinei de a-i mai atenua indignarea lui Buni, însă judecând după felul în care Clementine evită să se uite în ochii ei… E clar că e îngrozită de femeia aceasta.

În stânga noastră, undeva la depărtare, chiar la capătul străzii, se aude un *zăngănit* extrem de puternic. Ca și cum o sticlă de bere s-ar rostogoli pe ciment. Clementine și bunica ei nici măcar nu bagă de seamă. Îmi spun în sinea mea că este o pisică.

— Bineînțeles că-ți pare rău, mârâie Buni, smulgându-i Clementinei din mâini flaconul de medicamente, acum deschis.

După care, întorcându-se din nou spre mine, ea adaugă:

— Și oricum, cine mai ești și *tu*? Tu ești cel care i-a făcut asta?

— Ce i-am făcut? întreb eu.

— Buni! o roagă Clemmi stăruitor.

— Știi cât costă medicamentele astea pentru chimioterapie? Două sute de dolari sticluța – și asta *cu asigurare medicală*!

— *Buni*!

Buni se oprește chiar acolo, fixându-și din nou privirea asupra lui Clemmi.

— Să-nțeleg c-ai ridicat vocea la mine?

— Nu vorbi așa cu el.

În mod clar mocnind de furie, Buni își trage falca într-o parte, deschide gura și pocnește din maxilar ca și cum ar trage piedica unei arme. Asta mă sperie de moarte. După expresia de pe fața Clementinei, nu sunt singurul.

— Știu că vrei să mor, spune Buni.

— Nu vreau să mori, insistă Clementine, trecând pe lângă ea pe scări în sus. Dacă voiam să mori, n-aș fi fost niciodată de acord să am grijă de tine.

— Să ai grijă de mine? *Nu-s pisică*! Asta-i casa *mea*! Tu ești cea care trăiește cu *mine*!

De la capătul străzii, se aude cum se trântește o portieră de mașină. Mă uit pe furiș, înjurând faptul că este atât de departe. Nicio șansă să fi fost o pisică.

— Um… Clemmi, încerc eu să le întrerup.

— Nu mă cert cu tine, Buno. Nu-n seara asta.

— De ce? Fiindcă e aici prietenul tău în costumul lui nou și fițos? Ești îngrijorată că vede cine ești cu-adevărat – fata care și-a pierdut slujba de la postul de radio și are noroc să stea cu o bătrână?

Clementine înțepenește. Buni adoptă o poziție fermă a corpului, conștientă de răul făcut.

— Nici măcar nu i-ai spus că ți-ai pierdut slujba, nu-i așa? întreabă Buni aproape ca și cum s-ar bucura sincer în sinea ei. Dă-mi voie să ghicesc – încă mai încerci să-l impresionezi.

— Vrei să te oprești?

Întorcându-se spre mine, Clementine adaugă:

— Jur, aveam de gând să-ți spun… Doar că mi-am imaginat că trebuia să mă ocup de fiecare minciună la rândul ei…

— Înțeleg foarte bine, o întrerupe Buni. O fată în situația ta…

— *Buno*! izbucnește Clemmi, iar vocea răsună de-a lungul străzii întunecate. Beecher, îmi pare rău – chiar îmi pare. Se comportă josnic când se face târziu.

— Stai așa, ăsta-i *Beecher*? întreabă Buni. Ăsta-i cel de care te înamoraseși cândva? E un nimeni – uită-te la el!

— Nu știi nimic despre el! spune Clementine amenințător.

— Pot să văd chiar acum…!

— Nu. Nu poți să vezi nimic. Și știi de ce? tună Clementine, întorcându-se și aplecându-se pe casa scării. Căci nici măcar în cea mai bună zi a ta nu faci nici *pe jumătate* cât el. Nici *măcar pe-aproape,* insistă ea.

Buni face un pas mic în spate, coborând o treaptă mai jos.

— Beecher, îmi pare rău – o să te sun eu mâine, strigă Clementine în timp ce-și trage bunica de braț. Buno, hai să mergem.

Nerăbdătoare să dispară, Clementine o ia la fugă pe scări, în sus.

Bunica este pe cale să o urmeze, însă chiar în ultimul moment bătrâna se întoarce din nou spre mine, simțindu-mă cum mă holbez.

— Ce-i? Ești dornic să mă critici? Hai, zi ce ai de zis.

— Sunteți norocoasă s-o aveți, îi spun eu.

Își mută falca într-o parte, iar eu aștept să aud din nou pocnetul, însă din gură îi ies numai vorbele ei șoptite, fiecare silabă în parte fiind însoțită de un suflu mic de aer rece, ca un pufăit:

— Băi paișpe din cărți, ia plimbă ursul de aici. Dacă n-ai fi lăsat-o borțoasă, n-ar mai fi avut acum toate necazurile astea.

Bâzâitul din urechile mele devine asurzitor.

— Ce-ce?

— Crezi că, pe lângă faptul că-s chioară, *mai sunt* și proastă? Tu chiar ai mai veni încoace dacă ea nu te-ar ține strâns de ouă cu povestea asta cu plodul? Jur pe Hristos, tinerii ăștia devin din ce în ce mai proști.

— Buni! Vino înăuntru! strigă Clementine.

Cu o ultimă uitătură furioasă – probabil protectoare la adresa nepoată-sii – bătrâna o pornește înapoi pe scara din cărămidă, cu plosca legănându-i-se asemenea unui pendul, în interiorul cracului pantalonului.

Pentru un scurt moment, rămân pur și simplu pironit locului.

Însărcinată.

Dacă este adevărat… cu siguranță asta explică de ce lui Clemmi îi fusese rău mai înainte – și, mult mai important, de ce acum, dintre toate momentele și ocaziile posibile, începuse așa deodată să își caute tatăl.

Cu toate acestea, pe măsură ce totul se liniștește, îmi dau seama unde sunt – singur… în întuneric… cu nimeni în jur – trebuie să plec de-aici.

Deschizând portiera și strecurându-mă în mașina lui Tot, observ o mănușă neagră din imitație de piele pe scaunul pasagerului. Degetele sunt subțiri. În mod categoric este a Clementinei.

Mă uit în sus la scara din cărămidă. Și ușa din plasă, și ușa propriu-zisă sunt închise. Dar încă se vede strălucirea luminii dinăuntru.

Ar trebui s-o las în pace. Avusese suficiente motive de rușine pentru o singură seară. Însă, dacă mă duc să las mănușa acum… n-o să dureze decât o secundă. În plus, așa pot chiar să mă asigur și că este bine.

Deschid ușa mașinii cu cotul.

În momentul în care cobor din mașină, primesc o lovitură puternică din spate care mă aruncă cu fața în jos spre caldarâm. Mă lupt să-mi opresc căderea, însă brațele mele – *zzzzppp, zzzzppp – s*unt țintuite… încătușate… Indiferent cine este cel ce-mi face asta, omul este puternic. Brațele îmi sunt prinse la spate.

Ajutor! *Cineva să mă ajute*, vreau să strig în timp ce bărbia mea parcă se înfige în asfalt și simt cum iese tot aerul din mine. Un genunchi ascuțit îmi apasă nemilos pe spate, iar niște degete lungi și puternice îmi îndeasă în gură o cârpă urât mirositoare. Mirosul… Îngrozitor… Ca de păr pârlit.

Încerc să scuip cârpa, însă degetele puternice îmi apucă ferm gura și îmi strâng nasul ca într-un clește, făcându-mă să respir și mai adânc.

Cu fața în jos pe caldarâm, mă răsucesc ca un pește, încercând să mă zbat… să mă eliberez… să-l văd cumva pe cel care m-a atacat. Un al doilea genunchi mă țintuiește în spate.

Amețeala începe să se instaleze…

Nu, nu leșina!

Mă răsucesc din nou, iar tipul îmi împinge fața în jos, lipindu-mă cu obrazul stâng de caldarâmul rece, care acum mi se pare moale și cald. Ca și cum s-ar topi. Lumea se leagănă și continuă să se prăbușească odată cu mine.

Ultimul lucru pe care îl văd, reflectat în capacul strălucitor al roții Mustangului, este imaginea răsturnată, cu fundul în sus, a atacatorului meu, ca într-o oglindă de bâlci.

50.

Sunt treaz.

Am fost inconștient, dar acum sunt treaz.

Nu-mi trebuie timp deloc ca să trec de la o stare la alta. N-am timp.

Am ochii deschiși și mă uit lung la un buchet de floarea-soarelui galben-aprins. Floarea-soarelui. Surorii mele îi plac aceste flori.

Clipesc repede, chinuindu-mă să mă adaptez la lumină.

Este lumină. Oare… este lumina de-afară?

Nu, draperiile sunt trase. Lumina este de-aici, dinăuntru.

Mai este și zumzetul provenit de la încălzirea centrală.

Creierul mi se învârte într-un ritm galopant. Clemmi este…? Îhî… da, îmi amintesc… Clemmi este însărcinată.

Nuuuu.

Clemmi este însărcinată, iar bărbia mă doare. Mă doare rău de tot.

Umerii mă dor și mai tare. O smucitură puternică îmi spune de ce. Brațele încă îmi mai sunt încătușate la spate.

Însă când mă uit în jos, ceea ce îmi reține privirea este scaunul în care stau. Care are rezemătoare de brațe.

Cu tapițerie prinsă în cuie ornamentale.

Mă uit din nou la buchetul de floarea-soarelui. Este pus într-o fragilă vază asiatică așezată pe o măsuță de cafea sculptată extrem de meșteșugit.

La Arhive, am citit rapoarte top-secret referitoare la locul în care CIA aducea toate persoanele suspecte de terorism după 11 septembrie 2001. În mod sigur, încăperea respectivă nu arăta ca aceasta.

Însă chiar și lăsând la o parte cătușele și faptul că am fost drogat și răpit, încep să mă gândesc că e mai rău aici.

Îmi arunc privirea în jur, încercând să-mi dau seama cât de mult timp am fost inconștient. Afară, prin draperiile trase, pare a fi întuneric, însă ar putea fi, la fel de bine, și dimineața devreme. Caut din priviri un ceas. Nimic. De fapt, cu cât mă uit mai mult în jur – la micul coș de gunoi, la biblioteca încastrată în perete, unde fiecare carte cu coperte din piele are exact aceeași mărime – întreaga încăpere este atât de perfectă, încât mă face să mă întreb dacă nu cumva sunt în vreun fel de hotel, sau… poate acesta este SCIF-ul privat al cuiva…

În stânga mea, dau cu ochii de o fotografie înrămată, alb-negru, a Casei Albe acoperite cu schele și înconjurată de camioane de gunoi. Datează din

1949, de pe vremea când au făcut construcția prin care adăugaseră clădirii inițiale Balconul Truman.

Spune-mi, te rog, că nu sunt în incinta Casei Albe…

În spatele meu se aude cum se trage apa la toaletă.

Mă răsucesc în scaun, urmărind înnebunit de unde se aude sunetul. E cineva în baie. Însă ceea ce îmi atrage atenția este ușa glisantă, acoperită cu oglindă, a dulapului încastrat în perete, dispus lângă baie.

Dulapul este gol. Niciun fel de haine… niciun fel de pantofi… nici măcar un set de umerașe.

Este la fel peste tot în jur.

Niciun fel de gunoi în coș. Nicio fotografie pe pereți… sau pe servante… Canapeaua din piele maro-ciocolatie din stânga mea nu are nicio adâncitură în vreuna din perne. Ca și cum nu s-ar fi rezemat nimeni pe ea.

Ce mama naibii este locul acesta? De ce nu există niciun semn de viață?

Mă zbat să mă eliberez, însă am senzația că-mi cade capul de pe umeri. Nu știu cu ce anume m-au drogat… dar amețeala… încă are efect asupra mea.

Din baie se aude un jet de apă de la chiuvetă. Pe sub ușă, trece o umbră și…

Aud un păcănit.

Mă răsucesc la loc în timp ce greutatea mea smucește scaunul și îl antrenează într-o mișcare de rotire pe jumătate. Ușa de la baie se deschide, iar atacatorul meu își dezvăluie adevărata identitate… Acel miros… De rom cu lichior de cireșe.

Tutun de pipă cu aromă de rom cu lichior de cireșe.

— Omule, chiar ți-am bulit serios bărbia, nu? întreabă Dallas, făcând câțiva pași în față. Se scărpină în barba rară, reamintindu-mi de ce fusese întotdeauna arhivarul pe care oamenii din departamentul nostru îl urau cel mai mult. Îmi pare rău, Beech – numai că a trebuit să te scoatem de-acolo. Când am văzut pe cineva urmărindu-ne…

— Ce spui? Ce dracu' se întâmplă?

— Pot să-ți explic.

— Atunci explică odată, fir-ar să fie!

Gândul îmi zboară brusc la ziua de ieri. La momentul în care îi scoteau corpul neînsuflețit al lui Orlando, când eu am dat cu ochii de Dallas și de Rina, iar aceștia s-au făcut nevăzuți într-o clipită. Cu toate acestea, în momentul de față, el rămâne ferm pe poziție, probabil mândru de ceea ce face.

— Mai știi când ai început să lucrezi la Arhive, Beecher?

— Ai de gând să-mi ții un discurs chiar acum? Dacă reușesc să scap din cătușele astea, am de gând să te omor.

— Ascultă-mă bine, insistă Dallas. Ți-amintești acea primă noapte când ai muncit până târziu, orele de vizită se terminaseră și toți turiștii plecaseră, iar tu te-ai dus până la Rotondă, doar ca să stai acolo în întuneric și să te uiţi singur, în voie, la Declarația de Independență? Fiecare angajat din clădire are parte de acest moment, Beecher. Dar în timp ce stăteai acolo de unul singur și studiai cele cincizeci și șase de semnături diferite care au schimbat lumea întreagă, îți amintești acel sentiment minunat pe care l-ai avut visând la cum ar fi să faci parte în felul acesta din făuritorii istoriei?

Dallas îmi atinge rana din bărbie. Durerea ascuțită mă face să-mi smucesc capul în sus. Așa obține exact ceea ce vrea. Acum mă uit direct în ochii lui. E impregnat aproape fizic de aromele pipei sale.

— Asta-i șansa ta să-ți adaugi semnătura, Beecher. Istoria te cheamă. Tot ce trebuie să faci este să ne ajuți.

— Să *vă* ajut? Pe cine?

— Culper Ring, spune Dallas. Noi suntem Culper Ring. Iar cu ajutorul tău, putem să punem mâna pe ceilalți.

— Ceilalți *ce*?

— Cei care au făcut asta. Cei care l-au ucis pe Orlando. Celălalt Culper Ring, desigur.

51.

Era rece și târziu – trecut bine de ora două noaptea – iar doctorul Palmiotti se uita fix la telefonul special aflat pe noptiera sa.

Însă în timp ce stătea acolo întins, înfofolit în pilota sa din puf, știa că nu era nici măcar pe departe gata să doarmă.

O bucată de timp încercase trucurile lui obișnuite: își imaginase o plimbare pe marea întindere de iarbă verde din parcul din spatele căminului studențesc, în timpul facultății. Nu-i plăceau în mod deosebit plimbările în aer liber. Însă îi plăcea ideea în sine. Și îi plăcuse și facultatea. Și, de obicei, asta era suficient ca trucul să funcționeze.

Nu și în noaptea asta.

— Scumpule, mâine o să fii istovit, spuse Lydia, întinzându-se spre el în timp ce se cufunda la loc în somn. Nu-ți mai face griji pentru el. Dacă are nevoie de tine, o să te sune.

Pe el îl uimea încă să o vadă făcând lucruri dintr-astea – să-i deslușească gândurile atât de clar… să-l *simtă* că este treaz. Avusese mare noroc cu ea. În jumătate de an îl înțelesese mai bine decât o făcuse fosta sa soție în aproape douăzeci. Iar pentru un timp, nu se gândi decât la asta – mai ales la noaptea lor de la Four Seasons și chestia pe care ea o făcuse cu dresurile din plasă pentru el, de ziua lui – sperând că măcar asta o să-l adoarmă.

Însă, din nou, gândurile doctorului zburară la prietenul său și la mesajul pe care președintele îl scrisese și la coșmarul acela de la Arhive – ceea ce îl readuse pe Palmiotti cu gândul direct la noptiera sa și la telefonul cu sigiliul prezidențial din aur aplicat pe receptor.

Dacă are nevoie de tine, o să te sune.

Fusese un sfat bun. Însă singurul lucru pe care nu-l luase în considerare era cât de complexe sunt nevoile unui președinte. De fapt, tocmai acele nevoi speciale conduseseră la crearea grupului Culper Ring. A celor două Culper Ring. Și pe lângă faptul că era destul de rău că dicționarul fusese găsit din întâmplare, dacă restul era adevărat, dacă acum exista o a treia parte implicată în asta, iar originalul Culper Ring se apropia încetul cu încetul de… În facultatea de medicină, obișnuiau să o numească MS. În politică prescurtarea era aceeași. Însemna Moarte Sigură.

Palmiotti își scoase piciorul de sub pătură, încercând să oprească transpirația care-l invadase. Telefonul avea să sune din minut în minut.

Însă în decursul următoarei jumătăți de oră nu se întâmplă nimic.

Palmiotti fu tentat să sune la cabinetul medical. De-acolo, asistenta de serviciu putea să îi confirme că Wallace este la etaj. Dar Palmiotti știa că era la etaj. La ora aceasta, unde în altă parte ar fi putut fi președintele?

La patru dimineața, doctorul se zvârcolea și se răsucea în continuare în pat, uitându-se la telefon și așteptând să sune. Își cunoștea prietenul. Știa exact ce-i trecea prin cap acestuia acum. Știa tot ce era în joc acum.

Telefonul *trebuia* să sune.

Însă nu o făcu. Nu în noaptea aceasta.

Iar în timp ce Dr. Palmiotti se uita lung la tavanul camerei sale, cu ambele picioare ieșite de sub pătură, ținând-o cu o mână pe Lydia, cel mai mult și mai mult îl îngrijora tocmai acea liniște nemiloasă.

52.

— De ce am cătușe la mâini?

— Beecher, ai auzit vreun cuvânt din tot ce-am spus? mă întreabă Dallas.

— *De ce am cătușe la mâini*!?

— Ca să nu faci exact ceea ce faci acum, adică o criză, în loc să te concentrezi la ce este esențial, răspunde tăios Dallas. Deci. Încă o dată. Ai auzit ce-am spus?

— Că există două Culper Ring. Am prins ideea. Dar dacă nu-mi desfaci cătușele astea…

— Ce-o să faci? O să țipi? Dă-i drumul. Țipă. Vezi ce se-ntâmplă, spune el, făcând semn spre încăperea care nu prea părea locuită.

Mai arunc o privire în jur, încă lipit de scaunul meu. Nu prea cred că există cu-adevărat o unitate secretă de spionaj, veche de două sute de ani. Și chiar dacă aș crede, nu sunt sigur de ce Dumnezeu l-ar alege vreodată pe Dallas să intre în rândurile lor. Însă există o singură cale de a afla răspunsurile.

— Oricum ar sta lucrurile, unde suntem? Ce este locul ăsta?

— Asta încerc să-ți spun, Beecher. Acum știu că nu-ți place de mine. Știu că nu ți-a plăcut niciodată. Însă trebuie să înțelegi două lucruri: primul, că vreau să te scot de-aici – cu cât te ținem mai mult ascuns, cu atât pare mai suspectă toată tărășenia; al doilea, în chestia asta eu sunt de partea ta. OK? Noi toți suntem de partea ta.

Sunt gata să izbucnesc, însă umerii îmi înțepenesc și-mi dau seama că trebuie să mă concentrez asupra priorităților.

— Desfă-mi cătușele!

— Și apoi o să mă asculți?

— Nu-mi mai simt degetele mici de la mâini, Dallas. Desfă-mi cătușele!

Stând pe vine în spatele meu, scoate ceva din buzunar și se aud două pocnituri puternice. Sângele începe să-mi circule din nou înspre încheieturi, iar el aruncă setul de cătușe din plastic incolor în coșul de gunoi.

— Uite… ia asta, spune el, întinzându-se spre biblioteca încastrată în perete și dându-mi un șervet pătrat pentru cocktailuri.

Nici măcar nu băgasem de seamă lucrul ăsta mai înainte – o poliță întreagă a bibliotecii este plină cu diverse mărci de rom, votcă, scotch și tot felul de alte băuturi scumpe. Indiferent pentru ce este folosită camera aceasta, în mod clar e nevoie și de o băutură bună.

Scoate câteva cuburi de gheață dintr-o găletușă specială de culoare argintie și le lasă să cadă în șervetul meu.

— Pentru bărbia ta, îmi explică el, părând surprins că nu-i mulțumesc.

— La Clementine acasă… ca să fii acolo, spun eu în timp ce-mi oblojesc cu gheață bărbia. De cât timp ne urmăreai?

— Nu *urmăream* pe nimeni. Încercam să vorbesc cu tine – să te prind singur. Vreau să spun, ieri, în biroul lui Orlando… azi-dimineață când m-a izgonit Tot. Chiar n-ai observat cât de des mi-am făcut apariția în preajma ta?

— Mi-ai băgat nu știu ce gaz sub nas și mi-ai pus cătușe? Asta-i soluția ta? Data viitoare trimite-mi un email! Sau stai… dă un telefon și-atâta tot! E mult mai puțină bătaie de cap!

Clătinând din cap, Dallas se așază pe canapeaua de piele.

— Tu chiar nu înțelegi cum merge treaba asta, nu-i așa? Față în față – iar ăsta-i singurul motiv pentru care a dăinuit în timp. Problema este că, de fiecare dată când ajungeam în preajma ta, o luai la goană cu micul tău grup și nu te supăra, dar… tipa cu care te-ai sărutat prima oară în liceu… Asta e persoana în care te încrezi atât de mult, încât să-ți pui viața în mâinile ei?

— Nu-mi pun viața în mâinile ei.

— *Ba da,* Beecher. Tu nu crezi c-o faci, dar o faci. Ce-ați găsit voi în SCIF – și-a fost un miracol că s-a întâmplat așa ceva – ați dat peste un adevărat dar de la Dumnezeu.

Îl urmăresc cu multă atenție în timp ce spune cuvintele acestea. El e singura persoană, în afară de Tot și de Clemmi, care poate să bănuiască măcar cum a început toată nebunia asta, ceea ce e ciudat, dar mă liniștește și mă face să mă gândesc că spune adevărul.

— Însă de-o treabă poți să fii sigur, continuă Dallas. Dacă nu începi să te păzești, când vor fi siguri că e la tine, or să te bage în pământ chiar mai repede decât au făcut-o cu Orlando. Și să știi că nu e o exagerare, Beecher. E matematică pură.

Din gheața de pe bărbie mi se scurge un firicel de apă rece în jos, pe mărul lui Adam și pe gulerul cămășii. Abia dacă îl simt.

— Spui întruna *ei, ei, ei.* E vorba despre cei care ai spus că mă urmăresc?

— N-am putut să văd cine erau. Cred că m-au văzut ei primii.

— Te referi la mașina care era pe punctul să intre pe strada aia?

— Nu era o mașină obișnuită. Era un taxi. Un taxi din D.C. Care a plecat din oraș și a mers atât de departe în Virginia. E-un adevărat iad să te duci și să te întorci de-acolo, nu crezi? Asta dacă nu cumva este singura ta opțiune fiindcă ți-a luat cineva cu împrumut mașina.

Dumnezeule! Mustangul.

— Mașina lui Tot este…!?

— Mașina lui e-n regulă. Am adus-o noi până aici, după care i-am trimis lui Tot un mesaj de pe telefonul tău spunându-i că o să treci mâine să-l iei. N-a răspuns. Înțelegi unde bat?

Știu exact unde bate.

— Crezi că Tot a fost în taxiul acela.

— Habar n-am cine a fost, dar un lucru știu sigur: ar fi total imposibil ca președintele să facă asta fără ajutorul cuiva din interiorul Arhivelor.

Din șervețelul cu gheață începe să se prelingă un al doilea firicel de apă în interiorul încheieturii mâinii, spre cot. Orlando a spus asta. Clemmi a spus asta. Chiar și eu am spus-o. Însă ca să aud aceste cuvinte – *președintele* – nu președintele nu știu cărei companii fără nicio valoare – *președintele Statelor Unite.* Nu este doar confirmarea faptului că mesajul din dicționarul acela îi era destinat lui Orson Wallace. Este confirmarea faptului că atunci când vine vorba de viața mea – nici măcar nu mă pot gândi la asta.

— Spune-mi ce este cu-adevărat Culper Ring, îi cer eu.

— Adevăratul Culper Ring?

— Cel care a făcut asta. Cel în care este și președintele.

— Președintele este în amândouă.

— Dallas, declar în mod oficial că sunt pe cale să sar peste măsuța aia de cafea și să-ți trag un șut în dinți.

— Nu încerc s-o fac pe prostul, Beecher. Îți jur că nu. Însă aici vorbim despre două sute de ani de istorie. Dacă vrei să înțelegi de ce sunt în stare membrii celor două Culper Ring acum, trebuie să știi de unde provin ei.

53.

Clementine știa că nu era bine pentru ea.

Acesta fu motivul pentru care așteptă până când casa fu învăluită în liniște deplină.

Și tocmai de aceea încuiase ușa de la cameră.

Iar apoi așteptă și mai mult.

În seara aceasta avusese destule surprize – cea mai notabilă fiind sărutul lui Beecher. Clementine știa că el avea să încerce – că, în cele din urmă, avea să încerce s-o facă – dar asta nu însemna că nu o prinsese cu garda jos. În plus, bătrâna făcuse deja destule. Nu trebuia să fie acolo și pentru asta.

Ca să se liniștească, Clementine își chemă fluierând motanul roșcat și dolofan „psst psst – aici, Parky” și, așa cum făcea întotdeauna, Parker își croi încet, încet drumul șerpuitor către brațele canapelei verde intens, spre poala Clementinei și-și frecă urechile de palmele ei.

Prietenia pisicii era unul dintre puținele lucruri pe care Clementine putea să se mai bazeze zilele acestea și exact la gândul acesta o năpădiră brusc lacrimile.

Îi reamintea de vremea când se mutase în Virginia și se aventurase în magazinul local de bricolaj ca să cumpere un grătar și să sărbătorească ziua de 4 iulie. Oprind unul dintre angajații îmbrăcați în salopete portocalii – un bărbat scund cu buze crăpate și ochi hrăpăreți – îl întrebase:

— Trebuie să cheltuiesc câteva sute de dolari ca să cumpăr un grătar bun sau e posibil ca unul dintre grătarele alea ieftine, de cincizeci de dolari, să-și facă la fel de bine treaba?

Lingându-și buzele crăpate, angajatul îi spusese:

— Hai să-ți explic cum stau lucrurile: fii atentă, eu sunt un tip ahtiat după mașini. Îmi plac mașinile. Îmi plac *toate* mașinile. Și-mi place mai ales mașina mea, un Camaro RS din 1989, pentru care am cheltuit de curând peste 3 000 de dolari ca să-i montez un acoperiș decapotabil. Acum tu te întrebi nedumerită: de ce-ar cheltui cineva 3 000 de dolari ca să-și instaleze un acoperiș decapotabil pe o mașină veche din 1989? Vrei să știi de ce? Deoarece sunt un *tip ahtiat după mașini.* Asta sunt eu. Și ăsta-i singurul lucru care contează. Așa că, în timp ce te uiți la grătarele alea, trebuie să-ți pui următoarea întrebare…

Tipul respirase adânc și se aplecase spre ea.

— Ești o fătucă ahtiată după grătare?

Nu mai fu nevoie ca bărbatul să îi mai spună și altceva. Zâmbind în sinea ei, Clementine înșfăcă un grătar ieftin, de cincizeci de dolari bucata, și o porni hotărât spre casa de marcat ca să plătească. Ea nu era o *fătucă ahtiată după grătare.* Nicio *fătucă ahtiată după mașini* sau *ahtiată după haine* și nici chiar *ahtiată după pantofi.*

Știa cine era. Ea era o *fătucă ahtiată după pisici.*

Nu, nu în felul acela imposibil, așa cum făceau cucoanele alea înnebunite după pisici. Și da, erau destule persoane care își iubeau pisicile și le cumpărau jucării drăguțe din plastic și mici stâlpi de lemn pe care să-și ascută ghearele. Animalele de companie pot servi foarte bine drept familie. Însă tot mai existau și unii care anual trânteau o petrecere în toată regula cu ocazia zilei de naștere a pisicii lor… sau care făceau programări exclusive numai la *veterinari specializați în pisici*… sau care aveau grijă ca mâncarea pisicii lor sau bolurile de apă să stea pe un postament din fier forjat la nivelul ochilor pisicii astfel încât animalul lor să nu trebuiască să se aplece să bea.

Unii oameni cumpără acoperișuri decapotabile pentru mașină. Alții cumpără grătare scumpe. Iar alții își cheltuiesc banii pe un neprețuit animal de companie. Clementine putea chiar să râdă de demența manifestată de acest gen de oameni, însă era mândră să fie o fătucă ahtiată după pisici – asta fusese dintotdeauna situația în cazul ei. Până când ajunsese la St. Elizabeths și văzuse cum tatăl ei se îngrijea atât de frumos și cu atât de multă delicatețe de toate pisicile de-acolo.

Simplul fapt că văzuse asta o făcuse să se simtă ca și cum i-ar fi făcut cineva o gaură în corp și i-ar fi furat toate organele pentru uzul propriu. Ca și cum bunurile ei proprii și personale nu mai erau ale ei. Era același sentiment pe care îl avusese când descoperise că Nico trăia atât de aproape de locul în care se mutase ea în Virginia. Sau când el îi spusese că totul în viață este deja decis. Sau când citise că el era aproape de vârsta ei când avusese prima manifestare psihotică.

Bineînțeles că ea își spunea că toate astea nu însemnau absolut nimic. Viața e plină de coincidențe ciudate.

Însă totuși era tatăl ei… tatăl ei care trăia lângă ea… și semăna atât de mult cu ea… și, într-un fel sau altul, îi plăceau exact aceleași lucruri care îi plăceau și ei al naibii de mult. Dacă se gândea la tot ceea ce pierduse în viața ei – slujbele de DJ, jobul din domeniul publicității, chiar și pe mama ei – poate că era cazul ca, în acest moment, Clementine să și câștige ceva. În plus, era vorba totuși despre tatăl ei. Cum ar fi putut să nu existe niciun fel de legătură emoțională între ei?

Iar aceasta era starea de spirit pe care Beecher – care își pierduse și el tatăl – o înțelegea mai bine decât oricine. Desigur, să se ducă să-l vadă pe Nico fusese cel mai greu lucru pe care îl făcuse vreodată Clementine, însă ca orice alt orfan, ea nu încerca să dea de urma tatălui ei ca să afle mai multe despre el. Încerca să-i dea de urmă ca să afle mai multe despre ea însăși.

Printr-o simplă apăsare de buton, laptopul ei reveni la viață cu un bâzâit ușor, iar Clementine se așeză la loc pe canapea, cu Parker în poală și cu laptopul alături.

— Știu, știu, îi șopti ea lui Parker.

În mod categoric, nu avea să fie bine pentru ea. Și partea cea mai rea era că știa bine că suferința avea doar să crească.

Bineînțeles, dacă voia, putea s-o oprească. I-ar fi fost ușor să-i pună capăt. Tot ce trebuia să facă era să oprească laptopul. Să-l închidă, să se ducă la culcare și să-și deruleze la nesfârșit în minte momentul în care se sărutase cu Beecher.

Într-adevăr, în timp ce degetele ei atingeau tastatura și apăsară tasta ENTER, tot ce trebui să facă era să închidă ochii.

Dar care era cel mai trist adevăr dintre toate? Nu voia să facă asta.

Pe ecran, filmulețul de pe YouTube se încărcă ușor și începu să ruleze. Clementine se aplecă mai mult, apropiindu-se de computer, încolăcindu-și brațele în jurul corpului lui Parker. Trase pisica mai aproape – îndeosebi în momentul în care bărbatul cu zâmbetul acela mare de politician păși pe pista de curse a NASCAR, cu geaca sa impermeabilă de culoare neagră umflată de vânt asemeni unui balon.

În dreapta ecranului, în depărtare, un bărbat în salopetă galbenă intră în cadru și își ridică arma.

Și, ca în multe alte momente dinainte, Clementine simți un mare gol în stomac în timp ce își privea tatăl încercând să-l asasineze pe președinte.

54.

— Știu despre Culper Ring, îi spun lui Dallas. Era grupul de spioni civili ai lui George Washington. Ascundeau mesaje… nu-și dezvăluiau niciodată identitatea… și, din câte-mi pot da seamă, au rămas pe poziții suficient de mult încât să ajungă să-și bage coada în Gettysburg, Al Doilea Război Mondial și chiar și Hiroshima.

— De unde știi despre asta din urmă? mă întreabă imediat Dallas.

— Crezi că tu ești singurul nebun pasionat de istorie din clădirea asta? Cu toții avem acces la aceleași documente. Odată ce am găsit numele Dustin Gyrich…

— Gyrich. OK, ai ajuns mai departe decât ne-am fi imaginat, spune el aproape numai pentru sine. Dar te înșeli în legătură cu un lucru, Beecher: De la Gettysburg la Hiroshima și la orice altceva, Culper Ring *nu a avut niciodată nimic de-a face* cu aceste evenimente. Scopul misiunii noastre te depășește complet.

— Dar, în rest, avem dreptate, nu-i așa? Organizația Culper Ring înființată de George Washington există în continuare.

Aplecându-se înainte pe canapeaua de piele, Dallas își trece în mod repetat cei doi dinți din față peste firicelele de barbă pe care le are sub buza de jos.

Exact la fel face când șeful nostru îl mustră pentru că rămâne în urmă față de cota stabilită de răspunsuri la scrisorile și e-mailurile pe care le primim de la cercetători. E, în același timp, și primul indiciu pe care-l am că, deși e dispus să-mi răspundă la unele întrebări, nu-mi va răspunde chiar la toate.

— Beecher, știi de ce are nevoie președintele Statelor Unite mai mult decât de orice altceva? Și nu mă refer numai la Orson Wallace. Orice președinte, în orice epocă. Obama, cei doi Bush, Thomas Jefferson. Care este lucrul de care au nevoie mai mult decât orice altceva?

— Vrei să spui, în afară de sfaturi înțelepte?

— Nu. Sfaturile înțelepte sunt ușor de obținut. Ești președintele. Orice geniu apărut pe fața pământului ajunge, în cele din urmă, la ușa ta. Mai încearcă.

— Deja mi se pare un joc tâmpit.

— Mai încearcă o dată.

— Intimitate?

— Da, face parte dintre primele trei lucruri. Ești Reagan. Ești Obama. Ai mai multă putere decât oricine altcineva. Ce e și mai vital pentru tine decât intimitatea?

— Încrederea.

— Te apropii.

— Cineva care să țină la tine.

— Te îndepărtezi. Mai gândește-te o dată la George Washington. De ce spunea el că acest Culper Ring l-a ajutat în Războiul de Independență?

— I-a adus cele mai bune informații.

— *Informații*! Asta e. *Bingo.* Acum îți dai seama, nu? Acesta este cel mai, și pe bune că e *cel mai,* important lucru de care are nevoie un președinte ca să-și facă treaba: informații pe care să se poată baza. Înțelegi asta?

— Nu sunt idiot.

— Atunci trebuie să înțelegi și ce urmează să-ți spun: Birocrația noastră este atât de amplă că, până ajunge o amărâtă de informație pe biroul președintelui, aceasta arată ca un os de câine ros deja de alții. Merge de la tipul de pe teren în sus, la un superior al lui, apoi la un analist, apoi la un șef de cabinet, apoi la un adjunct de secretar, apoi, mai sus, la secretarul adevărat, apoi trece pe la adevărații tartori care se ocupă într-un fel sau altul de ea… și, pe urmă, dacă are noroc… aterizează, în sfârșit, pe biroul tău, domnule președinte. Iar apoi tu trebuie să folosești informația aia pe care a îmbăloșat-o atâta lume și, cu ajutorul ei, să iei o hotărâre militară, de mediu sau financiară, care va afecta milioane sau, poate, miliarde de vieți. Ești gata să te bazezi pe ea?

— Nu e atât de simplu.

— Ba este chiar *atât* de simplu. Mereu a fost atât de simplu. Și este, în continuare, cea mai mare problemă cu care se confruntă fiecare președinte: ești cel pe care se bazează toată lumea și, în fiecare zi, iei decizii de viață și de moarte, bazându-te pe munca unor oameni care-ți sunt complet străini și care pot avea diverse interese obscure. Și acesta este motivul pentru care, când stai la birou studiind toate rapoartele alea mai mult decât ultrasecrete despre orice problemă din lumea asta, nu ai cum să nu-ți pui întrebarea: *Ce* nu *știu*? *Ce nu au inclus în rapoartele astea*? *Și care sunt motivele și prejudecățile din spatele informațiilor primite*?

— Deci Culper Ring lucrează pentru președinte.

— Nu. Culper Ring nu lucrează pentru președinte. Lucrează pentru *președinție.* Se află în slujba administrației, exact așa cum l-a gândit George Washington – un fel de bază la care să se poată întoarce și în care să poată avea încredere când e mai multă nevoie de ea. Gândește-te, Beecher! Înainte să lansezi bomba asupra Hiroshimei, n-ai vrea să fii absolut sigur că

japonezii nu erau tocmai pe punctul de a se preda? Sau înainte să te duci să-ți măcelărești frații la Gettysburg, nu ai vrea să te asiguri că ai pus generalul potrivit la locul potrivit? Generalul maior Meade a fost pus în funcție cu doar patru zile înainte de începerea bătăliei de la Gettysburg. O sincronizare destul de bună din partea lui Lincoln, nu crezi?

Mintea-mi zboară rapid de la unul la altul, la exemplele pe care le descoperisem în Arhive – Golful Porcilor… Sputnik… *Lusitania* – fiecare dintre ele fiind un moment deosebit de important în istoria prezidențială. Îmi zboară și mai departe, amintindu-mi că, dintre toate teoriile pe care le auzisem, tot cea a lui Nico se dovedise cea mai corectă. Cu siguranță, președintele comunică prin intermediul acelui dicționar. Dar asta nu schimbă lucrul pe care nu vreau cu niciun chip să-l pierd din vedere:

— Ai spus că sunt două, îi zic lui Dallas. Două cercuri de spionaj.

— Și cu asta ți-ai dat seama și de problemă, spune el dând din cap. Din când în când are loc… un fel de ambuteiaj.

— Definește ambuteiaj.

— Beecher, deja te țin aici de prea mult timp. Dacă ne urmăresc…

— Vorbește-mi despre al doilea Culper Ring, Dallas. Spune-mi sau îți jur că o să pun tot rahatul ăsta pe hârtie și mâine o să citești despre el în *Washington Post*!

— Știu că asta nu e adevărat – tu nu ești așa. Și dacă nu aș fi convins, nici măcar nu am avea conversația asta.

— Atunci hai să avem nenorocita de conversație!

Ca și mai înainte, își folosește dinții din față să-și pieptene firele rebele din barbă. Dar spre deosebire de mai înainte, are capul ridicat într-o parte, sumețindu-se cu privirea fixă. Ca și cum ar asculta ceva.

— Ce faci? îl întreb pe-un ton insistent.

Nu-mi răspunde. Dar când întoarce capul, zăresc în urechea lui… are ceva în ureche.

— Aia e o cască? Cumva tu…? Ne ascultă cineva în acest moment!? urlu și încep să mă uit prin cameră.

Nu există oglinzi. Nu există camere de luat vederi în colțuri.

— Au spus să te calmezi, Beecher. Deja ai trecut testul.

— Ce test? Cine *sunt ei*? Cum dracu' ne văd!?

Mă reped la micul minibar și dau la o parte sticlele cu alcool. Ridic capacul frapierei cu gheață. Nicăieri niciun fir, nicio sârmă.

— E pe tine, nu-i așa? Ai o cameră de luat vederi pe tine!

— Ascultă-mă, Beecher…

Sar peste măsuța de cafea dărâmând florile la podea. El sare la rândul lui de pe canapea și, ca un îmblânzitor de lei, apucă fotoliul încercând să-l țină între noi.

— Vrei să mă asculți!? spune. Asta nu are legătură cu tine!

— Nu-i adevărat! E vorba despre *viața mea,* de ea vă bateți voi joc acum!

— Idiotule! Viața ta *s-a sfârșit* deja!

Mă opresc brusc.

Degetele i se încleștează pe spătarul fotoliului.

— Ce-ai spus? întreb. Nu-mi răspunde. Ai spus că viața mea s-a sfârșit.

— Noi te putem proteja. Chiar în acest moment te protejăm.

Ca să-și susțină spusele, Dallas se duce la draperii și le desface parțial lăsând să se vadă un cvartal de clădiri plin de mașini parcate, dar fără vreo urmă de om și inundată de întuneric. Ne aflăm la al doilea etaj al unei vile de cărămidă și, cu toate că îmi ia un moment, când trec cu ochii peste restaurantele care se zăresc peste stradă, acolo…

— Suntem în Woodley Park, zic.

— Așa este. Dar, în același timp, ne aflăm în singura casă de locuit pe o stradă foarte aglomerată unde e dificil de oprit, ceea ce face ca această clădire să fie aproape imposibil de urmărit fără a fi, la rândul tău, observat. Când a fost scoasă la vânzare, am licitat pentru ea luptându-ne și cu israelienii *și* cu palestinienii.

— Deci asta e… ce e?… un fel de casă conspirativă?

— Vezi boschetarul ăla de pe partea cealaltă a străzii? întreabă Dallas. Va rămâne acolo până la 4 dimineața, după care alt boschetar va veni să-l înlocuiască și va rămâne acolo tot schimbul său de opt ore. Gândește-te, Beecher. Există un motiv pentru care FBI este pe locul doi la închiriatul de proprietăți locuibile în Washington, D.C. Cam așa se procedează.

Mă îndepărtez în timp ce el trage draperiile la loc.

— Ai spus că viața mea s-a sfârșit.

— Beecher, trebuie să înțelegi. Când cineva găsește ce ai găsit tu…

— Nici măcar nu știu ce am găsit. Spune-mi ce am găsit.

— Ai găsit o dovadă. Acel dicționar… Acel dicționar este dovada că ei există.

— Că ei există, care ei? Un al doilea Culper Ring?

Dallas scutură din cap verificând dacă draperiile sunt trase bine, bine.

— Nu le spune așa. Nu merită să li se spună așa.

— Dar totuși asta sunt, nu?

Dallas nu răspunde imediat. Nu-mi dau seama dacă se gândește sau dacă ascultă ce i se șoptește în ureche, dar în cele din urmă spune:

— La fiecare douăsprezece mandate sau ceva de genul acesta, se întâmplă. Trebuie să se întâmple, nu-i așa? Fiecare individ care este ales președinte are propriile lui interese și unii dintre tipii ăștia – am auzit că primul a fost Miliard Fillmore, deși cred că dacă te uiți la Ulysses Grant sau, probabil, la Harding…

— Nu mă interesează anii 1920 sau Teapot Dome[37].

— Dar Watergate? Asta te interesează?

— Stai puțin. Vrei să spui că acest alt Culper Ring – sau cum vrei să-l numești –, că membrii lui sunt cei care au fost responsabili pentru Watergate?

— Nu. Richard Nixon a fost responsabil pentru Watergate. Dar ca să facă să se întâmple totul, ei bine…

Dallas se duce la o fotografie înrămată pe perete, cu Casa Albă aflată în construcție.

— Imaginează-ți Culper Ring – grupul nostru, *adevăratul* Culper Ring – ca pe un inel exterior imens care înconjoară și protejează președinția de mai bine de două sute de ani, spune el, folosindu-și arătătorul pentru a trasa un cerc uriaș în jurul întregii fotografii.

— Și, pe urmă, imaginează-ți un tip ca Nixon, care ajunge la putere și se uită la acel uriaș *inel exterior* și își spune: „Aha. Ar trebui să am ceva de genul acesta în jurul *meu*".

— Ca un inel *interior.*

— Ca un inel interior, mă aprobă Dallas, trasând un cerc în miniatură numai în jurul uneia dintre ferestrele Casei Albe. Bine ați venit la locul-cheie. Așa că își cheamă câțiva prieteni în care știe că poate avea încredere – G. Gordon Liddy, Howard Hunt și restul echipei – și *voilà*! Nixon are un inel interior care-i dă socoteală doar lui. Se autointitulează Depanatorii. Restul, cum se spune, este știi tu ce.

Mă holbez la cercul lui imaginar din jurul ferestrei Casei Albe. La Arhive, avem schițele originale după care a fost construită Casa Albă. Dallas nu a ales o fereastră la întâmplare. A ales-o pe cea a încăperii de la al doilea etaj al aripii de locuit, pe care știu că o folosește președintele Wallace ca birou privat.

— Deci tu crezi – în legătură cu dicționarul –, tu crezi că asta face și Wallace în momentul acesta? Crezi că vorbește prin intermediul lui cu Depanatorii lui particulari.

— Nu-ți dai seama ce implică asta? întreabă Dallas.

---

[37] Scandalul Teapot Dome a fost un incident implicând un șantaj care a avut loc în Statele Unite între 1922-1923, în timpul administrației președintelui Warren G. Harding (n. tr.).

— Cred că-mi dau, dar… El e președintele. Nu are dreptul să vorbească cu cine vrea, folosind orice mijloace secrete vrea?

— Cu siguranță că are. Dar asta nu înseamnă că el – sau cineva din grupul lui – ar avea dreptul să ucidă pe cineva despre care se crede că a devenit, din întâmplare, martorul faptelor lor.

Orlando. Cu siguranță vorbește despre Orlando. Dar chiar să folosească cuvântul acela… Să *ucidă.*

— Nu a fost vorba despre un atac de cord, nu-i așa? întreb, deși deja știu răspunsul.

Încă o dată, Dallas nu spune nimic. Dar, spre deosebire de data trecută, nu mai privește în altă parte.

— Dallas, dacă poți confirma asta, am nevoie să-mi spui, îi cer. Știu că autopsia a fost astăzi. Dacă ai rezultatele…

— Nu ai nevoie să-ți spun eu nimic, zice Dallas cu o voce goală, răsunând ca un berbece care mă lovește în piept. O să se facă publice primele rezultate ale analizelor toxicologice mâine sau așa ceva, dar tu știi ce spun rezultatele alea. La fel de bine cum știi că nimic la nivelul acesta nu este vreodată un simplu accident.

Simt berbecele izbindu-mi de moarte pieptul și aproape cad pe spate.

— Și nu uita, Beecher, când au apărut Depanatorii lui Nixon, și ei erau de partea îngerilor, ajutând Casa Albă să protejeze documentele secrete.

Ca o ciocănitoare, Dallas lovește cu degetul în micuța fereastră din fotografia cu Casa Albă.

— Puterea absolută nu corupe în mod absolut – dar te poate aduce în stare să faci ceea ce ai jurat că nu vei face niciodată, în special când te chinui să te agăți de ea, să nu cumva să-ți scape.

Dau din cap pentru mine însumi știind că are dreptate, dar…

— Asta tot nu explică de ce ai nevoie de mine.

— Glumești, nu? Nu ai văzut programul?

— Ce program?

— Mâine. Vine din nou, să facă o altă vizită de lectură.

Dându-și seama de confuzia de pe fața mea, Dallas explică:

— Casa Albă te-a cerut pe tine, nominal. Tu ești omul, Beecher. Când președintele Wallace se va întoarce la Arhive mâine – când va intra în acel SCIF – vor ca tu să-i slujești drept asistent personal.

55.

Nu erau decât șase secunde.

Șase secunde de film.

Șase secunde pe YouTube.

Însă pentru Clementine, care încă mai stătea încolăcită pe canapea, strângându-și în brațe pisica pentru a căpăta puterea să se uite și ai cărei ochi obosiți încă se mai holbau la ecranul laptopului, acestea erau cele mai importante șase secunde din întreaga înregistrare video.

În acest moment, știa deja unde să plaseze mouse-ul pe bara care indica derularea filmulețului, astfel încât micul cerc gri să sară din nou la minutul 1:05 al înregistrării video. La 1:02, Nico își ridică prima dată arma, ceea ce vezi de fapt înainte de a-l zări pe el propriu-zis. La 1:03, în timp ce face jumătate de pas în față, ieșind din mulțimea piloților NASCAR, poți să-i vezi numai mâneca salopetei – soarele strălucitor reflectându-se de pe un petic mare de culoare galbenă. La 1:04, salopeta galbenă este vizibilă în întregime. Acum e în mișcare. Însă abia la 1:05 apare prima imagine clară a feței lui Nico, văzută în întregime.

Cadrul dura șase secunde.

Șase secunde în care capul lui Nico era întors direct spre camera de filmare.

Șase secunde în care Nico era calm. De fapt, chiar zâmbea.

Șase secunde liniștite – înaintea împușcăturilor, a țipetelor și a debandadei – în care tatăl lui Clementine nu arăta ca un monstru. Părea încrezător și sigur de sine. În largul său. Părea fericit. Și, fără îndoială – până și ea putea să vadă asta, în timp ce buzele lui se întinseră ca să îi scoată la iveală zâmbetul – expresia lor era exact identică. Aceasta era singura minciună pe care i-o spusese Beecher. Dar ea știa adevărul. Semăna leit cu tatăl ei.

Poc, poc, poc, se auziră împușcăturile la 1:12.

Până atunci, Clementine dăduse deja un click pe mouse-ul ei, trimițând cerculețul gri înapoi la momentul premergător începerii haosului.

Se tot uita deja de o bucată bună de timp, în mod repetat, la aceleași șase secunde. Știa bine că nu era ceva sănătos.

Sperând că își va schimba starea de spirit, se întinse să ia telefonul și formă numărul lui Beecher. Chiar dacă drumul de întoarcere era lung, ar fi trebuit să fie acasă până acum.

În timp ce ținea receptorul la ureche, auzi câteva sunete de apel, după care căsuța vocală. Sună din nou. Căsuța vocală intră iar.

Nu se gândi prea mult la asta. În schimb, spre surprinderea ei, se trezi gândindu-se la sărutul lor.

Știa că Beecher era în stare de așa ceva.

Dar, după cum continua să afle, Beecher era, în același timp, și plin de surprize.

Probabil c-a adormit, se gândi ea în momentul în care apăsă din nou pe mouse ca să dea imaginea înapoi. Înregistrarea video începu și ea o urmări doar ca să vadă cât de mult se deosebea de tatăl ei.

— Știu, știu – promit, îi spuse ea pisicii. Asta o să fie ultima oară.

56.

— Ar trebui să-ți pui gheață pe bărbie, spune Dallas.

— Nu am nevoie de gheață, îi răspund, deși știu că are dreptate.

Bărbia mi-a luat foc. Dar asta nu e nimic față de ce mă așteaptă. Trag puțin draperia într-o parte și mă holbez afară la boschetarul care nu e boschetar, de lângă o vilă de locuit unde nu locuiește nimeni și refuz să mă uit la colegul meu de serviciu despre care înțeleg acum că e mult mai mult decât un simplu coleg.

— Beecher, faptul că Wallace te-a cerut pe tine e un lucru bun.

— Da, mi se pare perfect normal. De fapt, este absolut evident de ce m-ar încuia într-o cutie impenetrabilă și blindată cu cel mai puternic om din lume, fără niciun martor sau ceva care să mă protejeze – este o idee absolut strălucită.

— Credem că o să-ți facă o ofertă, spune Dallas într-un târziu.

— Cine o să-mi facă? Președintele?

— De ce altceva te-ar cere pe tine, Beecher? Ai ceva ce trebuia să ajungă la el. Așa că, în ciuda morții lui Orlando și a faptului că FBI-ul și Serviciul Secret dau târcoale amușinând locul, Wallace revine chiar la locul crimei și cere ca tu, și numai tu, să fii acolo în persoană. Singur. În SCIF-ul lui. Dacă avem noroc, când ușa se închide și se încuie în urma ta prin declicul acelor încuietori magnetice, o să înceapă să vorbească.

— Da, sigur, sau o să-mi facă același lucru ca și lui Orlando.

Dallas clatină din cap.

— Hai să fim serioși. Președinții nu-și murdăresc mâinile cu astfel de chestii. Ei doar dau ordinele. Și, uneori, nu fac nici măcar atât.

E ceva în modul în care rostește cuvintele acestea.

— Tu nu crezi că Wallace a fost implicat în chestia asta? întreb.

— Nu, eu cred că a fost chiar *foarte* implicat în chestia asta, dar ceea ce uiți, în continuare, este că ce ai găsit tu în scaunul acela nu e doar o carte. Este un mod de comunicare și orice act de comunicare presupune doi oameni.

— Cum ar fi președintele și unul dintre Depanatorii lui.

— Dar nu doar un simplu Depanator de-al lui, mă corectează Dallas. Unul dintre Depanatorii lui *care lucrează în clădirea noastră.* Aici e cheia, Beecher. Indiferent cine i-a făcut asta lui Orlando, ca să fie capabil să

ascundă cartea în scaunul acela, ca să aibă acces în SCIF, trebuie să fie unul dintre angajați – sau, cel puțin, cineva care să aibă acces la acea cameră.

— Ca să fiu sincer, eu am crezut că era vorba despre *tine.*

— Despre mine? întreabă Dallas. De ce Dumnezeu să fie vorba despre mine?

— Nu știu. Când te-am văzut în hol… când erai cu Rina. Pe urmă când Gyrich s-a întors în clădire, tu ai fost ultima persoană de la Informații generale.

— În primul rând, nu eram *cu Rina.* Doar am coborât din lift în același timp. În al doilea rând, m-am oprit în sala de Informații generale doar două minute – și asta numai pentru că încercam să te găsesc pe tine.

Văd felul în care mă privește Dallas.

— Tu te gândești la altcineva.

— Așa e, spune el. Dar aș vrea să fii sincer cu tine însuți, Beecher. Pe bune, cât de bine îl cunoști tu pe Tot?

57.

— În niciun caz. Nu. Absolut imposibil, insist eu. Tot nu ar face niciodată așa ceva.

— Spui tu asta, dar știi că, în continuare, ocolești întrebările dificile, spune Dallas.

— Ce întrebări dificile? *Dacă Tot e un ucigaș*? Nu, nu e.

— Atunci de ce e tot timpul prin preajmă? De ce te ajută atâta? De ce, brusc și dintr-o dată, îți dă mașina lui și-și abandonează toate proiectele la care lucrează și tratează chestiunea asta…

— … ca pe o problemă de viață și de moarte? Pentru că este o problemă de viață și de moarte! Viața mea! Moartea mea! Nu așa se presupune că trebuie să reacționeze un prieten?

— Fii atent când spui asta. Ești sigur că *este* prietenul tău?

— Chiar *este* prietenul meu!

— Atunci cum se face – dacă este într-adevăr cel mai tare dintre toți cei care lucrează la Arhive – că nu a acceptat nici măcar o singură promovare în aproape cincizeci de ani? Nu ți se pare că e ceva bizar aici? Toți ceilalți de la nivelul lui avansează spre alte poziții din ce în ce mai înalte și mai bune, în afară de Tot, care, nu se știe de ce, rămâne ascuns în micul lui regat dintre rafturi.

— Dar nu cumva tocmai acesta este motivul pentru care Tot *nu ar avea cum să fie* unul dintre Depanatorii lui Wallace? Ai spus că grupul lui Wallace e absolut nou. Iar Tot se află aici de la începutul timpurilor.

— Exact motivul pentru care are o acoperire atât de bună. Așa poate fi aici pentru a-l servi pe Wallace – doar o simplă față pierdută în mulțime.

— Și de ce ar fi atât de diferit de ceea ce faci *tu* cu Culper Ring?

— Ceea ce fac *eu,* Beecher, nu este altceva decât o reacție la o situație de urgență. De-aia am venit direct la tine și ți-am spus ce se petrece cu adevărat. Ceea ce Tot…

— Nu știi că e vorba despre Tot. Și chiar dacă ar fi, nu are niciun sens. Dacă, în realitate, îmi vrea gâtul, de ce mă ajută atât de mult?

— Poate pentru a-ți câștiga încrederea… poate pentru a te atrage mai aproape ca să aibă la îndemână un țap ispășitor. Habar nu am. Dar ceea ce știu cu siguranță este că îți câștigă încrederea și *chiar* te atrage mai aproape și, în plus, a mai fost și ultima persoană care l-a sunat pe Orlando înainte ca acesta să moară. Așa că, atunci când cineva de genul acesta îți împrumută

mașina, trebuie să recunoști: există o explicație destul de plauzibilă pentru faptul că, brusc, începi să fii urmărit de un taxi.

Sunt tentat să îl contrazic sau chiar să-l întreb cum de știe că Tot l-a sunat pe Orlando, dar mintea mea este prea ocupată ca să deruleze iar și iar *Islands in the Stream.* Telefonul mobil al lui Tot – și exact cum a spus Clemmi, apelul care ne-a trimis să fugim ca apucații spre camera de Informații generale chiar în același moment în care Dustin Gyrich se strecura afară din clădire.

— Trebuie să începi să pui întrebările dificile, Beecher – despre Tot sau despre oricine altcineva. Dacă lucrează în clădirea noastră, nu ar trebui să îi tratezi cu mănuși și nici să te încrezi în ei.

Are dreptate. Cu siguranță are dreptate. Există numai o problemă.

— Asta nu înseamnă că Tot era omul din taxi, îi spun. Ar fi putut fi oricine. Ar fi putut fi Rina.

— Nu cred că a fost Rina.

— Cum poți…?

— E pur și simplu instinctul meu, înțelegi? Tu nu crezi că e Tot. Eu nu cred că e Rina, insistă el, ridicând vocea aproape imperceptibil, dar cu siguranță ridicând-o.

Își scarpină barba incipientă, iar eu îmi pun în minte să nu uit acest punct aparent sensibil.

— Dar ce zici de Khazei? întreb.

— De la Pază?

— El e cel care l-a lăsat pe Orlando să intre în SCIF și a comunicat cu el. Iar în momentul de față își petrece mult prea mult timp stând la pândă pe oriunde m-aș putea afla și eu.

Dallas cumpănește asta în minte timp de o secundă.

— Poate.

— *Poate*? îi răspund iritat. Dispui de o rețea de spionaj veche de două sute de ani care-ți șoptește la ureche și asta-i tot ce poți să-mi spui? *Poate*?

Înainte să-mi poată replica ceva, se aude un zgomot puternic din spate. Prin draperii, un nor de fum negru îmi dezvăluie sursa: un autobuz obișnuit care, în momentul acesta, se îndepărtează de stația de autobuz aflată pe partea cealaltă a străzii. Dar ceea ce mă ia prin surprindere este reacția lui Dallas. Se albește la față. Scrutează cu atenție întunericul încercând să zărească ceva. Iar eu îmi amintesc rapid că autobuzele nu merg după miezul nopții în D.C. Acum e trecut bine de ora unu.

— Beecher, cred că trebuie să plecăm.

— Așteaptă. Sunt…? Pe cine ai văzut în autobuzul acela?

Nu-mi răspunde.

— Spune-mi care-i treaba cu autobuzul, Dallas. Crezi că ne spiona cineva din autobuzul acela?

El trage draperiile la loc, apoi mai verifică o dată ca să se asigure că rămân bine închise. E prima oară când îl văd speriat.

— Și să știi că și noi am vrea să vedem cartea.

— C... ce? întreb.

— Cartea. Dicționarul, spune Dallas.

Tonul lui este insistent acum. Ca și când propria lui viață ar fi depins de asta.

— Trebuie să știm ce era scris în dicționar.

Îmi pune o mână pe umăr împingându-mă spre ușă.

Nu mă mișc.

— Nu face asta, îl avertizez.

— Să fac ce?

— Să mă zorești așa, sperând că ți-l voi da de frică.

— Crezi că mi-aș bate eu joc de tine?

— Nu te supăra, dar nu tu ai fost cel care tocmai mi-a ținut o întreagă prelegere cum că fiecare persoană din clădirea noastră își bate deja joc de mine?

Caută să se calmeze, dar văd că aruncă o privire spre draperiile trase. Nu mai are timp.

— Dar dacă ți-aș da un motiv pentru a avea încredere în noi?

— Depinde cât de bun e motivul.

— E bine așa? adaugă el, deși îmi dau seama că nu mi se mai adresează mie.

Dă din cap reacționând la ce i se spune în cască. Fără să mai piardă timpul, se duce la dulap și scoate ceva dintr-o geantă de laptop aflată acolo.

Cu o mișcare a încheieturii, aruncă obiectul ca pe un frisbee, drept spre mine.

Îl prind când învelișul de plastic mi se izbește de piept.

O casetă video.

Pe eticheta portocalie de deasupra scrie: *12E1.*

Asta-i camera... SCIF-ul... Oare aceasta este...? Aceasta este caseta video pe care a luat-o Orlando când am...

— Cum ai pus mâna pe asta? întreb.

Clatină din cap.

— Ăsta-i permisul tău de ieșire din pușcărie, Beecher. Știi ce s-ar fi întâmplat dacă Wallace sau vreunul dintre Depanatorii lui te-ar fi văzut pe caseta aia?

Nu e nevoie să-mi spună. În urechi îmi răsună încă vocea lui Orlando: *Dacă președintele găsește caseta aceea video, ne va declara război*… *nouă.* În mod evident, războiul a început. E timpul să ripostez.

Din buzunarul de la spate, scot o bucată de hârtie împăturită pe care i-o întind lui Dallas. El o despăturește, scanând scrisul.

— Este o copie, spune el. Unde e originalul? Unde e cartea?

De data asta, eu sunt cel care clatină din cap.

— Ai ascuns-o în Arhive, nu-i așa? adaugă el.

În continuare, nu-i răspund.

— Bine. Foarte bine. În sfârșit, te-ai decis să-ți folosești capul, spune el recitind copia notei pe care am găsit-o în dicționar:

16 FEBRUARIE
26 DE ANI REPREZINTĂ O PERIOADĂ LUNGĂ
CA SĂ PĂSTREZI UN SECRET
SCRIE ÎNAPOI: NC 38.548.19 SAU WU 773.427

— Știi că acelea nu sunt…

— Știm că nu sunt cote de înregistrare, sunt eu de acord. Dar în afară de asta nu mai știm nimic, ne-am blocat.

Se mai uită la hârtie alte câteva secunde.

— Ireal, își șoptește sieși. Și cerneala era verde când l-ați găsit?

— Verde strălucitor – cât se poate de recentă, îi spun. Indiferent cine sunt Depanatorii ăștia, se pare că le place formula voastră.

Încuviințează din cap, evident enervat că mai e și altcineva care folosește trucurile marca Culper Ring.

— Cum ai știut să te uiți după cerneala invizibilă? întreabă Dallas. Ți-a zis Tot?

— Nu, a fost altcineva.

— Cine?

— Tu mă duci la șeful *tău*? întreb arătând spre casca din urechea lui. De-aia nu te duc nici eu la *al meu*, adaug, înțelegând, o dată în plus, cât de valoroase fuseseră sfaturile lui Nico și cum, fără el, nici nu mi-ar fi trecut prin cap faza cu cerneala invizibilă.

— Deci ce fac acum? întreb în timp ce el strecoară fotocopia în servietă. Cum îți spun ce se întâmplă cu președintele? Pur și simplu te găsesc la muncă sau există vreun număr secret la care ar trebui să sun?

— Un număr secret?

— Știi tu, în caz că ceva nu merge cum trebuie.

— Nu suntem în Fight Club, spune Dallas.

Din buzunarul de la spate își scoate portofelul, îl deschide și-mi dă un pansament cu rivanol.

— Ce-i ăsta?

— E un pansament cu rivanol.

— Văd și eu că e un pansament cu rivanol. Dar ce este? Un transmițător? Un microfon?

— Este un pansament cu rivanol, îmi repetă. Și dacă există vreo urgență – dacă ai nevoie de ajutor – iei pansamentul ăsta și-l lipești pe partea din spate a spătarului scaunului tău de la birou. Să nu începi s-o iei la goană sau să suni… nici să nu trimiți emailuri… nimic ce-ar putea fi interceptat. Lipești pansamentul ăla acolo și te duci în toaleta de la capătul holului nostru. Îți jur că vei primi ajutor.

— Dar ce-ai spus tu mai devreme… cum că viața mea deja s-a sfârșit.

— Beecher, știi foarte bine că istoria nu e scrisă până ce nu e scrisă, așa că…

— Vrei să încetezi să-mi insulți inteligența, Dallas? Știu ce se întâmplă când cineva se pune cu președinții în funcție. Chiar dacă supraviețuiesc, tot nu o să supraviețuiesc de tot, nu-i așa?

Mă studiază, scărmănându-și din nou barba cu dinții.

— Beecher, îți amintești de convenția aia a savanților nebuni, pe care guvernul a organizat-o anul trecut?

— Iar mă jignești. Urăsc discursurile de vestiar.

— Nu e un discurs de vestiar. Este un fapt. Anul trecut, armata a organizat o conferință a „savanților nebuni", unde a adunat laolaltă pe cei mai duși dintre toți gânditorii vizionari pentru a prezice care vor fi cele mai periculoase amenințări în anul 2030. Și știi ce-au ales ei ca fiind amenințarea numărul unu? *Capacitatea distructivă și de subminare a unui grup restrâns de persoane.* De asta le e cel mai frică – nu de o altă țară care să aibă putere nucleară. Sunt îngroziți de un grup mic de oameni hotărâți și dedicați scopului lor. Asta suntem noi, Beecher. Asta a fost întotdeauna Culper Ring. Acum știu că te îngrijorează faptul că te pui cu cine te pui. Dar președinția va fi întotdeauna mai mare decât un singur președinte în funcție la un moment dat. Ai înțeles? Niște patrioți sunt cei care au înființat țara aceasta și tot niște patrioți sunt cei care o protejează în continuare. Așa că pot să-ți fac o promisiune: nu-mi pasă dacă șaizeci și opt de milioane de oameni au votat pentru el. Orson Wallace nu s-a confruntat niciodată cu ceva care să semene măcar cu noi.

Dallas stă la ușă, cu mâna pe zăvorul de sus. Nu vrea s-o deschidă până ce nu e sigur că am înțeles ce vrea să spună.

— Până la urmă a fost un discurs de vestiar foarte bun, spun.

— Cu asta ne ocupăm noi, Beecher. Un pompier se pregătește pentru a se lupta cu focul. Ăsta este focul nostru, spune el deschizând rapid prima dintre cele trei încuietori. Tu ne ajuți să îi găsim pe Depanatori, iar noi o să aflăm cine i-a făcut ce i-a făcut lui Orlando.

— Mai pot să-ți pun o ultimă întrebare?

— Deja ai pus cincizeci de întrebări – acum nu ar trebui să te mai preocupe decât cum să faci să dormi bine la noapte și să-ți pregătești cea mai bună și de nepătruns expresie pe față. O să iei micul dejun cu președintele Statelor Unite.

Ușa se deschide și coborâm amândoi pe scările acoperite cu mochetă înspre ușa din spate a clădirii. Știu că are numai parțial dreptate. Înainte de întâlnirea mea de la micul dejun cu președintele, mai e ceva ce trebuie să fac.

58.

Intru pe locul lui de parcare, claxonez de două ori și îmi iau inima în dinți, așteptându-mă la ce e mai rău. E aproape ora șapte, a doua zi dimineață. Dar faptul că sunt în întârziere e cea mai mică dintre problemele mele.

În timp ce ușa casei sale se deschide, nici măcar barba de Merlin a lui Tot nu se mișcă. Paltonul lui cu dungi în zigzag este închis până în gât. Vrea să știu că mă așteaptă de mult timp. Și că n-a fost prea fericit să o facă.

— Ieși din mașina mea, mormăie, șchiopătând furios și ocolind ultimele petice de zăpadă de pe aleea din fața casei.

— Îmi pare rău, știu că nu ar fi trebuit să fac asta, spun în timp ce mă strecor de pe locul șoferului pe locul din dreapta.

— Nu. *Afară,* spune el deschizând portiera șoferului și făcându-mi semn cu degetul cel mare înspre parcare.

Nici măcar nu se uită la mine în timp ce eu cobor pe lângă el.

— Spune-mi că nu te-ai culcat cu ea, îmi zice în timp ce se strecoară în spatele volanului.

— Nu m-am culcat.

Trag aer în piept.

— Nu că asta ar fi treaba ta.

Privește în sus. Are ochii roșii. La fel ca ai mei. A stat treaz până târziu.

— Beecher…

— Îmi pare rău… n-ar fi trebuit să izbucnesc așa față de…

— Nu mai vorbi, Beecher.

Mă conformez.

— Acum, ascultă ce am eu de spus, adaugă Tot, ținând volanul ca și cum ar vrea să-l stranguleze. Fetele de genul Clementinei par drăguțe, dar, în același timp, pot fi la fel de manipulatoare ca un cântec de-al lui James Taylor[38]. Sigur că îți induc o stare de calm și te poartă într-o lume minunată, dar, în esență, tot ce fac este să te dea peste cap.

— E o analogie oribilă.

Mă privește și mai intens.

— Ce ți s-a întâmplat la față, la bărbie? întreabă.

— Trepte de cărămidă. Clementine are trepte de cărămidă. Am alunecat și am căzut. Drept cu fața în jos.

Se uită la mine în tăcere.

---

[38] Chitarist și cântăreț, faimos pentru baladele lui rock, din anii 1970 (n. tr.).

— Ai fost într-un cartier destul de dur. Ești sigur că nu s-a întâmplat nimic alt…?

— De unde știi asta?

— Poftim?

— Cartierul. De unde știi că e dur?

— L-am căutat, spune el fără să ezite vreun moment. Ce altceva aș fi putut să fac după ce am stat atâta vreme în birou așteptându-te?

O pală de vânt rece trimite un vârtej de zăpadă, din ce-a mai rămas pe alee, în fața mașinii lui Tot. O ignor rămânând cu privirea ațintită asupra lui Tot.

— Mulțumesc pentru că măcar mi-ai umplut rezervorul, adaugă el.

Dau din cap, deși nu o făcusem eu. Am uitat de benzină. În mod evident, Culper Ring nu a uitat. În continuare, nu sunt sigur că ar trebui să am încredere în ei, dar, dacă ar fi să mă iau după scor, inclusiv faza cu caseta video, atunci sunt cel puțin două servicii cu care le-am rămas dator. Și, indiferent ce se așteaptă ei să primească în schimb, indiferent de ce se ascundea cu adevărat în dicționarul acela, un lucru e clar: să dau de urma ițelor ăstora încurcate cu Culper Ring și dușmanii lor – acești așa-numiți Depanatori – este singura modalitate prin care pot afla ce s-a întâmplat cu Orlando și, implicit, să-mi salvez fundul.

— Te urci în mașină, Beecher, sau ce aștepți? întreabă Tot.

Dau roată mașinii ca să urc pe partea pasagerului din dreapta și observ o femeie roșcată care-și plimbă micul teckel maroniu. Problema e că seamănă perfect cu câinele pe care-l plimba bărbatul cu fular împletit prin fața casei mele ieri. Totuși… e imposibil să fie același câine.

— Haide, deja am întârziat suficient.

Mă arunc pe scaunul din dreapta și Tot apasă pedala de accelerație demarând în trombă pe lângă femeie fără s-o privească.

O urmăresc în oglinda retrovizoare până ce n-o mai văd.

Tot învârte un buton și dă drumul la radio pe postul lui preferat cu muzică country. Dacă Dallas are dreptate și Tot face parte din rândurile Depanatorilor – deși eu nu sunt absolut deloc convins că așa este – acesta este momentul în care va încerca să-mi câștige încrederea oferindu-mi alt sfat binevoitor.

— Deci ghici ce altceva am mai aflat aseară în timp ce te așteptam? întreabă Tot când intrăm în traficul aglomerat de dimineață de pe Rockville Pike.

Din buzunar scoate copia lui cu mesajul din dicționar:

16 FEBRUARIE

26 DE ANI REPREZINTĂ O PERIOADĂ LUNGĂ CA SĂ PĂSTREZI UN SECRET SCRIE ÎNAPOI: NC 38.548.19 SAU WU 773.427

— Pregătește-te să-mi mulțumești, Beecher. Cred că știu ce s-a întâmplat pe 16 februarie.

59.

— Știți cine este persoana care vă va întâmpina, nu? întreabă tânărul asistent al președintelui, un puști de douăzeci și șapte de ani, cu o cărare perfectă prin părul său șaten.

Aflat pe bancheta din spate a limuzinei blindate, președintele Wallace nu se deranjă să răspundă.

Afară se auzi un zăngănit puternic, asemănător celui făcut de o ușă de celulă atunci când este descuiată. Prin geamul antiglonț de culoare verzuie al Cadillacului, președintele se uita cum unul dintre agenții Serviciului Secret, îmbrăcat cu costum și cravată, apasă un mic buton de siguranță dispus sub mânerul portierei, care permitea deschiderea de-afară a portierei ranforsate cu oțel.

După câte știa Wallace, la orice eveniment, prima față pe care o vedea era întotdeauna cea a unui super-VIP – cineva suficient de tare ca să știe ce are de făcut în postura de persoană desemnată să-l întâmpine. În momentul în care se deschise portiera, în fața ochilor îi apăru o femeie masivă într-o rochie bleumarin închis, iar el știu că cea care îl întâmpină este cineva cunoscut.

— Ai întârziat, se răsti la el soră-sa, Minnie.

— Eu întotdeauna întârzii. Ăsta-i modul în care îmi fac eu intrarea, ripostă Wallace, amintindu-și de îndată de ce ar fi trebuit să anuleze apariția asta.

Pe fața lui Minnie licări cel mai larg zâmbet, acea jumătate de zâmbet pe care i-o permitea atacul cerebral, iar după aceea, ca și călugărițele de la vechea lor școală, ciocăni ușor bastonul ei cu cap de flamingo în pantofii lustruiți ai fratelui său.

— Haide, am oameni care așteaptă acolo.

Cu pașii săi mari, președintelui nu îi luă mult să-și taie calea prin mulțimea de agenți, spre platforma care ducea la intrarea din spate de la Capital Hilton. Nu făcu mulți pași pe holul de beton și auzi în spate bocănitul făcut de bastonul lui Minnie, care se străduia să-și grăbească mersul șchiopătat. Trecuse o bucată bună de timp de când nu mai merseseră împreună. El încetini ritmul – dar își cunoștea prea bine sora. Chiar și fără șchiopătat, întotdeauna încerca să țină pasul cu el.

— Ți-au spus să-i mulțumești lui Thomas Griffiths? îl întreabă Minnie pe fratele său.

— Știe despre Thomas, spuse destul de tare tânărul asistent, aflat la nici jumătate de pas în urma lor.

— Dar cum rămâne cu Ross? Trebuie să faci o figură frumoasă. El este cel în fața căruia răspund. Ross, marele boss.

— Știe și de Ross, spuse stăruitor asistentul în timp ce prin aer începuse să plutească miros de croasante proaspete.

Trecând printr-un set de uși batante, îi urmară pe agenți pe obișnuita scurtătură. Președinții nu vin prin ușile de la intrarea principală. Vin prin bucătăriile hotelurilor.

— Te rog doar… fă-l să se simtă important, îl imploră Minnie.

— Minnie, în chestiunea asta crede-mă pe cuvânt, spuse președintele, dând din cap politicos și făcând cu mâna plin de amabilitate spre personalul din bucătărie care se oprise din lucru, se întorsese și se holba la ei. Știu cum să fac oamenii să se simtă importanți.

— Pe aici, domnule, spuse un agent scund, indicând spre stânga, printr-un ultim set de uși batante. Din combinația de țevi pe care fuseseră atârnate niște draperii bleumarin de jur împrejur, Wallace știu că ajunsese. Însă în loc să intre în sala de bal dedicată festivității, se trezi într-un salon de primire mult mai mic, plin cu oameni, cel puțin douăzeci și patru, înșirați de-a lungul unui cordon de protecție, aplaudând la unison în momentul în care intră pe ușă. Ca să fim cinstiți, încă îi plăceau aplauzele. Ceea ce nu-i plăcea lui Wallace erau cei doi fotografi neacreditați, aflați în partea din față a șirului de la recepție.

— Se fac fotografii? șuieră dezaprobator asistentul spre Minnie.

— Aceștia sunt oamenii noștri de știință de top. N-ai nici cea mai vagă idee cât de mult au făcut pentru studiul leziunilor cerebrale, pledă Minnie în favoarea lor.

— Ați spus *o fotografie*… numai cu directorul executiv, îi spuse asistentul.

— N-am fost de acord cu *niciun fel de fotografie,* bombăni președintele.

Palmiotti avusese dreptate. Când venea vorba despre Minnie, el chiar *era* un fraier.

— Domnule, îmi cer scuze, începu asistentul.

Ridicându-și semeț capul, președintele îi aruncă în grabă o ultimă privire asistentului – o uitătură mânioasă, o străfulgerare timp de o fracțiune de secundă de genul celor pe care și le-aruncă soții când sunt în public pentru a-și spune că vor discuta mai târziu.

Însă când Wallace se apropie de mulțime și îi făcu semn primului invitat să-și ocupe poziția, nu putu să nu observe cât de repede păși Minnie într-o parte, lăsându-l singur în centrul atenției. Mai văzuse asta și altădată – lui Minnie nu-i plăcuseră niciodată aparatele de fotografiat. Toată viața ei

fusese pe deplin conștientă de înfățișarea masculină pe care o dobândise din cauza sindromului Turner. El știa că acesta era motivul pentru care ei nu-i plăceau activitățile specifice din timpul campaniei electorale și pentru care nu făcea niciodată fotografii pentru anuarul oficial. Însă chiar în momentul acesta, în timp ce colegii se adunau în jurul ei, pe față i se întipări o nouă jumătate de zâmbet. Un zâmbet adevărat.

— Minnie, îți mulțumim foarte mult pentru asta, spuse unul dintre ei.

— … n-ai idee cât de mult înseamnă, izbucni un altul.

În fața lui Wallace se declanșă un blitz, însă în timp ce următoarea persoană se îndreptă spre el, nu-și putu dezlipi ochii de la… era mândrie… mândrie adevărată pe fața surorii sale. Și nu era doar mândrie izvorâtă din faptul că era înrudită cu președintele… și nici măcar pentru că devenise, o clipă, o persoană foarte importantă. Era mândră de ceea ce reușise cu munca ei, de ceea ce făcuse pentru organizația care o ajutase atât de mult în toți anii aceștia.

— Domnule, vă amintiți de Ross Levin, spuse asistentul președintelui în timp ce îi prezenta un bărbat pedant, dar chipeș, cu ochelari cu rame dreptunghiulare.

— Bineînțeles, Ross, spuse Wallace, exploatând sugestia asistentului și strângând cu ambele mâini mâna bărbatului. Stai puțin, poți să-mi acorzi o secundă, Ross? Vreau s-o am alături pe adevărata eroină pentru fotografiile astea. *Hei, Minnie*! strigă președintele Statelor Unite. Simt că am trac dacă surioara mea nu e lângă mine.

Din partea colegilor lui Minnie se auzi un *uau* colectiv. Însă nu fu nimic pe lângă jumătatea de zâmbet curbat care se întipări pe fața lui Minnie în momentul în care fratele ei își petrecu un braț pe după umerii ei și o trase în cadru pentru restul fotografiilor.

— La trei, toată lumea spune *Minnie*! anunță președintele, trăgând-o și mai aproape de el, în timp ce blitzurile continuară să se declanșeze.

Fără îndoială, Wallace știa că ar trebui să plece. Știa că trebuie să se ocupe de Beecher – la fel cum se ocupaseră și de Eightball în urmă cu atâția ani. Însă, după toate întâmplările prin care trecuse soră-sa – de la tachinările la care fusese supusă pe vremea când era mai tânără până la zilele de după atacul cerebral și la criticile publice, extrem de virulente, ale lui Perez Hilton – chiar ar mai fi contat încă zece minute în plus?

Nu, n-aveau de ce să mai conteze.

Noaptea trecută fusese un dezastru. Dar astăzi… Beecher nu se ducea nicăieri.

60.

— Ai auzit ce-am spus? întreabă Tot, părând că mă măsoară cu ochiul lui cel încețoșat cum stăteam pe scaunul din dreapta în timp ce-mi flutură foaia în față. 16 februarie. Nu vrei să știi?

Dau din cap încercând să rămân concentrat asupra traficului din fața noastră.

— Beecher, vorbesc cu tine.

— Și te aud. Da, mi-ar plăcea foarte mult să știu.

Întoarce capul și mai tare. Așa, ca să mă vadă cu ochiul cel bun. Nu știu de ce mă mai obosesc. E prea bun la chestiile astea.

— Știi deja, nu-i așa? întreabă Tot. Știi ce s-a întâmplat pe 16 februarie.

Nu-i răspund.

— Bravo ție, Beecher. Ce-ai făcut? Ai căutat informația asta când ai ajuns acasă?

— Cum aș fi putut să nu o fac?

În fiecare zi mă ocup de cercetările documentaristice ale altora. Nu a fost nevoie decât să umblu puțin mai mult ca s-o fac și pentru mine.

— Khazei vrea să pună crima în cârca mea. Viața mea depinde de aflarea adevărului, Tot.

— Deci ai văzut povestea despre Eightball?

Dau din cap. Chiar și fără instrucțiunile lui, nu a fost greu să o găsesc. Când e nevoie să afli ce s-a petrecut cu douăzeci și șase de ani în urmă, pe 16 februarie, nu trebuie decât să citești ziarul de a doua zi, din 17.

Cu douăzeci și șase de ani în urmă, președintele Orson Wallace era în ultimul an de facultate la Universitatea din Michigan.

— Ai făcut calculul, nu? întreabă Tot.

— Ce calcul? Că 16 februarie a căzut într-o *sâmbătă*?

Acesta este momentul în care, de obicei, văd cum zâmbetul lui Tot îi mijește prin barbă. Cu toate astea, acum nu se vede – deși știu că faza cu sâmbăta a fost și pentru el o mare descoperire. În acest moment, fiecare american a auzit povestea cum că Wallace obișnuia să meargă acasă în fiecare week-end să vadă ce fac mama și sora lui care suferea de sindromul Turner. Deci dacă tânărul Wallace era acasă, în Ohio…

Nu aveam nevoie decât de Cleveland News Index și arhiva lor digitală pentru *Cleveland Plain Dealer.* Am căutat folosind toate cuvintele-cheie care mi-au trecut prin minte, inclusiv numele membrilor familiei. Nici măcar un

singur articol din 17 februarie nu pomenea numele Wallace. Dar era unul – unul singur – care pomenea numele orășelului de baștină al lui Wallace, Journey, Ohio:

Localnic dat dispărut

Din buzunarul interior al jachetei, scot articolul printat care fusese publicat undeva la coada ziarului. Exact ca treaba cu Orlando. Potrivit articolului, un bărbat de douăzeci de ani pe nume Griffin Anderson dispăruse în noaptea precedentă și fusese văzut ultima oară urcând de bună voie într-un Dodge Diplomat negru cu alți doi tipi de douăzeci de ani. Toți trei aveau tatuaje cu un eight-ball[39] negru pe partea interioară a brațelor – un semn despre care poliția spunea că este al unei bande din Cleveland cunoscută drept Corona Kings.

— Și asta e tot ce ai găsit? mă provoacă Tot.

— Mai era și altceva de găsit?

— Spune-mi mai întâi asta: de ce m-ai pus la încercare?

— Ce vrei să spui?

— Ce-ai făcut adineauri – mă puneai la încercare, Beecher. Ai venit să mă iei, știai bine că ai făcut și tu aceleași cercetări și, cu toate astea, ai stat fără să spui nimic așteptând să vezi ce informații pun eu pe masă.

Dacă Tot ar fi de vârsta mea, acesta ar fi momentul în care i-aș spune că nu am încredere în el și m-aș lua la ceartă. Dar așa, știe prea multe lucruri, are prea mare experiență ca să se lase angajat într-o discuție de genul ăsta.

— Deci, ce notă-mi dai? întreabă. Când am rostit *eight-ball*, asta nu înseamnă că am trecut?

— Tot, dacă mai știi ceva…

— Sigur că mai știu ceva. Și, în plus, mai știu că eu am fost acela care ți-a spus să nu ai încredere în nimeni, nici măcar în mine. Așa că nu te învinovățesc. Dar, dacă tot vrei să mă jignești, încearcă să fii mai subtil data viitoare.

— Spune-mi odată ce ai descoperit!

Îmi ignoră izbucnirea, vrând să se asigure că înțeleg exact ce vrea să spună: indiferent de cât de bun cred că sunt, profesorul este tot el. Și este tot de partea mea.

— Este vorba despre tatuajul cu eight-ball, nu? întreb. Voiam să caut ce înseamnă…

---

[39] Varietate de joc de biliard. Eight-ball se joacă cu șaisprezece bile: o bilă albă, șapte bile colorate, șapte bile cu câte o dungă colorată și o bilă neagră, cu numărul 8. Aceasta este ultima care trebuie introdusă în gaură, deci și cea mai importantă (n. tr.).

— Nu mai e nimic de căutat – asta dacă nu cumva se întâmplă să ai și tu un vechi coleg care lucrează încă în Departamentul de Poliție din Cleveland.

— Nu înțeleg.

— Vei înțelege, spune Tot. Mai ales când o să afli cine, acum douăzeci și șase de ani, s-a întâmplat, de asemenea, să fie în raportul inițial al poliției.

61.

Frizerul cunoștea bine hotelul. Însă, urcând pe scara curbată care ducea din holul principal al Capital Hilton la etaj, își dădu seama că asta nu însemna deloc că nu mai era cuprins de sentimentul de frică pe care-l simțea răsucindu-i-se în spate.

— Domnule, vă pot ajuta cu ceva? îl întrebă pe Laurent un angajat al hotelului cu părul roșcat și tuns foarte scurt care trecea pe acolo în momentul în care păși pe ultima treaptă.

Laurent era agitat, însă nu era tâmpit. Știa că atunci când președintele era în clădire, Serviciul Secret își deghiza agenții în angajați îmbrăcați în uniforme de hotel.

— Sunt bine, mulțumesc, spuse frizerul.

— Și știți unde mergeți? întreabă angajatul hotelului.

Nu era nicio îndoială. Serviciul Secret.

— Da, spuse frizerul. Încerca din răsputeri să-și țină firea în timp ce o luă la stânga și dădu colțul, înaintând cu mult calm spre destinația sa: sala de festivități atât de oportun numită Sala de Bal Prezidențială.

— Bună dimineața! spuse melodios o blondă mai în vârstă, cu pielea închisă la culoare de la cremele autobronzante. Bine ați venit la Conferința Lucrătorilor din Sistemul Medical. Ce pot face pentru dumneavoastră?

— Ar trebui să fiu pe listă, spuse Laurent, arătându-i spre cele câteva ecusoane nerevendicate – printre care se găsea și unul cu numele pe care începuse să-l folosească cu atâtea luni în urmă. Numele meu de familie este *Gyrich.*

— Mmm, atunci hai să vă găsim, spuse femeia, trecând rapid în revistă numele, unul câte unul, dar aruncând rapid o privire și spre fața lui.

Laurent simți cum teama îi sapă tot mai adânc în suflet. Nu-și închipuise că lucrurile vor decurge astfel. Când Orson (sigur, îl cunoștea pe președinte încă de pe vremea când Wallace era doar un copil – deci nu putea să-i spună altfel decât Orson) își făcuse, pentru prima oară, apariția cu o mulțime de ani în urmă… pe ploaia aia… Laurent încercase să facă doar ce i se păruse corect să facă. Iar când începuseră să acționeze în D.C… când el personal fusese de acord să-i ajute pe Depanatori, lucrurile nu stăteau cu mult altfel: trebuia să facă ceea ce era corect să facă… să-i fie de folos prietenului său… să-și slujească țara.

— Am găsit! Vă avem chiar aici, pe listă, domnule *Gyrich*, spuse femeia, dându-i frizerului ecusonul. Dumneavoastră sunteți cel după care au sunat… invitatul Casei Albe. Ar trebui să intrați – doar ce și-a început discursul. Oh, și dacă doriți, avem și garderobă.

— E-n regulă, spuse el, strecurându-și ecusonul în buzunarul hainei. N-o să stau prea mult.

— Pe-aici, domnule, spuse un agent îmbrăcat în costum cu cravată, îndemnându-l să treacă prin detectorul de metale care fusese dispus chiar lângă partea exterioară a ușilor principale ale sălii de bal.

Dinăuntru, se auzea vocea cunoscută, baritonală, dar ușor înăbușită a președintelui Orson Wallace, bubuind din difuzoarele sălii de bal. Din câte-și putea da seama, Orson ținea un discurs pe un ton personal, povestind despre noaptea în care Minnie avusese atacul cerebral și acel moment din ambulanță când paramedicii o întrebaseră unde merge la școală, iar Minnie, elevă în clasa a douăsprezecea, nu putuse decât să numească școala primară la care fusese.

Din multe puncte de vedere, își dădu seama Laurent, problema de la Arhive era, de fapt, aceeași. Modul în care se precipitaseră lucrurile – chiar și faptul că lăsase să se ajungă atât de departe – Orson permisese ca lucrurile să devină o chestiune mult prea personală.

— Poftă bună la micul dejun, domnule, spuse agentul Serviciului Secret în timp ce deschidea ușa sălii de bal.

Sub strălucitorul candelabru lung cât un autobuz municipal, fiecare privire era îndreptată în sus, toți cei șase sute de oameni urmărindu-l cu atenție pe bărbatul rumen în obraji care părea atât de în largul lui acolo, pe podiumul marcat cu emblema prezidențială.

Ca întotdeauna, președintele aruncă priviri rapide în public, stabilind contact vizual cu toată lumea. Și asta până în momentul în care Laurent păși în încăpere.

— … ceea ce nu este deloc diferit de miturile personale pe care ni le spunem singuri în fiecare zi, rosti președintele, ochii săi gri spălăcit întorcându-se în direcția frizerului din spatele sălii luminoase. Miturile pe care ni le creăm cu privire la noi înșine au singurul rol de a ne ajuta mintea să supraviețuiască.

În capătul celălalt al covorului roșu, auriu și albastru, frizerul îngheță pur și simplu, pentru un moment. Rămase acolo, în picioare, așteptându-l pe președinte. Iar când cei doi bărbați își încrucișară privirile într-un final, când Laurent dădu ușor din cap, iar Orson dădu la rândul lui din cap încuviințând, frizerul știu că președintele îl văzuse.

Asta era. Mesajul fusese trimis.

Întorcându-se pe călcâie, frizerul porni către ieșire. Președintele își înălță capul, afișând rapid un zâmbet luminos și ațintindu-și privirea către un alt străin din mulțime.

Pentru prima oară de când începuse toată nebunia asta, Depanatorilor le ieșise ceva ca lumea.

62.

— Deci, n-ai auzit niciodată de individul ăsta, Griffin? întreabă Tot aruncându-mi o privire fugară în timp ce Mustangul face slalom prin Rock Creek Park, către Constitution Avenue.

— De ce ar fi trebuit să aud de el?

— Și nu mai există nimeni despre care să știi că are un tatuaj cu eight-ball?

— Acum tu mă pui la încercare? întreb.

— Beecher, am șaptezeci și unu de ani.

— De fapt ai șaptezeci și doi.

Se gândește puțin la asta.

— Am șaptezeci și doi de ani. Am destulă răbdare. Pur și simplu nu-mi place să mă facă cineva să-mi pierd timpul – și acum, de vreme ce mă tratezi ca pe un dușman, mi se pare că asta faci tu, îmi explică fără urmă de amărăciune în glas.

— Știu că nu tu ești dușmanul, Tot.

— De fapt, nu știi nimic despre mine. Din câte știi tu, aceasta este doar o nouă încercare de a te îmbrobodi și a te face să cazi în plasă. Fă ce faci tu de obicei, Beecher – pune, în continuare, întrebările cele mai dure. Și iată care ar putea fi cea mai dură de până acum: fiecare cartier, fiecare ținut din țara asta are un tip ca Griffin.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că, potrivit raportului poliției, prima arestare a lui Griffin a avut loc pe când era în liceu și vindea marijuana contrafăcută unor puști de clasa a noua. Pe urmă s-a deșteptat și a început să vândă marfă adevărată. Taică-său era farmacist, așa că foarte curând a avansat, trecând la pastile. În timpul unei arestări – și nu uita, asta se întâmpla pe când se afla încă în liceu – Griffin l-a scuipat în față pe un polițist, devenind puștiul cu care până și cei mai mari bătăuși din liceu știau că nu trebuiau să se pună.

Îmi dau seama unde vrea să ajungă.

— Deci când Griffin a fost răpit…

— Nu răpit, mă corectează Tot, apropiindu-se de capătul lui Rock Creek Park. Nu au folosit niciodată termenul „răpit”. Nici „ridicat”. În raport nici măcar nu i-au spus „locul crimei”. Dar îți închipui scena: când tipul acesta, Griffin, a dispărut în cele din urmă, vecinii lui nu prea s-au călcat pe picioare să-l caute.

— Totuși, era vorba despre un puști care dispăruse.

— Ești sigur? Griffin avea douăzeci de ani, nu mai era minor. A urcat într-o mașină – de bunăvoie – cu doi tipi din banda lui. Și, pe urmă, au dispărut cu tot cu mașină mergând spre vest, spune Tot în timp ce virează la stânga pe Constitution Avenue și inerția mă face să mă lipesc de portiera din dreapta. Ce, e vreo infracțiune? Unde vezi tu infracțiune?

— OK, spun eu. Deci, unde e infracțiunea?

— Tocmai aici e șmecheria, Beecher. Nu există nicio infracțiune. Tatăl lui Griffin se duce la ziar. Îi imploră pe polițiști să-l găsească pe fiu-său. Dar polițiștilor nu li se pare că e vorba decât despre un tânăr care-și manifestă spiritul de independență. Și închid cazul, presupun eu, bucurându-se în sinea lor că Griffin și prietenii lui cu tatuajul eight-ball au devenit problema altcuiva.

— Și acum, după atâția ani, cazul revine în actualitate. Deci, pentru a doua oară – unde e infracțiunea?

Tot face din barbă un gest înspre punctul de interes maxim care se ridică în fața noastră pe partea stângă: impresionanta reședință a președintelui Orson Wallace. Casa Albă.

— Nu-mi spune că Wallace are un tatuaj cu eight-ball, zic.

— Nu. Din câte știu eu, Wallace nu a avut nimic de-a face cu toate astea la acel moment.

— Și-atunci ce te face să crezi că este implicat?

Trecem pe lângă Casa Albă și mergem mai departe în jos, pe Pennsylvania Avenue și înspre clădirea noastră. Zâmbetul lui Tot se zărește, în sfârșit, prin barbă.

— Acum îți poți da seama de adevărata valoare a unei arhive. Istoria nu este scrisă numai de învingători, este scrisă de toată lumea, este un puzzle construit din fapte provenite din surse diferite. Dar, din când în când, scoți la iveală documentul original pe care nimeni nu-l poate contrazice, cum ar fi, de exemplu, un raport întocmit de doi polițiști obișnuiți, acum douăzeci și șase de ani.

— Tot…

— El a fost cel care le-a dat informația, singurul martor ocular care a povestit poliției tot ce a văzut.

— Cine, președintele?

— Nu. Ți-am spus, Wallace nu a avut nicio legătură cu treaba asta.

Facem brusc la dreapta pe 7th Street și, în timp ce intră înspre garaj, Tot ridică bucata de hârtie și mi-o azvârle în poală. E prima oară când observ numele pe care l-a scris pe spate.

— El! El a fost acolo!

Citesc numele și-l mai citesc o dată.

— *Stewart Palmiotti*?

— Medicul personal al lui Wallace, spune Tot, frânând brusc la bariera galbenă din fața garajului, chiar în momentul în care paznicul își ridică privirea spre noi. Pe acesta-l căutăm: pe cel mai vechi prieten al președintelui.

63.

Cimitirul îi amintea de mama sa.

Nu de moartea ei.

Murise la peste optzeci de ani.

Desigur, ea ar mai fi vrut să trăiască un an sau doi – dar nu prea mult. Întotdeauna obișnuia să spună că nu voia deloc să fie o *băbăciune*, așa că atunci când îi veni timpul să se ducă pe lumea cealaltă, se duse liniștită, fără prea multe discuții.

Nu, cimitirul îi amintea doctorului Palmiotti de mama sa de pe vremea când era mai tânără... când *el* era mai tânăr... când murise bunicul său, iar mama sa urla – cu fața roșie ca focul, acoperită de lacrimi și cu muci ce-i curgeau din nas, în timp ce alți doi membri ai familiei sale se luptau să o stăpânească – grozav de furioasă din cauza faptului că firma de pompe funebre nu se îngrijise să-i bărbierească fața tatălui său înainte să-l pună în coșciug.

Palmiotti nu mai văzuse niciodată o asemenea intensitate brutală la mama sa. Și nici după aceea nu mai văzu vreodată. Era rezervată exclusiv celor care greșeau într-un fel sau altul față de familia ei.

Aceasta fusese o lecție pe care Palmiotti nu o uitase niciodată.

Cu toate acestea, în timp ce mergea zgribulit din cauza frigului dimineții de iarnă înaintând pe poteca bine pavată și destul de abruptă înspre inima cimitirului Oak Hill, își dădu seama rapid că acesta era mult mai mult decât un cimitir.

Toate orașele agonisiseră bani în vreme. Washington, DC, are asemenea averi din plin. Însă are, de asemenea, și de *puterea de odinioară.* Iar Oak Hill, care era așezat într-una dintre cele mai elegante zone din Georgetown și își întindea suprafața de aproape nouă hectare pe dealurile vălurite, înverzite și presărate cu morminte marcate prin obeliscuri până departe, în adâncimea parcului Rock Creek, era bine cunoscut, îndeosebi de cei ce se oboseau să se informeze, ca loc de odihnă pentru acea putere.

Înființat în 1849, după ce W.W. Corcoran donă pământul pe care îl cumpărase de la un strănepot al lui George Washington, Oak Hill era lăcașul tuturor, de la Willie, fiul lui Abraham Lincoln, la ministrul de Război, Edwin Stanton, și de la Dean Acheson, până la directorul ziarului *Washington Post,* Philip Graham. Ani de zile, cei din conducerea cimitirului refuzaseră să mai primească „noi membri”, însă cererea crescuse atât de mult încât, în ultima

vreme, se construiseră cripte cu două locuri suprapuse sub principalele alei ale cimitirului, pentru ca noile familii care controlau puterea în D.C. să se poată odihni alături de cele din vechime.

Bun venit la Cimitirul Oak Hill scria pe panoul de lemn prins de poarta din fier forjat proiectată de James Renwick, care mai proiectase și Smithsonian Castle și catedrala St. Patrick din New York. Însă ceea ce Palmiotti nu putea înțelege cu niciun chip era mesajul de la baza panoului:

Toți Cei Care Intră Fac Asta Pe Propriul Lor Risc

Era atât de inutil melodramatic, gândi Palmiotti. Dar, pe de altă parte, în timp ce se uită peste umăr pentru a patra oară, asta nu însemna că era mai puțin deconcertant. Folosirea Arhivelor, a unui SCIF sau chiar a unei frizerii mai era cum mai era. Dar să alegi un loc ca acesta – un loc atât de public și de neprotejat…

Aici greșeau ei. El unul îi spuse președintelui. Însă, chiar în momentul de față, la fel ca în noaptea aceea ploioasă cu Eightball, pe vremea când erau copii, Palmiotti mai știa că uneori, în anumite situații, nu ai de ales. Trebuie să rezolvi problemele de unul singur.

Aruncând o privire rapidă în jos la iPhone-ul său, Palmiotti urmă instrucțiunile care îl conduseră dincolo de o piatră de mormânt sculptată în forma unui prunc dormind învelit cu o pătură. Se chinui să nu alunece pe gheață, târșâindu-și picioarele de-a lungul unei poteci din beton către un deal nu prea înalt care în cele din urmă scoase la iveală…

— Hoo…, șopti Palmiotti în momentul în care îl văzu.

Chiar în față, câmpul era presărat în toate direcțiile cu pietre de mormânt acoperite de zăpadă, impunătoare cripte de familie, iar undeva, în depărtare, se vedea un monument comemorativ circular, în stil gotic, al unei familii anume, înconjurat de coloane groase din marmură. Spre deosebire de cimitirele normale, aici nu exista nicio dispunere geometrică. Era ca un parc, mormintele fiind răspândite – cumva, cu eleganță – pretutindeni.

Lăsând poteca din beton în urmă, Palmiotti văzu urme estompate de picioare în zăpadă și știu că tot ce trebuia să facă era să le urmeze spre destinația sa: obeliscul înalt de doi metri și jumătate aflat chiar lângă un măr.

Când se mai apropie, văzu două nume la baza obeliscului: Lt. Walter Gibson Peter, în vârstă de douăzeci de ani, și Col. William Orton Williams, în vârstă de douăzeci și trei de ani. În conformitate cu broșura-ghid dedicată vizitatorilor cimitirului, acești doi veri fuseseră rude cu Martha Washington. Însă, citind în continuare, Palmiotti văzu că motivul pentru care fuseseră

înmormântați împreună – amândoi în Lotul 578 – era că amândoi fuseseră spânzurați în timpul Războiului Civil sub acuzația de spionaj.

Împăturind broșura, Palmiotti o băgă în buzunarul hainei și încercă să se gândească la altceva.

În spatele lui se auzi un scârțâit. Ca și cum cineva ar fi mers, iar zăpada i-ar fi scârțâit sub picioare.

Palmiotti se întoarse complet, aproape alunecând pe gheața de sub picioare. Câmpul era gol-goluț.

Se simți tentat să plece… să renunțe și să iasă din cimitir. Însă în momentul în care se întoarse din nou cu fața spre mormânt, văzu deja ceea ce căuta. Lăsându-se în jos și sprijinindu-se pe un genunchi, dădu la o parte zăpada care se adunase la baza obeliscului. Câteva frunze ude se dezlipiră. Și odată cu ele și câteva grămăjoare de mizerie. După care auzi un zgomot sec *kkkkk* – și iat-o, piatra bej pal cam de mărimea palmei sale.

Piatra era rotundă și netedă. Și moale. Și scobită în interior.

Perfectă pentru a ascunde ceva.

Exact așa cum ar fi folosit un spion, se gândi el în timp ce recitea inscripțiile dedicate Lt. Walter Gibson Peter și Col. William Orton Williams.

În momentul în care o rafală de vânt veni parcă în galop peste deal, Palmiotti băgă mâna în buzunarul de la haină și scoase biletul împăturit pe care scria: *Mi-e Dor de Tine.*

Simplu. Ușor. Și dacă cumva îl găsea cineva, nici nu l-ar fi luat în seamă. În afară de cazul în care știa să citească printre rânduri.

Și până acum, chiar dacă Beecher descoperise faza cu cerneala specială, încă nu aflase și cum să citească adevăratul mesaj din interior.

Lovind piatra ușor cu degetul mare, Palmiotti o desfăcu, strecură biletul înăuntru și o îngropă la loc în zăpadă.

Îi luă mai puțin de zece minute. Chiar dacă se uita cineva, el arăta exact ca orice persoană îndoliată la un mormânt.

Însă în timp ce Palmiotti se întorcea pe poteca din beton, iar zăpada îi intra în ciorapi, își dădu seama – din simplul fapt că se afla aici afară și din faptul că altcineva descoperise ceea ce făcuseră ei în urmă cu atâția ani – că sfârșitul era aproape.

Această nebunie avea să se termine în curând. Trebuia să se termine.

Ca să ajungi atât de departe, ca să răzbați atât de sus, trebuia să fii capabil de multe lucruri mărețe. Iar în noaptea aceea, cu atâția ani în urmă – ca să protejeze viitorul lor, ca să-și protejeze visele, ale lui și ale lui Wallace – Palmiotti aflase cu exactitate de ce era capabil.

Nu fusese ușor pentru el. Și nu-i era ușor nici acum. Însă, după cum învățase de la propriul său tată, destinele mărețe pretind sacrificii mărețe.

Problema era că, fiind crescut în Ohio, Palmiotti nu se gândise niciodată că va avea o viață *măreață.* Se gândise că va avea o viață *bună.* Nu una măreață. Și asta până în acea zi din clasa a cincea, când îl cunoscuse pe Orson Wallace. Iar dacă Wallace era dovada a ceva, era a faptului că, pentru Palmiotti, viața cea măreață era, în cele din urmă, posibilă.

Cu toate acestea, dacă se uita la tot ce sacrificase de-a lungul anilor – timpul său, căsnicia, defuncta sa carieră medicală – dacă era să se uite la viața lui și să-și dea seama că toate acele sacrificii erau pe cale să devină inutile…

Nu. Palmiotti era capabil de mult mai mult decât s-ar fi așteptat cineva. Și acesta fusese motivul pentru care președintele îl ținuse atât de aproape de el.

Indiferent cum anume, acesta avea să fie sfârșitul.

Și Beecher nu putea să facă absolut nimic ca să oprească asta.

64.

Aștept cu Tot lângă postul de pază, blocați de bariera metalică de culoare galbenă care iese din beton. Amândoi ne căutăm legitimațiile.

— Ce dimineață frumoasă, spune paznicul zâmbindu-ne cu dinți albi strălucitori și făcându-ne semn să trecem fără măcar a se apropia de mașină.

Bariera metalică scrâșnește și se coboară cu zgomotul ei obișnuit mușcând din asfalt. Amândoi îi răspundem la salut ușor derutați.

Nu ni se cer legitimațiile, nu se controlează mașina de explozibili. Ieri eram inamici ai statului; astăzi suntem cei mai buni prieteni.

Paznicul chiar ne face cu ochiul în timp ce trecem de el și ne îndreptăm spre garaj. Ne face cu ochiul.

— Ceva nu e în regulă, insistă Tot.

Sigur că nu e în regulă. Dar în timp ce-mi derulez în cap vorbele lui Dallas din seara trecută, mintea mă poartă înapoi cu câțiva ani, când Arhivele făcuseră publice toate dosarele de personal ale OSS[40], instituția precursoare a CIA. Istoricii estimaseră că existaseră în jur de șase mii de oameni care spionaseră pentru agenție în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial. Când dosarele fuseseră desigilate, se dovedise că, în realitate, erau douăzeci și patru de mii de spioni necunoscuți anterior, printre care și Julia Child, Arthur Goldberg, membru al Curții Supreme de Justiție și un prinzător[41] pentru Chicago White Sox.

OSS funcționase timp de trei ani. Din câte spunea Dallas, Culper Ring există de mai bine de două sute.

Tot trage mașina pe locul său de parcare, iar eu mă uit peste umăr spre rampa garajului de unde Dinți Albi ne urmărește în continuare cu privirea. Și zâmbește.

Dallas nu a spus niciodată asta… nici nu a făcut măcar vreo aluzie… dar numai un nebun nu s-ar gândi că e foarte probabil ca acest Culper Ring să ajungă mult mai departe decât am crezut eu înainte.

— Ia uite cine a venit în vizită, șoptește Tot, chinuindu-se să iasă din Mustang.

Împing ușa cu cotul și mă dau și eu jos și văd în sfârșit la cine se uită: mai încolo, lângă ușa din metal care duce înăuntru, se află doi bărbați în

---

[40] Office of Strategic Services – agenție de informații a Statelor Unite, înființată în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial (n. tr.).

[41] Catcher, în original, în lb. engleză (n. tr.).

uniformă neagră, cu veste antiglonț, amândoi cu puști în mâini. Serviciul Secret.

Judecând după expresia de pe fața lui Tot, habar nu are de ce se află aici.

— Crezi că se întoarce Wallace? șoptește el.

— Sigur că se întoarce.

Îmi aruncă o privire.

— De unde știi?

Trag aer în piept repetând încă o dată ce am repetat toată dimineața. Una e să încerc să nu risc – cel puțin acum, cât timp încă adun informații – vorbind cuiva despre Dallas și Culper Ring. Dar să ascund că voi fi cu președintele… să ascund ceea ce știu că Tot oricum va afla…

— Eu sunt cel care-i va sluji astăzi drept asistent personal, spun în timp ce trântesc ușa de la mașină și o iau spre agenții Serviciului Secret.

Șchiopătând în spatele meu, Tot e prea deștept ca să facă o scenă. Dar, în timp ce ne fluturăm legitimațiile prin fața agenților și dăm scurt din cap, îmi dau seama că s-a enervat.

Nu rostește nicio vorbă până ce ajungem în lift.

— Când ai aflat asta? șuieră Tot înspre mine chiar când ușile se închid cu zgomot și liftul o ia în sus spre birourile noastre.

— Aseară. Mi-au trimis un e-mail aseară.

Mă privește atent cu ochiul cel bun. Știu ce-i trece prin cap acum.

— Am încercat toată dimineața să-ți spun, adaug în timp ce liftul se zgâlțâie scurt și se oprește la destinația noastră. Dar, când ai început să vorbești despre acest doctor Palmiotti… Cine știe, poate că e un lucru bun că voi fi singur cu președintele. Poate că-mi va face o ofertă sau ceva de genul ăsta.

— Să-ți facă o ofertă? Cine ți-a băgat în cap o asemenea idee stupidă?

— Eu… pur și simplu acum mi-a venit în minte, spun, gândindu-mă în continuare la ce-mi spusese Dallas noaptea trecută. Indiferent ce s-a petrecut până acum în acel SCIF, s-a petrecut între președinte și unul dintre angajații noștri – sau, cel puțin, cineva care să aibă acces la acea cameră.

Tot clatină din cap și coboară la etajul patru. Sunt chiar în spatele lui, dar când Tot deschide cu putere ușa biroului nostru, iar eu îl urmez înăuntru, simt o mișcare undeva în dreapta mea.

Ca un drac din cutie, un cap apare brusc undeva, la capătul șirului de cubicule, apoi o ia pe culoarul principal. După părul de Mona Lisa, o recunosc imediat pe Rina, dar ceea ce mă ia complet pe nepregătite e că… ieșea din biroul meu.

— Ce faci!? strig înspre ea înainte chiar de a-mi da seama că am început să urlu.

Rina se răsucește pe tocuri, în continuare în mijlocul culoarului.

— Poftim? *Eu*?

— Ai auzit ce te-am întrebat…! spun dând deja colțul ca o furtună.

Ca niște popândăi, trei capete – toate ale unor colegi de birou – apar peste pereții cubiculelor. Unul dintre ei este Dallas. Toată lumea vrea să vadă ce a provocat agitația.

În continuare aparent șocată, Rina rămâne neclintită unde era.

Cubiculul meu este exact lângă cel al Rinei. Cu toate acestea, în timp ce alerg pe culoarul principal, îmi dau seama că Rina stă în fața cubiculului *ei,* nu al meu.

— Ce… ce-am făcut? întreabă Rina. Ce s-a întâmplat?

Fac un pas înapoi, confuz. Mă mai uit o dată ca să mă asigur că nu m-am înșelat. Sunt sigur că era real ceea ce am văzut.

— Beecher, te simți bine? întreabă ea.

Arunc o privire peste umăr. Cu siguranță, și Tot văzuse ce se întâmplase.

Dar când mă întorc, îl văd pe Tot mai departe, la biroul lui, refuzând să se uite înspre mine. Am înțeles. E, în continuare, supărat că nu i-am spus despre președinte. Asta e pedeapsa mea: să mă lase să mă descurc de unul singur.

Foarte bine. Știu ce am văzut.

Din cubiculul lui, Dallas se uită și el fix la mine.

A văzut și el asta. Când Rina s-a strecurat pe coridor… s-a mișcat… cu siguranță s-a mișcat puțin.

Relaxează-te, spune Dallas dând din cap foarte ușor*. Nu în public.*

Îmi sună mobilul. Răspund imediat.

— Mama e bine? o întreb pe soră-mea Sharon.

— E bine. Se duce la Jumbo să ia prânzul, spune soră-mea.

Sesizând încordarea din vocea mea, adaugă:

— Ce se întâmplă acolo?

— Niște probleme la birou. Te sun mai târziu, răspund și închid înainte ca ea să mă mai poată întreba ceva.

— Beecher, sigur te simți bine? întreabă Rina.

— E bine, îi spune Dallas alăturându-ni-se pe culoarul principal. Probabil că are o dimineață mai proastă.

— Îmi închipui, spune Rina împreunându-și palmele și bătând darabana cu degetele, mai mult decât bucuroasă că a scăpat de orice confruntare. Vreau să spun: nu în fiecare zi apuci să fii asistentul președintelui, nu, Beecher?

Mă uit înapoi la Tot. Capul lui nu poate fi zărit peste zidul cubiculelor, ceea ce înseamnă că nici măcar nu stă în picioare, să mă urmărească.

Partea tristă este că nu sunt sigur dacă asta e bine sau rău.

— Ascultă, dacă ai nevoie de ceva când ești acolo, îmi spune Rina amabilă, te ajut cu multă plăcere. Dacă vrei, pot rămâne afară, la ușă, în caz că președintele ar putea solicita alte documente.

— Mulțumesc, Rina, dar mă descurc, spun în timp ce intru în cubicului meu și mă las pe scaun.

Pe birou, ochii îmi cad imediat pe tastatură care e ușor strâmbă, într-o rână.

Mi se taie răsuflarea. Tastatura mea nu e niciodată strâmbă. Pe birou țin două grămezi de hârtii aranjate foarte ordonat. Acum ambele arată aiurea. Ca și cum ar fi umblat cineva prin ele.

Înainte să pot reacționa, telefonul îmi vibrează în buzunar. Mă gândesc că e soră-mea, dar când îl deschid, văd că pe ecran scrie: *SSSU.*

Serviciul Secret al Statelor Unite.

— Beecher la telefon, spun apăsând pe tasta de răspuns.

— Homerun[42] e gata de plecare, spune un agent cu un pronunțat accent de Boston. Tu ești gata?

— Într-un minut sunt acolo, îi spun.

— Trebuie să fii acolo *acum,* se răstește el la mine.

Îmi închide brusc și-mi dau seama că dezordinea de pe biroul meu va trebui să mai aștepte. Mă reped urgent spre scări. În momentul acesta am chestiuni mai importante de rezolvat.

[42] Termen împrumutat din baseball, unde se referă la una dintre cele mai bune lovituri marcatoare (n. tr.).

65.

În primele zile ale mandatului său la Casa Albă, aceasta fusese partea favorită a lui Orson Wallace.

— A fost o adevărată onoare, domnule președinte, spuse un bărbat în vârstă cu un barbișon grizonant.

— Mi-a părut atât de bine să vă cunosc, domnule președinte, adaugă o femeie purtând cercei cu diamante.

— Vă mulțumesc atât de mult, domnule președinte, spuse o femeie înaltă, cu ochi negri, în timp ce se întindea să dea mâna cu el.

Discursul se terminase, aplauzele încă mai continuau, iar în timp ce președintele Wallace mergea după asistentul său spre ușile batante ale bucătăriei hotelului, trăia un moment intens de bucurie, încercând să atingă fiecare mână întinsă din mulțimea care împingea cu putere cordonul de protecție.

Nu numai adulația era cea care îl făcea să meargă mai departe. Ceea ce Wallace aprecia, de fapt, era pur și simplu… aprecierea. Simpla manifestare a oamenilor care spuneau *mulțumesc.* Dar pe-atunci, cu economia la pământ, acest gen de mulțime părea să apară din ce în ce mai rar.

— Mulțumesc atât de mult, domnule președinte.

— … a fost de-o reală inspirație, domnule.

— … ne-a revigorat pe toți, domnule președinte.

— Sper că ați savurat micul dejun, domnule președinte, strigă bucătarul-șef în timp ce Wallace își urma drumul înapoi prin bucătărie.

— A fost pur și simplu fantastic. Am avea nevoie de dumneata să gătești la Casa Albă, îi răspunse Wallace, folosind același compliment pe care îl păstra pentru fiecare bucătar-șef din bucătăriile tuturor hotelurilor.

— … vreau doar să vă mulțumesc foarte mult, se băgă în seamă Ross Marele boss, deschizând șirul final de strângeri de mână – cele prin care VIP-urile își luau „la revedere” – așteptându-l pe Wallace la capătul îndepărtat al intrării de serviciu pentru a-l însoți până la portiera limuzinei blindate aflate în așteptare.

— Hei…! strigă o voce de femeie.

Brațul lui Wallace era deja întins într-o strângere de mână în momentul în care se uită la ultima persoană din șir: o femeie masivă într-o rochie bleumarin princiar.

— Te iubesc, îi spuse sora lui, Minnie, aplecându-se și sărutându-l pe obraz.

— Spui asta doar pentru că sunt președintele țării, o tachină Wallace.

Minnie îi trase rapid una la fluierul piciorului cu bastonul ei roz în formă de pasăre flamingo.

Președintele încă râdea în timp ce agentul Serviciului Secret apăsă pe butonul ascuns sub mânerul portierei, deschizând ușa pentru ca Wallace să poată intra în mașină. Iar în acel moment, în timp ce se apleca să intre, iar fratele și sora râdeau la fel, Wallace aproape că uită încotro se ducea mai departe.

Aproape.

— Homerun e în mișcare, șopti unul dintre agenți în microfonul de la încheietura mâinii, utilizând numele de cod al președintelui folosit oficial de cei din Serviciul Secret. Ajungem la Arhive în aproximativ patru minute.

66.

În timp ce dau colțul cu viteză maximă, pantofii îmi alunecă de-a lungul pătratelor mozaicului verde de la etajul al doisprezecelea. Dacă am calculat corect, încă mai am câteva minute la dispoziție până la întâlnirea cu președintele. Chiar am nevoie de ele. Îndeosebi dacă vreau să fiu pregătit.

— Am nevoie de-o legitimație, mă anunță o voce calmă exact când dau colțul. Vocea bărbatului apasă fiecare silabă în parte încât sună *Le-gi-ti-ma-ție.*

Cunosc vocea aceea.

În timp ce sunt pe punctul să mă izbesc de bărbatul cu vestă neagră antiglonț, nu mi-e gândul la el sau la pușcociul lui negru. Nici măcar nu văd SCIF-ul dispus la capătul holului. Tot ceea ce văd sunt fantome. Fantoma mea. Și a Clementinei. Și a lui Orlando. În urmă cu patruzeci și opt de ore, eram cu toții în același hol bleu-deschis, placat cu același brâu de marmură, studiind aceeași încăpere cu o ușă metalică de o culoare bleu-deschis identică. Mi-aș dori să fie doar *déjà-vu.* Un *déjà-vu* este ușor de ignorat. Însă asta… asta este ca și cum aș călca pe mormântul lui Orlando.

Mă cuprinde o senzație rece de teamă care-mi strivește mărul lui Adam și abia dacă-mi mai amintesc cum să respir. Asta îmi amintește că singurul motiv de a-i căuta pe acei Depanatori – și de a descoperi ce au pus în dicționarul acela – este să dovedesc că ei sunt cei care mi-au omorât prietenul.

— Am spus, *legitimația*, insistă agentul.

— Î-Îhî… desigur… scuze, spun arătându-mi legitimația.

— Mâinile sus, se răstește el, scoțând la iveală o baghetă negru cu galben care arată precum o lanternă aplatizată.

Un detector de metale.

Bineînțeles. Mi-a văzut numele. Știe că îi acord asistență președintelui. Nu există nicio șansă să fiu lăsat să mă apropii în vreun fel de el fără să se asigure că sunt „curat”.

În timp ce trece bagheta pe la subțiori, clipesc o dată și îi văd gropița din bărbia lui Orlando și zâmbetul mare cu toți dinții la vedere, strângându-și în mână paharul de cafea din plastic și băgându-ne pe mine și pe Clementine înăuntru. Clipesc din nou și nu mai văd nimic altceva decât holul gol bleu-deschis.

— Nu mai fi atât de agitat, îmi spune agentul Serviciului Secret, prinzându-mi de reverul hainei un fel de nasture metalic, ca un permis temporar de liberă-trecere și împingându-mă ușor spre SCIF. Președintele nu mușcă. Asta dacă nu-i supărat.

Nici măcar nu pot să mimez râsul. Măresc pasul de-a lungul holului și mă opresc la interfonul suspendat de perete.

În momentul în care apăs butonul argintiu al sistemului intercom, o luminiță roșie licărește și se aprinde.

— Sunt Beecher, spun eu în intercom. Deschid SCIF 12E1.

Sunt exact aceleași cuvinte pe care i le spusese Orlando lui Khazei, în urmă cu două zile.

Aștept să-l aud pe Khazei mârâind ceva pe post de răspuns. După modul în care m-a tot urmărit în ultimul timp, n-am nicio șansă să-l văd pe președinte fără să se implice și el. Însă spre surpriza mea…

— Totul e aranjat, îmi răspunde o voce de femeie. Moise este la patru minute distanță, spune ea, utilizând numele de cod folosit de noi pentru președinte. Distracție plăcută.

Sistemul intercom amuțește, iar eu o pornesc ca săgeata spre intrarea în SCIF. Pe măsură ce învârt încuietoarea cu cifru ca să introduc combinația respectivă, un gust înțepător de fiere îmi arde gâtul.

Intru în interiorul camerei securizate și surprind cu privirea o umbră care se mișcă în stânga mea. Nu sunt singura persoană de-aici, dinăuntru.

— Oh, haide acum, spune Khazei în timp ce trântește ușa metalică și ne închide pe amândoi înăuntru. Chiar credeai că o să ratez așa ceva?

67.

— N-ar trebui să fii aici, îl avertizez pe Khazei.

— Dă-mi voie să-ți spun că ăsta-i numai unul dintre multele aspecte asupra cărora te înșeli, mă contrazice el.

Ca întotdeauna, încearcă să mă încolțească. Însă a fost suficientă simpla vedere a lui Khazei aici – simpla vedere a unghiilor lui lucioase și a rânjetului obraznic și infatuat – ca eu însumi să fiu surprins de rapiditatea cu care frica mi s-a prefăcut într-o mare furie.

— Îți bagi nasul în munca mea. Și în cea a președintelui, mă răstesc la el.

— Oho, așadar, acum tu și președintele sunteți *o echipă*?

— N-am spus niciodată asta. Ce am spus este că-ți bagi nasul unde nu-ți fierbe oala.

— Beecher, fă-mi o favoare și ia loc, spune el, arătând spre singura masă din centrul camerei și spre căruciorul cu rotile burdușit cu documente dedicate cercetării, dispus lângă ea.

Rămân acolo unde sunt. Nu pare să-i pese.

— Beecher, m-am gândit serios și mult timp la asta. Știu că pot să continui să te țin sub presiune. Pot să continui să fac pe nebunul, să suflu și iarăși să suflu pân-o să-ți dărâm căsuța. Sau pot să încerc să fiu cinstit cu tine, spune el, vocea sa înmuindu-se și devenind aproape o șoaptă. Înainte să încep să lucrez aici știi ce slujbă aveam? întreabă Khazei sprijinindu-și o mână pe căruciorul cu rotile. Eram polițist în Virginia. Salariul era bun. Programul de lucru era prost, iar pensia nu putea nici măcar să ajungă la cea pe care o voi primi aici. Acesta este motivul pentru care am făcut schimbul. Dar ca polițist am învățat un lucru: câteodată oamenii buni nu știu cum să fie buni cu ei înșiși. Înțelegi ce spun?

— Înțeleg c-ai citit prea multe cărți de dezvoltare personală.

— Nu, înseamnă că n-ai nici cea mai vagă idee câte arme sunt îndreptate spre capul tău. Așa că dă-mi voie să-ți fac o favoare și să-ți spun ceea ce știu. Știu cine este prietena ta Clementine. Știu cine este tatăl ei – ceea ce explică de ce ai încercat s-o ascunzi. Desigur, nu știu de ce a murit Orlando – încă – dar știu, în schimb, că președintele Orson Wallace era programat să vină în această încăpere acum două zile. Știu că agenții din Serviciul Secret au făcut tot ce le-a stat în putere să-i îndepărteze de-aici pe cei de la CSI veniți să investigheze cazul. Și mai știu că, în ciuda faptului că mai există alte două duzini de SCIF-uri aici, în această clădire, pe care președintele ar fi putut să

le aleagă, dintr-un motiv inexplicabil, el a cerut această încăpere, *cu tine*, ceea ce îl plasează, din nou, în exact același loc în care, acum mai puțin de patruzeci și opt de ore, se pare că a fost văzut Orlando înainte să fie găsit pe covor, cu ochii deschiși de-a pururi. Acum știu că ești unul dintre cei deștepți, Beecher. Indiferent de înțelegerea pe care vrei s-o închei cu președintele…

— Nu vreau să negociez nicio înțelegere! mă încăpățânez eu.

— Atunci ai probleme chiar și mai mari decât am crezut. Uită-te în sus și-n jos la stâlpul totemic de care ești prins. Ești în poziția cea mai de jos. Și când se ajunge la scandaluri prezidențiale, când stâlpul se înclină, în cele din urmă, și toată lumea începe să strige „Cade!”, știi cum i se spune celui aflat în poziția cea mai de jos? *Țap ispășitor,* spune el nedezlipindu-și ochii de ai mei.

— *Moise e în fața clădirii,* hârâie aparatul de emisie-recepție al lui Khazei.

— Beecher, știu că ai nevoie de un colac de salvare. Iar eu sunt dispus să-ți arunc unul. Tot ce trebuie să faci este să te agăți de el.

— *Moise este în lift*, anunță walkie-talkie-ul. *Un minut până la sosire*…

În ușa metalică se aude un ciocănit sec. Serviciul Secret vrea ca SCIF-ul să fie deschis și pregătit. Chiar și Khazei știe că nu se poate opune unei astfel de cereri.

— Te rog, Beecher, spune el întinzându-se și răsucind încuietoarea metalică a ușii.

Urechile îmi pocnesc de la schimbarea de presiune când ușa se deschide brusc în interior și se pierde etanșeitatea încăperii.

— Te implor să te agăți de el!

E ultimul lucru pe care-l aud din partea lui Khazei. Fără a privi înapoi, iese în hol unde trei agenți ai Serviciului Secret la costum și cravată îi fac semn să se dea la o parte.

Un agent cu părul blond și nas minuscul mi se alătură în SCIF așezându-se în colțul din spate, stânga.

— Treizeci de secunde, îmi șoptește cu amabilitate. Oh, și e în toane foarte bune.

Dau din cap, căci, normal, vestea mă bucură.

În câteva secunde, totul amuțește.

Liniștea dinaintea furtunii.

De afară se aude zgomot înăbușit de pași făcuți de o pereche de pantofi fini, lustruiți, care se deplasează de-a lungul holului.

Când Orson Wallace trece de colțul holului și intră înăuntru, în mod instinctiv fac un pas înapoi. Nu l-am mai văzut niciodată atât de aproape. Dar îi știu fața. Toată lumea știe fața aceasta. Și obrajii aceia îmbujorați. Știu

ochii aceia gri, liniștitori. Am impresia că imaginea de pe prima pagină a ziarelor vine drept spre mine.

— Domnule, el este Beecher White. Va fi asistentul dumneavoastră personal astăzi, anunță agentul blond, iar eu îmi dau seama că pe Wallace nu-l însoțește nimeni.

Se aude un alt pocnet metalic și ușa de fier grea de două tone se trântește, încuietorile metalice se fixează fiecare la locul ei, zăvorându-mă în această cutie fără ferestre, etanșă, de unde nu răzbate niciun sunet de-afară, împreună cu președintele Statelor Unite.

— Mă bucur să te cunosc, Beecher, spune Wallace, îndreptându-se imediat spre birou, spre căruciorul cu documente – și spre unicul scaun de lemn – din centrul încăperii. Îți mulțumesc pentru ajutorul pe care ni-l dai astăzi.

68.

— Asta-i cea mai proastă idee pe care am auzit-o vreodată, i-o trânti frizerul. De ce l-ai trimite în felul ăsta acolo!? La celălalt capăt al firului, doctorul Palmiotti nu răspunse.

— Ți-am pus o întrebare, adaugă frizerul.

— Iar eu te-am auzit. Acum ascultă-mă bine: ai grijă ce ton folosești, îl avertiză Palmiotti prin receptor.

— Nu exista niciun motiv să-l expui la un asemenea risc!

— Ai grijă ce ton folosești, îl avertiză din nou Palmiotti.

Luând o gură de aer, frizerul se uită în sus la zidurile de cărămidă ale gangului îngust din spatele frizeriei, pe care-l folosea în cele câteva minute de pauză. Un vânt neprietenos îi aruncă în față duhoarea de putreziciune provenită de la tomberoanele de gunoi din vecinătate.

— Nu spun decât că el nu trebuia să se ducă acolo, spuse frizerul, mult mai calm.

Știa că deja exagerase și că depășise limitele dând acest telefon. Însă el nu uita niciodată regulile – și cu atât mai puțin după ce credeau ei că se întâmplase. Nici măcar o dată el nu vorbea despre președinte folosindu-i numele.

— Îți apreciez îngrijorarea, îi răspunse pe un ton răstit Palmiotti, nereușind prea bine să-și ascundă sarcasmul. Dar noi știm ce facem.

— Nu cred că știți. Băgându-l în asta astfel…

— Știm ce facem, OK? Nu este expus la niciun risc. Nu e în niciun fel de pericol. Și chiar în acest moment este în cea mai bună poziție posibilă de a afla cu exactitate cine trage ițele la celălalt capăt al firului. Așa că-ți mulțumesc pentru îngrijorarea manifestată, dar ar fi bine să te întorci să faci ceea ce faci *tu* cel mai bine, iar noi o să ne întoarcem să facem ceea ce facem *noi* cel mai bine.

Înainte ca frizerul să poată spune vreun cuvânt, se auzi un clic.

Doctorul Palmiotti închisese.

De mic era un mare mizerabil, gândi Laurent îndreptându-se spre ușa din spate a frizeriei, nerăbdător să-și concentreze din nou atenția asupra tunsorii următorului său client.

69.

Aștept.

Și privesc.

Și stau acolo legănându-mă pe călcâie în timp ce mâinile mi se agită în buzunarele halatului albastru, prefăcându-mă că nu aștept nimic.

Președintele e aici de abia două minute. Stă la masa lungă, măsurând din ochi diversele cutii și documente așezate în grămezi frumos ordonate în cărucior.

— Aveți nevoie de ajutor, domnule? întreb.

Clatină din cap aproape imperceptibil și se întinde spre un dosar aflat pe al doilea raft al căruciorului: un document cu o singură filă pusă într-o mapă Mylar din plastic transparent. Am văzut lista cu ce ceruse. E o scrisoare autografă a lui Abraham Lincoln – pe vremea când era doar un cetățean obișnuit – în care cerea guvernului să construiască drumuri mai bune. Mai este încă una în cărucior din partea lui Andrew Jackson, o petiție în care solicita bani cu multă vreme înainte de a fi ales. Din câte auzisem eu, lui Wallace îi place la culme genul acesta de documente: toate fiind scrise de cei mai mari dintre conducătorii noștri cu mult înainte de a fi mari conducători – care dovedesc, fără tăgadă, că există viață și *înainte,* și *după* Casa Albă..

Dar astăzi, în timp ce Wallace studiază concentrat scrisul lăbărțat, ascuțit al lui Lincoln, nu mă pot împiedica să gândesc că acum caută ceva mult mai important decât niște simple sfaturi de viață din partea predecesorilor lui.

Dacă e să dau crezare lui Dallas și oamenilor lui din Culper Ring – iar aici cuvântul-cheie este „*dacă*” – părerea lor este că Wallace se află aici pentru a vorbi. Cu mine.

Arunc o privire spre agentul blond al Serviciului Secret care se află în continuare în picioare în colțul opus al camerei. Se uită și el la mine, direct în ochi, fără să-și ferească privirea. La masă, președintele se apleacă înainte pe scaunul lui, cu ambele coate pe masă chiar deasupra documentului. Mă uit la el, atent la fiecare mișcare, ca un polițai care studiază în mall un grup de puști gălăgioși cu skateboard-uri.

SCIF-ul nu e foarte mare. Cu noi trei aici, temperatura din cameră crește suficient de mult ca s-o simt.

Dar nu creșterea temperaturii din cameră îmi face palmele să transpire abundent și sudoarea să-mi cuprindă și restul trupului.

La masă, Orson Wallace e la fel de calm ca întotdeauna – ridicol de calm – ca și cum ar citi ziarul de duminică.

Timp de zece minute stau acolo, halatul meu de laborator făcându-mă să mă simt ca un cartof în folie de aluminiu. Singura mișcare pe care mi-o permit este să-mi ling mustața de transpirație sărată care mi se tot formează pe buza de sus.

La doi metri jumătate mai încolo, președintele mă ignoră complet.

După douăzeci de minute, începe să mă doară spatele din cauza lipsei de mișcare, iar mustața de sudoare nici măcar nu mi se mai pare sărată.

În continuare, președintele mă ignoră.

Când se împlinește o jumătate de oră, scoate un creion – de obicei doar arhivarii și cercetătorii folosesc creioane – din buzunarul de la jachetă și pe urmă se aruncă asupra altui set de scrisori prezidențiale.

Dar altfel, în continuare, mă ignoră. Și mă ignoră.

Până când…

În partea cealaltă a camerei, în diagonală, agentul cel blond își duce degetul arătător la ureche. I se comunică ceva în cască.

Fără niciun cuvânt, agentul o ia spre ușă și răsucește încuietoarea metalică. Președintele este obișnuit cu mișcarea oamenilor în jurul lui. Nu-și ridică privirea nici chiar în momentul în care ne pocnesc urechile.

Scoțându-și capul pe ușă, agentul cel blond ascultă ce-i șoptește agentul de afară. Cu siguranță se petrece ceva. Și, judecând după modul în care agentul se tot uită înapoi la mine, apoi la șeful lui, pot spune cu siguranță că – indiferent că există autorizare sau nu, indiferent că încăperea e absolut sigură sau nu – în niciun caz nu sunt dispuși să mă lase singur cu președintele.

— Am nevoie de două minute, îmi spune agentul.

Pășește în exterior.

Înainte să pot reacționa, se aude un zgomot ascuțit de absorbție când se închide ușa și camera devine din nou etanșă.

Arunc o privire spre președintele cu obrajii rozalii, în continuare cufundat în lectură. Dar, exact ca mai devreme, nu văd decât fantomele ce plutesc în spatele lui: Orlando și Clementine… cafeaua vărsată… apoi scaunul răsturnat pe podea. Dacă nu ar fi fost camera asta… și ce am găsit… și ceea ce Orlando a fost suficient de rapid ca să…

Aproape am uitat. Ce a înșfăcat Orlando.

Privesc în sus la colțul tavanului. Camera video este exact unde a fost mereu. Urmărindu-ne.

Mustața de sudoare mi se adună în gropița de deasupra buzei.

De aceea președintele nu a rostit niciun cuvânt. De asta nu s-a mișcat, ci a rămas aplecat în continuare asupra vechilor documente.

Și acesta este motivul pentru care și-a creat Wallace, în primul rând, grupul de Depanatori, după cum spunea Dallas.

Știe că este urmărit. Întotdeauna este urmărit.

Dacă are intenția să trimită un mesaj, trebuie să fie unul subtil.

Foarte bine.

Sunt arhivar. Știu să aștept.

Lipindu-mă de colțul meu și focalizându-mi microscopul mintal, îl studiez cu atenție cum stă acolo – felul în care se bazează mai mult pe brațul drept, sprijinindu-se pe el când se apleacă peste birou.

Observ că nu atinge deloc documentele, că le tratează așa cum se cuvine având în vedere valoarea lor.

Observ și modul în care-și ține ambele picioare cu tălpile lipite de podea. Dar dincolo de asta…

În continuare, mă ignoră.

Mai aștept.

Mă ignoră.

Nu ridică privirea. Nu se uită deloc la mine.

Nu pune nicio întrebare – doar alte cinci minute de…

Ignorare totală.

Ușa camerei se deschide în dreapta mea când agentul blond de la Serviciul Secret ni se alătură din nou. Dar nu-și reia locul din colțul din spate.

— Domnule, ar trebui să plecăm, spune el, de lângă ușa pe care o ține deschisă cu mâna.

Președintele dă din cap, lovindu-se ușor cu guma creionului în bărbie. Încercând să termine în cele câteva secunde rămase ce mai are de citit, se ridică rapid de pe scaun răsucindu-se, părând că trupul îi părăsește camera în timp ce citește în continuare.

— Atunci, o zi bună, rostește către mine agentul cel blond.

În timp ce președintele vine spre ușă – și spre mine – e singura dată când privirea lui gri, profundă, se ațintește asupra mea.

— Îți mulțumesc pentru ajutor, îmi spune amabil conducătorul lumii libere, iar eu ridic gâtul ca să-i pot cuprinde toți cei 185 de centimetri. Mi se pare absolut uimitor ce aveți aici.

Apoi iese.

Pfui.

Nu-mi întinde mâna, nu mă bate pe umăr.

Nu există niciun fel de contact fizic. Nu primesc nimic altceva decât boarea vagă de pudră de talc și de apă de gură Listerine rămasă în urma lui.

Se lasă liniștea, iar eu privesc peste umăr în cameră. Scaunul… căruciorul… totul este la locul lui. Chiar și documentul în mapa transparentă Mylar pe care îl citea e, în continuare, acolo, neatins, pe birou. Mă reped într-acolo ca să mă asigur că nu am ratat nimic.

Nu e nimic.

Nimic.

Nimic.

Și pe urmă văd.

Ceva.

70.

— Asta-i marea ta descoperire? Un creion? întreabă Dallas.

— Nu e doar un creion. E creionul lui, spun, împingând ușile de la toate veceurile din toaletă ca să mă asigur că suntem singuri. Creionul președintelui. Asta e ce a lăsat în urmă.

— OK, deci Wallace a lăsat un creion. Nu prea seamănă cu un cod nuclear.

— Chiar nu-ți dai seama? Eram în camera aceea…

— Am auzit povestea – erați în SCIF, Wallace a intrat și, apoi, în loc să-ți spună ceva, a petrecut următoarele patruzeci de minute citind documente vechi. Deci bine, înseamnă că s-a abținut. Poate că s-a speriat.

— Nu era speriat! Gândește-te la ce a făcut: în văzul tuturor și-a băgat mâna în jachetă și și-a scos un creion – nu un pix sau un stilou așa cum folosește orice om din afara Arhivelor. Un creion.

— Desigur – acum îmi dau seama, spune el sarcastic, în timp ce începe să-și spele mâinile în chiuveta de la baie.

Nu-mi face deloc plăcere să am de-a face cu Dallas, dar având în vedere circumstanțele – informațiile pe care mi le-a dat ieri… explicațiile pe care mi le-a oferit despre cercuri interioare și exterioare… și tot ce a mai anticipat despre președinte… și adăpostul conspirativ, și caseta video, și casca fără fir din ureche… plus că, în momentul acesta, Tot nu vorbește cu mine – nu am decât să lupt singur sau să lupt având al lui Culper Ring în spatele meu. Nu există decât un singur răspuns. Poate că nu am încredere deplină în Dallas, dar pentru moment, ceva, ceva încredere tot am în el.

— Cred că Hrușciov și Mussolini foloseau și ei creioane, adaugă el râzând.

— Pe bune, Dallas. Gândește-te: de ce scoate cineva un creion? Ca să urmeze procedurile pe care le avem noi pentru camerele de lectură – și să ia notițe, nu? Foarte bine – asta ar avea sens. Dar uite ceva ce nu are sens. Wallace nu a luat notițe. Niciun moment nu a avut vreo foaie de hârtie… nu a avut un carnețel… nu a avut și nici nu a cerut măcar un singur lucru pe care să scrie.

— Poate că ar fi făcut-o, dar nu a făcut-o pentru că nu a găsit nimic despre care să merite să scrie. Și chiar dacă nu a fost așa, ce mare lucru că avea la el un creion?

— S-ar putea să nu fie mare lucru că *îl avea* la el. Mare lucru ar putea fi că *l-a lăsat când a plecat*! Și, ca să fiu cinstit, nu mi s-ar părea că e așa o mare problemă, dacă nu ar fi faptul că – a, da – acum două zile am găsit o carte în

aceeași cameră care la fel, nu mi s-a părut o mare chestie… până ce am descoperit că exista un mesaj ascuns în ea, scris cu cerneală invizibilă.

La chiuvetă, Dallas își strânge și-și desface pumnii, scuturându-și apa în exces de pe mâini. Mă ascultă.

— Și-atunci unde e mesajul ascuns din creion?

— Sunt niște urme. Uită-te la creion. Acele adâncituri.

Ridică creionul de pe marginea chiuvetei și-l ține la doar câțiva centimetri de nas.

Vrea să-mi spună că sunt urme de mușcături. Dar știe că nu sunt. De fapt, când îl studiază de aproape, vede că pe toată lungimea lui, creionul este presărat cu niște mici adâncituri – ca și cum cineva a luat un vârf ascuțit de ceva și a făcut câteva duzini de semne.

— Cine face așa ceva cu un creion? întreb.

— Beecher, știu că ești foarte încântat de toată povestea cu Culper Ring, dar cred că deja ești prea dispus să țeși povești polițiste. Nu orice trebuie să fie un indiciu, spune aruncându-mi creionul și spălându-și din nou mâinile.

— Chiar nu vezi ce este? întreb.

— Chiar nu văd – și dacă aș vedea, cerneala invizibilă e una, asta-i alta. De când câteva puncte așezate la întâmplare sunt un cod secret?

— Poate acum.

Îi arunc înapoi creionul. Îl trage tare de partea cu guma.

— Guma e lipită. Nu e nimic ascuns în interior.

— Asta nu ai cum să știi precis, spune Dallas.

— Ba știu. L-am dus jos și l-am trecut prin aparatul cu raze X. Nu e gol pe dinăuntru.

Dallas își apropie din nou creionul de față – atât de tare, încât aproape că-și atinge tuleiele din barbă.

— Repet, s-ar putea să nu fie nimic, îmi spune.

— Păi *așa* și trebuie, să arate *ca și cum* nu ar fi nimic. Și dicționarul acela arăta exact așa cum trebuie să arate un dicționar. Până ce se găsește cineva care știe cum să citească ce se ascunde dedesubt.

De la chiuvetă, Dallas îmi aruncă o privire înapoi.

— Te gândești la ceva anume?

Pentru prima oară pe ziua de azi zâmbesc.

— Da, și-ncă serios.

71.

Arhivarul știu că se întâmplase ceva rău când începu să sune mobilul. Sunetul se auzea din partea cealaltă a sălii, de pe biroul lui Beecher.

Sigur că știa sunetul de apel – coloana sonoră a documentarului de pe History Channel, *Last Days of the Civil War.* Toată lumea știa telefonul lui Dallas.

Dar abia când Dallas țâșni afară pe ușa biroului a început să se îngrijoreze arhivarul.

Fiind un tip deștept, arhivarul nu s-a ridicat, nu a intrat în panică, nici măcar nu a privit pe deasupra marginii parapetului despărțitor al cubiculului.

În loc de asta, s-a înarmat cu cel mai bun instrument din arsenalul lui – singurul instrument de care trebuia să dispună orice istoric.

Răbdare.

Timp de șaisprezece minute, arhivarul rămase pur și simplu pe loc.

Auzi ușa biroului deschizându-se cu zgomot.

Dallas se repezi înăuntru alergând prin birou ca să ia ceva – ceva ce, după foșnetul materialului, părea a fi o haină de iarnă – apoi se năpusti afară din nou.

Și apoi, după ce-i dădu lui Dallas timp să ajungă până jos, arhivarul se întoarse spre singurul instrument care-i putea fi de folos în momentul acesta, chiar mai mult decât răbdarea: geamul uriaș, solid, întins pe un întreg perete al cubiculului său, oferindu-i o minunată panoramă a Pennsylvania Avenue.

Uitându-se afară, arhivarul urmări cum cele două siluete familiare ies în goană din clădire și traversează strada.

Da, iată-i.

Dallas. Și Beecher.

Dallas și Beecher.

În mod evident, împreună.

Telefonul arhivarului îi vibră în buzunar. Exact așa cum se aștepta să o facă. Ar fi fost imposibil ca ei să lase așa ceva să se întâmple fără să reacționeze.

— Da, văd și eu, răspunse arhivarul.

În timp ce discutau, o veche Toyota argintie – Toyota lui Dallas – se opri în cele din urmă în fața Arhivelor. Într-acolo se grăbeau Dallas și Beecher: să

ia mașina lui Dallas. Și, din câte se părea, Beecher era la volan. Mașina se opri și Dallas coborî.

De la înălțimea la care se afla, patru etaje mai sus, arhivarul nu auzi scârțâitul roților. Dar văzu cât de repede demară Beecher.

Ca și cum ar fi avut o misiune.

Arhivarului nu-i plăcea asta.

Acum era clar că nu mai exista altă opțiune.

— Știu… văd și eu, rosti Tot în telefon, lipindu-și capul de geamul rece al ferestrei uriașe și urmărindu-l pe Beecher dând colțul și făcându-se nevăzut pe 9th Street. Nu, nu știu sigur, dar îmi pot închipui. Da. Nu, sigur că am pus mașina sub urmărire. Dar e timpul să le spunem celorlalți, adaugă Tot. Se poate accepta oficial că ne confruntăm cu o problemă.

72.

— Pe cine ați venit să vedeți? întreabă femeia-paznic, cu o frizură de puști olandez pus pe rele, prin fereastra antiglonț.

— Suntem pe listă, spun eu, întinzându-i actul de identitate și dându-mă într-o parte ca să poată vedea cu cine sunt.

Din spatele meu, Clementine pășește în față și își pune la rândul ei permisul de conducere, împreună cu legitimația ei temporară (cea care spune că e masterand), în sertarul metalic deschis sub geamul de protecție. Cu o mișcare hotărâtă, femeia-paznic de la St. Elizabeths închide sertarul, trăgând conținutul acestuia de partea ei, dincolo de geam, fără să mă scape din ochi. Fără îndoială, își aduce aminte de mine de ieri.

— El este asistentul meu, îi explică Clementine.

— Nu-mi pasă cine este. Trebuie să fie și el trecut pe listă, spune tăios femeia-paznic.

— Am făcut asta. Am sunat, îi replică Clementine, bătând ușor cu inelarul în tejghea.

Spre deosebire de seara trecută, când se confrunta cu bunica ei, vocea ei devenise din nou autoritară.

— Verificați în calculator.

Femeia-paznic apasă câteva taste, iar când îi cade fața, este clar că am avut dreptate să o aduc pe Clementine. Însă, în timp ce îmi recuperez actul de identitate și noul ecuson de acces, iar paznicul ne face semn să trecem prin dispozitivul cu raze X, îmi este la fel de clar că Clementine nu e chiar pregătită pentru dansul victoriei.

— La capătul holului, spune paznicul. O să vă întâlniți sus cu persoana care o să vă însoțească.

Cu un zăngănit dogit, ușa din oțel, extrem de groasă, din stânga noastră se deschide pocnind, iar noi intrăm și o luăm spre centrul clădirii. Abia dacă facem doi pași înăuntru, că dăm de o altă ușă din otel. Aceasta este închisă. E un sistem similar celui din închisori – ca protecție în caz de atac – ușa următoare nedeschizându-se până când nu se închidea cea de dinainte. În acest fel, pacienții nu pot să evadeze.

În spatele nostru, prima ușă se închide brusc. Mă aflu la mai puțin de jumătate de pas în urma Clementinei. Tot ceea ce văd este partea din spate a capului ei și alunița neagră de pe curbura gâtului. Dar nu trebuie să fii vreun expert în limbajul trupului ca să înțelegi de ce nu se mișcă. De data asta,

comparativ cu ieri, este și mai greu pentru ea. Știe bine cu ce urmează să se confrunte.

— Nu trebuie să faci asta, îi șoptesc eu.

Ea nu se uită în spate.

— Clemmi, vorbesc serios, adaug eu. Dacă vrei, așteaptă aici și gata.

— Cum de nu m-ai întrebat încă nimic despre ce-a fost azi-noapte? o trântește ea din senin.

— Stai puțin. Acum ne certăm? E vorba despre sărut?

— Lasă sărutul. Azi-noapte. Ce ai văzut la Buni… de ce nu m-ai întrebat nimic despre asta?

— Ba da, *te-am întrebat.* Mi-ai spus că nu vrei să vorbești despre asta.

— Ei bine, acum vreau s-o fac. Mai ales că încep să mă simt rău în chițimia asta fără aer.

Alt zăngănit metalic ne face pe amândoi să tresărim. Următoarea ușă se deschide și, în față, se vede un alt hol lung de culoarea lămâii verzi, având un lift în capătul îndepărtat. Clementine nu se mișcă, deși pare că-și dă silința să o facă. În ultimele zile, am văzut-o și puternică, și slabă, și neînfricată, și înspăimântată, dar și bună, și protectoare. Există o sumedenie de Clementine în acel corp al ei. Însă, când vine vorba despre familia ei – mai ales, de tatăl ei –, fata care obișnuia să fie gata de orice îmi reamintește că primul lucru pentru care nu este pregătită este propria ei incertitudine.

— Știi că nu te judec bazându-mă pe modul în care ești tratată de bunica ta, îi spun eu.

— Știu că n-o faci. Însă nu-i vorba doar despre cum mă tratează ea. E vorba despre cum *o las* eu să mă trateze. Ai văzut asta ieri – eu nu sunt… când ea…

Își strânge buzele.

— Când sunt cu ea, nu sunt tocmai în largul meu.

Stau acolo, prefăcându-mă că nu am văzut exact asta noaptea trecută.

— Câteodată ești atât de puternică, încât uit că și tu poți fi rănită.

Ea clatină dezaprobator din cap.

— Cu toții putem fi răniți.

Dau din cap, gândindu-mă la faptul că bicicleta lui Iris mai stă încă în garajul meu, acolo unde o lăsase din întâmplare. Lui Iris îi place acea bicicletă. Dar nu o să vină niciodată să și-o ia.

În timp ce studiez alunița de pe ceafa Clementinei, îmi trece prin cap că nu există nimic mai intim și mai profund în viață decât a fi pur și simplu înțeles. Și a înțelege pe altcineva.

— De cât timp ai grijă de bunica ta? întreb eu, într-un final.

— De patru ani. De când a murit mama. Știu că-i bine să ai grijă de oamenii în vârstă, dar… să trăiești cu o bătrână antipatică și nesuferită, să n-ai nicio slujbă… lucru pe care, din nou, ar fi trebuit să ți-l spun… iar după aceea să descopăr că Nico este… *știi tu ce*… nu spun c-aveam nevoie ca viața mea să fie o simfonie – dar nu m-am gândit niciodată că se va dovedi că viața mea este un biet cântecel country.

— Îhî, ce să zic… tot e mai bine decât să-ti dai seama că viața ta este o simplă muzică de lift.

— Unora le place muzica de lift, mă contrazice ea.

Mă uit la ea. Se ține tare pe poziții, fără să-i fie teamă să-și încrucișeze privirea cu a mea, reamintindu-mi cu exactitate motivul pentru care reapariția ei m-a scos brusc din hibernarea lipsită de pericole care devenise viața mea. Chiar și când îi este teamă, fetei ăsteia tot nu-i este teamă de nimic. Sau, cel puțin, nu îi este teamă de mine.

În timp ce mă studiază, îmi vine să o sărut din nou. Vreau să o sărut ca și noaptea trecută – și știu că asta este șansa mea, o a doua șansă cu adevărat, în toate sensurile. Un moment de aur, extrem de favorabil, în care pământul nu se mai învârte și norii se îndepărtează, iar eu am ocazia să rostesc niște cuvinte perfecte, dovedind că pot, de fapt, să-mi schimb viața.

— Așadar… bu… bunica ta… mă bâlbâi eu. Cancerul ei este grav, nu?

— Îhî. Este grav, spune Clementine, pornind-o de-a lungul holului. Deși, ține minte ce-ți spun, Buni are optsprezece vieți. O să ne îngroape și o să joace tontoroiul pe mormintele noastre.

Mă înjur în gând și mă gândesc c-ar trebui să-mi retez limba. *Cum este cancerul*? Asta-i cea mai bună replică pe care am fost în stare s-o spun? De ce nu i-am trântit pur și simplu că știu că este însărcinată ca să transform totul într-o dizgrațioasă scenă de societate?

— Beecher, pot să-ți pun o întrebare? adaugă Clementine în momentul în care apasă tare pe butonul de chemare a liftului. De fapt, de ce-ai venit aici?

— Poftim?

— Aici. De ce aici? spune ea, arătând cu degetul în sus.

Trei etaje mai sus, ca să fiu explicit. La tatăl ei.

— Ai văzut cât de nebun este. De ce-ai venit să-l vezi?

— Ți-am spus și mai înainte: dintre toți cei cu care am vorbit, el este, în continuare, cel care a rezolvat primul chestiunea cernelii invizibile. Fără el, încă am mai răsfoi dicționarul ca niște chiori.

— Asta nu-i adevărat. N-a rezolvat el niciun mister. Individul ăla de la Arhive… de la Conservare…

— Diamantul.

— Exact. Diamantul, spune ea. Diamantul e cel care i-a dat de cap.

— Numai după ce Nico ne-a atras atenția că cerneala e acolo. Și da, Nico este diliu, însă el este și cel care ne-a dat un indiciu care s-a dovedit a fi adevărat.

— Așadar, Tot nu mai are dreptate acum? Haide, Beecher, fii serios. Ai la Arhive o duzină de alte persoane specializate în chestiuni legate de Războiul de Independență. Îl ai pe Diamant și toate cunoștințele lui de specialist despre modalitățile prin care Părinții-Fondatori obișnuiau să-și ascundă secretele. Însă, în loc să te duci la niște profesioniști calificați, tu te duci la un schizofrenic paranoic și la fata pe care ai sărutat-o prima oară în liceu? Spune-mi ce cauți de fapt. Departamentul tău ar fi putut să-ți înlesnească accesul aici. De ce m-ai adus pe mine cu tine?

În timp ce mă urc după ea în lift și apăs butonul pentru etajul al treilea, o privesc lung, complet confuz.

— De ce *nu* te-aș fi adus pe tine? Erai în camera aia când am găsit dicționarul. Fața ta apare pe caseta video la fel de mult ca și a mea. Și-ți spun chiar acum că Khazei știe cine ești, Clementine. Tu chiar crezi că nu-mi pasă decât să mă protejez pe mine însumi? Asta este problema *noastră.* Iar dacă îți imaginezi că nu m-am gândit la asta încă din primul moment, chiar nu mă cunoști deloc. În plus… nu pot să-ți spun și că îmi placi?

Ușile liftului se închid, iar Clementine face jumătate de pas înapoi, rămânând tăcută. Între tatăl ei dat dispărut, maică-sa moartă și o bunică haină, își petrecuse o mare parte din viață singură. Nu prea înțelege conceptul de *împreună.*

Însă cred că-i place ideea.

— Apropo, adaug eu, stând lângă ea astfel încât suntem aproape umăr lângă umăr. Unora dintre noi le place muzica country.

Clementine mă surprinde prin faptul că roșește. În timp ce liftul urcă, ea se apucă de bara de susținere din spatele ei.

— Ar fi trebuit să spui asta acum două minute, geniule – când am spus eu că-mi place muzica de lift.

— Știu. Mă panicasem. Măcar recunoaște-mi meritul că, în cele din urmă, am ajuns și-aici.

În câteva secunde, pe măsură ce liftul încetinește ca să oprească, întind mâna în jos și îi desfac degetele de pe bara de susținere, luându-i mâna în a mea.

Este udă și lipicioasă. Plină de transpirație rece.

Și se potrivește perfect în mâna mea.

Pentru o clipă, rămânem pe loc, amândoi sprijinindu-ne de balustrada din spate, amândoi învăluiți în acel moment, împietrit parcă în timp, după ce liftul se smucește ușor și se oprește, dar înainte ca ușile…

Cu un cutremurat, ușile se deschid și vedem că avem companie. O femeie de culoare, scundă, îmbrăcată într-o bluză galbenă, se joacă aruncând în sus o legătură compactă de chei și prinzând-o în palma desfăcută, în mod clar așteptându-ne să ne conducă restul drumului. Clementine mă pregătise pentru așa ceva: ca să îi ajute pe pacienți să se simtă mai în largul lor, personalul nu poartă uniforme. Pe ecusonul argintiu scrie FPT, ceea ce într-un spital de boli mintale este echivalentul unei infirmiere. În spatele femeii se vede o altă ușă metalică, exact ca acelea de la parter.

— Voi sunteți cei care au venit să-l vadă pe Nico Hadrian? întreabă ea, aruncând o privire rapidă la ecusoanele noastre de vizitatori.

— Noi suntem, spun eu în timp ce femeia răsucește o cheie în broască și împinge ușa, deschizând-o către un hol abia luminat de lămpi fluorescente, coșcovit și neîngrijit, unde suntem așteptați de un bărbat care țopăie pe călcâie, ușor ieșit de pragul ușii, cu un zâmbet stângaci pe față și o străfulgerare în ochii lui căprui, ciocolatii.

— Le-am spus tuturor că o să vă întoarceți, spune Nico cu genul acela de voce monotonă produsă de o medicație temeinică. Nimeni nu m-a crezut.

73.

— Acesta este tatăl sau bunicul dumneavoastră? întreabă puștiul alb, musculos, cu bocanci militari închiși la șireturi până sus, în timp ce frizerul își plimba mașina de tuns în sus pe partea din spate a capului lui.

— Tatăl meu, îi răspunse Laurent, fără ca măcar să se uite în sus la vechea fotografie alb-negru a soldatului în uniformă militară completă, imagine așezată chiar lângă sticla albastră strălucitoare de Barbasol.

În poză – menită să arate ca o fotografie oficială a armatei, făcută în fața unui drapel american – tatăl său era întors spre aparatul foto și un zâmbet jucăuș îi lumina fața.

— Și tresele alea de pe piept? întreabă clientul, încercând să se uite în sus, deși avea bărbia aplecată mult în față.

Laurent auzise întrebarea asta de nenumărate ori de la oameni care voiau să știe ce medalie purta tatăl său la uniformă.

Partea surprinzătoare era că, în ciuda fotografiei, frizerul se gândea arareori la tatăl său ca la un soldat. Fiind un adventist de ziua a șaptea extrem de strict, tatăl său era un pacifist, atât de atașat și dedicat credinței sale, încât refuzase să aibă de-a face în vreun fel cu serviciul militar. Însă, la trei zile după Pearl Harbor, când țara se clătina în urma loviturii primite, iar rugăciunile sale nu-i aduseseră răspunsurile de care avea nevoie, tatăl său intră în biroul de recrutare și se înrolă.

Le spusese sergenților săi că nu va purta armă și nici nu va săpa tranșee în zilele de Sabat[43]. Ei îl făcură bucătar și bineînțeles că îl lăsară și să îi tundă. Câțiva ani mai târziu, după ce se întorsese acasă, tatăl lui Laurent rămăsese la fel de dedicat credinței sale. Însă lecția de viață era acolo – singura lecție pe care încercase mereu să le-o insufle și copiilor săi: uneori este mai important binele tuturor.

— De fapt a fost bucătar, îi spuse frizerul clientului său, indicându-i cu mașina de tuns spre fotografie. Medalia este o glumă făcută de primul lui sergent pentru simplul fapt c-a fost primul care a prins un homar când au staționat în San Juan.

Clientul râse… își suflecă rapid mâneca pentru a scoate la iveală un tatuaj proaspăt reprezentând un buldog îmbrăcat în uniforma Marine Corps[44] care

[43] Zi de odihnă și de rugăciune pentru persoanele aparținând anumitor religii, sâmbătă pentru evrei, respectiv, duminică pentru creștini (n. tr.).

[44] Corpul Pușcașilor Marini (n. tr.).

își flexa bicepșii asemenea unui culturist și-și prezenta propriul tatuaj, unde puteai citi *Veșnic Credincios* de-a lungul „brațului" lui proeminent de câine.

Frizerul simți un nod în gât, surprins de valul de emoție care îl cuprinse când citi tatuajul. Fără pic de îndoială în privința asta, exista o putere adevărată care decurgea din credință.

Totuși.

Se uită în sus și aruncă o privire rapidă la fotografia tatălui său. La homarul în miniatură care era prins de pieptul acestuia. Și la zâmbetul acela jucăuș de pe fața tânără a tatălui său.

Mai rămânea ceva de spus și cu privire la binele tuturor.

74.

Conducându-ne pe lângă biroul asistentelor medicale, dincolo de firida în care era montat televizorul, prin secțiunea de măsuțe pătrate cu tăblia vopsită în carouri, Nico își ține bărbia sus în timp ce merge țintă spre ceea ce este în mod clar destinația noastră: singura masă rotundă din întreaga cameră de zi

— Și singura pe care se găsește un bilet de hârtie lucioasă, verde, pe care scrie *Nu vă așezați.*

— Eu am făcut biletul. Ca să nu se așeze nimeni aici, spune Nico.

— Apreciem, spun eu, observând că Clementine încă nu a spus niciun cuvânt.

Nu îi este deloc mai ușor decât data trecută să se afle aici. Dar judecând după modul în care Nico se holbează mai mult la mine decât la ea, îmi dau seama că încă nu știe că ea este fiica sa. Fără îndoială, așa e mai bine pentru toată lumea.

Ne așezăm cu toții. La masă suntem noi trei și patru scaune, însă când atenția lui Nico se îndreaptă spre scaunul gol, n-am nicio îndoială că, în capul lui, în acel scaun gol stă cineva.

— O să fie liniște aici în spate. De-asta îmi place masa rotundă, spune Nico.

Ca și la celelalte mese din încăpere, tăblia este din plexiglas. Asta le permite asistentelor să vadă ce facem. În spate, în biroul asistentelor, femeia care ne escortase de la lift până aici stă la un calculator, prefăcându-se că nu se uită la noi. Indicându-ne undeva în partea opusă a încăperii, spre un set de uși batante, Nico adaugă:

— Camera mea este acolo, în spate.

Se aude un *clic-clanc* puternic. Mă uit de unde provine zgomotul, peste umăr, la automatul de băuturi răcoritoare – *clic-clanc* – care eliberează o cutie de Dr Pepper dietetică, înșfăcată imediat de un pacient cu păr negru și creț.

— Pentru noi pot s-aduc suc de mere și suc de portocale, pe gratis. Ne pun să plătim pentru sucurile la cutie, ne explică Nico.

— Cred că suntem în regulă, spun eu, sperând să avansăm.

— Vorbești cu mine ca și doctorii, spune Nico, punându-și ambele mâini întinse pe masa transparentă.

Ține picioarele strâns lipite, perfect așezate, pe podea.

— Ca doctorii mai noi care își fac griji că aș putea să-i lovesc.

— Nico, eu nu…

— Știu că nu ești asistentul ei. Știu c-ai spus asta doar ca să intri aici.

Se aude alt *clic-clanc* în spatele nostru – o altă cutie de Dr Pepper dietetică pentru alt pacient.

— Serviciul Secret te poate aresta pentru asta, Benedict.

Încearcă să preia controlul discuției, mai ales prin mișcarea asta ca la hochei: faptul că-mi spune Benedict Arnold. Dar, spre deosebire de data trecută, eu chiar mi-am făcut temele. Îndeosebi pe cele referitoare la el.

Când fusese arestat pentru faptul că trăsese în președinte, Nico fusese acuzat de un delict *federal*, ceea ce însemna că avea un dosar *federal* – inclusiv un profil psihologic – ceea ce însemna că toate aceste dosare personale au ajuns în cele din urmă la Arhive, ceea ce mai însemna în plus că nu fusese nevoie decât de un apel telefonic ca să le obțin din centrul nostru de arhivare a documentelor din Suitland, Maryland.

Ca să fiu sincer, în marea lor majoritate, lucrurile pe care le citisem nu fuseseră decât niște aiureli pe care le puteai găsi într-un curs de inițiere în psihologie, însă un lucru era cert: da, Nico este hiperparanoid și obișnuia să susțină că Dumnezeu vorbește cu el… și da, în mod evident, este extrem de inițiat în toate tipurile de teorii ale conspirației cu caracter istoric, incluzând aici și nebunia referitoare la Thomas Jefferson și George Washington, respectiv la o pentagramă ascunsă în modul de dispunere a străzilor din Washington, D.C. Însă ca fost soldat decorat în armată, singurul lucru la care Nico reacționase întotdeauna cel mai bine era o voce sigură, plină de autoritate.

— Nico, sunt aici ca să vorbesc despre Culper Ring, anunț eu. Vrei sau nu să afli ce s-a mai întâmplat?

Mâinile lui rămân întinse pe masă. Ochii i se plimbă brusc înainte și înapoi, oprindu-se asupra mea. Apoi asupra Clementinei. După care, asupra scaunului gol de lângă el. În profilul psihologic se spunea cât de metodic este. Însă, judecând după modul în care începe să-și muște interiorul buzei, se vede că e surescitat.

— Am avut dreptate, nu-i așa? izbucnește el. Cu privire la cerneala invizibilă…

— Ai avut. Se trimiteau mesaje.

— Am știut eu! Eu…

Coboară vocea, aruncându-și rapid privirea spre oficiul asistentelor medicale. Însoțitoarea care ne-a adus aici vorbește la telefon, în mod sigur, Nico aude ce spune. Și este aici de suficient de mult timp ca să știe ce se întâmplă dacă devine prea agitat.

— Ți-am spus că ești supus unui test, insistă el, luptându-se să-și păstreze calmul. Ți-am spus eu, nu-i așa?

— Cu toții suntem supuși unui test, spune Clementine, exact așa cum stabilisem împreună. Așa este viața.

— Iar aici este cel mai nou test al tău, intervin eu, simțindu-mă deja vinovat, însă știind că aceasta este singura noastră șansă. *Acesta* este mesajul care a venit înapoi.

Din buzunarul lateral al pantalonilor, scot creionul lăsat de președintele Wallace și îl pun cu grijă pe masa cu blat transparent.

75.

Mâna lui Nico se repede ca un șarpe, înhață creionul președintelui și-l leagănă în palma lui deschisă. Ochii i se plimbă iarăși înainte și înapoi, afundându-se în studierea fiecărui detaliu în parte.

În cele din urmă, privește în sus:

— Nu înțeleg.

— Creionul… crestăturile de pe el… spun eu. Noi credem că e ascuns un mesaj aici.

— Pe creion? întreabă el.

— În crestături, spun eu, arătându-i.

Se aude un alt *clic-clanc* în spatele nostru. Încă o cutie de Dr Pepper dietetică pentru alt pacient.

Clementine sare în sus, iar Nico clipește incontrolabil în timp ce cutia de suc cade din burta automatului. Însă Nico nu pierde deloc creionul din priviri. Ținându-l de ambele capete, îl rotește ușor ca eroii din desenele animate când își răsucesc vârful mustății. Devorează din priviri fiecare semn în parte, fiecare șănțuleț și crestătură, fiecare detaliu.

În cele din urmă, ochii lui căprui se uită pe furiș pe deasupra creionului.

— Spune-mi ce este scris cu cerneală invizibilă.

— Poftim? întreb eu.

— Mesajul. Din dicționar. Vreau să știu ce spune primul mesaj. Vreau să-mi spui.

— Nu. În mod categoric, nu, spun eu, uitându-mă la Clementine, care privea fix la picioarele ei prin masa transparentă.

E clar că nu o să mai reziste mult.

— Nu ăsta-i planul, Nico… n-am timp de asta.

— Atunci nici eu n-am timp de tine, mă provoacă Nico.

— E-n regulă. Atunci noi o să plecăm. Iar tu poți sta aici așteptându-ți încă doi ani următorul vizitator, spun ridicându-mă din scaun.

— Stai jos.

— Nu. Nu tu ești cel care conduce discuția asta, îi răspund eu tăios.

— Stai jos, repetă Nico, lăsându-și bărbia în jos și încercând din răsputeri să-și mențină vocea pe o tonalitate joasă.

— Mă asculți sau nu? Nu tu ești cel care conduce discuția asta. Așa că spune-mi ce scrie pe creion sau distrează-te de unul singur petrecându-ți restul după-amiezii cu sucul tău gratuit de portocale.

Lângă mine, Clementine se ridică de pe scaun, alăturându-mi-se ca să plecăm.

Nico se uită înspre scaunul gol de la masă. Dă din cap aprobator de câteva ori. Indiferent ce aude, mă rog să fie un sfat bun.

— Nu spune nimic, o trântește Nico din senin.

— Poftim?

— Creionul, spune Nico. Nu-i niciun mesaj acolo.

— Cum de știi asta?

— Pot să văd. Pot – mă pricep să disting tipare. Doctorii… mi-au spus că pot să văd ceea ce alții nu pot. Dumnezeu m-a înzestrat cu darul ăsta, spune el, aruncându-și din nou privirea la scaunul gol. Semnele de pe creion… crestăturile… n-au niciun caracter repetabil. Nu se reia niciunul.

— Deci cei din Culper Ring… atunci, la începuturi… nu foloseau niciodată crestăturile în lemn pe post de coduri de criptare? întreb eu.

— Astea nu sunt simboluri sculptate. Astea sunt… nu reprezintă nimic. Nimic din ce-aș putea eu vedea. Acum, spune-mi ce nu mi-ai spus. Spune-mi ce era scris cu cerneală invizibilă.

Rostește aceste cuvinte pe un ton normal, ca și cum n-ar mai fi nimic de discutat.

Clementine și cu mine stăm acolo, fără să spunem nimic.

— Știu c-ai venit aici ca să te ajut, spune Nico. N-ai fi aici dacă nu te-ai fi împotmolit. Pot să te ajut…

Se oprește.

Știu că acesta este un subterfugiu. Nico nu-i un tip șiret. Nu este subtil. E doar un tip anormal care se poartă ca un copil uriaș și crede că este reîncarnarea lui George Washington. Așadar, știu că nu încearcă decât să mă facă să spun…

— Cu *ce* poți să mă ajuți? întreb eu cât se poate de enervat, însă suficient de curios ca să-i cânt în strună.

Mă așez din nou pe scaun.

El se uită înspre oficiul asistentelor, cercetând încă o dată din priviri încăperea puternic luminată. Pe o coloană pătrată din beton din apropiere e o bucată de hârtie pe care a fost scos la o imprimantă cu laser următorul mesaj:

Vă rugăm să vă mențineți vocea scăzută
Și moralul ridicat.

— Nico, cu ce poți să ne ajuți? repet eu întrebarea.

— Știu despre Inimile Purpurii[45], spune Nico.
— OK, gata, am terminat – am mai văzut șmecheria asta, spun eu în timp ce mă ridic din nou.
— Unde te duci? mă întreabă Nico.
— Faci exact același lucru pe care l-ai făcut și data trecută – mai întâi, te oferi să ne ajuți, după care începi să ne torni aiurea poveștile tale ciudate cu fantome.
Spre surprinderea mea, Clementine mă apucă strâns de încheietura mâinii, ținându-mă pe loc.
— Ce-i cu Inimile Purpurii? întreabă ea.
— Medaliile. Medaliile pentru militari. Știți cine a creat Inima Purpurie?
— George Washington, îi răspund imediat.
— Foarte bine. Mă bucur că-ți cunoști istoria, spune Nico. Da, George Washington a creat-o. A fost una dintre primele medalii inventate și decernate în Statele Unite. Dar el nu i-a spus Inima Purpurie…
— I-a spus Medalia pentru Merit Militar[46], îl întrerup eu. Ulterior, a primit numele ăsta datorită faptului că medalia în sine era făcută dintr-un material textil purpuriu în formă de inimă. Ce altceva mai vrei să știi?
— Știi câte Inimi Purpurii a dat George Washington? mă provoacă Nico.
De data aceasta, tac mâlc. Sunt eu bun, dar nu sunt Tot.
— Trei, spune Nico. Asta-i tot. Trei. La trei bărbați – toți din Connecticut. Și pentru a-i onora, Washington le-a scris numele într-o carte specială pe care a numit-o Cartea Meritului. Și știi unde-i această Carte a Meritului în zilele noastre?
— În același depozit unde este și Chivotul Legii? întreb eu.
— Nu știe nimeni unde este, spune Nico, imun la gluma mea, aruncându-ne un zâmbet rapid și agitat.
Clementine arată chiar mai rău decât ieri. N-o să mai reziste mult.
— Cartea lui Washington a dispărut. În 1932, au reactivat Inima Purpurie și ceremonia acordării ei; de-atunci încoace a fost conferită fără întrerupere în sistemul militar. Însă nici până astăzi, nimeni – nici măcar o singură persoană – nu are cea mai vagă idee unde este, de fapt, Cartea Meritului – cea cu numele originale –, adevărata carte a lui Washington.
— Și toate astea au semnificație pentru noi fiindcă…?
— Au semnificație fiindcă, în zilele noastre, Inima Purpurie se acordă celor care sunt răniți în luptă. La început însă, pe vremea aceea, medalia lui Washington n-avea nimic de-a face cu rănile. Așa cum spusese Washington

[45] Purple Heart, decorație militară acordată în numele președintelui SUA pentru cei care au fost răniți sau uciși în serviciul militar (n. tr.).
[46] Badge of Military Merit (n. tr.).

însuși, medalia era dată pentru a răsplăti *devotamentul extraordinar*. Știi ce înseamnă *devotament extraordinar*?

— Înseamnă cineva care este loial, spun eu.

— Înseamnă cineva care poate ține un secret, mă contrazice Nico. Nu știam asta. M-am documentat. Am aflat după vizita voastră. Am o grămadă de timp la dispoziție aici.

— Treci odată la subiect.

— Am făcut-o deja. Dar tu nu mă asculți. La fel ca și predecesorul tău…

— Nu mă compara pe mine cu niciun predecesor. Nu-mi spune Benedict Arnold. Nu începe iar cu nebunia aia cu reîncarnarea, îl avertizez eu, stând încă pe partea opusă a mesei față de el. Dacă vrei să te ascultăm, rămâi în lumea reală.

Ochii îi licăresc și i se plimbă înainte și înapoi. Pieptul i se ridică și îi coboară la fel de repede. Însă, spre cinstea lui, Nico își mușcă interiorul buzei și rămâne la subiect.

— Primul dintre cei care au primit Inima Purpurie a fost un tânăr de douăzeci și șase de ani numit Elijah Churchill, explică Nico. Elijah a servit sub comanda cuiva de care cred c-ați auzit – Benjamin Tallmadge.

Clementine se uită înspre mine.

— Tallmadge a fost cel care a organizat Culper Ring-ul original, spun eu.

— Pe urmă, dacă vă uitați la al treilea nume de pe lista aceea – Daniel Bissell din Windsor, Connecticut – ia ghiciți de ce numele său a fost pus în Cartea Meritului? A fost unul dintre cei mai buni spioni, cel care a ajutat la infiltrarea oamenilor noștri în grupul lui Benedict Arnold, spune Nico, ochii plimbându-i-se mai rapid ca niciodată. Și, după unii, acesta este motivul *real* pentru care a dispărut Cartea Meritului. N-a fost furată. A fost ascunsă – de Washington însuși, care a strâns la un loc pe cei mai buni oameni ai noștri și i-a folosit ca să pună bazele celui mai important grup secret de care istoria n-a știut niciodată…

— Culper Ring, spune Clementine.

— Nu vă cer să credeți asta, spune Nico. Însă până și istoria secretă a Americii are experții ei. Lăsați-mă să vă ajut cu asta. Știu că pot să vă ajut. Asta-i lumea pe care o cunosc cel mai bine.

Sunt tentat să-l contrazic, dar știm amândoi că are dreptate. Când vine vorba despre conspirații, Nico e doctor în domeniu.

— Spuneți-mi ce ați găsit scris cu cerneală invizibilă, spune Nico. Spuneți-mi și o să vă împărtășesc ce știu eu. Dacă dau greș, puteți să plecați și am terminat-o definitiv.

Mă uit înspre Clementine, care îmi răspunde dând din umeri stângaci. Nu pot să nu fiu de acord. Odată ajunși aici – mai ales că, din câte s-ar părea,

creionul președintelui este un eșec total și încă nu am habar de ce m-a adus Wallace în încăperea aceea – ce avem de pierdut?

Din buzunarul de la spate al pantalonilor, scot și despăturesc fotocopia paginii din dicționar și o împing peste masă.

Nico nu se mai repede ca înainte. Rămâne calm, din nou cu mâinile pe masă. Dar când se apleacă și citește cuvintele scrise, văd vena groasă care începe să i se umfle la gât.

16 FEBRUARIE
6 DE ANI REPREZINTĂ O PERIOADĂ LUNGĂ
CA SĂ PĂSTREZI UN SECRET
SCRIE ÎNAPOI: NC 38.548.19 SAU WU 773.427

Se aude un alt *clic-clunc* în spatele nostru. Altă cutie de Dr Pepper dietetică pentru alt pacient, de data aceasta un tânăr asiatic cu o șuviță de păr vopsită blond, coborând pe ceafă asemeni dungii unui sconcs.

— Pleacă de lângă noi, Simon – asta nu-i treaba ta! mârâie Nico fără să se întoarcă și acoperă foaia strângând-o la piept.

Asiaticul îi arată degetul mijlociu lui Nico, după care se îndreaptă spre ușile batante care duc spre camerele pacienților.

Nico aproape că nu bagă de seamă și se concentrează din nou asupra foii.

Buzele i se mișcă în timp ce citește din nou.

Iar și iar, el recitește documentul. Vena de la gâtul său i se umflă mai tare ca niciodată.

Într-un final se uită în sus – nu surescitat, nu plin de energie… nu nimic.

— Știu unde trebuie să vă duceți, spune el.

76.

Frizerul avea mănuși în buzunare. Însă nu și le pusese.

Nu pentru că nu îi era frig. Afară în aer liber – mai ales aici, în cimitirul acoperit de zăpadă – era ger năprasnic. Cu siguranță îi era frig.

Însă, pentru moment, voia să îl simtă.

De fapt, în timp ce mergea pe poteca din beton care șerpuia de-a lungul cimitirului Oak Hill, știa că aceasta era adevărata lui problemă. De prea mult timp încoace, îndeosebi în ultimii ani, nu mai simțise frigul sau teama – sau, practic, mai nimic. În schimb, fusese relaxat și încrezător. Și cel mai rău era că nu-l amăgise nimeni să-l facă să se simtă așa. Se amăgise singur.

Tot acesta era și motivul pentru care venise azi aici.

Știa bine că n-ar fi trebuit s-o facă. Palmiotti l-ar fi făcut bucăți dacă ar fi aflat că parcursese tot drumul până aici prin zăpadă. Însă în momentul în care văzu piatra de mormânt sculptată în forma unui prunc înfășurat într-o pătură, frizerul nu se putu abține să nu se gândească în ce alte privințe se mai amăgise.

Locuia deja de câțiva – e drept, puțini – ani în Washington. Însă îi fuseseră suficienți să știe de unde se trăgeau sforile. În momentul de față, Palmiotti era cel care avea biroul în incinta Casei Albe. Și loc în parcarea privată a Casei Albe. Și cel mai bun prieten pe scaunul din Biroul Oval. Frizerul nu avea decât chiria mare pe care o plătea pentru scaunul său de tuns și un set de butoni de cămașă prezidențiali. Așa că, dacă acesta era cu adevărat momentul în care tornada era pe cale să ia casa pe sus, Laurent știa cine avea să fie primul peste care va ateriza.

Fir-ar al naibii să fie, tocmai de-aia trebuise să vină aici și să înceapă să-și dea seama el însuși ce se petrece.

Dar, în momentul în care făcu primul pas în afara potecii de beton și călcă în zăpadă, auzi în spatele său zgomot înăbușit de glasuri.

Mergând șontâc-șontâc și ascunzându-se în spatele lizierei de copaci de pe marginea vastului cimitir, Laurent reuși fără probleme să se ferească de privirile celor care veneau. Aici, nimeni nu se uita după altceva decât după morminte – ceea ce era exact motivul pentru care cimitirul era un loc perfect de lăsat mesaje.

În depărtare, se auzeau două voci discutând aprins, contrazicându-se, mult prea ocupate să-și dea seama ce se întâmpla, de fapt, în cimitir.

Cu toate acestea, abia când persoanele respective ajunseră în capătul superior al potecii, Laurent putu să se uite atent din spatele mărului și să-i distingă pe cei care făceau gălăgia aia.

El este, gândi frizerul în timp ce frigul aspru îi mușca oasele subțiri ale degetelor de la mâini.

— Oprește-te! îi spuse fata tipului cu părul blond-nisipiu.

Acesta nu o asculta. Însă el era. Cel care putea să le răpească tot ceea ce clădiseră.

Beecher.

77.

— Beecher, *oprește-te*...! strigă Clementine, fugind în urma mea.

Alerg în continuare, deși simt că plămânii încep să mă ardă de la frigul de-afară și pantofii sunt uzi fleașcă de zăpadă pe măsură ce urc poteca betonată și trec de o piatră funerară dublă, având sculptată în piatră o bufniță complicată care-și lua zborul.

Fără îndoială, cimitirul Oak Hill este pentru oamenii cu bani. Însă dacă Nico are dreptate, este și pentru oamenii cu ceva mult mai mult de-atât.

— Beecher, trebuie să fii deștept! mai adaugă Clementine. Nu te aventura fără să știi încotro te duci!

Știu că are dreptate. Însă ajutat de GPS-ul celularului, știu exact unde mă duc.

„*180 metri înspre nord-vest*”, apare pe ecran cu litere verzi strălucitoare. O săgeată digitală de culoare roșie îmi indică direcția corectă. Cu toate acestea, în momentul în care mă uit în jos să verific încotro este orientată săgeata, telefonul îmi vibrează în mână.

Identitatea apelantului îmi spune că este singurul arhivar despre care știu că este membru al actualului Culper Ring. Dallas.

— Beecher, asta e! I-ai dat de cap! o trântește Dallas înainte ca măcar să spun „alo”.

Știu despre ce vorbește. Însemnarea. Făcută cu cerneală invizibilă. *26 de ani reprezintă o perioadă lungă ca să păstrezi un secret. Scrie înapoi*: *NC 38.548.19 sau WU 773.427.* Încă din momentul în care o găsisem, am știut că acele numere nu sunt cote de înregistrare la bibliotecă. Așa că după aceea ne tot gândisem, *Ce-i NC*? *Ce-i WU*?

Până când Nico spusese că este un alt vechi șiretlic de-al lui George Washington.

— Nico e cel care i-a dat de cap, îi reamintesc eu.

— Ideea este c-a avut dreptate. Unul de-ai noștri – care, surprinzător, lucrează la Curtea Supremă – a spus că povestea lui Nico se confirmă: s-ar părea că Washington obișnuia să scrie acele scrisori lungi și incoerente ce păreau că nu duc nicăieri... asta până când citeai numai prima literă sau a treia literă, sau nu știu care literă a fiecărui cuvânt în parte. Când am încercat asta aici, a fost ca și cum el ar fi spus: NC și WU devin...

— N și W. Nord și Vest, spun eu, repetând ceea ce îmi spusese Nico, iar eu îi spusesem lui Dallas în urmă cu o jumătate de oră când stabilisem să ne întâlnim aici.

Pe măsură ce avansez de-a lungul potecii principale, înțeleg de ce nu vrea nimeni să-l ia în serios pe Nico, însă chiar și eu trebuie să recunosc că a fost grozav să-l urmăresc, odată pus pe treabă. De îndată ce Nico a avut literele N și W, a început să jongleze cu decimalele, iar mesajul a devenit puțin mai familiar: *Scrie înapoi*: *N 38°54.819 W 77°3.427* – o direcție din GPS care se convertește în același sistem de coordonate, bazat pe latitudine și longitudine, utilizat de când Ptolomeu le-a introdus în primul atlas geografic al lumii, în urmă cu două mii de ani. Ăsta-i motivul pentru care ne blocasem atâta timp. Noi căutam coordonatele unei *cărți.* Acestea sunt coordonatele unei *hărți.*

— Și oricum, pe unde ești? întreb eu.

— Tocmai am ajuns acum la Oak Hill, îmi explică Dallas. Doar ce-am trecut de poarta de la intrare. Tu unde ești?

— Nu știu – undeva unde sunt toate pietrele astea funerare și toți morții. Sus pe deal, în stânga. E-un…

Îmi arunc privirea în jur, căutând puncte de reper.

— E-un câmp deschis, văd o statuie imensă din piatră a unei… arată ca o fată de fermier, însă fața îi este plată din cauza intemperiilor care i-au tocit nasul.

— Stai așa – cred că te… te văd, spune Dallas. Te văd pe tine și…

Se oprește brusc.

— Spune-mi te rog că nu-i și Clementine cu tine.

— Nici măcar să nu începi cu asta. Știi c-am avut nevoie de ea ca să intru la St. Elizabeths.

— Și aici care-i treaba? De ce-ai adus-o aici? Am vorbit pe tema asta, Beecher. Indiferent de ce crezi tu, noi n-o cunoaștem pe fata asta.

Închid telefonul, obosit de dispută. Îmi repetă același lucru pe care mi-l spusese și Tot. Însă ceea ce nu înțelege niciunul dintre ei este că, fără Clementine, n-aș fi reușit să ajung până aici. Și așa cum i-am spus și ei mai devreme, a fost și ea în SCIF-ul ăla. Nu pot s-o las deoparte.

— *Beecher, stai așa*! strigă o voce slabă în spatele nostru.

Mă întorc, văzându-l pe Dallas exact când apare după colț, la jumătatea potecii șerpuitoare. E la mai puțin de cincizeci de metri depărtare. Aleargă destul de repede ca să ne prindă din urmă.

Însă nu la fel de repede ca și mine.

— Cine-i ăla? strigă Clementine, evident speriată.

— Nu-ți face griji. E doar Dallas, îi spun eu.

— De ce i-ai spus că venim aici? întreabă Clementine, amintindu-și de sfatul lui Tot de a nu avea încredere în nimeni.

Nu-i răspund.

Pe telefonul meu mobil, GPS-ul spune că mai avem încă aproximativ zece metri de mers. Însă nu am nevoie de un telefon mobil performant ca să văd adevărata mea destinație.

Pământul este acoperit de un strat de zăpadă ca o crustă de plăcintă, iar urmele de pași din zăpadă, asemănătoare unui câmp de mine îngust, duc direct spre un singur mormânt: un obelisc de doi metri și jumătate care arată ca monumentul lui Washington în miniatură.

— Ăsta e, nu-i așa? șoptește Clementine în spatele meu.

Îmi iau avânt și sprintez pe poteca pavată, iar picioarele îmi sunt parcă înghițite de gheață. Mă proptesc în stângul, având grijă să nu distrug dovada că mai fusese cineva acolo. Urmele de pași par a fi noi – ca și cum ar fi fost făcute în dimineața aceasta. Mai este încă un alt set de urme de pași care duc în spate, în spate de tot, spre pâlcul de copaci care înconjoară câmpul deschis.

— Crezi că-i cineva acolo? întreabă Clementine, observând și ea aceleași urme ca și mine.

Nu-i răspund. Însă ceea ce îmi atrage privirea este ceva ce se află la baza obeliscului: frunze umede… bulgări de pământ… și o gaură mică, făcută cu grijă în zăpada murdară de culoare maronie…

Ca și cum ar fi ceva îngropat dedesubt.

Mă las în patru labe, mă reped spre mica gaură ca de șoarece, îmi bag mâna înăuntru și pipăi în jur până când…

Acolo.

Piatra de culoare bej este dreaptă și netedă, perfectă pentru a fi aruncată într-un lac. Dallas și Clementine vin amândoi în grabă lângă mine. Însă în momentul în care scot piatra afară, știu că este ceva în neregulă. Greutatea nu era cea potrivită.

— E din plastic, spun eu. Și cred… cred că-i scobită, are un orificiu.

— Bineînțeles că-i scobită. Așa se pot ascunde mesaje în ea, spune Dallas, ca și cum ar vedea asta tot timpul. Deschide-o. Vezi ce-i înăuntru.

Întorc piatra cu fundul în sus. Exact cum ne așteptam, partea de jos pivotează și se deschide.

Toți trei ne aplecăm deasupra ei precum o cloșcă deasupra oului.

Și în cele din urmă reușim să vedem ce este înăuntru.

78.

Tot alese intenționat unul dintre SCIF-urile de pe cealaltă parte a clădirii.

Se hotărî asupra unuia care le fusese atribuit celor de la Legislație. Șeful SCIF-urilor din departamentul de legislație era Adams Morgan, un tip între două vârste care-și petrecea nopțile cântând prin cluburi, cu o trupă de rockeri trăsniți și total netalentați, mari amatori de reggae. Nu va ști niciodată că încăperea era folosită.

Cu toate acestea, Tot avu mare grijă când se îndreptă într-acolo. Își făcu obișnuitele rute șerpuite printre rafturi, ferindu-și fața de camerele de luat vederi și chiar știu cum să evite bătrâneii voluntari pe care-i înghesuiseră într-una dintre camerele de la nivelul optsprezece ca să se ocupe de recent descoperitele dosare de pensii pentru văduvele din vremea Războiului de Independență.

De fapt, ca să poată intra în cameră, fu destul de iscusit să nu utilizeze codul de acces normal al ușii, ci codul celălalt, de rezervă, pe care-l folosea personalul de pază.

Și suficient de iscusit ca să aleagă unul dintre puținele SCIF-uri din clădire care nu era dotat nici măcar cu o singură cameră de supraveghere (așa cum preferau majoritatea senatorilor și congresmenilor).

Dar care fu cel mai iscusit lucru pe care-l făcu Tot?

Se asigură că nu se ocupa de asta de unul singur.

În dreapta lui, în ușa groasă de o jumătate de centimetru se auzi un declic, apoi un zgomot înfundat și apoi ușa se deschise cu un pocnet pneumatic.

— Ai întârziat, spuse Tot.

— Te înșeli, spuse Khazei în timp ce ușa se trântea în spatele lui. Am venit exact la timp.

79.

— Nu-i nimic.

— Nu. Nu se poate, zise Dallas.

— Se poate. Și așa *este*, spun eu, întorcând piatra scobită înăuntru astfel încât el și Clementine să poată vedea mai bine.

Dallas se uită cu ochii mijiți și se apleacă, examinând micul compartiment dreptunghiular dinăuntrul pietrei. Fără îndoială, nu este nimic acolo, ceea ce înseamnă că…

— Cineva a luat deja mesajul, spune Clementine, uitându-se înapoi la urmele de pași ducând spre fâșia de copaci care formau o curbă ca o potcoavă de cal în jurul nostru.

— Sau că n-a pus nimeni încă ceva înăuntru, spun eu, încercând să rămân calm și să gândesc pozitiv, fără să pot scăpa însă de sentimentul că Clementine poate să aibă dreptate.

Îi urmăresc privirea aruncată spre liziera de copaci din depărtare. Nu se mișcă nimic. Nu se aude niciun zgomot. Însă recunoaștem cu toții senzația îngrijorătoare pe care o ai când crezi că se uită cineva la tine.

— Cred că trebuie să găsim un loc unde să ne ascundem. S-ar putea totuși să mai vină cineva încoace.

Dallas clatină din cap, arătând cu mâna în jos spre mormânt.

— Dac-ar fi așa, de unde provin urmele astea de pași?

— De fapt, mă gândeam că provin de la tine, îl provoacă Clementine, făcând semn spre Dallas chiar dacă le cercetează pe cele care duc în spate, spre pâlcul de copaci. Vreau să spun că, chiar dacă te-a sunat Beecher, e o coincidență a naibii de uimitoare ca tu să-ți faci apariția exact în momentul în care-am apărut și noi.

— Ciudat, și eu gândeam același lucru referitor la *tine*, îi răspunde Dallas cu o voce răstită. Dar intenționam să fiu suficient de diplomat și să aștept să pleci ca să-i spun lui Beecher asta, fără ca tu să fii de față.

— Puteți să vă opriți amândoi? îi rog eu.

Sunt tentat să-i spun Clementinei ce-a făcut Dallas noaptea trecută – cum a localizat persoana aceea în taxi… și mi-a dat caseta video cu noi în SCIF, ținând-o ascunsă de Khazei… și cum mi-a spus adevărata poveste legată de Culper Ring și de grupul secret al președintelui, acei Depanatori. Însă asta nu schimbă faptul că piatra aceasta este goală…

— De data asta chiar nu mai avem niciun indiciu, continui eu.

— Nu-i adevărat, spune Dallas, lingându-și fulgii de zăpadă din barbă.

— Despre ce vorbești? Ăsta a fost singurul moment în care am fost noi stăpâni pe situație. Știam unde este locul în care președintele și grupul lui de Depanatori își lasă mesajul, însă, în loc să-i prindem în flagrant, stăm aici să ne înghețe fundul.

— Ești sigur că acest schimb de mesaje este între președinte și Depanatori? întreabă Dallas, vocea sa căpătând acel timbru țanțoș pe care îl are când crede că deține controlul.

— Ce-i un Depanator? întreabă Clementine.

— Sunt prietenii lui. La fel ca Depanatorii lui Nixon, îi explic eu. Oamenii cu care lucrează Wallace.

— Dar mi-ai prins ideea, nu? adaugă Dallas. Dacă mesajul ăla era într-adevăr între președinte și Depanatori – iar ei știau că tu l-ai descoperit…

— De ce n-au schimbat pur și simplu locul de întâlnire? întreb eu, terminându-i raționamentul și uitându-mă din nou la mulțimea de urme de pași.

— Și, mai mult decât atât, dacă marea lor temere era că ai putea să-l denunți, de ce nu ți-a făcut președintele o ofertă când a fost cu tine acolo în SCIF? Se presupune că pentru el era mesajul din dicționar, corect?

Este o întrebare pertinentă. Iar presupunerea pe care noi ne-am bazat încă din momentul în care a început toată povestea asta a fost una singură: că dicționarul găsit în SCIF conținea un mesaj dintre președinte și cineva din cercul lui interior, unul dintre oamenii lui. Dar dacă lucrurile nu sunt chiar așa…

— Crezi că e posibil ca președintele să fi încercat să comunice cu cineva din *afara* cercului său? întreb eu.

— Ori asta, ori cineva din afara cercului său ar fi putut încerca să comunice cu președintele, îmi răspunde Dallas.

În momentul în care mă întorc de la pâlcul de copaci, gândul îmi zboară înapoi la mesajul original: *16 februarie. 26 de ani reprezintă o perioadă lungă ca să păstrezi un secret.*

— Poate că ăsta-i motivul pentru care președintele a solicitat ca tu să-i asiguri asistență de specialitate azi-dimineață, Beecher. Poate că el nu încerca să-ți *dea* un mesaj – poate că aștepta să *primească* unul. De la *tine.*

Înțeleg încotro bate. Acesta-i singurul lucru care are sens. Tot timpul ăsta, noi am crezut că dicționarul conține o scrisoare care i-a fost scrisă lui Wallace de unul dintre prietenii săi. Însă dacă este, de fapt, de la cineva care *nu* e de partea sa… iar respectivii au aflat, într-un fel sau altul, despre Depanatorii săi și sperau să scoată la iveală ceva de acum douăzeci și șase de ani…

— Crezi că-l amenință cineva pe Wallace? întreabă Clementine.

— Cred că au trecut de simple amenințări, spun, în timp ce din gură îmi iese un nor de aer rece pufăit la fiecare silabă. Dacă este ceea ce cred eu, probabil că cineva îl șantajează pe președintele Statelor Unite.

80.

Intrând în SCIF, Khazei inspectă și el rapid camera fără ferestre.

— Crezi că sunt idiot? întreabă Tot făcându-și de lucru la televizorul aflat deasupra servantei mobile. Nu există camere video.

Khazei verifică totuși. Să vadă cu ochii lui. Într-adevăr, nu existau camere.

Dar asta nu însemna și că nu exista un aparat video.

— Unde ai găsit-o până la urmă? întreabă Khazei, făcând un gest înspre caseta video pe care Tot o introduse în aparat și porni televizorul.

— Acasă la el. O ascunsese într-o cutie de tampoane.

— Cum de avea tampoane? Aveam impresia că locuiește singur.

— Are o soră. Și a avut o logodnică. Doar nu era să le arunce lucrurile, îi spuse Tot răstit.

Khazei nu răspunse. În loc de asta, își privi unghiile recent lustruite și lăcuite, tentat să se apuce să-și reteze cu dinții pielițele de la degetul mare.

La televizor, imaginile filmate începură să se deruleze arătându-i pe Orlando, pe Clementine… și, desigur, pe Beecher – și ceea ce descoperiseră ei în SCIF în acea zi.

— Fir-aș al dracului, murmură Khazei.

Tot încuviință.

— Cred că ești deja. Din cauza lor.

81.

— Eightball? întreabă Dallas.

— Eightball trebuie să fie, sunt eu de acord, dând din cap.

— Ce e Eightball? întreabă Clementine.

Mă uit la Dallas, care clatină din cap. Nu vrea să-i spun și ei. N-a vrut nici să o iau când m-am dus să-l văd pe Nico. Însă acesta este singurul motiv pentru care am reușit să intrăm acolo. Și să ajungem aici.

— Beecher, dacă nu vrei să-mi spui, nu trebuie s-o faci, spune Clementine. E-n regulă. Înțeleg.

— Ascult-o pe fată, șoptește Dallas.

Însă ceea ce nu o să înțeleagă Dallas niciodată este ceea ce-a spus Khazei azi-dimineață: că, îndată ce totul va ieși la iveală, iar ei vor dovedi că Orlando a fost omorât, Clementine va fi la fel de sus ca și mine pe lista suspecților și, prin urmare, are la fel de mult dreptul să știe ce mama dracului se întâmplă de fapt.

— Eightball este o persoană, spun eu în timp ce Clementine stă ca un sloi de gheață în frigul de-afară. De fapt, este un puști – sau *a fost* un puști – pe nume Griffin Anderson. Avea douăzeci de ani când a dispărut.

— *Dispărut*? Adică răpit?

— Nimeni nu știe. Acest tip Eightball era bătăușul orașului și avea un tatuaj cu un eight-ball pe antebraț. Ideea este că *el este* ceea ce s-a întâmplat în urmă cu douăzeci și șase de ani. Pe 16 februarie. Asta-i noaptea în care a dispărut din orașul președintelui, în statul Ohio.

— Și ce înseamnă asta? întreabă Clementine în timp ce o ramură pocnește în spate, lângă șirul de copaci.

Ne întoarcem cu toții într-acolo. Este greu să vezi ceva.

— Crezi că, atunci când era tânăr, președintele a fost amestecat în treaba asta?

— N-am nici cea mai vagă idee, însă... ei bine... da, spun eu, cercetând încă atent fiecare copac în parte. Ia gândește-te. În noaptea aceea se întâmplă ceva, Wallace își pierde cumpătul, nu știu, viitorul președinte o ia complet razna și, împreună cu băieții lui, face cumva ca Eightball să dispară...

— Până când, cine știe cum, cineva din trecut își face brusc apariția din neant și începe să reînvie povestea, spune Dallas, cu ochii ațintiți asupra Clementinei.

— Dallas, las-o în pace, spun.

— Nu, Dallas, spune ce crezi, zise Clementine.

— Tocmai am făcut-o, i-o trântește el răstit.

— Și ăsta-i marele tău scenariu? Crezi că mi-au căzut în mâini niște informații vechi și după aceea ce-am făcut? L-am folosit pe Beecher în speranța că o să-l terorizez pe președinte?

— Există și idei mult mai ridicole decât asta.

— Și doar ca să-ți completez povestea nebunească, mai spune-mi o dată, care-i motivul meu?

— Am văzut unde locuiești, Clementine. Am fost acolo seara trecută, spune Dallas. Fără nicio supărare, însă casa aia… cartierul ăla… în mod clar, nu ți-ar prisosi ceva mai bun.

— Dallas, gata, ajunge! spun eu.

— Tu *nu* mă cunoști, mârâie Clementine, asigurându-se că fiecare silabă în parte se aude clar, așa că ai foarte mare grijă ce spui mai departe.

— Oooh, plăcutul final amenințător. Nici măcar n-a trebuit să aduc în discuție faptul că așchia nu sare departe de trunchi. Așa tată, așa fiic…

Întinzându-se în față, Clementine sare la gâtul lui Dallas:

— *Jeg infatuat și*…!

Țâșnesc în fața lui Dallas, prinzând-o pe Clementine în aer, la numai câțiva centimetri distanță înainte să-l rupă în bucăți. Este un vârtej de pumni aruncați orbește în toate părțile, greutatea ei lovindu-mă în piept cu viteză maximă și dându-mă cu putere în spate.

— Clemmi, liniștește-te! îi cer eu stăruitor proptindu-mi bine picioarele în zăpadă.

Se luptă încă să treacă de mine, piepturile noastre fiind lipite strâns unul de celălalt.

— *Să nu îndrăznești cumva să mă compari cu el*! *Retrage-ți cuvintele*! continuă ea să urle la Dallas.

— N-a vrut să spună asta, pledez eu în timp ce încerc să o țin în loc.

— *Retrage-ți cuvintele*! strigă ea, respirația ei fierbinte venindu-mi direct în față.

Este chiar mai rău decât atunci când a pierdut disputa cu Khazei.

— *Clementine*! *Încetează*! îi ordon eu, apucând-o de umeri suficient de tare încât să știu că simte durerea.

Ochii ei se întorc spre mine, clocotind de furie ca un cazan ajuns la punctul de fierbere. Partea cea înspăimântătoare este că, pentru o jumătate de secundă, arată *exact* ca tatăl ei. Scrâșnește din nou din dinți, iar vena cea mare i se umflă. Mă aștept să atace.

— Poți să-mi dai drumul acum, spune ea cu voce joasă.

Brațele îi sunt încă tensionate.

— Ești sigură? o întreb eu.

— Dă-mi drumul, Beecher. Vreau să-mi dai drumul. Acum.

În timp ce se trage înapoi și se eliberează din strânsoarea mea, îi arunc o privire elocventă lui Dallas, sperând că o să-și ceară scuze. Nu o face.

— Dallas n-a vrut să spună asta, îi spun eu ei.

— Știu cine sunt! spune ea plină de nervi, chinuindu-se să-și redobândească controlul. Știu că sunt impulsivă. Și pătimașă. Știu ce temperament am – dar *nu sunt el,* Beecher! Nu sunt *așa ceva,* insistă ea, refuzând să spună numele tatălui ei.

Întind mâna s-o calmez.

Ea se trage din nou într-o parte. Până acum, știu deja că se pricepe de minune să-și ascundă latura rănită. Și latura speriată. Însă mânia aceasta… veninul acesta care erupe și mușcă atât de brutal…

Unele lucruri nu pot fi ascunse – îndeosebi când e vorba despre cine suntem cu adevărat.

— Măcar atât poți să faci, să te prefaci că-mi iei apărarea, adaugă ea, ținându-și respirația.

— Haide, știi că eu nu gândesc că ești ca Nico.

— Știu că poți s-o *spui,* Beecher. Ideea e să și *gândești* asta.

Cuvinte mușcătoare pe care ea le lasă să înghețe în aer.

Înainte să pot spune vreun cuvânt, se întoarce cu spatele și o pornește înapoi pe potecă de una singură.

— Te poți scuza mai târziu, spune Dallas, apucându-mă strâns de braț când dau să plec și să o urmez. În momentul de față, hai să ne întoarcem la grup astfel încât să putem descoperi ce se întâmplă.

— La grup? Cine, la superșmecherii ăia ai tăi din Culper Ring? întreb eu, cu ochii încă ațintiți asupra Clementinei, care are nevoie de timp să se calmeze. În cazul în care n-ai observat, Dallas, cu toată parada și lăudăroșenia ta, n-au reușit să ajungă nicăieri până ce nu le-am dat răspunsul lui Nico. Și, în caz că n-ai observat, toate cele au eșuat: piatra era goală, toate mesajele au dispărut, iar noi n-avem nici măcar o pistă de urmat.

— Nu-i adevărat. Tu ai spus că Tot a găsit acel raport al poliției – cel în care se spunea că doctorul președintelui…

— Stewart Palmiotti.

— … că Palmiotti venise acasă de la facultate și că a fost ultimul care l-a văzut pe Eightball în viață… că el a fost cel care le-a spus polițiștilor că l-a văzut pe Eightball urcându-se de bunăvoie într-o mașină. În timp ce tu te plimbai de colo-colo cu Clementine, i-am pus pe băieții noștri să-mi

confirme asta. Au găsit raportul. Palmiotti știe ce s-a întâmplat, de fapt, în noaptea aia, ceea ce înseamnă că noi putem…

— Putem *ce*? Putem să trimitem niște tipi din Culper Ring să-l înfrunte pe Palmiotti? Ăsta e noul plan măreț – să o ia la picior prin Casa Albă, să-i împingă un deget acuzator în față și să-l acuze la propriu pe cel mai vechi și mai de încredere prieten al președintelui de faptul că a tăinuit un secret din vechime?

— Ai fi surprins să vezi ce poate spune cineva când ajunge să creadă că ai preluat controlul și ești stăpân pe situație.

— Dar noi nu suntem stăpâni pe situație! Tot ce avem este o foaie de hârtie în care cineva spune *Știu ce-ai făcut astă-vară*[47], ceea ce nu dovedește absolut *nimic*! Și-ți spun chiar acum – nu-mi pasă câte genii pustii aveți în acest Culper Ring – dacă vă duceți acolo cu nimic și începeți să trageți leul de coadă și să-l zgândăriți, leul o să-și scoată ghearele și-o să ne arate clar de ce a fost încoronat rege al junglei. Iar prima gheară o s-o iau eu.

Clementine coboară pe șerpuitoarea potecă din beton și, în sfârșit, Dallas nu mă mai contrazice. Știe că am dreptate. Știe că atunci când rezultatul rapoartelor de laborator va fi aflat, iar Khazei va putea dovedi că Orlando a fost ucis, toți ochii se vor îndrepta spre ultima persoană cu care a fost văzut Orlando: spre mine. Iar când se va căsca gaura neagră, nu va exista nicio cale de a domoli viteza de absorbție. Nu până când nu o să-i înghită pe toți cei aflați în raza ei.

— Totuși, asta nu înseamnă că n-ar trebui să ne concentrăm atenția asupra lui Palmiotti, spune el, făcând din nou un semn sugestiv spre urmele de pași. Oamenii noștri caută. Pot să găsească orice. Așa că, indiferent ce s-a întâmplat în urmă cu atâta amar de ani, tot o să aflăm ce-au văzut sau cine-a fost acolo… sau chiar unde erau…

— Stai, îl întrerup brusc. Mai spune o dată partea aia.

— O să aflăm ce-au văzut?

— Nu. *Unde erau.* Dacă aflăm unde erau…

Îmi scot telefonul și formez rapid un număr.

— Ce faci? întreabă Dallas.

— Dacă vrem să doborâm leul, îi spun eu, trebuie să facem rost de-o armă mai mare.

---

[47] *I know what you did last summer,* titlul original în lb. engleză, thriller de succes (1997), al cărui scenariu este construit pe un secret teribil ascuns de un grup de tineri care vor plăti pe rând cu prețul vieții (n. tr.).

82.

Ce faci? întrebase Dallas.

Dacă vrem să doborâm leul, îi replicase Beecher, *trebuie să facem rost de-o armă mai mare.*

Încă urmărindu-i cu privirea din pâlcul de copaci, frizerul trebuise să-și țină respirația ca să-i audă ce spun. Încercase să-și spună că totul era încă în regulă. Însă în momentul în care Beecher formă nu se știe ce număr acolo, în depărtare, Laurent știu adevărul – și știu cât de departe era el acum de a fi *în regulă.*

Din ce auzise, Beecher și grupul său nu-și mai dădeau cu presupusul. Aveau detalii. Aveau nume – și nu doar pe al președintelui. Îl aveau pe-al lui Palmiotti… și-n plus, îi auzise rostind numele *Eightball*…

Dacă ei – ca ei să știe despre asta… ca ei să știe ce se întâmplase în noaptea aceea…

În apropierea mărului care îl ascundea pe Laurent privirii celorlalți, un mic petic de zăpadă, agățat ca o insulă albă de scoarța sa, era spulberat încetul cu încetul de intensitatea vântului care sufla îndârjit. Uitându-se cum insula de zăpadă se micșora, bucată cu bucată, fulg cu fulg, Laurent știu că nici situația lor nu era alta.

Eroziune în timp.

De o bună bucată de vreme, Palmiotti spunea că el poate opri asta. Că într-un fel sau altul, putea face să dispară totul. Însă încrederea nu se deosebește de prietenie sau de secrete. Ele, toate, riscă să fie afectate de aceeași soartă…

Eroziune în timp.

Acum lui Laurent îi era totul foarte clar. Acesta nu era începutul tornadei.

Acesta era începutul sfârșitului ei.

La câțiva centimetri în fața frizerului, insula de zăpadă, care ajunsese de mărimea unei monede de douăzeci și cinci de cenți, fu spulberată de o altă rafală de vânt. De partea opusă a câmpului înzăpezit, Beecher avea în mare cam același efect. Într-adevăr, în timp ce ultimele urme de zăpadă erau îndepărtate de pe scoarța copacului, Laurent simți din nou un mare nod în gât și un val de emoție asemănător celei care îl năpădise mai devreme când citise ce scria pe tatuajul clientului său.

Dacă Laurent voia să oprească tornada, exista o singură modalitate să o facă. Până în momentul de față însă nu crezuse că va avea curajul s-o facă.

Dar avea.

Băgându-și mâna în buzunarul hainei, Laurent apucă strâns obiectul pe care în mod instinctiv îl luase de la frizerie, unul dintre puținele suveniruri pe care tatăl său le adusese înapoi din război: briciul Master Barbers cu lamă dreaptă și plăsele din sidef.

În momentul în care îl scoase din buzunar și îi desfăcu lama, ultimele rămășițe de zăpadă fură spulberate de vânt de pe scoarța copacului.

De partea cealaltă a câmpului, Beecher și Dallas erau amândoi cu spatele la el.

Tornada era pe cale să se întețească.

83.

— Arhivele Naționale, îmi spune o voce familiară la telefon. Unde să vă direcționez apelul?

— Katya, sunt Beecher. Poți să mă transferi la domnul Harmon de la Documente Prezidențiale?

Stând în continuare pe zăpadă și citind confuzia de pe fața lui Dallas, îi explic:

— Scopul este de a afla ce s-a întâmplat, de fapt, pe 16 februarie, corect? Problema e că singura consemnare de pe data de 16 este acel raport al poliției, un document pe care Palmiotti l-a creat el însuși. Însă ce-ar fi dacă am putea să aflăm unde au fost Palmiotti și Wallace pe data de 17… sau chiar pe 18?

Dallas își mijește ochii în timp ce încearcă să-și adune gândurile și să pună toate astea cap la cap. Cunoaște problema. Acum douăzeci și șase de ani, Wallace nu era președinte. Dar asta nu înseamnă că nu există niciun fel de documente prezidențiale.

— OK, deci când s-a întâmplat asta… Acum douăzeci și șase de ani, președintele era… la facultate, adaugă Dallas, făcând rapid calculele matematice.

Dallas știe cum funcționează sistemul Arhivelor. Știe ce păstrăm noi acolo. Și știe că atunci când Wallace sau oricare alt președinte este ales, primul lucru pe care îl facem este să începem un dosar pentru el. Însă mai presus de toate, începem să *umplem acel dosar* – prin păstrarea istoriei acelei persoane în documente originale, începem să strângem diverse poze și fotografii de familie, amintiri, suvenire, consemnări de la naștere și cataloage din școala primară.

Așa se face că dispunem de acele fotografii ale lui Clinton de pe vremea când era bebeluș – și știm ce au scris profesorii în carnetul de note din clasa a cincea al lui Bush și Obama. Știm că, în cele din urmă, aceste documente sunt direcționate spre o bibliotecă prezidențială, așa că în momentul în care este ales un nou președinte, administrația începe să pună mâna pe tot ce poate. Și partea cea mai tare, ia ghiciți cine e responsabil de depozitarea acestora?

— Crezi că au documente din care să aflăm unde-a fost Palmiotti pe 16 februarie? întreabă Dallas.

— Știm c-a fost în Ohio. În raportul poliției se spune asta. El și cu Wallace veniseră amândoi acasă de la facultate, ceea ce înseamnă…

— Domnul Harmon la telefon, se aude deodată o voce tăioasă în receptor.

Cum este una dintre persoanele de la vârf din secția de Documente Prezidențiale, Steve Harmon nu își cere scuze pentru faptul că este nerăbdător sau pentru că face referire la el însuși ca domnul Harmon. Fost cadru în marina militară, tot ce contează pentru el sunt faptele.

— Domnule Harmon, sunt Beecher și vă sun… de la Documente militare vechi.

— Mi-a spus Katya.

— Da, ei bine, ăăă… am aici o cerere pentru unele documente de pe vremea când președintele Wallace era la facultate, și…

— În marea lor majoritate, aceste documente nu au fost încă procesate.

— Știu, domnule, însă încercăm să dăm de urma unei date anume, din săptămâna cu 16 februarie, din perioada ultimului an la facultate al președintelui, îi spun eu lui Harmon.

În momentul în care rostesc cuvintele, chiar dacă coboară poteca și este la o distanță aproape egală cu lungimea unui teren de fotbal, Clementine își aruncă privirea peste umăr. Nu-mi pasă a cui fată este. Sub nicio formă nu poate să mă audă. După care se întoarce la loc și merge mai departe.

— Totul este pentru un prieten al fundației, continui eu.

În termenii folosiți la nivelul Arhivelor, *prieten al fundației* înseamnă unul dintre donatorii extrem de influenți care ajută la organizarea multora dintre expozițiile noastre.

După tăcerea din telefon, știu că domnul Harmon este deranjat. Însă, în același timp, este și conștient de faptul că singurul motiv pentru care încă ni se mai permite să etalăm unul dintre exemplarele originale ale Magna Carta este pentru că un prieten al fundației – conducătorul grupului Carlyle – ne-a împrumutat-o.

— Fă o cerere în scris. O să-mi arunc o privire, spune domnul Harmon.

Clicul pe care îl aud în ureche îmi spune că interlocutorul meu a închis.

— Documentele de pe vremea când Wallace era la facultate? întreabă Dallas în timp ce-mi iau telefonul de la ureche și stăm amândoi acolo, cu picioarele îngropate în zăpadă. Chiar crezi că vei găsi dovezi în nu știu ce lucrare în engleza veche? „Ce-am făcut în vacanța de primăvară – și cum i-am ascuns noi cadavrul lui Eightball” de Orson Wallace?

— Nu-i vorba de dovezi, Dallas. Ceea ce caut eu este șirul cronologic al evenimentelor. Iar dacă suntem norocoși, asta o să ne spună dacă, în acea săptămână, Wallace s-a întors la cursuri sau a fost atât de traumatizat de ceea ce s-a întâmplat încât și-a mai petrecut ceva timp departe de facultate.

— Așadar, cauți condica de prezență? N-aș vrea să-ți reamintesc, însă la facultate nu se ține evidența frecvenței la cursuri.

— Și nici eu n-aș vrea să-ți reamintesc, dar tu n-ai nici cea mai vagă idee ce fel de evidențe țin ei acolo. Poate că, în momentul în care Wallace s-a întors la facultate, a vorbit cu vreun consilier-îndrumător pentru studenți și, ca atare, mai există prin dosarul lui de student vreun raport asupra incidentului în sine, spun eu în timp ce mă uit peste umărul lui Dallas, acolo unde Clementine s-a transformat într-o mică pată ca de cărbune pe fundalul alb.

Se aude trosnind încă o creangă acolo în spate, în crângul de copaci.

— Ar trebui să plecăm de-aici, spun eu.

Privindu-mă cum mă uit la Clementine, Dallas vine după mine spre poteca din beton a cimitirului, pe care încă mai este imprimată dâra lăsată de pașii ei pe zăpadă.

— Beecher, ai idee cum a reușit Culper Ring să rămână o organizație secretă timp de peste două sute de ani?

— Pe bază de încredere.

— Exact. Încredere, spune Dallas. Două sute de ani de încredere în oamenii potriviți. Acum dă-mi voie să-ți pun o întrebare: i-ai povestit Clementinei ce ți-am spus eu despre Culper Ring?

— Mi-ai spus să n-o fac.

— Așa este. Dar ideea este că m-ai ascultat. Și știi de ce m-ai ascultat? Deoarece chiar dacă, atunci când vine vorba de Clementine, există o voce mică la tine-n pantaloni care-ți spune ce să faci – după ce te-ai gândit dacă să-i spui sau nu despre Culper Ring, s-a auzit o a doua voce – vocea din capul tău – care ți-a spus să *nu* o faci. Dintr-un motiv sau altul, ceva din creierul tău ți-a spus că Clementine n-ar trebui să știe asta. Iar aceasta este vocea pe care trebuie să o asculți, Beecher. O să te ghideze mult mai bine decât vocea din pantaloni, spune el pășind pe poteca betonată și călcând pe urmele pantofilor Clementinei.

— Apreciez imaginea cu penisul-vorbăreț, însă hai să fim cinstiți, Dallas – dacă n-aș fi avut-o pe Clementine cu mine azi-dimineață, n-aș fi reușit vreodată nici măcar să intru să-l văd pe Nico.

— Și asta-i atât de rău?

— Dacă Nico n-ar fi văzut foaia aia, noi n-am mai fi ajuns aici, subliniez eu, ajungându-l din urmă și întinzându-i piatra goală.

— Despre ce vorbești?

— Despre coordonate. 38 de grade nord, 77 de grade vest…

— Ce-ai zis?, spune Dallas, oprindu-se pe potecă. I-ai arătat chiar foaia cu cerneala invizibilă?

— Nu, eu…

Îmi pipăi buzunarele de la haină, apoi de la blugi. Nu-mi spune că am…

— *Ce,* Beecher? *I-ai dat* foaia lui Nico?

— Bineînțeles că nu. În grabă… eram atât de surescitați încât… cred c-am lăsat-o acolo.

— N-ai *lăsat-o,* Beecher. El *a luat-o.* N-ai văzut *Tăcerea Mieilor*[48]? În mod categoric a *luat-o* – ceea ce înseamnă că-n căutarea ta de a afla cine-i face necazuri președintelui, i-ai dat întreaga poveste pe tavă pacientului cu afecțiuni mintale care a încercat cândva să asasineze unul!

Încerc să-mi spun că Nico nu știe că adnotarea cu pricina era pentru Wallace, însă gândul mi se volatilizează rapid căci știu că există numai două tipuri de oameni care vin vreodată să-l vadă pe Nico: indivizii nebuni ca și el și reporterii disperați.

— Ar trebui să te rogi să n-aibă acces la copiatoare sau scanere, spune Dallas, reamintindu-mi exact ce-o să se întâmple dacă Nico dă coala aia de hârtie pe mâinile indiferent cui din cele două grupuri.

Mă uit în jos, la vale, după Clementine. A dispărut. În locul ei, tot ceea ce văd este Nico și aerul său calm și măsurat în care ne-a spus *mulțumesc* la plecare. În mod categoric, el a luat-o.

— Nu-mi spune că te duci înapoi la St. Elizabeths, strigă Dallas, deși știe deja care este răspunsul.

— Trebuie să mă duc, îi spun eu mărind pasul. Trebuie să recuperez ce a luat Nico de la noi.

---

[48] *Silence of the Lambs* – titlul original în lb. engleză – thriller de succes (1991), ai cărui protagoniști sunt Anthony Hopkins și Jodie Foster în rolurile lui Hannibal Lecter un psihopat cu apucături canibalice și agentul FBI Clarice Sterling, desemnată să investigheze cazul (n. tr.).

84.

Era ceva ce spusese cel cu barba neîngrijită – Dallas – era ceva ce spusese Dallas.

Miji ochii să zărească ceva prin parbrizul mașinii în timp ce soarele dimineții poleia cu argint strălucitor zăpada acoperită cu cenușă și nu se putu abține să nu observe creșterea bruscă a numărului de magazine de băuturi alcoolice și de spălătorii de rufe din cartier. Bineînțeles, exista și o frizerie. Întotdeauna exista o frizerie, știa el, zărind firma pe care era pictat de mână cu litere mari și roșii *Fades To Braids.*

Frânând la semafor, își spuse că nu regretă că se ascunsese acolo la cimitir. Era pregătit. Se împăcase cu sine însuși. Însă când auzise acele vorbe ieșite de pe buzele lui Dallas, știuse că mai era totuși ceva de bifat.

În urmă cu douăzeci și șase de ani, acționase în pripă. Totuși acum, când se uita înapoi la ce făcuse, nu regreta acest lucru. Făcuse tot ce putuse la momentul respectiv.

Exact ca acum.

Când semaforul se făcu verde, trase de volan și întoarse la stânga într-o curbă strânsă, mașina derapând ușor pentru o fracțiune de secundă în zloata mocirloasă de pe jos. După ce vehiculul își recăpătă tracțiunea, Laurent știu că era aproape.

Asta era.

Știu acest lucru din momentul în care văzu clădirea în depărtare.

Știu acest lucru imediat ce simți briciul cu lamă dreaptă care parcă îi făcea cu ochiul de-acolo, din buzunar.

Știu acest lucru în momentul în care văzu – parcată în vârful dealului – mașina argintie pe care o conducea Beecher.

Știu acest lucru când văzu, chiar lângă poarta principală, scrise cu negru, acele două cuvinte care îi ieșiseră lui Dallas de pe buze la cimitir.

St. Elizabeths.

Binele tuturor avea în cele din urmă să fie slujit.

85.

Am nevoie de nouăsprezece minute ca să îl las pe Dallas la Arhive, unsprezece minute să mă înapoiez cu Toyota lui argintie la St. Elizabeths și patruzeci de secunde în cap ca să ies din mașină și să-mi încropesc povestea, înainte de a deschide larg ușa de la intrarea în clădirea lui Nico.

— Eu… bună… scuze… cred că mi-am uitat blocnotesul sus la etaj, îi spun eu femeii-paznic, făcând o mutră idioată și ridicând ecusonul de acces temporar pe care ea mi-l dăduse cu o oră și un pic în urmă.

Femeia-paznic cu frizură de puști olandez pus pe rele își dă ochii peste cap.

— Rezolvă-ți treaba repede, spune ea în timp ce ușa de oțel se deschide cu un zăngănit puternic, iar eu trec, pentru a doua oară pe ziua de astăzi, prin detectorul de metale.

— Nu-ți face griji, îi răspund. Vin cât ai clipi.

•

Încercând din răsputeri să rămân calm, mă lupt cu propriul meu corp antrenat de balansul ritmic al liftului ce urcă.

În urmă cu o oră, când stăteam aici, o țineam pe Clementine de mână. În momentul de față, meditez intens la scena asta, deși gândul nu reușește să mă calmeze.

În momentul în care ușile se deschid cu un huruit și cobor din lift, mă așteaptă aceeași femeie de culoare cu aceeași legătură de chei.

— Ți-ai uitat agenda cu însemnări, ei? mă întreabă râzând. Sper că n-ai niciun număr de telefon în ea. Nu cred că vrei ca Nico să-ți sune rudele.

Mă prefac că râd și eu în timp ce ea deschide din nou ușa metalică și mă conduce de-a lungul coridorului, înapoi până la camera de zi.

— Christopher, poți să-l ajuți puțin? întreabă femeia, pasându-mă unui asistent medical mătăhălos, îmbrăcat într-o cămașă albă, proaspăt apretată. Mai avem și alți vizitatori care urcă chiar acum.

În timp ce ea mă lasă în urmă, eu scrutez rapid din priviri camera de zi inundată de lumină fluorescentă: pacienți uitându-se la diferitele televizoare din încăpere, asistente frunzărind dosare, chiar și cineva care bagă bani în automatul de băuturi răcoritoare. Însă când mă uit la masa rotundă de plexiglas din colț…

Nici urmă de Nico.

— Mai spuneți-mi o dată, la cine ați venit? mă întreabă matahala în timp ce aranjează pernele și îndreaptă una dintre multele canapele îndoite de greutatea celor care stătuseră pe ele.

— La Nico, spun eu, ridicându-mi ecusonul ca și cum ar fi un act de identitate. Am fost aici să-l văd pe Nico, dar cred că mi-am uitat blocnotesul.

Verifică și el din priviri toată zona, începând cu masa rotundă.

Se vede că știe bine programul și rutina lui Nico.

— Fac pariu că-i la el în cameră – 711, spune el, arătându-mi spre ușile batante din stânga încăperii. Nu vă faceți griji, puteți să vă duceți singur. Nico are dreptul de a primi vizitatori în cameră.

— Îhî... nu... o să mă mișc rapid, spun eu, pornind în grabă spre ușile batante și reamintindu-mi ce mi-au spus de la bun început: acesta este un spital, nu o închisoare.

Însă, în momentul în care împing ușile și le deschid, iar camera de zi luminoasă se îngustează, transformându-se într-un hol de spital mult, mult mai mic, mai întunecat, mai liniștit, tăcerea bruscă mă face mult prea conștient de cât de singur sunt aici, în spatele ușilor.

La capătul holului este o scară interioară metalică, blocată de o ușă groasă de sticlă, astfel încât nimeni de la etajul acesta să nu poată avea acces la ea. Și chiar aud zgomotele surde de pași ale cuiva care urcă scările câteva etaje mai sus.

Citind numerele camerelor, trec pe lângă cel puțin trei camere ale pacienților de-aici care au lacăt agățat de un belciug, pe dinafară. Una dintre ele este încuiată, lacătul unind ambele belciuge. Nici măcar nu vreau să știu cine este înăuntru.

Până în momentul în care ajung la camera 711, mă lupt să-mi scot haina de iarnă ca să mai opresc transpirația care mă năpădise. Ușa lui Nico are și ea un lacăt atârnat pe-afară și este întredeschisă. Luminile sunt aprinse. Însă, din câte-mi pot da seama, nu este nimeni înăuntru.

Mă uit în spate peste umăr. Prin fanta tăiată în ușile batante, asistentul medical încă se uită la mine.

— Nico...? strig, ciocănind ușor cu încheietura degetului în ușă.

Nu răspunde nimeni.

— Nico, ești acolo? întreb, ciocănind ușor.

Tot nimic.

Cunosc acest moment. Este exact ca momentul de-atunci, din fața SCIF-ului: o ușă înspăimântătoare, o încăpere în care nu este permis accesul și o oportunitate extrem de limpede, imposibil de ratat. La momentul acela, îi spusesem lui Orlando că n-ar trebui să ne comportăm ca individul acela din

filmele de groază care se duce să vadă ce e cu zgomotul din pădure. Ideea este că, în momentul de față, am nevoie de ce-i acolo în pădure.

Strângând din dinți, împing ușor ușa, iar izul de parfum de apă de trandafiri mă duce cu gândul în urmă cu vreo doisprezece ani. Este același miros ca acela din fosta casă a Clementinei. Mă aplec în față și nylonul din haina mea de iarnă se freacă de ușă ca de glaspapir. Îmi întind gâtul suficient cât să văd…

— *Ce mama dracului faci*? se răstește o voce supărată din spatele meu.

Mă întorc în loc ca să descopăr un bărbat înalt cu părul șaten – un asistent… alt asistent medical – stând acolo cu o pereche de mănuși de plastic și având în mână un șirag de pahare de unică folosință Dixie băgate într-un manșon lung din plastic.

— *N-ai ce căuta aici*! mă dojenește asistentul medical, extrem de deranjat.

— Celălalt asistent… tipul de-acolo din față… îmbrăcat în alb, mă bâlbâi eu, arătându-i în spate, pe unde am venit. Mi-a spus că Nico are dreptul la vizitatori.

— *Christopher*? Christopher nu-i asistent! El doar împinge căruciorul cu suc! Și să nu crezi că nu știu ce faci…

— *Ce fac*? Eu… eu nu fac nimic.

— Asta spui tu. Însă, în fiecare an sau așa ceva, tot mai apare câte unul de-alde tine, care vine aici sperând să obțină un autograf sau să pună mâna pe vreun obiect personal. Anul trecut, un individ a pus la bătaie pe eBay o Biblie despre care a spus că-i aparține lui Nico. Știu că tu crezi că-i foarte tare, însă n-ai nici cea mai vagă idee cât de greu îi vine lui Nico. Pentru el nu-i ușor, OK? Lasă-l în pace pe bietul om să-și trăiască viața asta blestemată.

— Am idee. Și vreau să-l las în pace. Numai că… încerc doar să-mi iau blocnotesul, îi spun eu.

— Ce anume?

— Blocnotesul. L-am vizitat mai devreme. Ca să cercetez ceva. Cred că mi-am lăsat blocnotesul aici.

Asistentul medical își înalță capul, studiindu-mă timp de două secunde. Mă crede. Arătându-mi în spate spre ușile batante ale camerei de zi, îmi explică:

— Nico își face munca de om de serviciu în clădirea RMB. Dacă vrei să-l întrebi ceva, du-te și o să-l găsești acolo. N-o să intri în camera asta fără permisiunea lui. Acum, știi unde-i RMB-ul?

— Clădirea din cărămidă roșie, corect? spun eu, grăbindu-mă spre ușă și aducându-mi aminte unde hrănește Nico pisicile. Știu exact unde este.

86.

— E frig rău afară azi, nu? mă întreabă un paznic tânăr cu un voluminos inel de absolvență din aur, în timp ce eu încerc să mă adăpostesc de vântul crâncen de-afară în holul încălzit al clădirii RMB din cărămidă roșie.

— Sunt din Wisconsin. Pentru noi asta-i un fel de vară, spun, străduindu-mă din răsputeri să par nonșalant în timp ce mă apropii de pupitrul acestuia și îmi trec încă o dată numele într-un registru de evidență. Și pentru cine-ai jucat? adaug eu, făcând semn spre mingea de fotbal gravată pe inelul lui din aur.

— Pentru liceul din Floyd County. Din Virginia, spune el. E din liga mică, nu din liga superioară, dar chiar și așa… am fost campionii statului.

— Campionii statului, spun eu dând din cap aprobator, complet conștient de faptul că există un singur lucru de pe vremea liceului de care îmi pasă cu adevărat.

— Deci tu ești tipul venit la Nico? mă întreabă paznicul.

— Poftim?

— M-au sunat din partea cealaltă – mi-au spus că o să vii. Tu ești cel care-l caută pe Nico, nu?

Înainte să pot răspunde, o femeie de culoare, înaltă și subțire, cu ochelari de citit cu ramă de un roșu strălucitor, împinge și deschide ușa metalică încuiată care dă înspre restul clădirii. După ce m-au găsit lângă camera lui Nico, cei de-aici nu mă mai lasă să merg neînsoțit prin clădire.

— Vivian poate să te aducă înapoi, spune paznicul, trecându-mă prin ceea ce pare un fel de detector de metal de ultimă generație.

Însă când asistenta cu ochelari roșii își trece cardul pe deasupra unui scaner nou extrem de arătos ca să deschidă ușa metalică, îmi dau seama că această clădire are un sistem de securitate de înaltă tehnologie cu mult mai avansat față de legătura de chei prinse cu un inel gigantic pe care se bazează asistentele din clădirea cealaltă.

— Așadar, ești reporter? mă întreabă tipa cu ochelari roșii în timp ce deschide ușa și mă invită să intru înăuntru.

— Nu… nu… doar… fac niște cercetări, spun eu, urmând-o îndeaproape.

— Așa cum am spus – ești reporter, mă tachinează ea în timp ce eu observ un semn pe perete pe care scrie:

Unitatea Gero-Psiho

Acolo pe hol, am văzut un pat mobil de transportat pacienții, un scaun cu rotile și o minunăție de cart. Totul este într-o stare de curățenie maximă, totul sclipește. Domnește o curățenie excesivă. Chiar și fără dozatoarele de substanță de dezinfectat mâinile, de dimensiuni industriale, dispuse pe pereți, tot mi-ar fi foarte clar că am intrat într-un spital.

— Nu mi-am dat seama că aveți aici o unitate medicală complet utilată, spun eu în timp ce trecem printr-o cameră deschisă unde văd un bărbat în vârstă într-un pat de spital, conectat la diferite monitoare, privind impasibil la un televizor.

— Cei care populează locul ăsta îmbătrânesc. Avem nevoie de-un loc unde să ne-ngrijim de ei. Ar trebui să vorbești despre asta într-unul dintre articolele tale, în loc de chestiile alea pe care le scrieți voi de obicei despre noi.

Este pe cale să mai spună și altceva, însă în momentul în care ajungem la destinația noastră – oficiul asistentelor medicale amplasat ca o insulă în mijlocul acestei vaste încăperi – se oprește și-și arcuiește o sprânceană, părând derutată.

— S-a întâmplat ceva?, întreb eu.

— Nu, numai că… adineauri Nico dădea cu mopul pe-aici.

Îi urmăresc privirea pe care o aruncă spre podea. În mod categoric, plăcile de gresie de pe jos sunt încă ude și strălucitoare.

— Lasă-mă numai jumătate de secundă, spune asistenta, ridicând receptorul de la oficiul asistentelor și formând rapid un număr de telefon, ca să se lămurească.

În timp ce ea așteaptă ca telefonul să sune, urmăresc încotro se îndreaptă dungile acelea de pe podea…

Într-acolo.

La niciun metru în față, de-a lungul gresiei, sunt două dungi paralele – lăsate de rotilele unei găleți cu mop care-a fost trasă pe podeaua udă – întinzându-se ca niște șine de cale ferată, după care o iau brusc la dreapta, intrând într-una dintre camerele pacienților.

— Pam, îl vezi pe Nico pe-acolo pe sus? întreabă asistenta la telefon.

Așteaptă răspunsul, iar eu fac câțiva pași pe urma dungilor de pe podea, înspre ușa deschisă. Înăuntru, luminile sunt stinse, însă prin geam vine lumina soarelui de-afară. Întinzându-mi gâtul, mă uit pe furiș după colț, în cameră și…

Nimic. Nici urmă de găleată cu mop… nici urmă de Nico… nimic, în afară de un pacient conectat la un set de dispozitive și de aparate.

— Minunat – e-acolo sus? spune asistenta din spatele meu, încă vorbind la telefon. Perfect. Super. Bineînțeles, te rog să-l trimiți jos.

În timp ce ea închide telefonul, eu mai arunc o ultimă privire la pacientul din pat. Pare că are în jur de șaizeci de ani și este sprijinit într-o parte, cu fața la mine. Dar nu este alegerea lui. În spatele său sunt înghesuite niște perne. Corpul îi este țeapăn, iar mâinile i se odihnesc ca la morți, încrucișate pe piept. Făcuseră același lucru și cu mama mea după ce a fost supusă operației pe cord: o întorceau să nu facă răni pe spate.

Cea mai ciudată parte o reprezintă ochii bărbatului, care sunt mici și roșii precum cei ai unui liliac. În momentul în care pășesc în încăpere, se uită fix la mine. Ridic mâna să-mi cer scuze pentru că l-am deranjat, însă îmi dau seama rapid că abia clipește.

Îmi concentrez privirea. În spatele ochilor săi nu este nimic. Nu vede absolut nimic. Nu face altceva decât să zacă acolo, cu întregul corp la fel de țeapăn ca și brațele lui de pe…

Stai puțin.

Pe brațul lui. E ceva pe brațul său.

Simt că-mi arde fața, brusc inundată de sânge. Simt că fiecare os din corpul meu este la fel de subțire și de fragil ca hârtia, asemenea unui os de pește care pocnește foarte ușor.

Nu l-am văzut când am făcut primii pași în încăpere – eram prea ocupat să mă uit la ochii lui goi – dar iată-l acolo, decolorat, șters și plin de zbârcituri pe partea de jos a antebrațului său: un tatuaj.

Un tatuaj negru, șters și deformat, atârnând cu pielea lăsată.

Reprezentând un eight-ball.

87.

În urmă cu douăzeci și șase de ani
Journey, Ohio

— Vă costă șaptesprezece dolari și cincizeci și patru…

— Nu… stați așa… am și cupoane de cumpărături, spuse clientul masiv cu gâtul gros, scoțând la iveală un teanc de cupoane mototolite și dându-i-le casieriței de la supermarket.

Casierița clătină din cap.

— Băiete, ar fi trebuit să…

Însă când în cele din urmă casierița își ridică privirea, își dădu seama că respectivul client cu tricou de rocker negru sfâșiat, asortat cu o pereche de teniși negri și scâlciați, nu era un *el.* Era o *ea.*

— Eu… ăăăă… lasă-mă doar… să le introduc în mașina de marcat, se bâlbâi casierița, uitându-se rapid într-o parte.

Până acum, după șaisprezece ani de viață marcați de sindromul Turner, Minnie Wallace știa cum o percepe lumea. Era obișnuită cu priviri insistente, stingheritoare. Exact așa cum era obișnuită cu faptul că, în momentul în care trecu de casieriță și intră în zona de încărcare în sacoșe a cumpărăturilor, fiecare angajat care-i ajuta pe clienți să-și bage cumpărăturile în pungi se îndreptă într-un mod destul de subtil către celelalte case de marcat.

Nu ai ce să-i faci – oamenii te dezamăgesc întotdeauna, gândi Minnie în timp ce separa cutiile ieftine de conservă din ton de foliile de aspirină la fel de ieftine și își împachetă restul cumpărăturilor de una singură.

— Noua sumă totală… cincisprezece dolari și patru cenți, anunță casierița, aruncând pe furiș o altă privire rapidă la pieptul larg al lui Minnie și la părul care-i pornea de foarte jos de pe frunte, ca la bărbați. Minnie surprinse și acea privire în timp ce își trase părul negru, tuns castron, în jos ca să-și acopere cât mai mult din față.

În cele din urmă, apucând cu brațele cele două pungi maro de cumpărături, Minnie le strânse cu putere la piept, le ridică brusc și se îndreptă spre ușile automate de la ieșire.

Afară, cerul cenușiu și lipsit de strălucire din Ohio era încă brăzdat de câteva fâșii roz pe măsură ce soarele făcea loc întunericului.

— Ai nevoie de ajutor? se auzi o voce.

— Ha? se miră Minnie, pierzându-și echilibrul și aproape scăpând ambele pungi din mâini.

— Stai, dă-mi voie… *stai*, spuse un băiat cu mult prea mult gel în părul lui șaten și țepos, reușind să preia ambele sacoșe înainte ca acestea să cadă.

— Mamă, chiar că *sunt* grele, o tachină el cu un zâmbet cald pășind alături de ea. Ești puternică.

Minnie se holbă la el, reușind într-un final să-i vadă fața ca lumea. Îl știa din școală. Era cu câțiva ani mai mare decât ea, pentru că fusese lăsat repetent. Era în clasa a douăsprezecea. Îl chema Griffin.

— Ce vrei? îl întrebă ea, deja suspicioasă.

— Nimic. Eu eram… Arătai ca și cum ai avea nevoie…

— Dacă vrei ca fratele meu să-ți cumpere bere, du-te și cere-i singur, spuse ea, știind foarte bine ce făcea Orson de când se întorsese pentru vacanța de primăvară.

— Nu… nu-i asta. Nu poți pur și simplu să asculți? stărui el, rearanjându-și pungile în mâini și scoțând la iveală tatuajul de pe antebraț. Un eight-ball de culoare neagră. Nu speram decât… nu știu… poate că…

Griffin se opri la colț, străduindu-se din rărunchi cu vorbele.

— Poate că am putea… ce zici, poate am putea să ieșim împreună la un moment dat?

— Vorbești serios?

— Bineînțeles… îhî. E vorba doar că… te-am văzut pe la școală purtând întotdeauna tricoul ăla de concert rock – cu cei de la Smiths[49], spuse el în timp ce obrajii mari ai lui Minnie se înroșeau și o ardeau de emoție. Cei de la Smiths sunt super-tari.

— Îhî, sunt… sunt… sunt tari, îi răspunse ea, incapabilă să facă altceva decât să-și coboare privirea, studiindu-și tenișii negri și încercând din răsputeri să-și deschidă ușor geaca din piele astfel încât el să-i poată vedea tricoul de concert al celor de la English Beat pe care-l purta acum, întins și strâns lipit de burta ei proeminentă.

— Îhî, și cei de la English Beat sunt super-tari, adaugă Griffin, dând din cap aprobator, rearanjând pungile maro de hârtie și aruncând o altă privire rapidă înspre ea.

Traversară strada, iar Griffin îi arătă un Dodge Aspen de culoare neagră parcat, care fusese revopsit superficial, la o calitate ce lăsa de dorit.

— Dacă vrei, pot să te duc acasă, se oferi el.

— Nu trebuie să faci asta.

---

[49] Prescurtare de la Aerosmith, formație rock de succes din Statele Unite (n. tr.).

— Știu, spuse el, privind-o din nou cu atenție, de data aceasta mult mai mult timp. Mi-ar plăcea să fac asta. Chiar mi-ar plăcea.

Nu oferta în sine fu cea care o prinse pe Minnie cu garda jos. Nici chiar zâmbetul lui. Ci modul în care el se uitase la ea. Direct la ea. De șaisprezece ani încoace, poate că mulți se holbaseră, dar nimeni nu se *uitase* la ea.

Însă Griffin o făcuse. El se uitase. Și îi zâmbise.

Și mai zâmbea încă, chiar și când Minnie își întoarse timidă privirea într-o parte.

Simțindu-se asemenea unui dop de plută gata să iasă dintr-o sticlă, Minnie nu putu să se uite într-o parte pentru mult timp. Îndreptându-și spatele – complet neînfricată – privi și ea drept spre el.

— OK, spuse ea, stând în partea dreaptă a mașinii și așteptând ca el să-i deschidă portiera.

Încă ținând ambele pungi în mână, el se aplecă spre mașină, pe lângă ea, cu antebrațul gata să se atingă de al ei.

Era atât de aproape de ea, încât putea să simtă mirosul Pâinii Minune[50] din punga de cumpărături – și al sucului de coacăze din respirația lui.

Se uită direct la el, așteptând ca el să spună ceva.

Singurul sunet pe care îl auzi fu un hohot înfundat… *rat-a-tat-tat…*

… de râs.

Venea din stânga ei. Se uită peste umăr de unde provenea sunetul, chiar de după colț, unde doi indivizi – unul de culoare, cu o frizură înaltă și retezată, altul alb, purtând o jachetă pe care scria Oakland Raiders – se hăhăiau uitându-se unul la altul.

— Nu, bă Guido – înțelegerea a fost că trebuie să o săruți! strigă albul.

— Ai pierdut, frate! Jocul s-a terminat! adaugă tânărul de culoare.

— Nu ne-am înțeles așa! râse Griffin pe post de răspuns.

Minnie stătea acolo, chinuindu-se încă să înțeleagă totul.

— Hai, fii serioasă, ar trebui să-mi mulțumești, spuse Griffin, întorcându-se din nou spre Minnie. Te-am făcut să-ți imaginezi două minute de normalitate.

Lui Minnie îi veni să țipe. Îi veni să-l lovească. Însă corpul îi înțepeni, iar picioarele începură să îi tremure. Cu toate acestea, în niciun caz nu avea să plângă din cauza lui. În niciun caz. Încercă să rămână tare, dar nu mai văzu altceva decât pe cei trei care râdeau ca niște bezmetici. Din nas începură să-i alunece în jos două dâre consistente de muci.

— La revedere, monstrule, spuse Griffin, dând drumul din mâini ambelor pungi de cumpărături.

---

[50] Wonder Bread – original în lb. engleză, franzelă specială (n. tr.).

Ouăle se sparseră într-una dintre pungi. Din cealaltă, o cutie de conservă de ton o luă la vale, rostogolindu-se de-a lungul trotuarului.

— Măcar îți dai seama cât de mult semeni cu un băiat? Ce-ai acolo jos, organe bărbătești sau femeiești? întreabă Griffin, atingând-o cu degetele între picioare.

Tremurul picioarelor ei nu făcu decât să se înrăutățească.

— Sunt organe bărbătești, nu-i așa?

Minnie clătină din cap, luptându-se cu lacrimile care o năpădeau:

— Sunt fată, spuse ea în șoaptă.

— Și vrei să-mi spui că toate organele alea femeiești sunt funcționale? Nici pomeneală, o provocă Griffin, trântindu-i-o direct în față. Nu pot să cred că organele alea sunt funcționale.

Minnie privi cum conserva de pește se rostogolește pe stradă și se înclină într-o parte, formând un cerc din ce în ce mai mic, ca o monedă care se învârte apropiindu-se de oprire.

— Am dreptate, nu-i așa? adăugă Griffin în timp ce cutia de ton continuă să se rostogolească în fața mașinii.

Minnie închise ochii, picioarele tremurându-i mai rău ca niciodată.

— N-ai nimic care să-ți funcționeze acolo jos, nu-i așa? strigă el. Ia aminte, animal ce ești. Dumnezeu a făcut asta cu un motiv… Nu mai vrea să se nască niște avortoni ca tine!

În cele din urmă picioarele lui Minnie se opriră din tremurat. Putu să simtă rezultatul scurgându-i-se pe picioare în jos.

— Nu cumva ai făcut pe ti…!? întrebă Griffin, dându-se în spate și strâmbându-se. Iar mirosul ăla… E cumva…? Oooh, ce *scârbos*!

— Și-a dat drumul în pantaloni? întrebă puștiul alb.

— S-a căcat în pantaloni! râse Griffin.

Trăgându-se înapoi, abia târșâindu-și picioarele, Minnie se împiedică de restul cumpărăturilor și căzu în fund scoțând un zgomot plescăit care-i făcu pe Griffin și pe prietenii săi să urle din rărunchi de plăcere.

În stradă, conserva de pește se oprise.

Ridicându-se în picioare, Minnie se uită la Griffin și la tatuajul său cu eight-ball în timp ce lumea din jur se topea într-o revărsare de lacrimi.

— Ia uitați-vă – o față parcă bună să provoace un avort – și o duhoare pe măsură! spuse unul dintre ei râzând.

— Unde te duci, Omule-elefant? Ți-ai uitat cumpărăturile! strigă Griffin în timp ce ea se chinui să se ridice în picioare și apoi o luă la fugă de-a lungul străzii. Ce-o să faci – te duci să-i spui maică-tii?

Ea nu spuse nimic, însă, pe măsură ce alerga din ce în ce mai repede și încerca să evite să se gândească la ce i se scurgea în jos pe picioare, Minnie Wallace știu răspunsul. Știa exact ce avea de gând să facă.

Se ducea să-și aducă fratele.

88.

Mă trag înapoi cu pași împleticiți, lovindu-mă cu șira spinării de ușa deschisă a camerei de spital.

— Vești bune! strigă sora cu ochelari cu ramă roșie din spatele meu. Nico e sus. Coboară chiar acum.

Abia dacă aud cuvintele spuse de ea. Sunt prea concentrat asupra pacientului cu… eight-ball. Individul are un tatuaj cu eight-ball…

— E-El este…? Ăla este…?

— Stai liniștit. E bine, spune asistenta. E un SVP. E-n stare vegetativă permanentă. E-așa de când l-au adus – cu toate că, ar trebui să vorbești cu Nico despre asta. Le cerem pacienților noștri să vină aici și să facă pentru el tot felul de chestii terapeutice: să-i cânte, să-i maseze fața. Însă Nico jură că l-a auzit vorbind – bineînțeles, doar niște mormăieli.

Mă întorc complet spre ea. Este prima oară când îmi vede panica întipărită pe față.

— Te simți bine? mă întreabă ea.

— Ăsta-i numele lui? *R. Rubin*? sar eu, citind numele de pe tabelul cu înscrisuri medicale prins la picioarele patului său. De cât timp este aici?

— De fapt, aceste informații sunt…

— *De cât timp este aici*?! explodez eu.

Asistenta medicală se trage înapoi la izbucnirea mea. Eightball nu se mișcă, ochii săi de liliac abia clipind.

— De zece ani, îmi spune asistenta cu răceală. Acum trebuie să-ți cer să pleci. Dacă vrei să vorbești cu Nico…

Nico. Aproape c-am uitat. Nico vine încoace chiar acum.

— M-am răzgândit. Nu am nevoie să-l văd, spun eu, trecând pe lângă asistentă și luând-o înapoi înspre hol. Și să nu-i spuneți c-am venit. N-o să faceți decât să-l supărați, o avertizez eu, perfect convins de ceea ce spun.

În timp ce împing ușa metalică pentru a o deschide și a ieși înapoi în aerul rece de pe hol, rotițele încă mi se învârtesc frenetic în cap, încercând să facă niște calcule matematice. Dacă Eightball este aici, atunci… Nu. Nici măcar nu te gândi la asta. Nu până când nu afli sigur.

— Ei bine, chiar că te-ai mișcat rapid, strigă paznicul cu inelul de jucător de fotbal din spatele monitoarelor de securitate.

— Pot să…? Registrul tău de evidență, îi spun eu, arătându-i dosarul negru de pe marginea pupitrului său. Trebuie să mă semnez și la plecare?

— Nu. Pot să fac eu asta pentru tine.

— E-n regulă, dacă tot sunt aici, spun eu, deschizând rapid registrul și apucând pixul de pe masă.

Numele meu este la ultima pagină. Am deschis în mod intenționat la prima pagină, ca să pot trece în revistă numele înscrise cât pot de repede.

Pentru ca Eightball să fie aici… Dacă Nico știa – sau chiar dacă nu știa – nu există nicio șansă ca acest lucru să se fi realizat fără ajutor.

Prima pagină a registrului burdușit cu foi datează din luna iunie, deci cu mai mult de șase luni în urmă. Nu există decât vreo doi sau trei vizitatori pe zi, ceea ce, pe măsură ce continui să frunzăresc paginile, îmi ușurează munca de a vedea cine a fost aici în clădire în urmă cu cinci luni… în urmă cu patru luni… în urmă cu trei luni…

Rahat.

Nu… nu se poate.

Dar așa este.

Coastele mi se contractă, strângându-mi plămânii ca degetele unui schelet. Însă înainte să pot reacționa, telefonul îmi vibrează în buzunar.

Numele de pe ecran e al lui Dallas.

— Ești gata să leșini? îl întreb în clipa în care răspund.

— Nu vorbi. Doar ascultă, insistă el. Avem o situație neprevăzută.

— Crede-mă, situația neprevăzută este aici.

— Nu, Beecher. Situația neprevăzută este *aici.* Mă asculți? Am niște oameni – unii dintre oamenii noștri de-aici – pe care i-am pus să investigheze informațiile referitoare la Clementine ca să văd dacă pot descoperi ceva nou. Însă când s-au uitat la adresa ei…

— Adresa nu e pe numele ei. Știu. Locul îi aparține bunicii ei. Bunica ei este proprietara casei.

— Mi-ai spus deja asta noaptea trecută. Însă asta-i problema, Beecher. Când i-au verificat numele în sistem – potrivit tuturor datelor găsite…

Respiră, asigurându-se că îl ascult.

— Bunica Clementinei a murit acum opt ani.

În interiorul cutiei mele toracice, degetele scheletice își oțelesc și mai tare strânsoarea. Încă mai dau foile registrului de evidență, însă nu pot să spun că sunt surprins.

— Știu, îi spun eu.

— Cum adică?

Mă uit în jos la registrul de evidență și recitesc singurul nume care apare scris întruna, de nenumărate ori. În urmă cu trei luni, în urmă cu două luni, chiar și luna trecută – semnătura este inconfundabilă. Semnătura cu niște

bucle făcute fără niciun efort de către o persoană care, acum îmi dau seama, a venit aici să-l vadă pe Nico nu doar ieri, ci de mai bine de trei luni încoace.

Clementine.

89.

În urmă cu douăzeci și șase de ani
Journey, Ohio

Era joi, iar frizeria era deschisă până târziu.

Tânărul frizer nu era prea încântat – de fapt, dacă ar fi fost vorba despre oricare alt client, ar fi închis demult și-ar fi plecat. Îndeosebi în seara asta. Seara asta era seara dedicată jocului de cărți, iar cu Vincent pe post de gazdă, aveau să joace whist cu licitație și vor mânca delicioasele pierogi[51] pe care Vincent le comanda întotdeauna de la magazinul de după colț. Probabil că deja le mâncau acum, se gândi Laurent, aruncându-și rapid privirea la ceasul său de mână cu ecran digital și, după aceea, prin ușa de sticlă afară, unde ploaia tocmai începuse să toarne din cerul înnegurat.

Încă zece minute. Nu mai aștept niciun minut mai mult, își promise, chiar dacă își făcuse aceeași promisiune și în urmă cu zece minute.

Și în urmă cu afte zece minute.

Încă o dată, dacă ar fi fost vorba despre oricine altcineva, Laurent deja ar fi plecat. Dar acum nu aștepta pur și simplu orice fel de client. Acesta era unul dintre *primii* clienți ai lui Laurent – de pe vremea când Laurent încă mai era la liceu, iar tatăl său îi pusese pentru prima oară foarfeca în mână și-i încredințase propriul lui scaun de tuns.

Într-un oraș precum Journey, unde același om se tunde la același frizer de aproape douăzeci de ani, este nevoie nu doar de curaj ca să-l încerci pe pielea ta pe frizerul cel nou și neexperimentat.

Este nevoie de încredere.

Și așa cum făcuse și tatăl lui cu primii săi clienți, Laurent nu avea să uite vreodată – chiar niciodată – faptul acela, nici măcar după ani buni când era rugat să rămână până târziu într-o noapte rece și ploioasă dedicată jocului de cărți, în care fiecare prăvălie de pe stradă era închisă și fiecare secundă în care aștepta aici îi reducea șansele de a mai prinde vreo bucată din acele pierogi sau…

Diiiing, se auzi soneria de la intrarea în frizerie.

Laurent se întoarse în timp ce ușa se izbi cu putere de perete, aproape spărgând sticla. Nu era clientul său.

---

[51] Un fel de colțunași (n. tr.).

Erau câțiva tineri smuciți, având în jur de douăzeci de ani, fugind de ploaia de-afară și intrând în grabă, împiedicându-se în ușa de la intrare. Băieții erau uzi fleașcă… și alunecară… lăsând băltoace de-a lungul podelei acoperite cu gresie ca o tablă de șah.

În acele prime secunde, pe Laurent îl apucară nervii. Detesta să aibă de-a face cu bețivi, îndeosebi cu studenții beți care văd deodată o frizerie și cred că vor găsi pe cineva care să le facă o creastă pe cap. Dar abia în momentul în care intrară împleticindu-se înăuntru, Laurent văzu adevăratul motiv al lipsei lor de echilibru: tânărul din mijloc era îndoit cu fața în jos, spre pământ. Prietenii lui nu mergeau alături de el. Îl cărau.

În timp ce zăcea acolo, fără să se miște, brațul lui drept era sucit destul de ciudat într-un mod în care brațele nu se îndoaie. Scurgându-i-se din părul lui ud, în noua băltoacă formată din apă de ploaie cădeau picături de sânge, prelingându-se înspre exterior și vopsind podeaua într-un roz deschis, ciudat de frumos. Însă chiar și în mijlocul acestui haos, cu sângele care încă mai curgea, tânărul frizer, care avea să regrete pentru totdeauna că rămăsese atât de târziu în noaptea aceea, recunoscu imediat tatuajul de pe antebrațul însângerat al bărbatului.

Un eight-ball.

Mai tunsese o persoană care avea același semn. Știa ce însemna – și din ce bandă proveneau respectivii.

— Intră înăuntru! Închide ușa! se răsti unul din băieți, țipând la băiatul supraponderal – nu, aceea era o fată – care încă mai stătea afară în ploaie, semănând cu o fantomă grasă și mută.

— Or să ne omoare! strigă celălalt băiat, ochii lui gri obsedanți se fixară asupra frizerului cu o limpezime aproape spirituală. Laurent îl știa și pe el – îl cunoștea de ani de zile, de pe vremea când băiatul era mic, iar tatăl lui provocase tot felul de necazuri acolo, în incinta frizeriei. Chiar și pe vremea aceea, chiar și când nu-i mergea bine, Laurent nu-l văzuse niciodată pe băiat nervos. Până acum.

— Vorbesc serios, Laurent. *Te rog*…, i se adresă insistent tânărul în vârstă de douăzeci de ani care avea să devină cândva președintele Statelor Unite, în timp ce ochii săi gri i se umeziră de lacrimi. Te rog, poți să ne ajuți?

90.

— Beecher…, mă avertizează Dallas prin telefon.

— Deja am plecat, spun eu, deschizând cu putere ușa de sticlă de la intrare și țâșnind în frigul de-afară.

Corpul parcă mi se usucă, confruntat cu senzația ciudată provenită de la căldura hainei mele de iarnă amestecată cu vântul brutal de-afară. Însă în timp ce-mi croiesc drumul pe lângă băncile din beton din fața clădirii de cărămidă…

— Asigură-te că nu te urmărește Nico, spune Dallas, citindu-mi gândurile.

Verific din privire. Și mai verific o dată. Și verific din nou.

Ușa de sticlă este închisă. Din câte-mi pot da seama, nu se mișcă nimic înăuntru.

— Ieși de-acolo! adaugă Dallas în timp ce fug spre poteca neagră și îngustă care șerpuiește prin zăpadă, ducând înapoi în spate spre parcare.

Mai verific încă o dată, însă când mă întorc, îmi simt picioarele ca niște scobitori, gata să se frângă, incapabile să-mi susțină greutatea. Însă de data aceasta – ca niciodată – nu mă mai uit după Nico. Mă uit după *ea.*

După Clementine.

Mintea mi se învârte rapid și derulează tot filmul, reluând fiecare moment în parte, fiecare privire, fiecare conversație pe care am avut-o de când ea a revenit „ca prin farmec” în viața mea. Am crezut că sunt norocos. Am crezut că sunt binecuvântat. Câți indivizi reușesc să reia legătura cu fata la care visau când erau puști? Răspunsul este simplu. Niciunul.

Îmi revine în minte noaptea noastră de pe pod… și fotografia pe care o confecționase pentru noi… și cum mă înțelesese ea într-un mod în care Iris n-o făcuse niciodată. Încerc să-mi spun cât de stupid, de stereotip și de imbecil fusese fiecare dintre momentele astea dragi și prețioase – însă cel mai dur adevăr, după cum îmi spune durerea chinuitoare din stomac, este că-mi doresc, în continuare, înfiorător de mult ca fiecare dintre secundele alea blestemate să fi fost reale.

Încă alergând pe scobitorile alea de picioare, îmi dau drumul la lacrimile ce-mi șiroiesc pe obraji și pun cât mai mult spațiu posibil între mine și clădire. Stomacul aproape că îmi explodează și îl simt ca pe o carcasă umană întoarsă pe dos. *Cum de-a putut să-mi facă asta*?

— Beecher, mai ești…?

— L-am… l-am văzut, îi spun lui Dallas.

— Pe Nico?

— Nu. Pe el. E-aici. L-am văzut pe *Eightball*!

— Despre ce vorbești?

— E-n viață. Noi am presupus că-i mort – că Wallace l-a omorât în urmă cu atâția și atâția ani – dar, de fapt, e…

În vârful dealului, poteca mă duce înapoi în parcarea situată chiar vizavi de clădirea în care își are camera Nico. În câteva secunde, mă duc glonț spre vechea mașină Toyota a lui Dallas și îmi recuperez cheile din buzunar.

— Nu înțelegi, Dallas? Noi am avut dreptate – în legătură cu Eightball… și cu șantajul… Exact asta făceau. Așa au descoperit ce s-a întâmplat în urmă cu atâția ani, adaug eu în clipa în care deschid portiera mașinii și mă strecor în scaunul din față. Poate că l-au găsit pe Eightball… sau poate că Eightball le-a șoptit-o – indiferent cum ar fi, ei au folosit asta ca să-l șantajeze…

— Cred că cel mai bine ar fi să lași imediat telefonul jos, îmi sugerează o voce bărbătească liniștită de pe bancheta din spate.

— Ce mama dra…!

Sar atât de tare în sus, încât dau cu capul de tavanul mașinii.

— De asemenea, îți recomand foarte tare să nu te întorci, mă avertizează bărbatul. Fiindcă văd ce faci, adaugă el în timp ce ne încrucișăm privirile în oglindă.

Este un bărbat de culoare, în vârstă, cu părul grizonant și o mustață argintie care se potrivește cu culoarea părului.

— Te implor, Beecher… Acesta este momentul în care ar trebui să-ți folosești creierul ăla mare al tău. Acum te rog… închide telefonul și pune mâinile pe volan.

Vocea sa este binevoitoare, aproape liniștitoare. Însă amenințarea din spatele ei e clară, mai ales când îi văd arma argintie și lucioasă, exact deasupra tetierei mele.

La început, presupun că este o armă de foc.

Nu este. Este un brici cu lama dreaptă.

91.

În urmă cu douăzeci și șase de ani
Journey, Ohio

— Pe-acolo… acolo, la stânga! ceru cu insistență puștiul cu părul des și creț, cel pe care îl chema Palmiotti, stând în față pe locul din dreapta, și arătând cu degetul afară, prin parbrizul dubei albe a tânărului frizer.

— Spitalul este la dreapta! strigă Laurent, refuzând să tragă de volan.

— Nu… du-te spre celălalt spital – la Memorial. Rămâi pe stânga! strigă Palmiotti.

— Memorial este la douăzeci de minute distanță de-aici! îi replică Laurent, strigând și el. Nu vezi cum sângerează?

În spatele dubiței, Orson Wallace stătea în genunchi, susținându-i capul puștiului inconștient cu tatuajul cu eight-ball. Încerca să îi oprească hemoragia presându-i cu putere rana de la cap cu niște prosoape luate de la frizerie.

În urmă cu o oră, Wallace îi trăsese primul pumn. Apoi pe-al doilea. L-ar fi tras și pe-al treilea, însă Eightball avusese noroc și îl lovise la rândul lui, lăsându-l pe Wallace fără aer în stomac. Acesta fusese momentul în care sărise și Palmiotti, prinzându-l pe Eightball de cap, imobilizându-l și ținându-l strâns, în timp ce Wallace îi arătase ce dezastru poți să faci când, într-un moment de furie, plin de dorința de răzbunare, îți bagi cheile de la mașină între încheieturile degetelor de la mână și le înfigi în fața cuiva.

Peste ani și ani, Wallace avea să-și spună lui însuși că folosise cheile din cauza a ceea ce-i făcuse Eightball lui Minnie.

Nu era adevărat.

Wallace se enervase doar fiindcă Eightball ripostase și îl lovise la rândul lui.

— Nu mai mișcă, șopti sora lui Wallace din colțul din spate al dubiței.

Era și ea jos, tot în genunchi, însă exact la fel cum făcuse în frizerie, nu voia să se apropie de corpul rănitului.

— Mai înainte mișca, iar acum n-o mai face.

— Respiră! Îl văd cum respiră! strigă Wallace. Stewie, du-ne la Memorial!

Palmiotti se întoarse spre frizer. Vocea sa era joasă și măsurată, dând greutate fiecărei silabe în parte.

— Taică-meu. Lucrează. La Memorial, mârâi el. Ia-o. La stânga. Acum.

Cu un scrâșnet de roți, dubița se lăsă înspre stânga, toți cei cinci din mașină înclinându-se către dreapta. O luară, astfel, pe Spinnaker Road, cea mai lungă și mai slab luminată întindere de asfalt care ducea în afara orașului.

Depășind parcelă după parcelă, peste întinderea neagră ca smoala a fermelor din zonă, frizerul se folosi de tăcerea așternută ca să se uite mai bine la Palmiotti care stătea pe scaunul din dreapta. Avea blugi noi. Bluzonul arătos al celor de la Michigan Lacrosse. Tunsoarea stilată a membrilor frățiilor studențești.

— Pot să te întreb ceva? spuse frizerul, rupând în cele din urmă tăcerea. Ce s-a întâmplat cu mașina ta?

— Ce-ai zis? întrebă Palmiotti.

— Ai hainele alea frumoase pe tine, adidași noi Reebok. Să nu-mi spui că n-ai mașină. Deci, ce s-a întâmplat cu a ta de a trebuit să mergem cu-a mea?

— Ce-ai fi vrut să fac? Să fug acasă și s-o aduc? Frate-meu ne-a lăsat în centru – după care totul a luat-o razna odată ce-a început bătaia.

Fusese un răspuns rapid. Și unul bun, se gândi Laurent în sinea sa. Însă, uitându-se peste umăr și văzând balta de sânge care era acum la el în dubită – pe mocheta acesteia – și toate indiciile care puteau duce doar la *el,* nu se putu împiedica să nu bage de seamă privirea pe care Palmiotti i-o aruncă lui Wallace în oglinda laterală, de pe partea sa.

Sau privirea pe care Wallace i-o aruncă înapoi.

Ca frizer care își petrecea fiecare zi în parte privindu-și clienții într-o oglindă, Laurent era fluent în acest limbaj al vorbirii prin priviri. Recunoștea un *mulțumesc* când vedea unul. Și chiar acolo, în acel moment, el mai știu și ierarhia loialității care avea să le conducă relația pentru următorii douăzeci și șase de ani.

— Acolo… *oprește acolo*! spuse Palmiotti, făcând semn spre clădirea albă ca varul, care se zărea în depărtare, cu semnul luminos pe care scria *Camera de gardă.* Au locuri de parcare acolo, în față.

Chiar înainte ca dubița să se oprească complet, Palmiotti era deja afară în ploaie. Trăgând cu putere, deschise ușa laterală a dubiței, iar cu o mișcare rapidă, el și Wallace îl scoaseră pe Eightball și – strigând cuvintele „Așteaptă aici!” – îl cărară ca niște salvamari spre ușile glisante ale camerei de urgență.

Când dispărură în Camera de gardă, se auzi un șuierat ca de ușurare, după care frizerul începu să respire greu în scaunul șoferului, clocotind încă de adrenalină. Însă, pe măsură ce revenea la realitate, nu mai putu evita amintirea ultimei jumătăți de oră. Să conducă mașina până aici… chiar și să îi ducă cu mașina… Laurent spusese c-ar trebui să cheme o ambulanță – dar în graba haosului… felul în care sângera Eightball… și toate țipetele alea…

Wallace părea atât de sigur. Iar când Wallace era sigur, era greu să-l contrazici. Trebuiseră să-l ducă singuri. Altfel ar fi murit.

— Ești bine? întrebă o voce blândă de femeie din spatele dubiței.

Laurent dădu din cap aprobator.

— Îmi-îmi pare rău pentru asta… chiar îmi pare, adăugă ea.

— Nu ai pentru ce să-ți ceri scuze, insistă Laurent, uitându-se lung la stropii de ploaie de-afară care alunecau într-un slalom nebun pe parbrizul mașinii. Asta n-are nimic de-a face cu tine.

— Aici te înșeli.

— Ba nu. Mi-au spus ce s-a întâmplat când v-ați întors – cum Eightball a luat o bâtă de baseball… Situația n-ar fi trebuit să escaladeze în halul ăsta, însă dă-mi voie să-ți spun…

— Tu n-ai fost acolo.

— … dacă cineva i-ar fi făcut așa ceva surorii mele… iar *eu* aș fi fost fratele tău…

— N-ai fost acolo, insistă Minnie, cu vocea pierdută. N-ai văzut ce s-a întâmplat. Orson n-a fost singurul care l-a făcut să sângereze.

Cuvintele au plutit parcă suspendate în dubița lovită ritmic de ploaie, pe acoperișul ei răsunând țăcănitul metalic al picăturilor. Laurent se răsuci ușor în scaun, întorcându-se spre fata corpolentă cu părul umed și urmele acum uscate de rimel negru, care i se întindeau pe față precum șinele unui tren. Stătea în fund, cu picioarele încrucișate sub ea, uitându-se în gol la mocheta pătată de sânge, văzându-și deja întreaga viață derulându-i-se prin fața ochilor.

Bărbierul nu observase acest lucru mai înainte. Nici măcar nu văzuse. Însă acum, că se gândea la asta, hainele lui Orson – exact ca și ale lui Palmiotti – erau în mare măsură curate. Însă aici, în spatele dubiței…

Partea din față a hainei de piele a lui Minnie… gâtul ei… chiar și tricoul ei cu English Beat… erau acoperite cu sânge pulverizat în niște stropi foarte fini.

Exact ceea ce ai obține dacă ai lovi ceva foarte moale. Cu o bâtă de baseball.

Încă uitându-se în gol la mocheta îmbibată de sânge, Minnie nu spuse niciun cuvânt.

De fapt, avu nevoie de încă zece minute înainte să fie, în cele din urmă, copleșită de lacrimi – însoțite de scâncete asemănătoare sunetelor scoase de un câine rănit – declanșate în momentul în care fratele ei ieșise prin ușile glisante al camerei de urgență, alergă prin ploaie către dubă și le dădu vestea: Eightball era mort.

92.

— N-ai idee cât de greu îmi este să fac asta, spune bărbatul cu briciul care stă exact în spatele meu pe bancheta din spate a mașinii.

— Ascultă puțin, stăruiesc eu. Nu-i niciun motiv să…

— Beecher, asta-i a doua oară când te rog. Te rog să lași telefonul jos.

— E jos… l-am lăsat jos, spun eu, deși nu îi spun că n-am închis. Dacă am noroc, Dallas poate auzi fiecare cuvânt spus de noi. Dar te rog… poți să pui briciul deoparte?

În oglinda retrovizoare, bărbatul abia dacă reacționează în vreun fel, deși briciul chiar dispare în spatele tetierei scaunului meu. Cu toate acestea, după modul nebunesc în care se foiește în scaun – stând atât de aproape încât îl aud cum respiră – este cuprins de panică, în timp ce încearcă să ia o decizie.

— Îmi pare rău că l-ai găsit, spune bărbatul, părând că vorbește sincer, uitându-se lung în poală. De-asta alergai acum – cu răsuflarea tăiată. L-ai văzut, nu-i așa?

— Nu știu despre ce vorbești. Am fost aici să iau un blocnotes…

— Te rog nu face asta cu mine. Eu am fost cinstit cu tine, spune el, părând afectat, cu capul lăsat încă în jos.

Simt un ghiont ușor în șale. De la genunchii săi. Picioarele lui lovesc cu furie în podea, zgâlțâind întreaga mașină. Indiferent ce și-a pus în gând să facă, lucrul acesta îl apasă.

— Știu că s-a terminat, Beecher. Știu că l-ai văzut pe Griffin.

— Dacă-ți imaginezi că eu sunt cel care face chestia asta… cu șantajul… nu, nu sunt eu, îi spun. Îți jur că Clementine este…

— Ei cunosc rolul fiecăruia. Ei știu cine a făcut asta. Iar când vine vorba de lupta la care te-ai înhămat… biata fată este la fel de moartă ca și tine.

Este a doua oară în decurs de două zile în care cineva pomenește de moartea mea ca despre ceva inevitabil. Ceea ce începe să mă enerveze.

În spatele meu, bărbatul cu briciul continuă să stea aplecat în față, cu coatele sprijinite pe genunchii săi viguroși. Respiră din nou adânc pe nas. Nu este deloc mai ușor pentru el.

— Ești specialist în istorie, nu, Beecher?

Înainte să pot răspunde, întreabă din nou:

— Ai auzit vreodată de un individ numit Tsutomu Yamaguchi?

Clatin din cap, cercetând parcarea din priviri și uitându-mă cu atenție după un paznic… după un îngrijitor… după cineva care să mă ajute. Nu este nimeni la vedere, în câmpul meu vizual.

— N-ai auzit niciodată de el? De Tsutomu Yamaguchi? repetă el în timp ce eu reușesc în cele din urmă să identific de unde anume provine accentul lui.

Monoton, specific celor din Midwest. Exact ca al președintelui.

— În 1945, individul ăsta, Yamaguchi, era implicat în industria construcțiilor navale. În Japonia. Știi ce s-a-ntâmplat în 1945 în Japonia?

— Te rog… asta – indiferent despre ce e vorba… Poți să mă lași să plec. N-o să știe nimeni niciodată. Poți să spui c-am…

— Hiroshima. Poți să-ți imaginezi? Dintre toate orașele în care a fost trimis omul ăsta de industria construcțiilor navale, pe 6 august 1945, Yamaguchi vizita Hiroshima. Exact în momentul în care unul dintre bombardierele noastre B-29 a lansat bomba atomică, continuă el de parcă nici n-aș fi acolo. Dar, ce să vezi? Oricât ar părea de ciudat, Yamaguchi *supraviețuiește.* Suferă niște arsuri grave, își petrece noaptea în Hiroshima, după care se grăbește să ajungă în orașul unde locuia, care ghici unde este?

Nu îi răspund.

— Nagasaki – care este lovit de cea de-a doua bombă trei zile mai târziu. Dar Dumnezeu îl binecuvântează și Yamaguchi *supraviețuiește și de data aceasta*! Binecuvântat de Dumnezeu, nu? O sută patruzeci de mii de persoane sunt omorâte în Hiroshima. Șaptezeci de mii de oameni mor în Nagasaki. Însă până astăzi, acest om este singura persoană certificată de guvernul japonez care a supraviețuit *ambelor* explozii nucleare. Celor două bombe atomice, spune el, clătinând din cap, în timp ce continuă să se uite în jos la briciul din poală. S-ar putea să fie la o scară mai mică, însă ție pot să-ți spun, Beecher. În viața asta a noastră, există zile ca astea. Pentru noi toți.

Dau din cap politicos, sperând c-o să-l fac să vorbească în continuare. Pe ecranul telefonului meu mobil este afișat faptul că de la începutul apelului s-au scurs patru minute și douăzeci și șapte de secunde. Dacă Dallas și Culper Ring-ul lui sunt atât de buni pe cât cred ei că sunt, nu o să mai dureze mult până când cavaleria o să-mi vină în ajutor.

În zona șalelor mele, genunchii bărbatului se opresc din tremurat.

— A mea a fost noaptea aceea ploioasă, adăugă el și vocea începe să i se precipite. Am știut asta din clipa în care ei l-au adus înăuntru. Făcând abstracție de sângele și bucățile de os pe care au spus că i le-a băgat ea în creier…

Ea? *A spus cumva* ea?

— … am știut-o din fracțiunea de secundă în care am văzut privirile și expresiile de pe fețele băieților. Era mai mult decât teroare, mai mult decât

căință. Durerea din ochii lor era ca… era ca și cum știau că n-or să fie niciodată în măsură să-L înfrunte din nou pe Dumnezeu însuși.

Își ridică privirea de la brici. Ochii îi sunt roșii și injectați cu sânge.

— Ai fost vreodată în preajma unei victime a unei nelegiuiri – cineva care a fost violat sau bătut sau chiar jefuit? Profunzimea groazei și a consternării lor – simți această durere pătrunzându-ți prin porii propriei pieli. Nu am vrut să recunosc, însă noaptea aceea… asta a fost Hiroshima mea, cea cu care m-am confruntat chiar acolo.

În timp ce rostește cuvintele acestea, simt în propriii mei pori – în întregul meu corp – disperarea pe care o degajează. Zarurile sunt aruncate. De aici încolo nu are decât o singură modalitate de a mă împiedica să vorbesc. Afară, mă uit la drumul care duce în sus de la poarta principală. Nici urmă de cavalerie încă. Dacă o iau la fugă pur și simplu, cuțitul este suficient de aproape încât să mă poată răni. Mâinile îmi sunt încleștate pe volan. Cercetez din priviri spațiul dintre scaune… de-a lungul podelei… uitându-mă pretutindeni după o armă.

— Și cel mai rău a fost să-mi dau seama cât de ușor este să pretinzi altceva și să ții totul sub tăcere. Nu doar în legătură cu Griffin. Ci și cu ea. Cu atacul cerebral…

Atacul cerebral? Mă gândesc pentru o secundă. El a spus *ea. Adică*…?

— Au dat vina pe sindromul Turner, dar cum se numește când cineva ia furtunul de la aspirator, îi fixează unul din capete la țeava de eșapament a mașinii familiei, o Honda Civic, iar după aceea bagă capătul opus pe geamul din stânga al șoferului? Ăsta nu mai e sindromul Turner. Asta-i *penitență,* spune el. Palmiotti n-a găsit-o timp de patru ore. Până astăzi, faptul că a scos-o din mașină… e chiar un miracol că ea a supraviețuit.

Îmi simt coșul pieptului ca pe o scobitură adâncă – toate organele mele interne s-au dus – încerc să iau o gură de aer. În tot acest timp, noi am crezut că Wallace se proteja pe sine însuși. Însă, de fapt, încerca să o protejeze pe… *ea.* Pe sora lui.

— Vrei să spui că Minnie… că Minnie Wallace a fost cea care… și că a încercat să-și pună capăt vie…?

— Nu mă asculți! *Trebuie să mă asculți*! izbucnește el brusc, cu fața schimonosită de durere. Eu am fost doar șoferul lor! N-am făcut nimic – n-am făcut altceva decât să ajut niște… erau doar niște *copii*!

— Atunci tu trebuie să mă asculți acum, îl întrerup eu, încercând să am contact vizual cu el în oglinda retrovizoare. Dacă așa stau lucrurile, trebuie doar să-ți spui povestea. Tu nu ai de ce să-ți faci griji. Tu n-ai făcut nimic rău.

— N-am făcut, este și el de acord în timp ce durerea de pe fața sa nu face decât să se accentueze. Eu i-am dus la spital și-atâta tot. Ei mi-au spus că Griffin este mort.

— Așadar, asta e. Asta e tot ce contează, spun eu, știind ce avantaje mi-ar aduce să fiu de acord cu el.

Cu cât îl conving mai repede, cu atât pot să câștig mai mult timp.

— În toți anii ăștia… tu n-ai avut niciun fel de idee legată de ce s-a întâmplat de fapt.

— E-adevărat… Eu-eu n-am fost decât șoferul. De unde aș fi putut ști că i-au dat un nume fals sau… sau… sau că l-au transferat aici îndată ce Wallace a câștigat un loc în Senat? Ei mi-au spus că este mort.

— Exact – ți-au spus că-i mort. Asta-i tot ce-ai știut, nu-i așa?

Îi aștept răspunsul, însă de data asta nu am parte decât de tăcere de pe bancheta din spate.

Îmi arunc din nou privirea în oglinda retrovizoare. Privirile ni se încrucișează.

— Asta-i tot ce-ai știut, nu-i așa? îl întreb pentru a doua oară.

Însă în timp ce ochii injectați i se umplu de lacrimi, pricep imediat cum stă treaba. Cele mai rele minciuni din viață sunt cele pe care ni le spunem nouă înșine.

— Ai știut… spun eu. *Ai știut* că Eightball era aici.

— Nu am știut până de curând.

— Cât de curând? O săptămână? O lună?

Se face palid la față ca o foaie de ceapă.

— M-am mințit pe mine însumi.

— De cât timp? întreb eu.

— De doi ani. Doi ani și jumătate, șoptește el, capul căzându-i în piept ca și cum gâtul nu i l-ar mai fi putut susține.

Mașina încă este în parcare. Cercetez din priviri drumul de acces din incintă. În continuare, nu este nimeni acolo.

— Trebuie să înțelegi că atunci când am aflat… când m-am confruntat cu Palmiotti… Mi-au spus că l-au mutat aici ca să-l țină sub supraveghere – ca să aibă grijă de el – dar eu am fost singurul care a venit să-l viziteze. El avea nevoie să știe… trebuia să-i spun ce făcuse Wallace. Pentru mine. N-am făcut-o pentru binele tuturor. Am făcut-o doar pentru mine. Însă n-am avut nici cea mai vagă idee că Nico mă aude, adaugă el, cu vocea din ce în ce mai precipitată. Ăsta a fost motivul pentru care, la cimitir… când ai spus că vii încoace… am știut. Am știut-o! Asta era șansa mea să-i pun capăt. Îmi pare rău că sunt atât de slab, Beecher, însă asta-i ceea ce-ar fi trebuit să fac din momentul în care a început toată această…

Peste umărul meu, îl văd cum ridică briciul ca să mă taie.

În oglinda retrovizoare, îl văd.

Este deja acoperit cu sânge.

Mă uit în jos, pipăindu-mi ușor gâtul. N-am simțit nimic…

Fără veste, briciul îi alunecă din mână, sărind și căzând pe scaunul din față.

Fața lui albă ca foaia de ceapă devine practic transparentă. Se lasă în jos, prăbușindu-se pe bancheta din spate.

Oh, Doamne. A fost împușcat?

Verific parbrizul… geamurile laterale. Toate contururile de sticlă sunt intacte. Însă în momentul în care mă întorc cu fața la el… răsucindu-mă pe scaun… Văd sânge. Atât de mult sânge. Și nu este împrăștiat peste tot. Este adunat laolaltă. Într-o baltă mică. Pe bancheta din spate… pe brațele lui… Nu. Nu pe brațele lui…

Îi curge de la încheieturi.

— Ce-ai *făcut*? strig eu.

— Ea și-a ispășit pedeapsa, șoptește el printr-o tuse puternică. Trebuie să mi-o ispășesc și eu pe a mea.

— *Ce dracu' ai făcut*!? repet eu în timp ce o baltă roșie se întinde încet pe bancheta din spate, scurgându-se în jos pe… Pe podea. N-am putut să o văd mai înainte.

La picioarele sale, o baltă și mai mare de sânge începe să îmbibe mocheta de pe jos. După mărimea ei… cu tot roșul ăla… El a făcut asta. Când stăteam de vorbă. Nu se uita doar în jos la brici și atâta tot. L-a și folosit.

— Spune-le – spune-le că există și un preț, spune el scuipând, pe cale să își piardă cunoștința. Pentru fiecare decizie pe care o luăm în viață, există întotdeauna un preț.

— Dă-mi încheieturile! Pot să-ți opresc sângerarea! strig la el.

— Îți scapă esențialul, bolborosește el, fără urmă de crispare acum.

Indiferent ce durere a simțit până acum, aceasta a dispărut în cele din urmă.

— Timp de treizeci de ani, m-am întrebat de ce-au intrat ei împleticindu-se în frizeria mea în noaptea aceea. Ar fi putut să aleagă orice alt magazin din jur. Sau vreun magazin. Însă nu este altceva decât ceea ce i s-a întâmplat tipului ăluia… din Hiroshima. Nu este diferit de Yamaguchi. Ne petrecem viețile crezând că istoria este o colecție accidentală de momente bune și rele, amestecate și puse laolaltă pur și simplu la întâmplare. Dar uită-te la Yamaguchi. Când istoria are numărul tău de ordine, nu există… nu există niciun loc pe planeta asta unde să poți fugi.

Se lasă într-o parte, respirația lui transformându-se într-o tuse incoerentă în timp ce se prăbușește pe podea.

Deschid portiera cu piciorul, ieșind în grabă afară. Indiferent ce cred despre el, omul acesta încă mai are nevoie de ajutorul meu. Însă, în momentul în care picioarele mele ating betonul și mă reped spre portiera din spate, aproape că mă izbesc de pieptul bărbatului care tocmai ajunsese lângă mașină, iar acum îmi blochează calea.

Știu că are dreptul să se plimbe prin curte. A urmat poteca, luând-o exact în sens opus drumului pe care vine el. Spre parcarea dispusă pe partea cealaltă față de clădirea lui.

— Nu trebuie să fii atât de speriat, Benjamin, spune Nico, abia băgând de seamă că e foarte, foarte aproape de mine. Sunt aici acum. Totul o să fie bine.

93.

— Trebuie să te dai la o parte, îi spun lui Nico în timp ce încerc să-l ocolesc ca să ajung la portiera din spate a mașinii.

Nico nu se clintește. Nu se mișcă deloc. Însă vede clar la ce mă uit. Pe bancheta din spate. La bărbatul de culoare acoperit de sânge.

— Îl cunosc, spune Nico dintr-odată. E frizerul.

— *Poftim*?

— Vine aici ca să tundă. Pe Griffin. Însă câteodată când pleacă – eu verific. Părul lui Griffin nu este tuns deloc. Le-am spus, dar ei niciodată nu m-au…

— Nico, dă-te din calea mea!

— Frizerul… iar ca tu să-i faci asta… el mă supraveghea, nu-i așa? Știu că ei au ochi și urechi peste tot.

— Nico…

— De-asta ai venit înapoi? Să faci asta. Să mă protejezi…

— Să te protejez?

— Ți-am văzut briciul. Pe scaunul șoferului, spune el, ochii mișcându-i-se înainte și înapoi analizând tot ce e în mașină. Înțeleg cum l-ai omorât.

— Asta nu-i…

— Mie mi se pare absolut de înțeles, adaugă el, dând din cap febril. Este exact ce-am spus. Că asta-i misiunea ta… încercarea ta. Testul lui Benedict Arnold. Iar tu – tu – nu înțelegi? că, în cele din urmă, l-ai trecut, Benjamin! În loc să-l trădezi pe George Washington, tu ai primit o șansă… șansa să-l protejezi. *Și ai făcut-o*! Ți-ai riscat viața ca să mă protejezi!

Enervat de toată nebunia asta, îl împing într-o parte, deschid larg portiera din spate a mașinii și verific dacă omul de pe banchetă mai are puls. Nimic. Nici măcar o singură bătaie a inimii.

Pe partea opusă a terenului lung care duce înspre clădirea spital, un paznic din structura de pază dă colțul, îndreptându-se spre noi.

— Trebuie să pleci, îmi spune Nico, văzându-l pe paznic. N-au voie să știe că tu ai făcut asta.

— N-am făcut nimic! spun eu, încă holbându-mă la frizer.

— Nu-i nevoie să-l jelești. A trecut mai departe la următoarea lui misiune.

— Vrei să te oprești? *Nu există nicio misiune*! izbucnesc eu, dându-i la o parte mâna de pe umărul meu. Nu există niciun test! Nu există niciun fel de încercări! Nu există niciun George Washington – și încetează să-mi mai spui Benedict Arnold! Tot ceea ce contează este *ăsta*! Ăsta, *de-aici,* șuier eu,

arătând în spate, spre cadavrul frizerului. Știu că tu și cu ea… voi *ați provocat* asta! Am văzut registrul de evidență a vizitatorilor! Am văzut numele Clementinei! Iar dacă asta te-ar ajuta să scapi de-aici, știu c-ai face orice, inclusiv s-o faci pe fiica ta să-l șantajeze pe pr…!

— Cum i-ai spus?

— Nu-mi spune că nu știi că e fiica ta, îl provoc eu.

El face jumătate de pas înapoi și rămâne absolut nemișcat.

— Ea mi-a spus că este masterandă… Dar masteranzii… masteranzii nu vin să mă vadă pe mine. Așa am știut, recunoaște Nico, clipind întruna și părând deodată… părând, de fapt*, preocupat.*

Deschide gura să spună ceva, după care o închide la fel de repede. Pune de unul singur cap la cap toate piesele acestui puzzle. Însă, în momentul în care încetează să mai clipească, iar îngrijorarea de pe fața sa se transformă încetul cu încetul în durere, nu pot să mă abțin și să nu mă gândesc c-am înțeles greșit. Poate că nu e vorba despre o operațiune tată-fiică așa cum crezusem eu.

— Când dădeam mâncare la pisici, Clementine obișnuia să… am văzut-o într-o miercuri. Când frizerul venea să tundă, îi scapă lui Nico. Ea l-a ajutat. I-a spus frizerului că părul lui Griffin arată mai bine când este lung în față. El a ascultat-o. Asta a făcut-o să zâmbească și mai tare.

În dreapta mea, peste terenul din față, paznicul a ajuns la mai puțin de cincizeci de metri distanță. În stânga mea, lângă poarta de la intrare, bariera cu dungi albe și portocalii de la punctul de control se ridică în aer. O mașină neagră o ia în sus pe drumul de acces din incintă. Tocmai a sosit cineva.

— M-a făcut și pe mine să zâmbesc mai mult, adaugă Nico, abia băgând de seamă mișcarea din jur. Dar ea l-a auzit pe frizer, nu-i așa? I-a auzit mărturisirea.

— Nico, trebuie să pleci de-aici, îi spun eu în timp ce paznicul mărește pasul, venind direct spre noi.

— Ea a făcut asta… ea a provocat asta, nu-i așa? spune Nico, arătând spre frizer.

Pe drumul de acces din incintă, mașina neagră prinde viteză.

— Doctorii de-aici… ei spun că am o boală, spune Nico. Asta l-a băgat pe diavol în corpul meu. Boala a făcut-o. Așa că m-am rugat… L-am implorat pe Dumnezeu… L-am implorat pe Dumnezeu încă din prima zi în care ea a venit în vizită… mi-am făcut griji că și ea are boala aia.

— Nico, pleacă de-aici, insist eu, fiind tentat să sar în mașină și să plec în trombă.

Însă n-o fac. Frizerul este mort – nu pot să-l iau cu mine. Dar dacă rămân și încerc să dau explicații, există un singur loc în care o să mă duc dacă mă găsesc cu Nico și cu un cadavru plin de sânge.

— Toți anii ăștia, am știut care-i soarta mea. Am știut dintotdeauna pentru ce m-a ales Domnul, adaugă Nico. Însă, când a venit Clementine… când a ajuns așa la mine… am crezut că, în cele din urmă, am… că sunt totuși un om norocos. Știi ce înseamnă asta, Benjamin? Să fii un om norocos? întreabă el, cu vocea frântă.

— Nico, te rog să pleci de-aici, îl implor eu, înșfăcându-mi telefonul de pe scaunul din față.

Mașina neagră o taie înspre stânga, îndreptându-se direct spre parcarea noastră.

Acum paznicul aleargă deja.

— Dar nu există niciun fel de noroc, nu-i așa, Doamne? întreabă el, vorbind spre ceruri. Am știut asta! Am știut-o tot timpul! Însă când am cunoscut-o… când am văzut-o… cum aș fi putut să nu sper? Cum aș fi putut să nu mă gândesc că, până la urmă, sunt binecuvântat – cea mai adevărată binecuvântare – că, în ciuda bolii ce sălășluiește în mine, pe ea Tu ai făcut-o altfel.

Se uită lung în sus, la cer, cu ochii plini de lacrimi.

— Te-am implorat, Doamne! Te-am implorat să o faci altfel decât pe mine!

— Nico, întoarce-te în pavilionul tău! *Acum*! strigă paznicul de la distanță.

În spatele meu, mașina neagră urcă în viteză pe drumul de acces din incintă, cu motorul huruind.

— Hei, *tu*! Îndepărtează-te de Nico! strigă paznicul la mine.

Se aude un scrâșnet puternic. Mașina neagră derapează în parcare, aruncând bucăți de pietriș înghețat spre noi. Însă abia când se deschide portiera pasagerului din dreapta văd într-un final cine conduce.

— Hai, urcă! Grăbește-te! strigă Dallas de la volanul mașinii.

— *Nico, nu te mișca*! strigă paznicul când ajunge în parcare.

Nico era încă prioritatea lui.

— Nico, ne vedem săptămâna viitoare! strig eu, încercând să fac să sune cât se poate de normal, în timp ce țâșnesc spre mașina neagră, care se pune deja în mișcare.

În momentul în care sar înăuntru și trag ușa cu putere, închizând-o, Dallas calcă pedala de accelerație și ne facem nevăzuți cât se poate de rapid. În spatele nostru, paznicul îl apucă pe Nico de braț. Paznicul pare ușurat. Problema este rezolvată. Aceasta reprezintă, în continuare, prioritatea numărul unu a celor de la St. Elizabeths. Să nu fie nicio evadare.

Drumul nu este lung. În câteva secunde, ieșim deja pe poarta principală. Dallas îi face cu mâna destul de relaxat bărbatului din postul de control. Faptul că acesta ne face și el cu mâna ne spune că paznicul din parcare încă nu a găsit cadavrul frizerului. Încă nu s-a răspândit vestea.

— Tipul ăla cu cuțitul… frizerul…, spun eu.

— Știu. Am auzit, spune Dallas, ținându-și telefonul în sus în timp ce trecem de poarta de la intrare și ajungem la poarta principală. Cred c-am reușit să înregistrez cea mai mare parte a discuției voastre.

— Atunci ar trebui să…

— Nu, spune Dallas, trăgând de volan în timp ce pornim în viteză spre autostradă. În momentul de față, există un singur loc în care trebuie să mergem.

94.

De pe scaunul din față al dubiței albe parcate mai jos pe stradă, nu era greu să-l vezi pe Beecher.

Sau pe Dallas.

Acum sunt doi, se gândi șoferul dubiței, urmărind cu privirea cum mașina lor neagră saltă și huruie, ieșind de la St. Elizabeths. Doi de care să se ocupe.

Judecând după expresia de pe fața lui Beecher, era îngrozit, încercând încă să înțeleagă cele întâmplate. Nici Dallas nu era mult mai bine.

Iar starea asta de spirit nu era deloc diferită față de cea a șoferului dubiței albe.

Totul mersese atât de prost, atât de repede.

Însă nu mai avea de ales. Era ceva ce Beecher nu ar fi înțeles niciodată.

Pentru o fracțiune de secundă, șoferul întinse mâna spre cheia din contact, însă după aceea așteptă, uitându-se cum mașina lui Dallas dispare într-un mic nor de fum în lungul străzii.

Nu era un moment bun ca tocmai acum să fie observat. Și, mai important de-atât, șoferul voia să vadă dacă îi mai urmărea cineva.

Timp de un minut întreg, șoferul rămase acolo, cercetând strada și supraveghind fiecare altă mașină parcată. Nu se mișcă niciuna.

Dincolo de poarta principală, în sus, pe drumul de acces în incinta St. Elizabeths era un vârtej de girofaruri portocalii și sirene. Erau mașinile celor de la paza campusului. Fără îndoială, Nico era deja sedat pentru harababura pe care o provocase de fapt panica frizerului.

Șoferul fu tentat să meargă acolo sus, însă din nou, nu avea de ales.

Nu avea niciodată de ales.

Nu, până când nu se rezolva problema care cauzase atât de multe necazuri. Problema de care era ea singură vinovată.

Beecher.

Acum, mașina neagră dispăruse demult, zburând spre destinația ei.

Inspirând adânc, Clementine plecă de pe loc și rulă pe șosea, străduindu-se din răsputeri să rămână calmă.

Avantajul pe care îl avea Beecher nu conta.

Nu atunci când ea știa cu exactitate unde se duceau cei doi.

95.

În urmă cu patru luni
Spitalul St. Elizabeths

Bărbatul cu geanta neagră cu fermoar nu întârzia niciodată.

Venea întotdeauna joia. La patru după-amiază. Întotdeauna la timp.

Însă când Clementine își aruncă privirea pe ceasul de la mână și văzu că trecuseră deja câteva minute peste ora patru…

— Bună, Pam, strigă bărbatul de culoare cu părul grizonant și mustață argintie în timp ce-și făcea loc prin ușile batante, apropiindu-se de oficiul asistentelor și se uită la una dintre multele încăperi deschise.

La fel ca într-o unitate ATI, încăperile din unitatea gero-psihiatrie nu aveau nicio ușă.

— Cum îți merge joia asta?

— La fel ca și miercurea, îi răspunse asistenta, adăugând un râs cochet și mototolind ambalajul din folie subțire de aluminiu în care era învelit un burrito California Tortilla.

Aplecată deasupra chiuvetelor, Clementine se prefăcea că umple cu apă un bol pentru pisici în timp ce urmărea din priviri același schimb de amabilități la care fusese martoră și săptămâna trecută – și multe alte săptămâni înainte de asta. Până acum, cunoștea bine cum decurgeau lucrurile cu el. De-asta știa când să-și trimită tatăl sus să mai aducă mâncare pentru pisici. Știa că bărbatul de culoare, mai în vârstă, nu va întârzia. Ca toți frizerii care se respectă, și el știa cât de important era să-ți respecți programarea.

— Ei bine, ei sunt pregătiți pentru mine? întrebă frizerul.

— De parc-ar avea de ales, spuse asistenta medicală cu un alt râs cochet.

Vărsând bolul și umplându-l din nou, Clementine se folosi în mod strategic de coloanele încăperii ca să nu fie văzută, privindu-l pe frizer cum deschide fermoarul genții din piele în care avea foarfecele ascuțite. Trecuseră aproape două luni de când îl văzuse pentru prima dată intrând în unitatea de îngrijire, spunând că venise acolo ca să tundă pacienții. Nu ar fi avut niciun motiv să se gândească de două ori la acest lucru – până când Clementine observă că, deși se ducea pe rând și prin câteva din celelalte încăperi, omul termina întotdeauna cu exact același pacient:

Tipul cu tatuajul în formă de eight-ball.

Clementine încercă să nu se gândească la asta. Nu dorea să fie suspicioasă sau să presupună ce era mai rău despre oamenii din jur. Dar, așa cum înțelesese când mama ei zăcea în acel azil și îi spusese într-un final lui Clemmi numele real al tatălui ei, în mod sigur existau anumite trăsături pe care Domnul ni le hărăzește fiecăruia dintre noi. Și nu ai absolut deloc cum să scapi de ele.

Este vorba de cine suntem noi.

Adevărul e că, atunci când Clementine s-a uitat pentru prima dată prin unitatea de îngrijire și, mai ales, în încăperea respectivă, nu a putut să nu observe că frizerul, cu spatele la ea, stătea lângă patul lui Eightball, strângând bara metalică a tăbliei ca și cum ar fi avut nevoie să se țină pe picioare. Nu îi tundea părul lui Eightball. Mâinile lui nu se mișcau… umerii îi erau căzuți. Plângea. Și mai mult decât orice altceva, acesta fusese motivul care o determinase pe Clementine să facă acel prim pas spre cei doi bărbați.

Își spusese că nu va încerca să se amestece – sperase doar să-l poată consola – însă, în timp ce se apropia de încăpere, auzise acele două cuvinte care o făcuseră să se oprească chiar când făcea ultimul pas. Cele două cuvinte care o obligaseră să-și ridice capul și să se uite de două ori la frizer, și care o făcuseră să revină săptămână după săptămână ca să afle și restul poveștii. Două cuvinte simple: *Orson Wallace.*

Din acel moment, Clementine știu că nu avea să-i pomenească nimic lui Nico despre asta. Încă nu îi spusese că este fiica lui – și existau o grămadă de motive să ascundă asta. Așa că, în mod sigur, nu avea să îi spună acest lucru. Într-adevăr, de-a lungul următoarelor luni, pe măsură ce reuși să pună cap la cap toate datele și să aibă imaginea completă a poveștii, Clementine știu că nu era martora unor simple vizite făcute de un frizer. Ceea ce i se acordase ei era o șansă. O șansă reală de a răspunde la întrebările inițiale pentru care venise să facă cercetări amănunțite – să descopere lucrurile pe care nici măcar tatăl ei nu le știa.

Ținând cont de transformările din corpul ei și toate cele prin care trecea – chiar era un păcat așa de mare că voia să știe adevărul?

— Laurent la telefon, spuse frizerul astăzi, deschizând clapeta telefonului mobil și plimbându-se înainte și înapoi în camera mică a lui Eightball. Îhî. Pot s-o fac diseară sau mâine la prima oră. Doar să-mi spui când.

Vărsând și umplând la loc bolul cu apă al pisicii pentru a cincea sau a șasea oară, Clementine ascultă cu atenție fiecare amănunt pe care putea să-l audă. Știa că ajunsese destul de aproape. Știa despre Wallace și grupul lui de Depanatori, care îi făceau toate treburile. Bineînțeles, știa numai atât cât putuse să audă trăgând cu urechea. N-avea nicio idee ce făcuse Minnie cu bâta de baseball – sau despre cum îl ținuse Palmiotti pe Eightball la pământ

în timp ce Wallace îi făcuse fața harcea-parcea cu cheile de la mașină. Însă știa cum îl ajutaseră Depanatorii să-l ascundă pe Eightball. În niciun caz, Wallace nu-și permitea să lase să răsufle așa ceva. Și ce era cel mai tare, după tot acest timp, ea știa bine despre ce loc vorbea frizerul.

— În același loc? întrebă frizerul. La Arhive?

Trăgându-se în spate și lăsându-se în jos lângă chiuvetă, Clementine îl mai auzise pomenind de Arhive și mai înainte.

— Am găsit ceva cu gust de somon, întrerupse discuția Nico, întorcându-se cu o pungă mare de mâncare de pisici marca Meow Mix pe care o ținea sub braț. Le place gustul de somon.

De partea opusă a unității medicale, frizerul își închise telefonul, având destulă minte ca să nu se uite înapoi să aibă contact vizual cu Nico. Clementine rămase lângă chiuvetă, astfel încât să nu pară ieșită din decor.

— Am mai uitat ceva? strigă Nico spre Clementine.

— Nu prea cred, îi răspunse ea, oprind apa și aruncând o ultimă privire pe furiș spre camera lui Eightball.

În mod clar, se apropia din ce în ce mai mult de adevăr. Și, așa cum se gândise deja, dacă trebuia să facă asta, avea chiar un tip care s-o ajute să intre la Arhive. Băiatul ăla al cărui nume îl văzuse pe pagina de socializare a liceului. Pe Facebook.

Beecher.

Pentru un moment, simți acel junghi familiar provocat de sentimentul de vină. Dar nu durǎ mult. Dacă învățase ceva în tot acest răstimp petrecut cu tatăl ei… Nu avea cum să evite asta. Sau cum să scape.

Aici era vorba de cine era ea – sau, cel puțin, de cine ar fi trebuit să fie… dacă voia să afle adevărul.

— Cred că suntem gata, spuse Clementine, balansând bolul plin cu apă în timp ce-și urma tatăl afară. Am luat tot ce-avem nevoie.

96.

— Nu-mi spune asta mie, spuse Tot amenințător, strângând cu putere receptorul telefonului de pe biroul său.

— Vrei să mă asculți? întreabă Khazei de la celălalt capăt al firului.

— Știi sau nu știi unde este Beecher?

— Nu da vina pe mine. Tu ai spus că mașina lui Dallas a fost pusă sub urmărire aseară – și că tot ce trebuia să fac era să-i urmăresc prin GPS.

— Da, asta era tot ce trebuia să faci. De fapt, nu de asta te-ai dus în trombă la spitalul St. Elizabeth? Să-i găsești? întreabă Tot. Deci, sunt sau nu sunt acolo?

— Mașina e aici, asta e clar. Dar ar trebui să vezi ce altceva mai e aici – sirene și mașini încoace și-ncolo… nu se intră și nici nu se iese – accesul e complet restricționat. Când am parcat, am văzut că jumătate dintre agenții de pază erau strânși în jurul mașinii lui Dallas cu care a venit Beecher până aici. Deci, da, mașina gri se află în același punct pe GPS în care se afla și cu o jumătate de oră în urmă. Dar ascultă ce-ți spun, Tot – nu e nici urmă de Beecher… de Clementine… Nu e nimeni aici.

Privind prin fereastra uriașă a biroului său, Tot se uită în jos la Pennsylvania Avenue și apoi își restrânse câmpul vizual până când nu mai văzu decât reflexia propriei bărbi cărunte.

— S-a întâmplat ceva.

— Acum nu intra în panică.

— Nu cred că ai auzit ce ți-am spus. S-a întâmplat ceva și Beecher a dispărut. Iar singura modalitate să salvăm situația asta este să-l găsim într-un fel sau altul, insistă Tot.

— Bine, bine. Tu ești cel care-l cunoaște mai bine. Spune-mi, ce facem acum?

Tot cugetă un moment la asta. Mai cugetă încă puțin. Și pentru prima oară în mult, mult timp, descoperi că nu-i vine nicio idee.

97.

— Și fata încă nu ți-a spus *da*? îl provocă președintele.

— Nu este atât de simplu, răspunse tânărul asistent personal în timp ce urcau cu liftul Casei Albe.

— Ba este atât de simplu, fiule – îi ceri unei fete să iasă cu tine în oraș, iar ea spune „da” sau „nu”, îl tachină Wallace, făcându-i cu ochiul liftierului. Vrei să dau un ordin pentru tine? O să-l scriu de mână pe niște hârtie de calitate, cu antet: *Ieși în oraș cu asistentul meu personal Patrick sau va trebui să răspunzi în fața tribunalului. Semnat – Eu.*

Tânărul asistent se forță să râdă, prefăcându-se că nu mai auzise gluma asta de cincizeci de ori până acum. Cu toate acestea, nu îl deranja. Ca în orice altă slujbă, toată lumea este fericită când șeful este într-o dispoziție bună.

Ușa liftului se deschise la etajul al doilea al reședinței de la Casa Albă, iar în timp ce președintele o luă brusc la dreapta și o porni de-a lungul holului, asistentul său personal știu că dispoziția lui era pe cale să devină chiar și mai bună.

— I-ai spus cu cine o să mănânce? șopti liftierul spre asistent.

— De ce crezi că merge atât de repede?

La capătul îndepărtat al holului, președintele văzu mica servantă cu rotile, o piesă clasică în stil georgian, pe care era amplasată zi de zi o tavă de argint plină cu mici cartonașe destinate indicării locurilor de la masă, fiecare în parte având forma unui con subțire, făcut dintr-o hârtie fină și mai groasă. Pe fiecare în parte era un nume, frumos caligrafiat, iar organizarea cartonașelor pe două coloane avea să fie respectată la prânzul prezidențial al zilei.

Astăzi, totuși, nu erau cartonașe defel care să indice locurile.

Niciun fel de schemă a dispunerii în jurul mesei.

Niciun fel de nume caligrafiat cu grijă.

— OK, cine este gata pentru un hamburger cu brânză? strigă Wallace vesel, bătând din palme în timp ce mai făcu o întoarcere finală la dreapta și intră în îngusta sufragerie a familiei, cu pereții ei galben-șters și lunga masă din mahon.

În majoritatea zilelor, aici s-ar fi adunat vreo douăzeci și patru de persoane.

Astăzi, masa era aranjată doar pentru două. El și Andrew.

— Niciun fel de hamburger cu brânză, anunță dezamăgit băiețelul în vârstă de opt ani, cu părul șaten ciufulit și ochi cenușii strălucitori. Exact ca ai tatălui său. Au spus că nu putem.

— *Cine* spune că nu putem? îl provocă președintele.

Stând afară, chiar lângă sufragerie – și având destulă experiență ca să nu intre înăuntru – bona care se ocupa de fiul lui Wallace clătină din cap. Wallace cunoștea acea privire. Andrew mâncase și cu o seară înainte hamburger cu brânză. Și probabil și o seară mai înainte.

— O să supraviețuiască, spuse Wallace. Doi hamburgeri cu brânză.

În timp ce ochii cenușii ai lui Andrew se luminară, Wallace nu se putu preface că nu-i vine să zâmbească.

— Și lapte cu ciocolată? întrebă băiatul.

— Nu-ți forța norocul, îl tachină Wallace.

Era greu să fii președinte. Însă era și mai greu să fii tată la Casa Albă. Așa că o dată pe săptămână – sau, în cel mai nefericit caz, o dată la două săptămâni – avea loc o masă neîntreruptă de niciun membru al personalului, de nicio programare, de niciun fel de briefinguri, de niciun reprezentant al presei, de niciun VIP și de niciun membru al Congresului care ar vota pentru tine dacă îl inviți să servească prânzul la Casa Albă.

În unele zile, sufrageria familiei trebuia să fie doar pentru asta. Pentru familie.

Cu o mișcare dibace și sugestivă a mâinii, președintele scăpă de bonă și de ceilalți membri ai personalului, închise ușa sufrageriei și stinse luminile.

— Tati, am făcut rost de încă două episoade noi – și l-am găsit pe cel în care sunt instalatori. Andrew făcu lumină, deschizându-și laptopul și orientându-l astfel încât să poată vedea amândoi. Apăsând pe o tastă, pe ecran începu să se deruleze un episod alb-negru din *The Three Stooges*[52].

În calitate de președinte, Wallace știa că putea folosi sala de cinema a Casei Albe amplasată la un nivel inferior. Însă, în calitate de tată, exact așa cum procedase cu mult timp înainte să câștige alegerile, știa că nimic nu era mai bine decât să stea la un hamburger cu brânză și să se uite la filme vechi alături de fiul lui.

Cioc-cioc-cioc.

Cineva ciocăni la ușă.

Wallace se întoarse, gata să-și dezlănțuie furia asupra membrilor personalului care îi deranjau – până când ușa se deschise și văzu cine ciocănea.

---

52 Comici de la mijlocul secolului trecut, renumiți pentru grimasele și replicile acide pe care le schimbau. Au apărut în circa 220 de filme de scurt și lungmetraj (n. tr.).

— N-o să dureze decât o secundă, spuse doctorul Palmiotti.

Președintele îl străfulgeră cu o privire care ulterior avea să necesite niște gheață. Palmiotti se strecură înăuntru, fără să-i pese.

— Îmi pare rău, Andrew – o să fiu rapid, adăugă doctorul, încercând să pară bine dispus. Este vorba de tunsoarea ta, îi spuse el președintelui.

În momentul în care Palmiotti se aplecă să îi șoptească la ureche, Wallace știu că masa de prânz se terminase.

— Mă ocup eu de asta. Am grijă de tot ce trebuie. Și îmi pare rău, îi șopti Palmiotti. S-a dus. L-au găsit mort. Cu încheieturile tăiate.

Dând din cap ca și cum ar fi auzit un scor de la un meci de baseball, președintele se uită lung de partea cealaltă a mesei, la fiul său de opt ani.

— Acum trebuie să pleci, nu-i așa? îl întrebă băiatul în timp ce Palmiotti părăsea încăperea.

— Glumești? întrebă președintele, întinzând mâna spre laptop și apăsând el însuși tasta de pornire a episodului în cauză. Ce fel de tată ratează un hamburger cu brânză alături de fiul lui?

În timp ce începea tema muzicală, iar Moe, Larry și Curly săreau de colo-colo pe ecran, Wallace rămase acolo în camera semi-întunecată, ascultându-și fiul cum râde în hohote și încercând, în același timp, din răsputeri să nu se gândească la prietenul lui mort, pe care îl cunoștea de pe vremea când avea aproape aceeași vârstă cu băiatul lui.

98.

— Nu trebuie să vii dacă nu vrei, spune Dallas.

— Vin, îi spun eu. Dar unde? La galerii? întreb din scaunul pasagerului. Sunt departe de-aici.

— Sunt în Pennsylvania, spune Dallas, apucând volanul cu ambele mâini. O luăm pe scurtătură, prin Maryland, și-o să ajungem imediat la sediul nostru de acolo.

Știu despre ce vorbește. În clădirea noastră din centru adăpostim aproape un miliard de documente. Mai sunt încă 3,2 miliarde în College Park, Maryland. Și mai există și zone cu spatii de depozitare din belșug în locuri precum Suitland, Maryland, a cărui clădire este de mărimea a mai mult de douăzeci de terenuri de fotbal și care găzduiește peste 6,4 miliarde de documente. Dar pentru că aspectul cel mai important – și cel mai costisitor – al depozitării documentelor este temperatura incintei, Arhivele salvează milioane de dolari în fiecare an folosind temperatura scăzută, naturală, a galeriilor subterane dispuse pretutindeni în toată țara, de la Lee's Summit, Missouri, la Lenexa, Kansas, respectiv până la, în cazul documentelor provenind din Ohio, galeriile din Boyers, Pennsylvania.

— Pot să-ți mai pun o ultimă întrebare? spun eu, surprinzându-mi propria imagine reflectată în parbriz. Când te-ai întors la birou… de ce ai răspuns la telefon în locul meu?

— Ce anume?

— Mai înainte. După ce-am plecat de la cimitir. Tu te-ai dus înapoi la birou, eu m-am dus să-l văd din nou pe Nico. Tu mi-ai spus că ei te-au sunat. Ai spus că ai vorbit în persoană cu domnul Harmon, adaug eu, referindu-mă la tipul de la Documente Prezidențiale pe care l-am sunat când eram la cimitir. Ai spus că de vreme ce n-au găsit nimic în vechile dosare ale lui Wallace de pe vremea facultății…

— Exact așa cum am spus și eu, că nu vor găsi.

— … eu tot am avut dreptate într-o privință: personalul nostru de la Arhive adună fiecare document din fiecare loc pe unde a fost vreodată Wallace, incluzând aici școala elementară, gimnaziul și… chiar documentele înregistrate la spitalul în care s-a născut.

— Dar înțelegi ce s-a întâmplat, Beecher? Acel spital… desigur, este minunat că au documentele de la nașterea președintelui. Însă când domnul Harmon a început să sape, a mai găsit și alt dosar având pe el numele lui

Wallace: pentru un deget rupt pe care Wallace și-l tratase la camera de gardă *acum douăzeci și șase de ani.* Asta înseamnă că acea cameră de gardă…

— … este aceeași cameră de gardă în care l-au dus pe Eightball în noaptea aceea. Știu asta. Frizerul mi-a spus c-au fost cu toții acolo. Știu ce s-a întâmplat.

— Sunt sigur că știi. Dar fiecare cuvânt în parte pe care ți l-a spus frizerul – de la faptul că Minnie a fost cea care l-a lovit cu bâta aia, până la faptul că Wallace a mușamalizat totul ca să-și protejeze sora, la transferarea lui Eightball și la ținerea lui într-un loc ascuns toți acești ani, până la ce-a aflat Clementine despre asta și a început să-i șantajeze – știi cât valorează toate astea? *Nimic.* Nimic, nimic, Beecher. Fiecare cuvânt pe care l-a spus frizerul este o vorbă rostită de gura unui mort. Dacă te duci și urli toate astea în public, o să ajungi cam la fel de departe ca orice alt nebun obsedat de conspirațiile împotriva lui Kennedy care jură că Jack Ruby i-a spus în șoaptă toate secretele sale pe când se afla în celula sa din pușcărie. Pe de altă parte, dacă punem mâna pe acele dosare de la spital, atunci vei avea singura probă – *singura probă*! – care funcționează când te ridici împotriva unui președinte în exercițiu. Dovada. Acel dosar este *dovada,* Beecher. Dovada că Wallace a fost acolo în noaptea aia. Acel dosar din Pennsylvania o să-ți salveze viața.

Știu că Dallas are dreptate. Și mai știu că, atunci când vine vorba de grămezile masive de dosare care sosesc, biroul nostru nu le trimite prin fax și nici nu le scanează până când nu sunt procesate în mod oficial, operațiune care începe cu documentele vitale și sunt necesari ani de zile pentru a ajunge atât de departe, la ceva atât de mărunt precum un deget rupt în copilărie. Cu toate acestea…

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, spun eu, concentrându-mă încă asupra imaginii noastre reflectate în parbriz. Ai spus că domnul Harmon *a sunat.* Că ai vorbit tu însuți cu el. Dar când eram la cimitir, eu nu i-am dat domnului Harmon numărul *tău.* I l-am dat pe-al meu.

Dallas se întoarce, la fel de infatuat ca întotdeauna.

— Și de-aia ești atât de pornit? C-am răspuns la telefon în locul tău? Tu erai deja la St. Elizabeths, iar eu mă întorsesem la birou și am auzit telefonul sunând, așa că da, bineînțeles c-am răspuns. Ținând cont de ce s-a întâmplat, chiar ai noroc că am făcut-o.

Dau din cap aprobator. Explicația e perfectă. Însă nu îmi îmbunătățește starea de spirit.

— Nu-ți înțeleg lipsa de entuziasm! se miră Dallas. Asta o să-i grăbească sfârșitul, o să fie un cui în capacul coșciugului.

— Am văzut deja coșciugele! Doi oameni sunt morți! Orlando… iar acum acest frizer. A venit la mine! Frizerul a venit la mine și a murit în fața mea! Totul din cauza… Din cauză că ea…

Rămân nemișcat, cu imaginea reflectată în față, încercând din răsputeri să nu mă mai văd. Afară, soarele se ciondănește cu zăpada care încadrează ambele părți ale autostrăzii I-270. Un indicator de circulație maro și alb, specific autostrăzilor, îmi spune că ne apropiem de Hagerstown și de granița statului Pennsylvania. Însă eu mă holbez, în continuare, la propria mea imagine reflectată.

— Nu tu ești cel care a provocat morțile acelea, Beecher. Și, de fapt, ca să-ți spun ce trebuie să afli: ea nu-ți exploata slăbiciunea. Se baza pe puterea ta.

— Despre ce vorbești?

— Ce-a făcut Clementine – singurul motiv pentru care a putut face tot ce-a făcut – a fost posibil deoarece tu ești o persoană dispusă să ajute oamenii. Și ăsta-i un lucru bun.

— În clipa de față nu mi se pare chiar atât de bun, spun eu în timp ce derulez în minte fiecare moment al ultimelor două zile.

Singurul aspect care mi se pare mai rău decât tot ce s-a întâmplat este cât de ușor i-a fost ei să facă ce a făcut. Pentru ca ea să audă tot ce i-a mărturisit frizerul lui Eightball… pentru ca ea să descopere într-un fel sau altul toate detaliile referitoare la Depanatori… Iar când am intrat în SCIF… nu cred că ea *a găsit* acel dicționar vechi. Cred că, de fapt, intenționa să-l strecoare pe furiș, însă după aceea când s-a vărsat cafeaua a trebuit să improvizeze…

— Ascultă-mă, știu că simți că ea și cu Nico te-au înjunghiat cât se poate de adânc…

— Nu. Nu da vina pe Nico pentru asta. Tu nu l-ai văzut – modul în care a reacționat… Nico nu-i implicat în chestia asta. Și știu că-i greu de crezut fiindcă este atât de nebun, dar dacă stai să-l asculți – a fost un lucru despre care Nico a avut întotdeauna dreptate.

Sus, deasupra noastră, soarele mă orbește. Dar nu pentru mult timp.

— Nico a spus că suntem cu toții aici pentru un motiv anume. Nu s-a înșelat. Așadar, când se termină toată nebunia asta – când Clementine o să fie prinsă și familia lui Orlando o să aibă răspunsurile pe care le așteaptă, când noi o să spunem întregii lumi adevărata poveste despre președinte…

— Nu o să trebuiască s-o spui, Beecher. Ei ne urmăresc îndeaproape, spune Dallas, accentuând vizibil cuvântul *ei,* ceea ce face întotdeauna când se referă la Culper Ring. Ei or să se asigure că are cineva grijă și de tine.

Încuviințez din cap, prefăcându-mă că asta mă interesează.

— Deci, presupun că ei sunt cei care ți-au dat mașina asta? întreb eu.

— Mai mult decât atât, și pe cea gri, spune Dallas.

— Îhî, mă gândeam eu. Deci n-ar trebui să-mi fac griji că în ea încă mai este cadavrul frizerului?

— Nici dacă însuși Iisus s-ar pogorî din cer și ar veni să cerceteze mașina aia, tot n-ar putea găsi vreun indiciu.

— Da, dar eu am condus-o chiar și acolo, în incintă. N-o să facă legătura cu mine?

— Ei au spus să nu-ți faci griji nici cu privire la asta.

— Deci asta-i tot? Cei din Culper Ring își flutură mâinile ca niște magicieni și, ca prin farmec, totul este rezolvat?

— Nu-i vorba de magie, Beecher. Ci de loialitate. Loialitate și eficiență. Ei or să ajungă acolo înaintea polițiștilor, iar după aceea… ei bine… gândește-te la ce vezi la Wallace și Palmiotti. Îndeosebi în acest oraș, nu subestima niciodată puterea loialității.

— N-o fac. Acesta este motivul pentru care, când totul se va liniști… Iau o gură de aer și mă gândesc din nou la individul ăla de la Hiroshima. Vreau să le fiu prezentat.

— Despre cine vorbești?

— Lor. Celor din Culper Ring. Când or să se termine toate astea, vreau să fiu băgat și eu în grup.

— Beecher, știu că acum te însuflețește multă adrenalină…

— Asta nu-i adrenalină. Și nu te gândi că-i nu știu ce toană prostească izvorâtă din dorința de răzbunare. Știu ce mi-a făcut Clementine. Știu că am lăsat-o să facă asta. Însă când eram în mașina aia la St. Elizabeths – când am crezut că frizerul era pe cale să ia cuțitul să-mi taie gâtul – am tot așteptat să se întâmple diverse: să mi se perinde prin fața ochilor întreaga viață… să capăt nu știu ce hipersenzitivitate, să văd realitatea mișcându-se cu încetinitorul sau oricare dintre clișeele existente pe tema asta. N-am putut în schimb să mă gândesc la ce se întâmpla decât ca la ceva ce… *trebuia să se întâmple.* Are vreo noimă ce spun?

— N-are niciun fel de noimă.

— Nu vreau să spun că *trebuia* să fiu ucis. Când spun că *trebuia să se întâmple,* mă refer la faptul că atunci când eram în locul acela… când eram în acel pericol… m-am simțit de parcă aș fi fost zgâlțâit zdravăn și trezit la viață. După Iris… după tot ce m-a făcut ea să simt… am luat o decizie și m-am dus să mă culc. Știi cam cum e asta – să încerci să te duci la culcare și să te pierzi în speranța de a îngropa cele mai negre temeri din viața ta? Ăsta a fost singurul lucru despre care n-a mințit Clementine: eu nu eram îndrăgostit de trecut. Eram îngrozit de propriul meu viitor – iar după aceea, când Clementine a apărut în viața mea, am crezut că ea este a doua mea șansă.

Dar nu e ea. *Aceasta* este. Îmi vreau a doua șansă. Este ca și cum viața mea capătă sens, în cele din urmă.

— Tot adrenalina din tine este cea care vorbește.

— Nu e adrenalină. Este motivul pentru care ne aflăm noi aici, Dallas. Este motivul pentru care am crezut că sunt eu aici, dar… Știi câți ani din viață mi-am petrecut cu ochii ațintiți în cărți vechi, crezând că astfel aveam acces la istorie? Dar nu acela e locul unde se află istoria.

Mă uit în oglinda laterală și mă aplec într-o parte până când mă văd din nou. În tot acest timp, am crezut că ea, Clementine, este cea care putea să mă reînsuflețească și să-mi redea pofta de viață. Însă când simți că lumea ta pare moartă, există o singură persoană care poate să te readucă înapoi la viață.

— Pot să fac asta, Dallas.

— Sunt sigur că poți. Poți să faci o mulțime de lucruri. Dar nu asta este menirea ta.

— Văd că nu mă asculți, spun eu, aruncându-i o privire lungă și serioasă. Uită-te la viața mea. Am obosit să fac lucrurile pentru care sunt menit.

Din scaunul șoferului, Dallas se uită lung în direcția mea, mușcându-și ușor cele câteva fire de păr din barbă de sub buza de jos cu dinții de sus.

— Pot să fac asta, insist eu. Sunt pregătit.

El nu spune niciun cuvânt.

Și apoi, în timp ce gonim spre galeriile subterane… și după dovadă… și după dosarele care vor pune capăt acestei chestiuni alambicate, spune în cele din urmă:

— Știi ceva, Beecher? Cred că ai dreptate.

99.

Carla Lee știa că o să fie o zi proastă. O știuse din momentul în care fiul ei în vârstă de doi ani se trezise la 5:40 dimineața extrem de agitat și gata de joacă. Știuse asta când văzuse că micul tub galben de margarină cu care voia să ungă brioșa englezească de la micul dejun era complet gol, chiar dacă soțul ei îl pusese la loc în frigider. Și știu asta chiar în clipa de față când, întorcându-se de la întâlnirile ei programate la trei după-amiază, văzu animalul mort pe Franklin Road.

Mai văzuse și altă dată animale moarte pe autostradă. Prin aceste părți vestice ale statului Pennsylvania, întotdeauna fuseseră cerbi, căprioare, vulpi și nenumărați opossumi ghinioniști. Carla chiar oprise mașina pentru câteva animale accidentate (avea și ea un câine – n-ar fi putut să treacă mai departe dacă ar fi fost vorba despre un câine). Însă aici, pe Franklin Road, un drum denivelat și rareori străbătut de mașini, dacă vedeai un animal mort, acesta nu arăta niciodată așa.

Carla nu mai reuși să-i vadă blana – nici măcar nu putea spune ce fel de specie era. Animalul era… Carla miji ochii în momentul în care făcu o curbă strânsă în mașina ei maro Camry, destul de rablagită. Nu aveai cum altfel să descrii ce era. Animalul era practic făcut una cu pământul. Se trecuse peste el cu roțile mașinilor de nenumărate ori. Probabil că șoferii nici măcar nu puteau să-l vadă dacă veneau și intrau cu viteză în curbă. Însă Carla era mamă. Mama a trei copii. Și mai avea și un bichon maltez dulce care făcea pipi pe podea ori de câte ori apărea cineva la ușă. Trecuseră ani buni de când nu mai lua curbele în viteză.

Din acest motiv, avea o imagine perfectă a bietei creaturi care acum era un amalgam de organe negre și roșii, diforme și răsucite, acoperite de muște.

Pentru Carla, mama și stăpâna unui dog maltez, aceasta fu, practic, partea cea mai grea a zilei începute atât de prost: să i se fixeze acea imagine oribilă în minte.

Imagine pe care n-o putu șterge din fața ochilor când întoarse și intră pe Brachton Road.

Nici când opri în parcarea enormă destinată angajaților, dispusă pe partea opusă a drumului față de sediul subteran de depozitare, cunoscut și ca Muntele de Cupru[53].

---

[53] Copper Mountain, în original în lb. engleză (n. tr.).

Iar atunci când coborî din mașină, ieșind în vântul rece de-afară care biciuia nemilos de pe dealurile învecinate ale Pennsylvaniei și ducându-se în grabă spre autobuzul școlar vopsit în alb care tocmai sosise și care servea pentru naveta în subteran a angajaților, avu în continuare în fața ochilor amestecul oribil de roșu și negru.

Acea imagine care tot îi revenea în minte fu cea care îi acapară întreaga atenție în timp ce ea și colegii de muncă se adunară laolaltă ca să se suie în autobuzul abia sosit.

Tocmai pentru că se tot gândea la acea imagine, Carla nici măcar nu o băgă de seamă, în obișnuita îmbulzeală de la autobuz, pe tânăra femeie cu părul negru ce stătea atât de aproape, în spatele ei.

— Vă rog, mergeți în față și urcați. Dumneavoastră ați fost prima, spuse Clementine, afișând rapid un zâmbet călduros și un gest sugestiv, plin de politețe.

— Mulțumesc, îi răspunse Carla, suindu-se la bord fără ca măcar să observe cât de mult semăna părul Clementinei cu al ei, ca și culoarea salopetei pe care-o purta aceasta.

În câteva minute, autobuzul alb de școală trecu prin punctul de control al firmei de pază și o luă pe intrarea principală de la gura galeriei. După toți acești ani, Carla era obișnuită să lucreze în subteran. Însă, în momentul în care intrară în tunel, iar o umbră lungă și lentă se târî de-a lungul acoperișului autobuzului, înghițind și ce mai rămăsese din lumina zilei, Carla simți acea furnicătură obișnuită în stomac. Văzându-l pe paznicul înarmat care îi saluta întotdeauna când coborau din autobuz, își băgă mâna în geantă, își căută legitimația și…

— Fir-ar să fie, își spuse ea șoptit. Trebuie să mă întorc, strigă Carla către șoferul autobuzului.

— E totul în regulă? întrebă Clementine.

— Da. Cred doar că mi-am uitat legitimația în mașină.

— Mie mi se întâmplă tot timpul, spuse Clementine, îndreptându-se spre partea din față a autobuzului, unde scoase legitimația pe care o furase din geanta Carlei, o flutură spre paznic și îi urmă pe ceilalți angajați de-a lungul potecii betonate din Copper Mountain.

Carla Lee avea, în mod categoric, o zi proastă.

Însă Clementine, până acum, avusese o zi minunată.

Îndeosebi dacă ei găsiseră dosarul pe care îl căuta ea.

100.

— Este sub noi, spuse Dallas.

— Ce vrei să spui? întreb eu.

— Locul. Galeriile, îmi explică Dallas în timp ce drumul îngust cu două benzi urcă și coboară și urcă din nou peste un alt șir de coline care se tot răsucesc, din ce în ce mai greu de văzut, cerul de la ora patru după-amiază devenind din ce în ce mai întunecat. De-asta este drumul așa. Cred că galeriile sunt chiar sub noi.

Dau din cap aprobator, uitându-mă în jos la telefonul care luminează strălucitor, albastru-pal, și are suficient semnal cât să caut pe website-urile tuturor posturilor TV din D.C. ca să văd dacă a transmis cineva știrea.

Caut numele lui Nico… numele meu… chiar și cuvintele *omor* sau *crimă.* Nimic. Nici pomeneală de vreo știre legată de St. Elizabeths, de vreun frizer mort și, cel mai important, nicio vorbă că aș fi fost dat în urmărire.

— Acum înțelegi de ce n-a auzit nimeni de noi în două sute de ani? întreabă Dallas, încercând din nou să mă facă să mă relaxez.

Aproape că funcționează – până când văd copacii acoperiți cu zăpadă, iar noi trecem rapid pe lângă indicatorul stradal în culorile roșu, alb și albastru, cu portretul lui George Washington pe el.

Bine ați venit pe Drumul lui Washington[54] *– 1753*

Este o coincidență prostească și neintenționată, însă nu pot să mă abțin să nu-mi imaginez bucuria lui Nico dacă ar ști că mergem pe același drum pe care George Washington a mărșăluit în 1753.

— Beecher, nu te mai gândi la ce te gândești, mă avertizează Dallas.

— N-ai nici cea mai vagă idee la ce mă gândesc eu.

— Am văzut semnul. Nu e de rău augur.

— Nici n-am spus că e de rău augur.

Dallas îmi aude tonul vocii. Mă crede:

— Deși e un fel de casă bântuită, admite el.

— În mod clar e-o casă bântuită, spun eu dând aprobator din cap.

Făcând câteva cotituri rapide, Dallas pătrunde șerpuitor și mai adânc în inima dealurilor, unde la fiecare curbă a drumului cel mai apropiat copac are un semn reflectorizant de culoare roșie, prins de trunchi. Aici, pe drumurile

[54] Washington Trail – în original, în lb. engleză (n. tr.).

acestea, nu sunt stâlpi de iluminat, deși tare ne-ar fi trebuit, cerul de iarnă întunecându-se tot mai mult, odată cu apropierea nopții.

— Ești sigur că ăsta-i drumul cel bun? întreb eu.

Înainte ca el să-mi poată răspunde, telefonul mobil îmi vibrează în mână. Identitatea apelantului îmi spune cine este.

— Tot? întreabă Dallas.

Încuviințez din cap. Este a patra oară când mă sună în ultimele ore. Nu i-am răspuns nici măcar o dată. Ultimul lucru de care am nevoie este ca el să își dea cu presupusul și probabil să descopere unde suntem.

În timp ce ne încadrăm în ultima curbă, dealurile se nivelează și o nouă lumină strălucitoare ne orbește de la distanță, obligându-ne să mijim ochii. Chiar în față, niște proiectoare metalice gigantice împânzesc câmpul lung, întins înaintea ochilor noștri. Un freamăt binecunoscut pe care-l simt în stomac îmi spune ce nu pot să vadă ochii mei.

— Asta e, nu-i așa?

Dallas nu răspunde. Se uită lung la un autobuz alb care huruie încet prin parcarea intens luminată din stânga noastră.

Singurul alt semn de viață este un triunghi fluorescent roșu care arată precum logoul unei corporații, amplasat pe o movilă înălțată de mâna omului, cam de mărimea unei căpițe de fân, servind pe post de unic indicator de drum. Nu vii pe-aici dacă nu știi ce anume cauți.

Imediat după triunghiul roșu, la singura intersecție pe distanță de kilometri, un drum îngust, pavat coboară spre stânga, către o modernă clădire de recepție, după care se continuă până se înfundă la baza stâncii învecinate, pe latura terasată a acesteia, care înconjoară micul canion prin care mergem acum cu mașina.

Însă, în momentul în care o luăm la stânga, spre clădirea de la intrare, este clar că drumul, de fapt, nu se înfundă. El continuă, printr-o arcadă neagră care seamănă cu un tunel feroviar, în interiorul stâncii, coborând în subteran.

— Rămâneți în mașină! Vin cu dumneavoastră, strigă un paznic cu un accent monoton din vestul Pennsylvaniei, apărând din neant și făcându-ne semn să ne îndepărtăm de clădirea modernă și să o luăm spre un post de control izolat, neîncorporat în nimic, semănând mai mult cu o baracă de construcții.

Mă uit din nou în dreapta mea. Mai sunt încă două barăci. Văd un grup de muncitori purtând căști de protecție. Clădirea destinată recepției este încă în construcție.

— Aici… chiar aici, spune paznicul, făcându-ne semn spre locul de lângă magazia celor de la pază și în raza de acoperire a două camere de luat vederi

diferite. Bine ați venit la Copper Mountain, adaugă el în clipa în care Dallas își coboară geamul. Presupun că aveți o întrevedere cu cineva, nu?

101.

Gonind în cartul de golf, părul ne flutură în toate părțile, în timp ce eu și Dallas coborâm în viteză de-a lungul uneia dintre lungile cavități ale galeriilor.

— … atât de bucuroasă să vă avem pe amândoi aici, vorbește ca un torent Gina Paul, șoferița noastră, o femeie scundă și excesiv de prietenoasă, cu un nas mare și coroiat, cu respirație grea de fumător și un păr blond lins care este strâns la spate atât de puternic încât are efectul unui lifting facial.

— Îmi pare rău că v-am anunțat așa din scurt, îi spun eu.

— Din scurt… din nescurt, tot e bine. Din scurt e bine, spune ea, iar eu îmi dau seama că e exact ca mătușa mea care repetă tot ceea ce spui.

Pe ecusonul ei scrie că este manager de cont, însă nu ai nevoie de informația asta ca să știi că lucrează în departamentul vânzări.

— E-atât, atât de minunat să te cunosc în cele din urmă, Beecher, adaugă ea chiar dacă nu vorbește serios.

Nu-i pasă absolut deloc cine sunt.

Dar îi pasă unde lucrez.

În urmă cu cincizeci de ani, această galerie era una dintre cele mai mari mine de calcar din Pennsylvania. Însă când s-a epuizat calcarul, Copper Mountain, Inc. i-a cumpărat cele 550 de hectare de tuneluri și le-a transformat într-una dintre cele mai sigure zone de depozitare de pe coasta estică.

Și una dintre cele mai profitabile.

Sigur, aspectul acesta contează enorm pentru Gina, care, după cât de rapid se mișcă acum cartul de golf, își dă seama câți bani cheltuiesc Arhivele Naționale aici an de an.

Iar noi nu suntem singurii care fac asta.

Tunelul subțire și îngust este cam la fel de lat cât un camion, iar în dreapta noastră se vede o ușă de oțel vopsită în roșu, în adâncimea rocii, asemeni unui dinte roșu cioplit într-un felinar scobit dintr-un dovleac. Deasupra ușii atârnă un steag militar prins de tavan. Cunosc logoul de pe el. *US Army*[55]. În timp ce cartul de golf mărește viteza, văd altă ușă la nici cincizeci de metri de cealaltă – și alt steag atârnând din tavan. *Marines*.[56]

---

[55] Armata Statelor Unite, echivalent al Forțelor Terestre (n. tr.).
[56] Pușcașii Marini, echivalent al Infanteriei Marine (n. tr.).

La fel pe întreaga întindere a peșterii: ușă roșie de oțel după ușă roșie de oțel, după altă ușă roșie de oțel. *Air Force*[57]. *Navy*[58]. *Department of Defense*[59].

— Mă miră că își pun numele pe ele așa, spune Dallas în momentul în care trecem pe lângă o ușă a FBI-ului.

— Păi pentru că astea sunt încăperile pe care ei vor să le vezi, spune Gina râzând. Avem peste treizeci și cinci de kilometri de tuneluri aici. Nu vreți să știți cât de mult spațiu le revine, de fapt.

Râd prefăcut la unison cu ea, însă pe măsură ce ne afundăm mai mult în galerie nu pot să-mi iau ochii de la tavanul care pare să scadă în înălțime.

— Să nu crezi că ai vedenii, spune Gina. *Este* din ce în ce mai mic în înălțime.

Dallas îmi aruncă o privire să vadă dacă mă simt bine.

De la un capăt la celălalt al cavernei, pereții cioplMiți în piatră sunt vopsiți în alb, iar pretutindeni atârnă lumini fluorescente, după câte s-ar părea, ca să-l facă să semene mai mult a loc de muncă și mai puțin a mușuroi de furnici.

Spre surpriza mea, funcționează.

În dreapta noastră, doi angajați așteaptă la un ATM încastrat în stâncă. Lângă acesta, văd o marchiză roșie deasupra unei locante pe deplin funcționale numit *Roadway Café.*

Am crezut că, atât de departe în subteran, o să mă simt ca îngropat. În schimb…

— Aveți un adevărat oraș aici jos, spune Dallas în clipa în care trecem de un nou grup de constructori – care se ocupă de finisaje într-o zonă cu automate de sucuri și dulciuri.

— Avem aproape trei mii de angajați. Gândește-te că suntem un fel de Empire State Building întins pe o parte și îngropat la o sută de metri. Avem un oficiu poștal care asigură servicii complete… instalație proprie de tratare a apei ca să facă toaletele funcționale… chiar și mâncare bună la bufet, deși, desigur, este adusă în totalitate de-afară. Gătitul nu este permis în incintă. Ne pricopsim cu un incendiu și – dincolo de pericolul arderii dosarelor care sunt depozitate aici jos – vă dați seama pe ce fel de capcană mortală stăm aici? întreabă ea râzând.

Nici Dallas și nici eu nu râdem – îndeosebi când amândoi ne uităm în sus și observăm plasele tip cargo întinse acum pe întreaga lungime a tavanului pentru a reține în strânsoarea lor pietrele rătăcite, stalactitele crăpate și

---

[57] Forțele Aeriene (n. tr.).
[58] Marina Militară, echivalent al Forțelor Navale (n. tr.).
[59] Ministerul Apărării (n. tr.).

fisurate, părând că împiedică întreaga cavernă să se prăbușească în capetele noastre. Acolo, lângă cafenea și bancomat, eram într-un fel de Times Square subteran. Dar, pe măsură ce angajații se răresc, iar noi ne afundăm și mai mult în catacombe, aceasta este în mod clar una dintre cele mai întunecate alei.

— Casă, dulce casă, spune Gina, aprinzând luminile cartului de golf.

Drept în față, galeria pare că se înfundă. Însă când luminile cartului de golf se trezesc la viață, n-ai cum să nu observi banda galbenă de poliție care nu le permite oamenilor să întoarcă după colț sau vulturul enorm colorat în roșu, alb și albastru – parte a logoului Arhivelor Naționale – care este vopsit direct pe pereții zidului. Deasupra capului de vultur este un sul din hârtie rulat doar parțial și inscripționat cu următoarele cuvinte:

Littera Scripta Manet, mottoul Arhivelor, care se traduce: „Cuvântul scris rămâne”.

E-al naibii de adevărat, îmi spun în sinea mea, sărind din cartul de golf și țâșnind spre ușa roșie strălucitoare care este intrarea în depozitul subteran al Arhivelor.

102.

— Vă mai pot ajuta cu ceva? strigă Gina, rămânând în galerie, în fața ușii roșii acum deschise.

— Cred că este în regulă, îi răspund eu.

Dallas este deja în interiorul depozitului.

Sunt nerăbdător să-l urmez.

Gina nu-și părăsește poziția. În calitate de reprezentant de vânzări, ea este cea care se ocupă de formalitățile vizitei noastre în raport cu domnul Harmon și Biroul Documente Prezidențiale, verificându-ne legitimațiile și chiar tastând codul din șase cifre care deschide ușa de oțel (și pe cea de-a doua, dispusă în spatele acesteia). Însă, fără certificatul de securitate și aprobările necesare, ea nu ni se poate alătura aici, înăuntru.

— Ambele uși se deschid dinăuntru, ne asigură ea în timp ce aerul rece iese afară din încăpere. Chiar lângă ușa interioară, arunc o privire rapidă la higrotermograful de pe perete. Temperatura este scăzută, 14°C, ceea ce înseamnă un aer mai rece decât îl menținem noi de obicei.

— Dacă vă mai gândiți la orice altceva, nu trebuie decât să-mi dați un telefon, adaugă ea, bătând ușor cu mâna pe husa din piele prinsă la brâu, pe șold.

Văzându-mi expresia feței, spune:

— Recepția este bună. Avem antene de telefonie mobilă peste tot.

Precizarea ei este dovedită cu asupră-de-măsură de telefonul meu care începe chiar atunci să vibreze.

Când mă uit pe ecran, identitatea apelantului îmi spune că este Tot. Din nou.

— Ar trebui să răspund, îi spun Ginei, care înclină rapid din cap în semn de bun-rămas, dându-și seama pe deplin când un client are nevoie de intimitate.

În timp ce ușa roșie se închide, trântită cu putere, iar telefonul meu continuă să vibreze, mă întorc și o pornesc spre destinația noastră. Trec și de-a doua ușă, unde semiîntunericul umed al peșterii este înlocuit de o încăpere albă, enormă, strălucitoare, la fel de mare ca un hangar de avioane și atât de sterilă pe cât reușesc specialiștii noștri în conservare să o facă. Într-adevăr, este doar o versiune mai înaltă și mai luminoasă decât depozitul nostru de documente din D.C., plin cu șiruri după șiruri de rafturi metalice, însă în loc să fie ticsite numai cu cărți și cutii de arhivă, rafturile special

proiectate sunt pline și cu cutii din plastic sau metalice în care sunt depozitate panglici vechi de computer, role cu filme vechi, respectiv, mii și mii de negative de vechi fotografii.

Există un motiv întemeiat pentru care toate aceste materiale se află aici în loc să fie depozitate la Washington. În parte este vorba despre temperatura scăzută (care este mai bună pentru filme). Dar este vorba și despre cost (ceea ce este mai bine pentru bugetul nostru). Însă într-o mare măsură – îndeosebi în ceea ce privește cutiile de arhivă care sunt încuiate în corpul securizat din stânga mea – este vorba și despre ceea noi numim „separare geografică”. Aceasta este una dintre cele mai importante – și cele mai puțin cunoscute – sarcini ale Arhivelor Naționale. Dacă va avea loc vreodată un atac terorist care să transforme Washingtonul într-o minge de foc, noi am fi complet pregătiți cu documente și tot felul de hârțoage ca să ne asigurăm că instituțiile cele mai importante supraviețuiesc.

Însă în timp ce pășesc în încăpere, singura supraviețuire despre care îmi fac cu adevărat griji este a mea.

— Încă nu l-ai găsit? îl strig pe Dallas, care aleargă de-a lungul culoarului central, verificând numerele de grup ale dosarelor de pe fiecare raft pe lângă care trece.

Singurul său răspuns este o întoarcere bruscă la dreapta, moment în care dispare de-a lungul unuia dintre rândurile îndepărtate din spate. În mod categoric, suntem pe-aproape.

Telefonul îmi vibrează pentru a patra oară, gata să acceseze căsuța vocală. N-am idee dacă Tot știe unde suntem. Însă acum, fiindcă nu mai poate să împiedice asta, probabil că ar fi o mișcare inteligentă să aflu ce știe.

— Beecher la telefon, îi răspund eu, așteptând să văd cât de mult o să-i ia până să înceapă să mă descoasă.

— Unde mama naibii ești? întreabă Tot. Ți-am lăsat vreo douăsprezece mesaje!

— Nu le-am primit. Sunt doar… a fost o zi cu totul nebună.

— Nu mă aburi. Știu când minți, Beecher. Unde ești? Cu cine ești?

Am nevoie de-un moment ca să mă gândesc la un răspuns.

Chiar și prin telefon, jur că simt ochiul cel bun al lui Tot cum mă străpunge.

— Tot, trebuie să…

— Încă mai ești cu Clementine? Am crezut c-a plecat după faza cu cimitirul.

Fac o pauză.

— Cum de știi c-am fost la cimitir?

— Fiindcă nu sunt un idiot ca restul idioților de care se pare că te-ai îndrăgostit!

— Așteaptă… fă o pauză. Ai avut pe cineva care m-a urmărit!?

Înainte să îi pot răspunde, aud un bip în telefon. Mă uit la ecran și recunosc numărul. Este singura persoană care ar putea în vreun fel să mă facă să întrerup această convorbire.

— Tot, așteaptă o secundă.

— Nu mă trece pe așteptare!

Cu un clic, îl pun în așteptare.

— *Domnule Harmon*? îl întreb pe omul de la Documente Prezidențiale care nu numai că ne-a ajutat să intrăm în galeriile subterane, dar știe cu exactitate ce document căutăm. Es-Este totul în regulă?

— Asta-i întrebarea mea pentru *dumneata*, spune el, deși tonul vocii sale pare, în mod surprinzător, mai moale și mai serviabil decât de obicei.

E tot ce-mi trebuie ca să fiu suspicios.

— Totul merge cum trebuie, acolo jos?

— Este… suntem bine.

Confuz, fac o mică pauză.

— Există vreun motiv pentru care n-ar trebui să fim bine?

— Câtuși de puțin, spune el, revenind la rigiditatea sa milităroasă, lipsită de fantezie. Nu voiam decât să mă asigur că ați ajuns acolo. I-am rugat pe cei de la Copper Mountain să rămână până mai târziu când am auzit că v-ați pierdut instrucțiunile.

— Când am pierdut *ce*?

— Instrucțiunile pe care le-am trimis. Secretara dumitale a spus…

— Secretara mea?

— Femeia care a sunat. A spus că ați pierdut instrucțiunile.

În stânga mea sus, în spatele rafturilor, se aude un zăngănit metalic. Problema este că Dallas este undeva la depărtare în dreapta mea.

În conformitate cu indicațiile higrotermografului, temperatura este la fel de scăzută, anume paisprezece grade. Însă brusc, în încăperea albă și lungă mă simt ca într-un cuptor. În mod evident nu suntem singuri aici.

— Domnule Harmon, dacă nu vă supărați, revin imediat, spun eu, trecându-l pe așteptare.

— *Dallas, avem probleme*! strig eu, luând-o la fugă pe culoar și revenind la Tot cu un alt clic.

— Stai așa – ești cu Dallas!? întreabă Tot, auzind ultimele vorbe prin telefon.

— Tot, asta nu-i…!

— Beecher, nu știi ce faci!

— Te înșeli! De data asta știu cu exactitate ce fac!

— *Fii atent*! izbucnește Tot. Știu ce-a făcut Clementine… știu că bunica ei e moartă demult… știu chiar și cum a făcut-o! Am primit raportul de la laborator. I-au găsit lui Orlando în sânge o doză de medicament folosit în chimioterapie, administrat pe cale orală, chiar dacă el nu a avut niciodată cancer. Asta-i modalitatea prin care l-a otrăvit – i l-a pus în cafea! Acum, pentru numele lui Dumnezeu, unde ești ca să te pot duce într-un loc sigur?

Creierul meu protestează, de parcă ar da din picioare un cal nărăvaș, străduindu-se să găsească locul potrivit pentru fiecare piesă de puzzle nou apărută. Ce este uimitor este cât de rapid intră fiecare la locul ei.

— Unde ești, Beecher? mă întreabă Tot din nou.

Există o parte din mine care știe că trebuie să-mi țin gura. Este aceeași parte care l-a ținut pe Tot la distanță din noaptea în care m-am dus acasă la Clementine. Însă, indiferent cât de ușor îmi este să-l zugrăvesc ca fiindu-mi dușman, singura imagine pe care nu pot să mi-o scot din cap de trei ani încoace este cea de-atunci, din bufetul nostru de la subsol, când, în cele din urmă, Tot a avut suficientă încredere în mine, încât să-mi povestească despre prima noapte, după cincizeci de ani, în care a dormit singur în casă după ce soția lui a murit. Mi-a spus că i-a fost imposibil să se ducă să doarmă sub acele așternuturi atâta timp cât ea nu mai era acolo.

Nu-mi pasă ce se spune. Există lucruri despre care nu se poate minți.

— Tot, ascultă-mă: cred că Clementine este aici. Cu noi.

— Ce spui acolo? Unde-i *aici* ăsta? Cu cine mai ești în afară de Dallas?

— Cu ei. Cu cei din Culper Ring.

Îl aud inspirând adânc.

— Trebuie să ieși de-acolo, Beecher.

— Noi suntem… suntem pe cale să… spun în timp ce ajung în partea din spate a încăperii și îl văd pe Dallas pe unul dintre rândurile cu rafturi.

Este în genunchi, scotocind printr-o cutie din carton pentru depozitarea dosarelor – o cutie nouă – pe care scrie cu marker permanent *Wallace/Orașul natal.*

— Tocmai am găsit…

— Uită de Culper Ring. *Ieși de-acolo*!

— Dar nu înțelegi? Amândoi am avut dreptate cu privire la ei. Dallas m-a adus aici și…

— Dallas *nu este* în Culper Ring!

Dând colțul, mă opresc brusc, lovind o cutie pătrată de pe raft. În momentul în care cade și se lovește de podeaua din beton, colile de hârtie zboară din ea formând un evantai uriaș.

— Ce-ai spus? întreb.

— Dallas nu este în Culper Ring. *N-a fost* niciodată.

— De unde știi?

Tot mai inspiră o dată, acum mai mult mormăind decât vorbind în șoaptă:

— Deoarece *eu sunt în* Culper Ring, Beecher. Și îți jur… în momentul în care va găsi ce caută, Dallas o să-ți ia viața.

La capătul rândului, stând în genunchi pe jos și frunzărind printr-un dosar anume, Dallas se uită spre mine privind peste ochelarii săi de citit cu rame negre și lentile zgâriate.

— Te simți bine, Beecher? spuse el. Nu prea pari.

103.

— Mă simt minunat, îi spun lui Dallas, care se întoarce rapid la dosarul pe care îl frunzărește.

— Întoarce-te și îndepărtează-te de el! zbiară Tot prin telefon. Dallas a fost unul dintre Depanatori încă de la început – unchiul lui este Ronald Gobb, prietenul președintelui de pe vremea facultății de drept, care a lucrat la Arhive și i-a făcut rost lui Dallas de slujba de-aici! Ăsta-i motivul pentru care l-au ales pe el!

Nu are nicio noimă. Dacă așa stau lucrurile, de ce m-a mai adus Dallas aici? Însă înainte să pot să întreb asta…

— Dacă crezi că mint, măcar ieși de-acolo, adaugă Tot. În cel mai rău caz, o să te țin în viață!

Fac câțiva pași în spate, încă în stare de șoc. Este ca și cum te-ai holba la propria-ți imagine reflectată de spatele unei linguri. În fața mea, lingura se turtește – distorsionarea se atenuează – iar viața devine, încetul cu încetul, clară de tot. Încă de la începutul poveștii ăsteia am aflat cât de buni erau cei din Culper Ring în a păstra secrete… cum ne protejează ei ca un mare *cerc exterior* fără a-și dezvălui existența… și cât de mult s-au străduit să dea de pământ cu președinții corupți precum Nixon sau Wallace când aceștia și-au organizat propriile lor *cercuri interioare* care să-i slujească pe ei înșiși, cercul Depanatorilor. Însă noaptea trecută, în primele trei minute după ce am ajuns în acea casă conspirativă, Dallas mi-a dezvăluit toate secretele, mi-a destăinuit propria lui apartenență la acest grup și a preluat controlul asupra întregii mele căutări a Depanatorilor, asigurându-se inclusiv de faptul că încetasem să mai schimb informații cu Tot.

Am crezut că era spre binele meu.

Însă, dacă ce spune Tot este adevărat… dacă Tot este cel care face parte din Culper Ring, iar Dallas a mințit… singurii care au avut de câștigat sunt Wallace… Palmiotti… și…

— Asta e…! strigă Dallas, scoțând extrem de agitat câteva foi de hârtie și închizând cu putere dosarul cartonat.

— Le-am găsit, Beech. *Uite-le*!

Închizând cutia cu dosare, o împinge la loc pe raft și vine în viteză spre mine.

— *Pleacă de lângă el, Beecher*! îmi țipă Tot în ureche.

Dallas se oprește chiar în fața mea, ținând strâns într-o parte dosarul de la spital.

— Cu cine vorbești? întreabă Dallas, arătând spre telefonul meu și băgându-și ochelarii de citit la loc în buzunarul de la haină.

— *A găsit dosarul? Nu-l lăsa să pună mâna pe el!* adaugă Tot în timp ce alt zgomot – de data aceasta mai puternic, o bufnitură metalică – se aude din partea din față a rafturilor.

Indiferent cine este aici înăuntru se apropie tot mai mult.

— Zgomotul ăla… crezi că-i Clementine? întreabă Dallas, ocolindu-mă printr-o parte și grăbindu-se să ajungă înapoi la ușă, pe culoarul principal.

Ce a spus Tot la început rămâne cea mai bună mișcare a mea. Pot să mă ocup de Dallas mai târziu. Chiar dacă în clipa de față trebuie să ies de aici.

— *Stai cu ochii pe el, Beecher!* îmi spune Tot în ureche în momentul în care noi mărim pasul.

Pe măsură ce avansez, îmi arunc privirea la fiecare rând în parte pe lângă care trecem. Gol. Gol. Gol din nou.

Aerul pare înghețat în timp ce noi fugim. Ceea ce nu-mi oprește transpirația chiar mai rece pe care o simt curgându-mi pe spate.

Ușile roșii sunt la câțiva pași.

Trecem de un alt rând gol. Și apoi de un altul.

— Avem nevoie de vreun cod ca să ieșim!? întreabă Dallas.

— Ea a spus că se deschide din…

Clic-clanc.

Ușa metalică se deschide larg în clipa în care Dallas o împinge cu șoldul. Aceeași mișcare este valabilă și pentru următoarea ușă, ușa roșie exterioară, care se rotește amplu, aruncându-ne pe amândoi înapoi în aerul prăfuit și în lumina anemică a galeriei. Încă suntem în mișcare, dar picioarele ne alunecă și trebuie să reducem pasul. Am nevoie de ceva timp pentru ca ochii să mi se adapteze la întunericul de-afară.

Acesta este motivul pentru care nu vedem cine stă acolo, așteptându-ne.

Se aude un păcănit ușor. Ca al percutorului unei arme.

— Lasă telefonul jos, Beecher, spune ea, iar eu îl arunc pe pământ.

Ca să se asigure că Tot nu ne mai aude, îl ridică și îl închide cu mâna ei.

M-am înșelat. Ea nu era înăuntru. Fusese aici afară tot timpul.

— Îmi pare rău. Chiar îmi pare rău, adaugă Clementine în timp ce-și îndreaptă arma spre fața lui Dallas, după care spre a mea. Dar trebuie să știu ce i-au făcut tatălui meu.

104.

— Chiar îți imaginezi că aș putea crede vreun cuvințel din ce spui? o întreb eu, ochii mei îngustându-se ațintiți asupra armei Clementinei.

— E-o mincinoasă, încuviință și Dallas. Indiferent ce-are de gând să-ți spună, e-o mincinoasă.

— Nu-l lăsa pe Dallas să te zăpăcească, spune Clementine. Știi bine care-i adevărul… l-ai cunoscut și tu pe Nico. Ei l-au distrus, Beecher. Ei i-au distrus viața tatălui meu.

— Crezi că asta justifică tot ce-ai făcut? Tu l-ai omorât pe Orlando! Și-apoi minciuna aia… să abuzezi de prietenia noastră…! strig eu, sperând că o fac destul de tare ca să mă audă cineva.

Este un grup mic de angajați acolo jos de tot, în zona deschisă de lângă bufet. Nici măcar nu se întorc. Sunt prea departe.

Ea ne face semn cu arma ca să ne punem în mișcare și să virăm după colț, în timp ce ne aplecăm ca să trecem pe sub banda galbenă de demarcare a poliției pe care scrie cuvântul *Atenție.* Acolo în spate, luminile sunt și mai slabe decât cele din galeria principală. După grămezile de piese metalice stivuite pe rafturi în dreapta și după rolele de cabluri electrice suprapuse din stânga, se pare că această secțiune a cavernei este folosită, în mare măsură, pentru mentenanță și depozitare. Nimeni nu ne va auzi de-aici din spate.

Creierul meu mă trimite instantaneu în vechea curte a școlii, pe vremea când ea-și petrecuse coarda de sărit în jurul gâtului lui Vincent Paglinni. Acum două zile, când Clementine își văzuse tatăl, crezusem că fata, pregătită întotdeauna pentru orice, fusese, în cele din urmă, îngenuncheată. Însă mă înșelasem. Ca întotdeauna, ea era pregătită pentru orice.

— Beecher, înainte să mă judeci, spune ea. Îți jur că… am încercat să-ți spun adevărul.

— Când a fost asta? Înainte sau după ce-ai angajat pe cineva să joace rolul bunicii tale moarte?

— N-am angajat pe nimeni! Buni este femeia cu care locuiesc – este soacra proprietarului. În loc să plătesc chirie, am grijă de ea!

— Atunci de ce-ai spus că-i bunica ta?

— N-am făcut asta, Beecher! Asta *tu* ai spus! Iar după aceea… Ți-a păsat atât de mult de asta, iar eu doar am vrut să… N-ai nici cea mai vagă idee care este miza.

— Ăsta-i răspunsul tău!? Nu ești nici măcar însărcinată, nu-i așa? Asta ați inventat-o doar ca să-mi atragi simpatia și să mă duci de nas!

— Nu i-am zis eu să-ți spună asta! Ea m-a văzut vomitând și asta e ce-a crezut! Femeia aia mă urăște!

— Și totuși m-ai lăsat să cred că nu știu ce femeie în vârstă este bunica ta moartă! Înțelegi cât de nesănătoasă-i chestia asta?

— Nu spune asta.

— Ești la fel de bolnavă ca și Nico!

— *Nu spune asta*! izbucnește ea.

— *Tu mi-ai omorât prietenul*! izbucnesc și eu la rândul meu. Tu l-ai omorât pe Orlando! Ești o criminală exact la fel ca și nebunul ăla de taică-tău!

Ea clatină din cap de nenumărate ori, însă nu de furie. Din modul în care își ține bărbia în piept, nu poate să se uite în sus la mine.

— N-n-am intenționat să fac asta, spune ea rugător. Nu m-am gândit că va muri.

— Atunci de ce-ai adus cu tine medicamentul ăla pentru chimioterapie!? Știu cum ai făcut-o. Nu-mi spune c-a fost un accident, Clementine! Ai venit în clădire cu medicamentul ăla în buzunar. Sau poate că adevăratul plan era să-l folosești pe mine?

— N-a fost destinat nimănui, spune ea, cu vocea mai joasă ca niciodată.

— Atunci de ce l-ai mai adus!?

Nările i se umflă vizibil.

— Clementine…

— De ce crezi că l-am adus? De ce are cineva asupra lui un medicament de genul ăsta? E-al meu, Beecher. Medicamentul este pentru mine!

Sprâncenele parcă mi se unesc. Dallas clatină din cap.

— Ce tot spui acolo? întreb eu.

— Orlando… Nu se presupunea că va fi acolo, îngaimă Clementine. Când Orlando a deschis acel SCIF și mi-a dat cafeaua… am crezut că medicamentul n-o să facă decât… am crezut că el face parte din Depanatori – că mă urmărea în folosul președintelui… că ei aflaseră de mine. Am crezut că o să-l adoarmă… dar nu m-am gândit niciodată că-l va…

— Cum adică *medicamentul este pentru tine*? întreb eu.

— Pune-ți singur întrebarea care contează cu-adevărat, Beecher: după toți acești ani, de ce acum? De ce-am ales *acum* să-i dau de urmă tatălui meu?

Bărbia ei este în piept încă, dar într-un final își ridică privirea spre mine.

— M-au diagnosticat cu cancer acum opt luni, spune ea, cu mâinile – și, implicit, arma – acum tremurându-i. Sunt pe moarte, Beecher. Mor din

cauza… de-atunci, de pe vremea când Nico era în armată… mor din cauza a ce i-au făcut ei tatălui meu.

105.

— E o mincinoasă, insistă Dallas.

— Ei l-au schimbat! strigă Clementine. Indiferent ce-au băgat cei din armată în Nico… asta i-a cauzat nebunia!

— Vezi, Beecher? E-nșelătorie curată, spune Dallas.

— Nu-i nicio înșelătorie, spune Clementine. Ia întreabă-l pe el, Beecher. El este unul dintre Depanatori, nu-i așa?

— Nu sunt niciun fel de Depanator, stăruie Dallas.

— Nu-l lăsa să te aiurească, spune Clementine. Am știut asta de când l-am văzut la cimitir. Însă când am aflat prima oară de Eightball… ia întreabă-l pentru ce îl șantajam pe Wallace. Nu pentru bani. Chiar și când au mușcat nada și au răspuns la mesajul meu din piatra aia de la locul de veci – niciodată n-am cerut bani.

— E-adevărat? îl întreb eu pe Dallas.

Nu-mi răspunde.

— *Spune-i*! mârâie Clementine, mâna ei redevenind brusc sigură în timp ce degetul i se încordează în jurul trăgaciului. El știe că lucrezi cu președintele, cu frizerul și cu tot restul pupincuriștilor care-au ascuns adevărul atâția ani!

Dallas se întoarce spre mine, însă nu-și desprinde deloc privirea de pe arma Clementinei.

— Da, ea a cerut un dosar, spune Dallas în cele din urmă. A vrut dosarul din armată al lui Nico.

— Dosarul lui *adevărat*, mă lămurește Clementine. Nu falsul ordinar în baza căruia l-au dat afară din armată.

Văzându-mi confuzia, Clementine îmi explică:

— Mama mi-a spus toată povestea. Mi-a spus cum Nico… mi-a spus cum era el *înainte* să intre în armată. Cum, pe vremea când erau tineri… cum obișnuia ea să-și țină telefonul pe pernă în vreme ce el îi cânta ca s-o adoarmă. Dar când a venit în sfârșit acasă… când a plecat din armată…

— Nu a *plecat* din armată. *L-au dat afară* pentru că a încercat să folosească un extractor de capse ca să-i scoată ochii unuia dintre superiorii săi, spune Dallas.

— Nu, l-au dat afară din cauza a ceea ce au băgat în el… fiindcă l-au transformat în ce l-au transformat, îi dă replica Clementine. Măcar te-ai deranjat să-i citești făcătura aia de dosar? În el scrie c-a fost transferat de la

școala de lunetiști din Fort Benning, Georgia, la cea din Tennessee. Însă am verificat. Adresa din Tennessee era cea a unui vechi centru medical al armatei. Nico n-a fost doar lunetist! A fost și pacient – și n-a fost singurul! adaugă ea, uitându-se direct la mine. Tu mai cunoști unul! Îl cunoști personal!

— Ce tot vorbești acolo? bâigui eu.

— Mama, înainte să moară, mi-a spus, OK? Crezi că ei au venit în orășelul nostru mic și-au luat o singură persoană și gata? Au luat un ditamai grupul – o grămadă de oameni. Așa că poți să crezi că sunt cât vrei tu de nebună, dar nu sunt singura care am în mine rezultatele experimentelor lor, Beecher. Și tu le ai! Le ai de la ce i-au făcut tatălui *tău*!

Clatin din cap, știind că e nebună de legat.

— Taică-meu a murit. A murit în drum spre biroul de recrutare. Nici măcar n-a avut șansa să se înroleze.

— Iar tu ai crezut asta! Ai crezut asta deoarece asta-i ceea ce ți-au spus, OK. Dar el a fost acolo. Și el, și Nico, și ceilalți… au fost recrutați cu mult timp înainte să știe cineva de asta. Tatăl tău era în viață, Beecher. Iar dacă am dreptate, ar putea să mai fie încă!

Mi se usucă buzele. Stomacul mi se strânge, parcă împăturit ca o batistă. E-o mincinoasă. Știu că-i o mincinoasă…

— Poți să verifici de unul singur, adaugă ea. Cere-le să-ți dea registrele oficiale, OK!

Este a treia oară când își încheie o propoziție cu cuvântul *OK,* și de fiecare dată când îl folosește, de fiecare dată vocea îi cedează, ca și cum o ruptură, o falie s-ar produce și s-ar prăbuși în interiorul ei, amenințând să distrugă tot ce păstrează ea întotdeauna atât de bine și de abil împachetat, la locul potrivit.

— Mama mi-a spus că experimentele mergeau foarte bine până când totul a luat-o razna…!

— *N-o* asculta! spune Dallas. Și-a petrecut luni de zile plănuind asta. Luni de zile ca să te manipuleze pe tine și să ne șantajeze pe noi. E-o psihopată mai mare chiar decât Nico!

— Beecher, știi ce tip de cancer au descoperit la mine? întreabă Clementine în timp ce eu îmi reamintesc ultimele cuvinte pe care mi le-a spus Nico la spital: Nico îl implora pe Dumnezeu să o facă pe Clementine altfel decât pe el.

El își dorea ca ea să fie altfel.

— Un tip de cancer de care n-a auzit nimeni niciodată. *Niciodată*, își întărește ea spusele. Fiecare doctor în parte… fiecare specialist… mi-a spus că există mai mult de o sută cincizeci de tipuri de cancer în lume, însă când l-

au investigat pe al meu, nici măcar n-au putut să-l catalogheze în vreun fel. Mutația genetică este atât de mare, încât un doctor a descris-o ca pe-o greșeală de scriere a ADN-ului. Asta-i corpul meu acum. Asta s-ar putea să fie și-al tău! O greșeală de scriere!

— Beecher, știu că vrei s-o crezi, o întrerupe Dallas. Dar ascultă-mă: nu contează ce spune ea, noi încă putem să te ajutăm să ieși din asta.

— Crezi că-i idiot!? Depanatorii tăi au provocat asta! strigă Clementine.

— Vrei să te oprești odată? insistă Dallas. Nu fac parte dintre Depanatori… Fac parte din Culper Ring! Sunt unul dintre băieții buni!

— Nu, se aude o voce complet nouă – o voce profundă de bărbat – de undeva din spatele nostru. *Nu* ești.

Se aude un păcănit amortizat.

Și un bubuit înăbușit.

O mic șuvoi de sânge țâșnește din pieptul lui Dallas.

Clătinându-se pe picioare în timp ce se trage înapoi, Dallas se uită în jos, deși încă nu își dă seama pe deplin de proaspăta rană provocată de focul de armă și de pata de sânge care îi înflorește pe piept.

Chiar și înainte de a ne întoarce ca să îl vedem la față pe atacatorul lui, știu cine a apăsat pe trăgaci: bărbatul care profită de pe urma faptului că ne are pe noi toți aici, la un loc, bărbatul care va face orice ca să pună mâna pe acest dosar și care și-a petrecut aproape treizeci de ani din viață dovedindu-și pe deplin loialitatea și protejându-și cel mai drag prieten.

— Nu trebuie să păreți atât de surprinși, spune doctorul Palmiotti, cu ochii arzând în momentul în care dă colțul și își îndreaptă arma spre noi. Trebuia să știți că asta va urma.

106.

— Asta nu-i… Nu…, se bâlbâie Dallas, abia mai ținându-se pe picioare și încă nebăgând de seamă rana din piept. Tu mi-ai spus… mi-ai zis că fac parte din Culper Ring…

Ignorându-l, Palmiotti se apropie de noi și smulge dosarul din mâinile lui Dallas.

— Trebuie să știi că ți-ai slujit țara, fiule.

Dallas clatină din cap, cu corpul în stare de șoc.

Încerc să inspir și aerul stătut îmi umple plămânii. Tot a avut numai parțial dreptate. Da, Dallas făcea parte din rândul Depanatorilor. Dar el *nu a știut* că face parte din grupul Depanatorilor.

— Beecher, vezi de ce sunt în stare oamenii ăștia? spune Clementine vehementă, căci toată îndoiala, toată tristețea, toată nevoia de a izbucni în plâns au dispărut pe neașteptate.

În ultimele zile, ori de câte ori dispoziția sau starea sufletească a Clementinei se schimba sau ieșea la iveală o nouă latură, eu spuneam că era o altă ușă care se deschide în interiorul ei. Avea o mulțime de încăperi. Dar acum, când mă uit la ea, înțeleg, în cele din urmă, că nu contează câte încăperi are ea în interior. Nu contează cât de extraordinare sunt toate aceste încăperi. Sau cât de bine sunt decorate. Sau cât de fascinant este să mergi prin ele. Ceea ce contează este faptul că fiecare dintre camerele ei interioare – chiar și cea mai bună dintre ele – are o mulțime de întrerupătoare de lumină. Și acestea sunt acționate foarte ușor. Numaidecât. Fără niciun fel de nenorocit de avertisment. Exact ca și în cazul tatălui ei.

În stânga mea, Dallas se uită în jos la pieptul său, unde pata de sânge s-a întins apreciabil, îmbibându-i cămașa. Picioarele îi tremură incontrolabil, începând să-l lase.

Fără să mai piardă timpul, Palmiotti își întoarce arma spre mine. Pot să îi văd țeava neagră mătuită. Îl aștept să facă o ultimă amenințare la adresa mea, însă nu o face.

— Scuzele mele, Beecher, spune el în momentul în care apasă pe trăgaci și…

Ftttt.

Aerul se răsucește cu un șuierat brutal.

Palmiotti nu bagă de seamă. Nu până în clipa în care se uită în jos și vede gaura din antebrațul lui ce arde mocnit, ca o arsură făcută cu țigara aprinsă. Sângele începe să-i curgă într-un fir subțire în jos.

Nu este ca în filme. Din țeavă nu iese niciun fel de fuior de fum răsucit. Nu există decât Clementine. Și arma ei.

Ea m-a salvat.

Palmiotti stă acolo, năuc. Arma îi scapă din mână, sare pe podea și cu o bufnitură greoaie se oprește lângă piciorul lui Dallas.

Dallas abia se ține pe picioare, dar știe că asta este șansa sa. Ultima sa șansă. Se uită atent la arma lui Palmiotti.

Însă înainte ca măcar să poată să se aplece după ea, Dallas se apucă cu mâinile de piept. Sângerează foarte rău. Picioarele i se îndoaie și cade, cu mâinile goale, pe podeaua prăfuită.

— Acum plec, spune Clementine, ținându-și arma ațintită spre Palmiotti și încordându-și încă o dată degetul arătător în jurul trăgaciului. Poți să-mi dai mie dosarul ăla, te rog.

107.

— *Dallas*…! urlu eu, aruncându-mă în genunchi și încercând să-l prind în timp ce el se prăbușește în față.

Nu sunt suficient de rapid. Îl apuc de încheietura mâinii, însă fața i se izbește de betonul de pe jos cu o bufnitură înspăimântătoare.

Cu coada ochiului, o văd pe Clementine cum își ține arma la câțiva centimetri distanță de fața lui Palmiotti. Fără să spună vreun cuvânt, îi smulge dosarul din mână.

— Dallas, mă auzi!? strig eu, rostogolindu-l pe spate.

— N-n-am știut, Beecher…, bâiguie Dallas, ținându-se de piept, iar ochii i se mișcă în stânga și-n dreapta, incapabili să se concentreze într-un singur punct. Jur că n-am știut…

— Dallas, ascultă-mă…

— Împușcă-l și tu! mă întrerupe Dallas, întinzând mâna și arătându-mi arma lui Palmiotti.

Se răsucește și se întinde până la ea, reușind în cele din urmă să o apuce.

Chiar lângă noi, Palmiotti este aplecat în față, preocupat de propria sa durere și presând cât putea rana din braț.

Dallas se luptă din răsputeri să-mi pună arma în mână, însă are mișcările prea necontrolate. Arma mă lovește în încheietura mâinii și cade din nou.

O ridic în momentul în care Clementine vine în fugă spre noi.

Clementine se oprește. Ochii ei căprui se uită fix în ai mei. Habar nu are ce gândesc. Habar nu are dacă sunt în stare să iau arma asta și să o împușc cu ea. Însă, indiferent ce vede în ochii mei, știe că nu are nicio șansă să parcurgă tot drumul până la intrarea principală a galeriilor – să meargă de-a lungul cavernei principale atât de populată – fără ca noi să strigăm după ajutor. Își schimbă brusc direcția, nepărând absolut deloc îngrijorată. Își bagă dosarul la spate în pantaloni și o pornește mai departe în adâncurile galeriei subterane.

Cu capul în poala mea, Dallas abia dacă mai mișcă. Abia dacă se mai zbate.

— *Beecher, de ce nu pot să văd cu ochiul stâng*? strigă el, cu o voce sfâșietoare.

În timp ce sângele se prelinge sub el, știu că există un singur lucru de care are nevoie.

Un doctor.

— Trebuie să-l ajuți, spun eu, ridicând arma și îndreptând-o spre Palmiotti.

Însă Palmiotti a dispărut. Deja aleargă spre partea din spate a galeriei, urmărind-o pe Clementine.

— Palmiotti, *nu-l lăsa așa*! urlu eu.

— Dosarul e la ea, Beecher! Nici măcar tu nu vrei ca ea să-l atace pe președinte cu el!

— Întoarce-te aici…! urlu încă o dată.

Se aude un duduit rapid de pași.

Palmiotti și Clementine au dispărut demult.

108.

Îi țin capul lui Dallas în poală. El se chinuie să și-l ridice. Nu poate.

— S-Să nu îndrăznești să stai aici și să mă îngrijești, șuieră el, cu o respirație rapidă, pe care nu o scăpase încă de sub control. Ce ne-a făcut Palmiotti… să-l iei, Beecher!

Face semn spre pistolul lui Palmiotti.

— Să iei ăla și să faci ce trebuie să faci!

În spatele meu, încă mai aud ecoul pașilor lui Palmiotti pornit pe urmele Clementinei. Mă uit cum pieptul lui Dallas se ridică și se coboară, asigurându-mă că respiră cum trebuie.

— *Beecher, t-trebuie să faci ce trebuie să faci,* mă imploră Dallas.

Însă, în timp ce el se chinuie să vorbească, singurul lucru pe care îl aud în cap este vocea lui Tot. Acum două zile, îmi spunea că istoria este un proces de selecție care alege momentele și evenimentele, și chiar oamenii, că îi confruntă cu o situație căreia ei n-ar trebui să fie în măsură să-i facă față și să o scoată la capăt și că atunci, în acea luptă, oamenii află cine sunt ei de fapt. Fusese un discurs foarte bun. Și tot de două zile încoace, am avut impresia că istoria m-a ales pe mine.

Nici c-aș fi putut să mă înșel mai mult de-atât.

Istoria nu alege un *individ,* anume.

Istoria ne alege pe noi toți, pe toată lumea. În fiecare zi.

Singura întrebare este: Cât de mult vei ignora chemarea?

Am tot așteptat ca Tot… ca Dallas… ca agenții din Culper Ring… ca cineva, oricine, să mă salveze. Dar nu există decât o singură persoană care poate face asta.

— L-am luat, îi spun eu.

Ținând pistolul lui Palmiotti în mână și gândindu-mă încă la ce a spus Clementine despre taică-meu, mă uit în dreapta. Pe perete, este un mic dispozitiv roșu de alarmă în caz de incendiu, încastrat în piatră. Sar în picioare și îi trag un cot geamului de siguranță. Alarma începe să urle, cu un vaiet strident, măturând în valuri întregul depozit subteran.

Asta ar trebui să îi aducă lui Dallas ajutorul de care are nevoie mult mai repede decât orice aș putea face în sensul acesta. Însă în momentul în care verific să văd dacă mai este încă lucid…

— *Sunt bine*… îmi șoptește Dallas, acoperit de alarmă. *Sunt bine. Du-te*…

În spatele nostru, la depărtare, se aude un zumzet, în timp ce sutele de angajați urmează procedurile în caz de incendiu și se scurg pe artera principală a peșterii, gata să evacueze zona. Abia dacă îi aud – mai ales că inima îmi bate atât de tare de parcă mi-ar pulsa direct în urechi.

Asta nu este istorie.

Dar este viața mea. Și a tatălui meu. Ce-a spus ea…

Trebuie să știu.

O iau la goană cu viteză maximă, cu arma în mână, dau colțul și mă afund și mai tare în peșteră.

Clementine e pe-acolo pe undeva. La fel și Palmiotti.

Știu că mă așteaptă.

Dar habar n-au ce vine după ei.

109.

— *Întoarce-te aici*…! răsună vocea lui Beecher între pereții zgrunțuroși ai peșterii în timp ce Palmiotti o luă la fugă și alergă aproape la întâmplare, afundându-se și mai mult în galerie.

Palmiotti își improviză un garou din cravată petrecând-o de două ori în jurul antebrațului și înnodând-o. Era norocos: glonțul îi străpunsese antebrațul și ieșise. Sângerarea nu era gravă. Cu toate acestea, nu avea niciun fel de intenție să aștepte. Nu când era atât de aproape de Clementine… atât de aproape să pună mâna pe ea… și atât de aproape să-i ia dosarul întocmit de spital punând, astfel, punct acestei amenințări la adresa lui și a președintelui.

Nu, acesta era avantajul de a-i avea pe toți la un loc, se gândi Palmiotti, ignorând zvâcnetul din antebraț și fiind extrem de atent în clipa în care ajunse la o altă curbă a galeriei. Neștiind ce se afla după colț, se opri și așteptă. Văzuse ce se întâmplase mai devreme. Nu era vorba doar despre faptul că Clementine avusese o armă. Ci de ușurința cu care apăsase pe trăgaci.

Fără îndoială, Wallace avusese dreptate în privința ei. Era un animal, exact ca și tatăl ei. Dar așa cum știa Palmiotti acum, asta nu însemna că Wallace avusese dreptate în toate privințele. Palmiotti încercase să îi spună – bazându-se pe ceea ce îi raportase Dallas – că, deși Beecher îi permisese accesul Clementinei la Arhive, asta nu însemna că Beecher o și ajuta să-i șantajeze pe Wallace și pe Depanatori. Acesta fusese motivul pentru care președintele venise din nou și îl solicitase pe el ca să îl asiste în SCIF – trebuia să îl testeze pe Beecher. Trebuia să știe. Însă chiar și așa, odată ce Beecher intrase în posesia cărții… odată ce începuse să miroasă cum stă treaba și să o ia pe urmele lor… și a dosarului de la spital – iar după aceea să îl bage și pe Tot în asta și să atragă atenția celor din *adevăratul* Culper Ring… Nu, la nivelul la care se derulau lucrurile acum, nu exista decât o modalitate de a proteja ceea ce el și cu președintele clădiseră și pentru care munciseră atât de mult. Palmiotti știa ce risca venind aici în persoană. Dar, dacă toată lumea era adunată la un loc, el putea să stingă până la ultima flacără vâlvătaia aprinsă. Și să nu lase nimic la voia întâmplării.

Acum avea parte de aceeași lecție, se gândi Palmiotti întinzându-și gâtul după colț și nevăzând nimic altceva decât o cavernă goală, puțin mai lungă decât culoarul de acces dintr-o băcănie, care se termina cu altă curbă bruscă

la dreapta. Era deja a patra de până acum, ca și cum întreaga parte din spate a galeriilor continua labirintic, din ce în ce mai departe, parcă fără sfârșit. Însă în clipa în care Palmiotti depăși colțul, pe jos, pe podea, la capătul îndepărtat al următorului interval de trecere, văzu o baltă de apă și un indicator vopsit cu spray de culoare roșie, lipit de perete, pe care scria *Spălătorie de Mașini.*

Alergând de-a lungul cavernei cu pereții maro închis – aici, în spate, pereții nu mai erau vopsiți în alb – Palmiotti simți că spațiul din jur este mai cald. În plus, mai văzu și doi bureți galbeni, având încă spumă pe ei, băgați chiar sub semnul de *Spălătorie de Mașini.* Era clar că, indiferent cine fusese aici, nu plecase de mult timp, ceea ce îl făcu pe Palmiotti să se minuneze pentru prima oară de cât de pregătită fusese Clementine pentru asta. Poate că mai exista o altă ieșire din tunel despre care ea știa.

Ajungând la o altă cotitură, Palmiotti se opri și se aplecă ușor în față, uitându-se după colț. Însă de data aceasta, în loc de un alt tunel lung și îngust, văzu o peșteră – largă precum o fundătură suburbană – și, negreșit, un capăt de drum. Chiar în față, tunelul era blocat și acoperit cu foi înalte de placaj. Semăna cu unul dintre acei pereți de protecție dispuși de jur-împrejurul unui șantier. Pe zid era un indicator din metal ruginit pe care scria:

Zona 6.

Însă singurul indicator de care îi păsa lui Palmiotti era cel luminos de deasupra ușii roșii din oțel din partea dreaptă, mai îndepărtată a fundăturii. *Ieșire de urgență.*

Fir-ar al dracului!

Înaintând până la ușă și apucându-i mânerul strâns, Palmiotti trase cu putere. Nu se deschise. Încercă din nou.

Încuiată. În mod clar era încuiată. De fapt, când se uită mai atent la gaura cheii acelei încuietori uriașe, văzu că înăuntru era o cheie veche, ruptă și blocată înăuntru. Nu avea nicio noimă. Clementine n-ar fi putut să iasă de-aici. Dar dacă nu ieșise de-aici, atunci ar fi trebuit să fie încă…

În spatele său, Palmiotti auzi un zgomot ușor. Un scârțâit.

Răsucindu-se pe loc, verifică din nou caverna. O grămadă de roabe pline de noroi, aruncate într-o dezordine totală, se înălța în stânga sa. Lângă acestea erau doi tamburi enormi din lemn pe care erau înfășurate niște cabluri groase și un alt morman de rafturi metalice defecte, toate ruginite de la căldura și umiditatea acestui capăt de galerie. În partea opusă, pe diagonală, era o altă ușă metalică roșie pe care era scris cu litere trase cu șablonul: *Instalația de Tratare a Apei.* Însă înainte ca Palmiotti să poată măcar să o ia la fugă spre ușă, se auzi un alt scârțâit…

Acolo. În dreapta sa.

La început, nu o văzuse. Era decupată în peretele din placaj, ca ușițele pentru câini, dar în cazul acesta avea cam mărimea unui om, și, cu ajutorul unor dispozitive speciale, era fixată o bucată de lemn care nu se mișca prea tare.

Însă, fără îndoială, se mișca. Înainte și înapoi.

Ca și cum cineva abia ar fi trecut pe-acolo.

Grăbindu-se să ajungă la ea, dar străduindu-se din răsputeri să nu facă gălăgie, Palmiotti studie ușa. Înainte și înapoi... înainte și înapoi. Acum abia dacă se mai legăna, scoțând câteva scârțâituri finale înainte să se oprească de tot. Sub picioare se sfărâmară niște pietre frecate una de cealaltă. Pe obraz i se scurse un strop de transpirație care căzu mai apoi pe cravata înfășurată în jurul antebrațului.

Clementine fie stătea de partea cealaltă a acestei uși, așteptând să-i tragă un glonț în față, fie alerga în continuare, urmând traseul impus de configurația tunelului.

Nu exista decât o modalitate de a afla.

Lipindu-și palma de placaj, Palmiotti îl împinse brusc. Înăuntru, spre deosebire de restul cavernei, nu era lumină. Întuneric total. Nimic altceva în afară de liniște.

Din neant, răsună urletul strident al unei alarme de incendiu. Palmiotti sări în sus când auzi zgomotul, aproape dând cu capul de partea superioară a cadrului ușii improvizate. Fără îndoială, alarma fusese declanșată de Beecher, care probabil era cuprins de panică acolo unde-l lăsase Palmiotti.

Dar orice șansă de distragere a atenției era bună. Profitând de ea, Palmiotti împinse bucata de placaj înainte, ridică piciorul stâng și făcu un pas complet prin gigantica ușă batantă. Când piciorul îi ajunse jos, se auzi un plescăit ciudat. Șosetele sale... pantofii lui scumpi... întregul picior i se scufundă în apă.

Aplecându-se să intre, sări imprudent pe piciorul drept, încercând să dea de pământ uscat. Din nou, piciorul îi ateriză cu un plescăit umed...

Fttt.

Își trase o palmă peste gât ca și cum ar fi strivit un țânțar ce abia îl mușcase. La impact, simți un jet fin, pulverizat printre spațiile dintre degetele mâinii. Era prea întuneric ca să vadă sângele. Ca și mai-nainte, nici măcar nu simțise ceva. Așa cum stătea acolo în apa adâncă până la genunchi, mirosul fu cel care îl contrarie la început: mirosul de piele arsă. Pielea lui.

M-a împușcat. Din nou. Nebuna asta nenorocită m-a împușcat din nou!

Însă înainte ca vorbele să parcurgă sinapsa de la creier la gură, Palmiotti fu lovit din nou – de fapt, atacat cu furie – izbit din dreapta, apucat

intenționat de rana făcută de glonțul care-i străbătuse antebrațul în timp ce inerția și șocul electric provocat de durere îl aruncară într-o parte, în apa puțin adâncă care alimenta zona de tratare a apei.

Înainte ca Palmiotti să poată scoate un singur cuvânt, două mâini i se înfipseră în gât, unghiile ascuțite intrându-i adânc în laringe.

Prăbușindu-se pe spate, căzu precum un copac tăiat. Apa puțin adâncă sări în părți, despărțindu-se la impact, după care reveni la loc, unindu-se și acoperindu-i fața. Sub apă, Palmiotti încercă să urle în timp ce plămânii i se umpleau cu apa de lac maronie și murdară. Ea-și înfipse ghearele în el, cățărându-se deasupra și așezându-se pe pieptul lui.

Palmiotti nu apucase să o vadă la față.

Însă știa că Clementine nu avea să-i dea drumul.

110.

— *E cineva acolo*…? strig eu, ținând strâns pistolul în timp ce mai cotesc după un colț și merg mai departe, pe un alt culoar al cavernei slab luminate. *Clementine*…?

Singurul răspuns vine de la alarma de incendiu, a cărei sirenă îmi vuiește puternic direct la baza craniului.

În urmă cu un minut, mi se păruse că aud zgomotele înfundate scoase de Palmiotti în timp ce alerga, însă acum…

Nimic altceva în afară de alarmă.

Mărind ritmul și ținând pistolul în față, îmi ling broboanele sărate de transpirație de pe buze. La început, îmi spusesem că era din cauza încordării. Nu e așa. Cu cât avansez mai mult în adâncimea grotei, cu atât se încălzește din ce în ce mai tare.

Aceasta nu este doar zona din subteran destinată reparațiilor. După bâzâitul specific alimentării cu energie electrică pe care-l aud pe sub zgomotul infernal al alarmei de incendiu, acesta este locul în care sunt dispuse toate compresoarele uriașe, de uz industrial, de aer condiționat și celelalte echipamente mecanice.

Mărind viteza, trec în grabă pe lângă un indicator prăfuit pe care scrie cu spray *Spălătorie de Mașini* și pe lângă bureții care au încă spumă pe ei. Întorc la următorul colț, unde deodată mă trezesc într-o fundătură.

În dreapta mea, este un indicator pentru o *Ieșire de Urgență.* Însă chiar în față, decupat în peretele de construcție din placaj, există un panou batant care… *aha*… încă se mai clatină.

Degetul mi se încordează în jurul trăgaciului. Nu mai am nicio îndoială unde sunt cei doi. Pot să aștept aici până vine cineva să mă ajute. Pot să fac asta și-aș fi în siguranță. Dar dacă ar scăpa oricare din ei…

Fac primul pas spre peretele din lemn, iar alarma de incendiu se oprește, lăsându-mă atât de brusc într-un neașteptat vid sonor, încât singurul sunet pe care îl aud în continuare în urechi este acel bâzâit fantomatic care te urmărește până acasă după ce pleci de la un concert rock zgomotos.

Chiar în față, ușița pentru câței, făcută însă la o scară mai mare, își continuă mișcarea de du-te-vino, scârțâind ciudat.

Sub picioarele mele, la fiecare pas, pietrișul trosnește ca sticla.

În depărtare se aude un fel de ciripit pe care nu pot să-l plasez undeva anume.

Însă ceea ce mă lovește ca un topor în stomac – când mă apropii de panoul batant și mă folosesc de țeava pistolului ca să-l împing și să-l deschid – este faptul că dinăuntru nu se aude niciun zgomot.

111.

Palmiotti știa ce să facă.

Chiar și acum… cu capul sub apă… cu mâinile ei în jurul gâtului… Palmiotti știa ce să facă, dacă mai voia să respire din nou.

Zvârcolindu-se nebunește, își întinse brațele ca și cum ar fi vrut să aplaude și o lovi pe Clementine cu pumnii direct în urechi.

Nu putu să audă țipătul femeii. Însă simți că-i dă drumul. Capul lui ieși brusc la suprafața apei. Icnind și respirând gâfâit aerul proaspăt, auzi că alarma de incendiu încă mai vuia. Apa îi curgea din nas, din urechi, de pe bărbie. Acum, gâtul – acolo unde fusese împușcat – îl ardea. După cantitatea de sânge care îi îmbibase umărul drept, știa că îi fusese atinsă vena jugulară internă. Era de rău. Mult mai rău decât rana de la antebraț. Însă cel puțin putea să respire.

Încă tușind incontrolabil, se rostogoli într-o parte în apa nu prea adâncă. Prin semiîntuneric nu se distingeau multe, însă prin cele câteva crăpături din peretele de placaj treceau niște firicele subțiri de lumină. Ochii i se adaptară rapid.

Clementine veni în goană spre el, ridicându-și arma ca să-l…

Crrrrac.

Palmiotti o lovi cu putere – pur și simplu din instinct – iar călcâiul lui o izbi pe Clementine direct în genunchiul ei neîndoit.

Pârâitura se auzi clar. Piciorul lui Clementine aproape că se extinse până la rupere în momentul în care mușchii și tendoanele fură forțate și întinse precum o coardă de pian. Prăbușindu-se înainte, căzu cu nasul în apă.

Se strădui din răsputeri să se ridice, proptindu-se în genunchiul cel bun. Știa ce urma.

Nu fu nici pe departe suficient de rapidă.

Primul șut o lovi în stomac, ridicând-o în aer de la sol și scoțându-i tot aerul din ea.

— Măcar îți dai seama cât de proastă ești!? o întreabă Palmiotti mârâind, împroșcând cu salivă la fiecare silabă în parte. Chiar și înainte de povestea dosarului de la spital – simpla amenințare că știai ce-i făcuserăm noi lui Eightball – ne adusese în stare să-ți dăm orice. *Ne-ai avut pe tavă*! *De fapt câștigaseși*!

Capul Clementinei era încă jos. Palmiotti o apucă de păr, răsucindu-i gâtul până când ea se uită la el și…

Buuuf.

O lovi cu genunchiul în față, răsturnând-o pe spate și aruncând-o direct în apă. Cât putu de repede, ea se trase ca un crab înapoi, încercând să scape. Nu avea nicio șansă.

— În schimb, când ai auzit de dosar, a trebuit să vii aici, ai devenit lacomă…! adaugă Palmiotti, stând deasupra ei și apucând-o de cămașă. Trăgând-o brusc în sus, o ridică până când apa îi ajunse la talie, după care îi trase un pumn în față.

De data aceasta, Palmiotti fu cel care nu-i mai dădu drumul. Simți cum îi pulsează rana de la gât. Mai putu să simtă cum începe să amețească. Nu îi păsa. Ridicându-și brațul la loc, o lovi din nou.

Și…

Auzi un păcănit sonor drept în spatele lui.

— Gata, ajunge, rosti o voce cunoscută.

Palmiotti se întoarse, aruncând o privire peste umăr.

— Pleacă de-aici. Asta nu mai e problema ta.

— Greșești fantastic, îl avertiză Beecher, îndreptându-și pistolul direct spre Palmiotti. Acum dă-i drumul și ridică mâinile.

112.

— Gata, ai terminat – amândoi ați terminat cu asta, îl avertizez pe Palmiotti.

— Vezi că încă mai are pistolul la ea! insistă el, făcându-mi semn în spate, spre Clementine.

Mă uit în jos ca să verific. Apa maronie îmi ajunge aproape până la genunchi, deși se pare că devine tot mai adâncă pe măsură ce șerpuiește în jos, de-a lungul întunericului cavernei precum Styxul. Nu e vreo baltă, ci ditamai lacul artificial.

În întuneric, este aproape imposibil să vezi ceva în afară de reflexia sticloasă a apei. Însă nu poți să o ratezi pe Clementine. Sau modul vizibil în care își ține o mână sub apă, în timp ce cu cealaltă se șterge la gură și se îndepărtează de noi târându-se în genunchi.

— M-a lovit, Beecher, se apără ea, încă trăgându-se încetul cu încetul înapoi. Mi-am înghițit dintele – mi l-a scos când mi-a tras…

Îmi îndrept arma spre ea și apăs pe trăgaci.

Țeava răsună cu un bubuit ca de tunet în interiorul cavernei. Din spatele grotei, țâșnește o pasăre de culoare roșie extrem de rapidă – ciripitul pe care l-am auzit mai înainte – care zboară descriind câteva cercuri nebunești și dispare din nou.

— Aaah! țipă Clementine. Glonțul i-a spintecat coapsa, împroșcând bucăți de piele și carne la suprafața apei.

Palmiotti este deja rănit. Orice s-ar întâmpla, nu îi las pe niciunul din ei – și mai ales pe ea – să scape.

La început pare înnebunită de durere, însă în momentul în care cade la loc în fund și își îndoaie genunchiul îndreptându-l spre bărbie, fruntea i se descrețește rapid, iar ochii i se fac rotunzi și umezi.

— C-cum ai putut…? M-ai împușcat…, geme ea.

— Ce-ai spus despre taică-meu este adevărat? întreb.

— Beecher… documentele pe care ei le-au ascuns, e chiar mai mult de-atât în dosarul ăla. Iar dacă noi am avea dovada asta, nu ar mai fi doar cuvântul nostru împotriva cuvântului lor…

— *ESTE ADEVĂRAT*!? explodez eu.

Peste cavernă se așterne o liniște deplină, cu excepția păsării roșii ce piuie la depărtare.

— As-asta-i ceea ce mi-a spus mama. Îți jur… jur pe mormântul ei. Dar dacă nu ieșim de-aici…

— Nu*. Nu* fă asta, o avertizez. Nu încerca să mă manipulezi. Nu încerca să scapi așa. Am mai văzut spectacolul ăsta – știu cum se termină.

— Spune-i să ridice mâinile! strigă Palmiotti, făcând câțiva pași împleticiți în spate și sprijinindu-se de peretele grotei.

Până acum n-am băgat de seamă – tot roșul ăla de pe umărul lui… modul în care se ține de gât. A fost împușcat din nou.

— Nu-l lăsa pe Palmiotti să te păcălească, mă avertizează Clementine, ignorându-și propria durere și chinuindu-se să rămână calmă.

Pot să văd dosarul ud ce îi iese de la spate, de-acolo de unde l-a vârât în betelia pantalonilor.

— Chiar și cu tot ce-am făcut – știi că nu ți-aș face rău niciodată. Și mai înainte… eu-eu te-am salvat.

— Trebuie s-o împuști! insistă Palmiotti. Are pistolul sub apă!

— Clementine, mâinile sus, insist eu.

Ea își mută greutatea corpului de pe o parte pe cealaltă, ridicându-și ambele mâini, după care le lasă la loc în apa care, după cum stă acolo în fund, îi vine mai sus de talie.

— Și-a lăsat pistolul *în poală*! adaugă Palmiotti. Încă-l mai are!

— N-am nimic! strigă ea.

Nu îl cred pe niciunul din ei. Și chiar dacă ea încă mai are pistolul în poală, nu știu dacă o armă poate funcționa sub apă. Însă singurul lucrul pe care-l știu este că trebuie să văd cu ochii mei.

— Clementine, *ridică-te*! Ridică-te în picioare, îi spun eu.

— Nu pot.

— Cum adică *nu poți*?

— Tocmai m-ai împușcat, Beecher. În *picior.* Nu pot *să mă ridic în picioare*, îmi explică ea, arătând spre piciorul îndoit.

— Vrăjeala asta nu se mai termină niciodată! spune Palmiotti. Dacă n-o împuști, ea o să…!

— Doctor Palmiotti, *taci din gură*! urlu eu.

— Atunci folosește-ți măcar o dată creierul în loc să gândești cu scrotul! mă imploră Palmiotti, pornind spre mine. Dacă vrei, dă-mi mie arma și o să…

— *Nu* te mai apropia de-arma asta, îi spun eu, îndreptându-i pistolul spre piept. Știu cine ești, doctore. Știu că l-ai dus de nas pe Dallas și l-ai făcut să creadă că lupta pentru binele celor din Culper Ring. Iar de vreme ce știu că ești Depanatorul cu rangul cel mai mare, știu cui îi ești loial.

Palmiotti nu se clintește.

În fața noastră, nici Clementine nu se clintește.

— Beecher, ascultă-mă, spune Palmiotti. Indiferent care crezi tu că-i misiunea noastră, putem să ne contrazicem mai târziu pe tema asta. Dar dacă n-o împuști – dacă nu ne protejezi – ea o să ne omoare pe-amândoi.

— Știu că nu crezi așa ceva, se repede Clementine, cu ochii pendulând înainte și înapoi de la mine la Palmiotti. Bineînțeles că vrea să mă împuști, Beecher. Gândește-te de ce i-a tras lui Dallas glonțul ăla în piept! Ne curăță unul câte unul… și îndată ce va scăpa și de mine, tu ești singurul martor care mai rămâne. Iar după aceea… iar după aceea…

Vocea îi coboară pe măsură ce o năpădește durerea.

— Ia ghicește cât de repede o să fii și tu mort după aceea?

— Acum *noi suntem* băieții răi? întreabă Palmiotti, forțându-se să râdă. Pentru ce? Pentru c-am încercat să-l protejăm pe liderul lumii libere de-o șantajistă și de tatăl ei nebun?

— Nu, pentru că l-ați ajutat pe șeful vostru să crape capul cuiva cu o bâtă de baseball! I-am văzut fișa medicală a lui Eightball. Răni provocate prin străpungerea feței! Orbita oculară zdrobită, maxilarul rupt! Iar creierul a fost afectat de un fragment de craniu care i-a intrat înăuntru! Lasă-mă să ghicesc: tu l-ai ținut pe Eightball în timp ce Wallace îi aranja fața cu un ciocan. Te-ai simțit bine când ai auzit arcada zdrobindu-i-se? Cum rămâne cu toți anii ăștia în care l-ai ajutat pe președintele Statelor Unite să-l țină la păstrare ca pe-o piesă veche de mobilier – iar după aceea ați folosit toate metodele celor din adevăratul Culper Ring ca să ascundeți asta!? Cum i s-ar părea acest lucru unui om normal?

Întorcându-se spre mine, adaugă:

— Ai grijă, Beecher. Palmiotti vrea să te facă să crezi că *eu sunt* din gașca tipilor răi. Dar nu uita: el nu avea nevoie de tine și de Dallas ca să pună mâna pe dosar. De îndată ce l-ați fi găsit, ar fi putut să-l pună pe Dallas să te ducă acasă și-ar fi putut să-l ia cu mâna lui. Așadar, de ce ar fi vrut Palmiotti să ne aibă pe toți la un loc aici, într-o galerie subterană, în mijlocul unui tărâm neștiut…?

— Dumnezeule, Beecher – chiar dacă îți imaginezi că spune adevărul – fă-o să se ridice în picioare! repetă stăruitor Palmiotti.

— … fiindcă chiar dacă distrug dosarul ăla de la spital, ultimul lucru de care Palmiotti și președintele au nevoie ar fi să continui tu să umbli liber, martor la tot ce s-a întâmplat, spune Clementine, mai serioasă ca niciodată. Acesta este singurul motiv pentru care ești aici, Beecher – acesta este marele final. Indiferent dacă mă împuști acum sau nu, tu o să mori aici. *Eu* o să mor aici. Noi amândoi… cu ceea ce este în sângele nostru… nu înțelegi… suntem istorie.

Din spatele ei, pasărea nu se mai aude ciripind. Nu este nimic altceva decât tăcere.

— Nu-i adevărat, spun eu, încă ținându-mi arma îndreptată spre ea.

— Minți. Și ce-i mai rău, te minți pe tine însuți, îmi spune ea. Gândește-te la tot ce-ai văzut: l-ai văzut cum l-a împușcat pe Dallas. Ai văzut deja ce e în stare să facă pentru a-l proteja pe locatarul de la Casa Albă. Apasă pe trăgaciul ăla acum și îți garantez că o să fii mort în zece minute – și vrei să știi de ce? Pentru că ăsta-i rolul tău, Beecher. Ai primit rolul lui Lee Harvey Oswald… sau al lui John Hinckley… sau chiar rolul lui Nico. Asta-i marea ta contribuție la spectacolul ăsta. Gândește-te la orice atac din istorie îndreptat direct asupra președintelui – nu a existat niciunul în care să nu se găsească un țap ispășitor.

— Beecher, fă-o naibii să stea în picioare! mă imploră Palmiotti, cu o voce sfârșită.

Fața ar trebui să-i fie roșie de furie. În schimb este albă ca varul. După cum se ține cu o mână de gât și își folosește cealaltă mână să se sprijine de perete pentru a-și păstra echilibrul, e clar că pierde sânge foarte rapid.

Mă uit în spate la Clementine care stă în apă. Își ține ambele picioare ușor depărtate ca și cum ar coborî pe un tobogan acvatic. Apa îi ajunge undeva deasupra taliei. Nu pot să văd dacă mai are pistolul sau nu.

— Știi că am dreptate, spune respirând din ce în ce mai greu.

Durerea din picior în mod clar este tot mai intensă. Însă cum stă așa acolo, începe să își folosească piciorul bun ca să se împingă, încetul cu încetul, înapoi prin apă.

— Asta-i șansa ta, Beecher. Dacă plecăm împreună… cu dosarul ăsta… Uită că trebuie să-i facem să plătească – putem, în cele din urmă, să aflăm adevărul.

— Beecher, indiferent ce crezi tu în clipa de față, insistă Palmiotti, ea are dosarul băgat în pantaloni și ține pistolul într-una din mâini. Să nu crezi cumva – *nici măcar pentru o secundă* – că, în momentul în care o să lași arma în jos, ea n-o s-o ridice pe-a ei și n-o să ne omoare pe amândoi.

— Ajută-mă, Beecher. Ajută-mă să mă ridic și putem să ieșim de-aici, spune Clementine, întinzându-mi mâna stângă.

Mâna ei dreaptă este tot în apă în momentul în care încetează să se tragă înapoi.

— Ea-ea este cea care l-a omorât pe Orlando! spune Palmiotti, tușind violent.

— Clementine, ce mi-ai spus tu mai înainte… că ești bolnavă, spun eu. Chiar ești bolnavă?

Ea nu spune niciun cuvânt. Însă nici nu întoarce privirea într-o parte:

— Nu pot să mint chiar despre orice.

— *Poate s-o facă… a recunoscut asta, Beecher… Ea ți-a omorât prietenul*!

Din spatele cavernei, pasărea roșie prinsă în capcană aici țâșnește din nou prin întuneric și dispare la fel de repede cu un ciripit pe o tonalitate foarte înaltă.

Mă uit spre Palmiotti, căruia nu i-a mai rămas pic de vlagă, după care din nou la Clementine, care încă mai ține o mână întinsă spre mine – și și-o ascunde pe cealaltă sub apă.

Răspunsul este simplu.

Nu a mai rămas decât o singură amenințare reală.

Îmi îndrept arma spre Clementine deblocând siguranța.

— Clementine, mâinile sus și ridică-te acum sau jur pe numele lui Dumnezeu că o să te împușc din nou, îi spun.

Acum două minute, Clementine zicea că suntem istorie. Nu știe nimic despre istorie. Istoria este pur și simplu ceea ce rămâne în urma noastră.

— *Mulțumesc*! strigă Palmiotti, încă tușind în spatele meu. Acum putem să…

Palmiotti nu își termină ideea.

În timp ce Clementine este pe cale să se ridice, aud un plescăit puternic în spatele meu.

Mă întorc spre dreapta exact în momentul în care Palmiotti atinge suprafața apei. Cade mai întâi cu fața în jos, cu brațele în lateral, ca și cum ar fi țeapăn de tot. Pentru o jumătate de secundă, rămân pur și simplu înțepenit, așteptând să se ridice. Însă după cum zace acolo, cu fața în apă…

Corpul îi tresare. După care se smucește din nou, cuprins de convulsii violente. În câteva secunde, partea de sus a corpului i se răsucește, făcându-l să se agite ca un pește pe uscat. N-am nicio idee ce i-a făcut împușcătura aceea de la gât. Însă recunosc un atac de apoplexie atunci când văd unul.

— *Palmiotti*…! strig eu deși el nu mă poate auzi.

Dau să fug spre el, când îmi amintesc…

Clementine.

— O să moară, spune ea ca pe o evidență, luptându-se să se ridice sprijinindu-se pe piciorul cel bun.

Mâna ei dreaptă este în continuare ascunsă sub apă.

— Poate că-l urăști, dar are nevoie de ajutorul tău.

— Dacă o iei la fugă, o să te împușc din nou, o avertizez iarăși.

— Nu. N-o s-o faci. Nu după asta, spune ea, arătându-mi în spate spre Palmiotti, ale cărui convulsii încep să se mai reducă. Nu mai are mult de trăit.

Dacă situația ar fi stat exact invers, Palmiotti m-ar fi lăsat să zac acolo. Cu dragă inimă. S-ar putea ca și Clementine să fi făcut la fel. Însă nu poți întoarce capul să lași așa pe cineva să moară…

În momentul acela îmi dau seama ce alternative am. Pot să pun mâna pe Clementine. Sau pot să mă duc în grabă să-l ajut pe Palmiotti.

Viață. Sau moarte. Nu este timp pentru amândouă.

Mă gândesc la tot ce-a făcut Palmiotti. Cum l-a împușcat pe Dallas. Și la faptul că, dacă o să-l salvez, președintele Wallace va trage toate sforile posibile ca să se asigure că Palmiotti iese din afacerea asta nevătămat, fără nicio cicatrice, fără nici măcar vreun semn.

Mă gândesc la ce știe Clementine despre tatăl meu.

Dar când vine vorba să faci o alegere finală…

… nu există cu-adevărat nicio alternativă.

Fugind spre Palmiotti prăbușit încă cu fața în jos și băgându-mi arma în pantaloni, îl apuc de umeri și îl ridic, aplecându-l în spate, ca să iasă din apă. Este foarte greu, cu brațele atârnându-i în față în timp ce vârfurile degetelor patinează pe suprafața apei. Din gură i se revarsă o cascadă de lichid și de vomă.

Știu ce trebuie să fac. Mi-am petrecut două veri pe post de salvamar la piscina locală. Însă când mă las în genunchi și îl răsucesc pe Palmiotti pe spate, nu pot să mă abțin să nu mă uit peste umăr.

Cu spatele la mine, Clementine se ridică în picioare. Încearcă să rămână sigură pe poziție, cu mâna dreaptă încă în apă.

În momentul în care capul lui Palmiotti îmi cade în poală, fața lui nu mai este palidă. Este cenușie, cadaverică. Ochii lui pe jumătate deschiși sunt ca de ceară și se uită prin mine. Nu mai este aici.

Îi deschid gura. Îi curăț căile respiratorii. Mă uit peste umăr…

Ochii îmi rămân ațintiți asupra Clementinei când în cele din urmă își scoate mâna din apă…

… și iese la iveală arma udă fleașcă pe care a ținut-o strâns tot timpul.

Oh, Dumnezeule!

Palmiotti a avut dreptate.

Ridică arma. Tot ce trebuie să facă este să se întoarcă și să tragă. Este o lovitură simplă.

Dar nu o face.

Târându-și piciorul și șchiopătând, Clementine se afundă și mai tare în adâncimea cavernei, lăsând în urmă o dâră de apă precum siajul unei ambarcațiuni. Pistolul i se bălăngăne într-o parte. Mă aștept să se uite înapoi la mine.

Nu se întoarce.

Nici măcar o dată.

Îi înclin pe spate capul lui Palmiotti. Îi apuc nasul cu două degete. N-a mai respirat de un minut întreg. Pielea lui cenușie începe să devină albastră.

— Ajutor…! strig eu, deși nu este nimeni acolo.

Singura mișcare a lui Palmiotti este un fel de gâfâit rar, întretăiat, care îi ridică pieptul. *Huuuh.* Nu este o respirație. Nu mai respiră deloc.

E pe moarte.

— *Avem nevoie de ajutor*…! strig eu.

Mă uit peste umăr.

Clementine a dispărut.

În brațele mele, Palmiotti nu se mișcă. Niciun gâfâit. Nicio ridicare a cutiei toracice. Ochii lui se uită fix prin mine. Pielea sa este mai albastră ca oricând. Îl pipăi să văd dacă mai are puls, dar nu se simte nimic.

— *Vă rog, cineva*… *am nevoie de ajutor*…!

113.

Clementine a dispărut.

Știu că nu o s-o găsească nimeni.

Dallas este mort. La fel și Palmiotti.

Știu că amândoi au murit din cauza mea.

Și, mai presus de toate, în legătură cu tatăl meu n-am obținut nimic în afară de multe alte întrebări.

În partea din spate a cavernei, primii care ajung la noi sunt pompierii voluntari interni de la Copper Mountain, care sunt constituiți dintr-un grup de manageri și de tipi de la mentenanță care par vânjoși și care mă verifică dacă am vreun fel de răni și afecțiuni. Nu am nici măcar o zgârietură pe corp. Nu am primit niciun pumn, nu am niciun ochi vânăt de oblojit, nu am niciun bandaj care să mă facă să arăt ca și cum aș fi învățat vreo lecție în timp ce mă confruntam cu experiența asta neplăcută.

Am făcut tot ceea ce Clementine și Tot, și până și Dallas, m-au silit să fac. În acele câteva minute cât am ținut pistolul în mână și am apăsat pe acel trăgaci, nu am mai fost spectatorul care evită viitorul și urmărește acțiunea din locul sigur pe care ți-l conferă o carte de istorie veche și uzată. În timpul acelor câteva minute, am fost *în prezent* integral și în cel mai înalt grad posibil.

Însă, în timp ce paramedicii zumzăie înainte și înapoi, iar eu stau acolo singur în cavernă, uitându-mă lung la telefonul mobil, cea mai rea parte a noii mele realități este simplă… nu am nici cea mai vagă idee pe cine să sun.

— *Acolo. Îi văd*… anunță o voce de femeie.

Mă uit în sus chiar când o femeie paramedic cu părul scurt, șaten, coboară dintr-un cart de golf vopsit în alb și roșu asemănător unei ambulanțe. Femeia începe să vorbească cu celălalt paramedic – tipul care mi-a spus că zona de tratare a apei are o ieșire de deversare a reziduurilor în partea îndepărtată a cavernei. Clementine fusese pregătită și pentru asta.

Însă pe măsură ce femeia paramedic se apropie, îmi dau seama că nu a venit aici pentru mine. Se îndreaptă spre colțul cavernei, unde cadavrele înțepenite ale lui Dallas și Palmiotti sunt acoperite cu niște fețe de masă din plastic striat, de culoare roșie și albă, luate de la bufet.

Aș fi putut să o împușc pe Clementine. Poate că ar fi trebuit să o fac. Însă uitându-mă la cadavrele acoperite ale lui Dallas și Palmiotti, gândul care îmi

provoacă și mai mult rău este unul simplu: după tot ce s-a întâmplat, nu am ajutat *pe nimeni.*

Gândul acesta continuă să-mi sape adânc în creier, în timp ce un al treilea paramedic vine spre mine.

— Deci tu ești cel norocos, nu-i așa? întreabă un paramedic cu un hârâit nazal în voce, specific Texasului, punându-mi o mână pe umăr și trăgându-mă spre el. Dacă ai nevoie să te ducă cineva, poți să mergi cu noi, adaugă el, arătându-mi mașina albă parcată chiar în spatele cartului de golf.

Dau din cap în semn de mulțumire, în timp ce el deschide portiera din spate a mașinii, iar eu mă strecor înăuntru. Însă abia când se închide ușa trântită cu putere și văd interiorul metalic de mașină de poliție, genul acela de perete despărțitor care separă scaunele din față de bancheta din spate, îmi dau seama că individul este îmbrăcat în costum.

Paramedicii nu poartă costume.

Încuietorile portierelor scot un zgomot specific. Șoferul – un bărbat cu părul blond pieptănat peste cap și care se ondulează ușor ca un fund de rață la gât – este și el îmbrăcat în costum.

Fără ca măcar să se uite vreodată la mine, bărbatul cu fornăitul nazal de Texas se prăbușește în scaunul pasagerului din dreapta și șoptește în încheietura mâinii:

— Suntem în drum spre Coroană. Anunțați la B-4.

N-am nici cea mai vagă idee ce este B-4. Însă pe durata acelor vizite dedicate lecturii, stătusem suficient de mult în preajma agenților din Serviciul Secret ca să știu pentru ce este folosit numele de cod *Coroana.*

Mă duc la Casa Albă.

Bun.

Acesta este tocmai locul unde vreau să merg.

114.

Încerc să dorm pe drum.

Fără succes.

În primele câteva ore, corpul meu nu se deconectează de la realitatea din jur. Sunt mult prea încordat, zguduit și treaz. Continui să îmi verific telefonul, enervat de faptul că nu pot să prind deloc semnal. Însă când trecem prin Maryland, îmi dau seama că nu telefonul meu este de vină.

— Voi îl blocați, nu-i așa? strig eu la șofer. Aveți unul dintre dispozitivele alea de ecranare – să-mi blocați semnalul la telefon.

Tipul nu îmi răspunde. Foarte rău pentru el, am văzut dosarele CIA privind metodele de interogare. Cunosc jocul acesta.

Cu cât lasă mai mult să se instaureze tăcerea și transformă această mașină într-o cușcă, cu atât crește probabilitatea ca eu să mă calmez.

De obicei, funcționează.

Însă, după tot ce s-a întâmplat – cu Orlando… cu Dallas… și chiar și cu Palmiotti – nu-mi pasă câte ore o să stau aici în spate, nu există nicio modalitate nenorocită care să mă calmeze pur și simplu…

Până când.

Mașina face o întoarcere strânsă la dreapta, sărind în sus și în jos și zdruncinându-se în timp ce-și croiește calea spre ghereta de pază de la poarta sud-estică. A Casei Albe.

— Emily…, spune șoferul mașinii noastre, prefăcându-se că-și scoate pălăria în fața femeii în uniformă care e de gardă.

— Jim…, îi răspunde aceasta, dând la rândul ei din cap.

Este aproape zece noaptea. Știau că venim.

Cu un scrâșnet, poarta metalică de culoare neagră se deschide, iar noi urcăm ușoara pantă care dă spre cunoscutele coloane albe de dimensiuni gigantice și spre Balconul Truman luminat ca ziua. Numai simpla vedere a acestei imagini îmi atenuează furia și, spre surprinderea mea, face ca lumea să plutească în timp, ca și cum m-aș clătina în propriul meu corp.

Și nu președintele este cel care are acest efect asupra mea. Ci locul acesta.

Anul trecut, mi-am adus surorile aici ca să vadă enormul brad de Crăciun pe care îl împodobesc întotdeauna pe peluza de sud. La fel ca ceilalți turiști, cu toții am făcut fotografii de pe stradă, băgând aparatul foto printre barele porții metalice și surprinzând imagini cu cel mai faimos conac din lume.

Indiferent cine locuiește aici, Casa Albă și președinția, ca instituție, încă sunt vrednice de tot respectul meu.

Chiar dacă asta nu e valabil și pentru Wallace.

Mașina hurducăie când oprește chiar sub marchiza porticului sudic.

Cunosc această intrare. Nu este intrarea destinată publicului larg. Și nici intrarea membrilor personalului.

Aceasta este intrarea pe care a ieșit Nixon când s-a suit la bordul elicopterului pentru ultima oară și a făcut acel gest obscen cu degetele. Intrarea unde Obama și fiicele sale se jucau cu câinele lor.

Intrarea privată.

Intrarea lui Wallace.

Înainte ca măcar să întind mâna spre portieră, din interiorul clădirii, în dreapta mea, apar alți doi bărbați îmbrăcați în costum. În momentul în care cei doi se apropie de mașină, le văd căștile din urechi. Sunt agenți ai Serviciului Secret.

Ușile mașinii se deblochează. Cel înalt îmi deschide portiera.

— Este pregătit pentru tine, spune el, făcându-mi semn să merg înaintea lor. Amândoi vin chiar în spatele meu, pentru a fi foarte clar că ei sunt cei care controlează situația.

Nu mergem departe.

În timp ce trecem printr-o încăpere ovală pe care o recunosc ca fiind camera în care FDR[60] obișnuia să poarte discuții lângă șemineu, agenții îmi fac semn să o luăm la stânga, pe un coridor lung cu covor roșu-deschis.

În stânga mea este un alt agent, care șoptește ceva în microfonul de la încheietura mâinii în momentul în care trecem.

În Casa Albă, orice străin reprezintă o amenințare.

Habar nu au în ce măsură.

— Poftim pe aici…, spune unul dintre ei în clipa în care ajungem la capătul holului și îmi indică singura ușă deschisă de pe întreg holul.

Semnul de pe ușă îmi spune unde ne aflăm. Însă chiar și fără acest semn, în momentul în care intru – și trec de zona neobișnuit de mică destinată recepției și de baia neobișnuit de curată – văd o masă de examinare medicală care este acoperită de o rolă sterilă de hârtie albă.

Chiar și în Casa Albă, nu ai cum să te înșeli când vezi cabinetul unui doctor.

— Te rog. Ia loc, îmi spune el ceremonios, îmbrăcat, în ciuda orei târzii, într-un costum cu dungulițe croit la comandă.

---

[60] Inițialele numelui președintelui american Franklin D. Roosevelt (n. tr.).

În timp ce îmi face semn cu mâna să intru în biroul privat, ochii lui cenușii arată altfel față de ultima dată când l-am văzut. Acum are cearcăne negre și umflate, care nu apar decât de la stres.

— Mi-am făcut griji pentru tine, Beecher, adaugă președintele Statelor Unite, întinzându-mi mâna. N-am fost sigur că o să reușești să o scoți la capăt.

115.

— Arăți de parcă te frământă ceva, Beecher, mă încearcă președintele, părând aproape îngrijorat.

— Poftim? întreb.

— După fața ta. Se vede asta. Spune ce gândești, fiule.

— Nu vreți să auziți ce gândesc, îi dau eu replica tăios.

— Ai grijă, se răstește unul dintre agenții Serviciului Secret din spatele meu.

Nici măcar nu mi-am dat seama că încă mai erau acolo.

— Victor, spune președintele.

Nu era vorba decât de un singur cuvânt. Nici măcar nu pare deranjat când îl rostește. Însă din cele două silabe, este foarte clar ce vrea președintele. *Lăsați-ne singuri*! *Ieșiți afară*!

— Domnule, acesta nu este…

— *Victor.*

Este sfârșitul discuției. Nu e nevoie să mai spună altceva.

Fără să mai scoată vreun cuvânt, cei doi agenți ies din cabinetul doctorului, închizând ușa după ei. Însă Wallace este cel care ocolește biroul de lemn, se duce direct în spatele meu și încuie ușa cabinetului cu un țăcănit discret.

La început, am crezut că m-a adus aici din cauza a ceea ce i s-a întâmplat lui Palmiotti. Însă acum îmi dau seama că acesta este unul dintre foarte puținele locuri din Casa Albă care ne poate garanta izolare totală.

Cu el aflat în spatele meu, îmi mențin privirea ațintită pe biroul lui Palmiotti, unde se află o cutie mică asemănătoare unui prăjitor de pâine.

O mică listă de pe ecran afișează următoarele nume scrise cu litere verzi digitale:

POTUS: *Parter – Biroul Doctorului*
FLOTUS: *Reședința de la Etajul Doi*
VPOTUS: *Aripa Vestică*
MINNIE: *În mișcare*

Nu ai nevoie de o diplomă în medicină ca să știi că acestea sunt zonele unde se află acum președintele, Prima-doamnă, vicepreședintele și Minnie. Citisem că Wallace îi făcuse pe cei din Serviciul Secret să scoată numele

copiilor de pe grila de localizare. Nu era niciun motiv ca întreg personalul să știe unde se aflau aceștia în fiecare minut. Însă, în mod clar, o lăsase pe Minnie pe listă. Trecuseră douăzeci și șase de ani de când sora președintelui încercase să se sinucidă. Acum nu își mai ia ochii de pe ea.

Altfel, cabinetul este sărăcăcios, iar pereții – spre surprinderea mea – nu sunt acoperiți cu fotografii ale lui Palmiotti cu președintele. Palmiotti avea numai una, pe birou, într-o ramă de argint de bun-gust. Nu este făcută în Biroul Oval sau la ceremonia de învestire în funcție. Nu, este o fotografie veche pe hârtie din aceea granulată de pe vremea când Palmiotti și Wallace erau în… judecând după frizurile tipice începutului anilor 1980 și după robele și tichiile albe, trebuie să fi fost de la absolvirea liceului.

Cu siguranță nu au mai mult de optsprezece ani: tânărul Palmiotti în stânga, tânărul Wallace în dreapta. Iar între ei se află adevărata vedetă a fotografiei, în jurul căreia amândoi își petrecuseră brațele: mama lui Wallace, care își ține capul ușor aplecat spre fiul său și zâmbește fericită cu gura până la urechi cum numai o mamă poate zâmbi la ceremonia de absolvire. Dar, după modul în care mama își petrecuse mâinile pe după mijlocul lor, trăgându-i aproape de ea, un lucru este clar: aceasta nu este o fotografie prezidențială. Este una de familie.

Cu ușa acum încuiată, președintele se mișcă ușor prin spatele meu, îndreptându-se la loc spre biroul de lucru. Este tăcut și total impenetrabil. Știu că încearcă să mă intimideze. Și mai știu că îi și reușește din plin.

Însă când trece ușor de mine, văd… în mâna lui… Ține în mână unul din acei bulbi ovali de culoare neagră dispuși la capătul unui aparat de măsurat tensiunea arterială.

În clipa în care se strecoară la loc în scaunul său, nu îmi pasă cât de calm încearcă să pară. Omul acesta, totuși, și-a pierdut astăzi cel mai vechi – și probabil *unicul* – prieten adevărat. Își coboară mâinile în spatele biroului și știu că strânge acel bulb.

— Dacă te face să te simți mai bine, o s-o găsim noi, spune el într-un final.

— Poftim?

— Pe fată. Cea care a luat dosarul…

— Clementine. Dar ce vreți să spuneți prin o s-o găsim noi…?

Mă opresc singur, uitându-mă atent la Wallace. Până în acest moment, nu avea nici cea mai vagă idee dacă Clementine era cea care avea dosarul.

Ochii lui cenușii sunt ațintiți asupra mea și îmi dau seama, în această adâncime a oceanului, cât de ascuțiți pot fi dinții rechinului.

— Acesta este motivul pentru care m-ați adus aici? Ca să vedeți dacă eu sunt cel care încă are dosarul?

— Beecher, tu crezi în continuare că încerc să mă lupt cu tine. Dar trebuie să știi că, în tot acest timp, noi am crezut că *tu* erai cel care *ne* șantaja.

— Nu eram eu.

— Știu asta. Și acesta este singurul motiv pentru care te-am adus aici, Beecher: să-ți mulțumesc. Eu chiar apreciez ce ai făcut. Modul în care te-ai implicat și te-ai străduit atât de tare să îi protejezi pe Dallas și pe doctorul Palmiotti. Și chiar când ai aflat și restul… ai fi putut să profiți și să ceri ceva și pentru tine. Însă tu nu ai făcut-o.

Mă uit lung la președinte, care își lipește degetele și le coboară ușor, cu blândețe pe birou, într-un gest pios, de rugăciune. Nu mai ține bulbul de la aparatul de măsurat tensiunea arterială.

— Pot să vă pun o întrebare, domnule?

— Bineînțeles.

— Acesta este și discursul pe care i l-ați servit și lui Dallas?

— Despre ce vorbești? mă întreabă președintele.

— Atitudinea politicoasă și măgulitoare… încurajarea morală… chiar și aluzia subtilă pe care ați aruncat-o pe nepusă masă despre avantajele pe care le puteți oferi și despre cât de mult puteți să faceți pentru mine, fără să spuneți asta în mod direct. Aceasta este modalitatea prin care l-ați făcut pe Dallas să se simtă special când l-ați invitat să intre în rândul Depanatorilor, iar el a crezut că li se alătură celor din Culper Ring?

Președintele își mută greutatea de pe o parte a corpului pe alta, fără să-și ia ochii de la mine:

— Ai grijă ce acuzații îmi aduci.

— Nu vă acuz de nimic, domnule. Însă este o evaluare corectă, nu-i așa? De ce să riscați o coliziune frontală când puteți să mă aduceți aici? Vreau să spun, acum că mă gândesc mai bine, acesta este motivul real pentru care m-ați adus aici? Ca să vă asigurați că-mi țin gura, invitându-mă să fiu cel mai nou membru al Depanatorilor?

Mâinile președintelui rămân neclintite pe masă în gestul acela pios, de rugăciune. Dacă vocea lui ar fi mai rece de atât, s-ar vedea materializată în aer.

— Nu. Nu acesta este motivul pentru care te-am adus aici. Câtuși de puțin.

Ia altă gură de aer, gata să își ascundă emoțiile, exact așa cum face în orice zi din viața lui. Însă îi văd limba care i se mișcă în gură. Poate că Wallace se ține tare, totuși prietenul lui este mort. Nu poți, pur și simplu, să dai deoparte asta.

— Te-am chemat să-ți spun mulțumesc, insistă el pentru a doua oară. Fără tine, n-am fi știut cine l-a omorât pe agentul acela de pază.

— Numele lui este Orlando, îl întrerup eu.

Wallace dă din cap aprobator cu un zâmbet aproape invizibil, anunțându-mă astfel că este pe deplin conștient de numele lui Orlando. Este nerăbdător să preia din nou controlul. Iar eu tocmai i l-am redat.

— Deși o să fii fericit să auzi asta, Beecher – din ce am înțeles, poliția din Washington D.C. a postat deja fotografia Clementinei pe pagina lor de internet. Au reușit să facă legătura dintre rețeta ei de medicamente pentru chimioterapie și medicamentul pe care l-au găsit în analizele de sânge ale lui Orlando.

— Despre ce vorbiți?

— Nu fac decât să-ți spun ce este pe internet. Iar când te gândești la chestiunea asta, acel tânăr arhivar, Beecher și cine mai știe cum, care i-a dat de urmă acestei femei și l-a avertizat pe medicul președintelui și chiar a urmărit-o până în pânzele albe, în galeriile acelea subterane – tipul ăsta este un erou, adaugă el, ochii devenindu-i și mai închiși la culoare, în timp ce-și fixează privirea asupra mea. Bineînțeles că unii spun că Beecher e amestecat în asta – că a încălcat toate protocoalele de securitate și c-a fost cel care a lăsat-o pe Clementine înăuntru în acel SCIF – și că ei doi, împreună, au pus la cale toată povestea asta și au pornit-o pe urmele președintelui, ducându-se chiar să-l viziteze pe tatăl ei, care – dacă îți vine a crede? – este Nico Hadrian, care s-ar putea să încerce din nou să ucidă.

Face pauză un moment, uitându-se pe singura fereastră a cabinetului. De acolo se vede o priveliște perfectă a peluzei sudice – dacă faci abstracție de gratiile de fier care blochează într-o anumită măsură vederea. Eu unul am prins ideea. Tot ceea ce trebuie să facă este să rostească acele cuvinte, iar aceasta va deveni priveliștea mea permanentă. Vocea lui este puternică la fel ca atunci când a început:

— Însă eu nu cred așa ceva despre el. Beecher este un băiat bun. Nu vreau să-l văd pierzând totul în felul ăsta.

Este un discurs superteatral – ținând cont, în special, de privirea aruncată gratiilor de fier – și este exact acel discurs pe care mă gândisem că mi-l va ține.

— Știu de cele două Culper Ring, spun eu. Știu despre Depanatorii dumneavoastră. Și, mai ales, despre… știu care este miza dumneavoastră personală în povestea asta.

Știe că mă refer la Minnie.

— Beecher, cred că avem cu toții o miză personală în asta. Nu-i așa, fiule? întreabă el, accentuând ostentativ cuvântul *fiule.*

Știu că se referă la tatăl meu.

Este o amenințare lipsită de conținut. Dacă ar fi vrut să facă vreun târg, ar fi dat un semn în direcția asta, ar fi făcut o ofertă. Dar terminase ce avea de spus.

— Du-te și spune lumii întregi, Beecher. Și să-mi găsești o singură persoană care nu și-ar fi protejat sora *în exact același fel,* dacă ar fi văzut că are probleme. Dacă ești de părere că sondajele îmi sunt favorabile acum, așteaptă numai până când mă vei transforma într-un erou.

— Se poate, spun eu.

— Nu că *se poate,* spune el, de parcă ar fi văzut deja viitorul.

Se apleacă deasupra biroului, cu degetele încă încrucișate într-o rugăciune. Omul ăsta e obișnuit să se confrunte cu națiuni întregi. Și să câștige.

— Presa o să sape puțin ca să vadă în ce anume era băgat doctorul și ce punea la cale, dar curând o să treacă la următorul puț – mai ales când nu o să găsească țiței. *Medicul președintelui* este cu totul și cu totul altceva decât *președintele.*

— Dar știm cu toții că aici nu este vorba despre *președinte.* Chiar și pentru *dumneavoastră,* n-a fost niciodată vorba despre dumneavoastră. Este vorba despre *ea,* nu-i așa, domnule? Uitați de presă… de public… uitați de toată lumea. Nici măcar n-am mai sta de vorbă acum dacă dumneavoastră n-ați fi îngrijorat în legătură cu ceva. Iar pentru mine, acel singur lucru pentru care vă faceți griji este ca nu cumva să încep turul televiziunilor spunând că accidentul surorii dumneavoastră a fost, de fapt, o tentativă de sinucidere cauzată de ceea ce i-a făcut ea lui Eightball…

— Beecher, o să-ți spun asta o singură dată. Nu mă amenința. Habar nu ai ce s-a întâmplat în noaptea aceea.

— Frizerul mi-a spus. Mi-a spus despre furtunul de la aspirator și de țeava de eșapament de la Honda Civic.

— Habar nu ai ce s-a întâmplat în noaptea aceea.

— Știu că v-au trebuit patru ore până să o găsiți. Știu că vă faceți încă procese de conștiință că n-ați putut opri asta.

— Văd că nu mă auzi, Beecher, spune el, coborându-și vocea astfel încât să aud clar fiecare silabă în parte. Am fost acolo – eu sunt cel care a găsit-o. Habar. Nu. Ai. Ce. S-a. Întâmplat. În. Noaptea. Aceea.

Intensitatea lui arzătoare mă țintuiește în scaun. Mă uit la președinte.

El nu-și întoarce privirea. Ochii lui încercănați se îngustează.

Reiau în minte evenimentele… Frizerul… Laurent a spus că le-au trebuit patru ore până să o găsească pe Minnie în noaptea aceea. Că Palmiotti a fost cel care a scos-o din mașină. Însă acum… dacă Wallace spune că el este cel care a găsit-o primul…

Habar nu ai ce s-a întâmplat în noaptea aceea.

Pielea mi se răcește. Reiau din nou ideea. Wallace a fost acolo primul… el a fost primul care a văzut-o inconștientă acolo, în mașină… Însă dacă Palmiotti este cel care a scos-o afară în cele din urmă… Ambele versiuni pot fi adevărate. Dacă nu cumva…

Dacă nu cumva Wallace a ajuns acolo primul, a văzut-o pe Minnie inconștientă și a decis că cea mai bună acțiune…

… ar fi să nu acționeze deloc.

Habar nu ai ce s-a întâmplat în noaptea aceea.

— Când ați spus că ați văzut-o zăcând acolo… nu ați scos-o din mașină, nu-i așa? mă trezesc vorbind.

Președintele nu răspunde.

Gustul amar al fierii mă arde pe gât când mă uit rapid la rama din argint de pe masă. La fotografia de familie. Cea cu doi copii în familie.

Nu trei.

— Ați încercat să o lăsați în mașina aceea plină de fum. Ați vrut să vă lăsați propria soră să moară, spun eu.

— Toată lumea știe că îmi iubesc sora.

— Însă în momentul acela, după toată bătaia de cap pe care v-a provocat-o… Dacă n-ar fi venit Palmiotti, ați fi stat acolo și v-ați fi uitat la ea cum se sufocă.

Wallace își scoate buza de jos în afară și pufnește pe nas. Dar nu răspunde în niciun fel. Nu o să răspundă niciodată. Nici pentru ce i-au făcut lui Eightball. Nici pentru că l-au ascuns atâția ani. Pentru nimic din toate astea.

Mai înainte m-am înșelat.

În tot acest timp, am crezut că mă luptam cu oameni.

Mă lupt cu monștrii.

— Așa ați știut că puteți să vă încredeți în Palmiotti în orice situație, incluzându-i aici și pe Depanatori. El a fost acolo în cel mai sumbru moment al existenței dumneavoastră – și partea cu adevărat bolnavă este că a hotărât să rămână, chiar dacă știa că intenționați să vă lăsați sora să moară, spun eu. Vă aparțineți unul celuilalt. V-ați aruncat sufletele în aceeași mocirlă.

Pe ecranul digital care afișează amplasamentul membrilor familiei prezidențiale observ o licărire. Cât ai clipi, statutul lui Minnie se schimbă de la:

MINNIE: *În mișcare*

la

Acum este sus, la etaj.

— Nicăieri nu-i ca acasă, spune Wallace, fără să ridice vocea absolut deloc.

Se întoarce cu fața la mine, desprinzându-și în cele din urmă mâinile din acea rugăciune prelungită:

— Deci. Noi doi am terminat acum, da?

— Nu, n-am terminat.

— Ba da, am terminat. Tocmai am terminat.

— Încă mai pot găsi dovada.

— Poți *să încerci.* Însă noi doi am terminat, Beecher. Și știi de ce-am terminat? Deoarece, atunci când vine vorba de teoriile conspirației – gândește-te la cele mai bune de până acum – gândește-te la cele care chiar au avut aparența înșelătoare a unei dovezi reale… ca în cazul lui JFK. Deja de peste cincizeci de ani, după toată povestea cu Jack Ruby și Lee Harvey Oswald… după toți martorii care și-au oferit serviciile, și cărțile, și speculațiile, și toți Oliver Stone-ii, și convențiile anuale care s-au ținut până în ziua de azi, știi care este teoria numărul unu pe care o cred cei mai mulți? Concluziile *Comisiei Warren*[61], spune el sec. *Asta este* ceea ce crede publicul – concluziile la care a ajuns comisia numită de guvernul SUA. Suntem tari ca personaje negative și toți spun că ne urăsc. Dar când e să tragi linie, oamenii își doresc să aibă încredere în noi. Fiindcă noi suntem *conducerea țării.* Iar oamenii au încredere în conducerea țării lor.

— Fac pariu c-ați exersat mult monologul ăsta.

— Amintește-ți doar unde te afli: acesta este un meci de box, Beecher. Iar când ești într-un meci de box de destul de mult timp – crede-mă ce-ți spun – te tot învârti și lovești atât de tare, încât până la urmă ajungi să te faci knockout de unul singur.

— De fapt, knockout-ul a avut deja loc.

— Poftim?

— Amintiți-vă doar unde sunteți *dumneavoastră,* domnule președinte. Uitați-vă în jur. Până la sfârșitul săptămânii, acest cabinet va fi gol. Fotografia în ramă de argint va fi, după câte bănuiesc, pusă în sicriul lui Palmiotti. Doctorul dumneavoastră s-a dus, domnule. La fel și frizerul dumneavoastră. Depanatorii dumneavoastră sunt terminați. La revedere.

---

[61] Comisie care a investigat între noiembrie 1963 și septembrie 1964 asasinarea lui J.F Kennedy și a stabilit că a fost vorba despre un singur asasin: Lee Harvey Oswald, rezultat contestat de adepții teoriei conspirației (n. red.).

Toate eforturile dumneavoastră nu s-au soldat decât cu moartea a doi oameni loiali. Așa că puteți încerca să pretindeți că ați pus lucrurile la punct exact așa cum v-ați dorit, însă eu sunt cel care o să se ducă acasă pentru sfârșitul de săptămână – în timp ce dumneavoastră veți fi prezent la ceremoniile de înmormântare, elogiindu-i pe cei decedați.

— Nu ai nimic. Ai mai puțin decât nimic.

— S-ar putea să aveți dreptate. Dar, dacă mă gândesc mai bine… întregul scop al creării Depanatorilor a fost să uzați de oamenii în care aveați încredere pentru a ridica un zid în jurul dumneavoastră. Acel zid v-a protejat, v-a izolat și separat de restul lumii. Iar acum acest zid a dispărut, spun eu. Așa că, vă întreb, ce o să mai faceți acum, domnule?

Ridicându-mă de pe scaun și îndreptându-mă spre ușă, mai adaug:

— Vă urez noapte bună, domnule președinte.

116.

Spitalul St. Elizabeths
Etajul al treilea

Lui Nico nu îi plăceau jocurile de cărți.

Nu conta.

La fiecare câteva luni, doctorii îi tot trimiteau un pachet nou de cărți de joc la el în cameră. De obicei, acestea erau cărți de joc provenite de la companii aeriene defuncte – din câte se părea atât TWA cât și Piedmont Air scoseseră pe piață o grămadă de cărți de joc gratuite la vremea respectivă. Dar Nico nu știa care era obiectivul terapeutic al doctorilor. Nici nu îi păsa prea mult.

Pentru Nico, un joc de cărți – îndeosebi unul precum solitaire – nu putea fi niciodată plăcut. Nu când lăsa atât de mult la voia întâmplării. Nu, în lumea lui Nico, universul era mult mai organizat. Gravitația… temperatura… chiar și repetarea istoriei… Acestea erau, cu toate, regulile Domnului. În mod categoric, universul era guvernat de reguli. *Trebuia* să fie guvernat de reguli. Și să aibă și un scop anume.

Așa că, la câteva luni, când Nico își primea cărțile de joc, aștepta o zi, două, după care le dădea înapoi îngrijitorilor, le lăsa în camera de zi sau, dacă aceștia i le returnau, le băga în pernele mirosind a urină și a supă ale canapelei.

Însă în seara asta, aproape de ora zece, în camera principală acum învăluită în liniște, Nico stătea la una dintre mesele de plexiglas de lângă oficiul asistentelor și juca în tăcere o partidă de solitaire.

— Mulțumesc că ai fost atât de răbdător, scumpule, spuse asistenta mătăhăloasă cu cercei mari, rotunzi. Știi cum face domnul Jasper dacă îl lăsăm să stea prea mult în pamperși. Oooh, și joci cărți atât de frumos, gânguri asistenta, punându-și în minte să nu uite, deja încântată de ceea ce le va spune, inevitabil, doctorilor a doua zi.

Nu era prea mult. Însă Nico știa că asta contează. Spitalul nu era prea diferit față de univers. Totul avea reguli. Iar regula numărul unu era: dacă nu faci cum vor asistentele și nu le mulțumești, nu-ți obții privilegiile.

Acesta era motivul pentru care nu se plânsese când ele lăsaseră pe altcineva să hrănească pisicile în noaptea aceasta. Sau când Rupert îi adusese suc de mere în loc de suc de portocale.

Astăzi, mai devreme, Nico avusese noroc. Când se apropiase de mașina aceea – cea în care era frizerul care comisese sacrilegiul de a-și tăia încheieturile – își făcuse griji că aveau să dea vina pe el.

Dar nu se întâmplase așa. Iar el știa de ce.

Indiferent cui i se pusese pata pe Beecher – indiferent cine provocase toată durerea aceea – ultimul lucru pe care și-l dorea persoana respectivă era ca numele lui Nico să fie asociat cu asta. Dacă s-ar fi întâmplat așa ceva, ar fi fost inițiată o anchetă adevărată.

Cei care făcuseră asta… Ei nu-și doreau așa ceva.

În cele din urmă, asta nu îl mai surprinse pe Nico, ci faptul că, atunci când se puse problema acelei anchete, ei avuseseră puterea să o oprească.

În momentul acela, Nico știu ce avea să urmeze.

— Am văzut că ai pus cutiile de Randall's Sprite în tomberoanele de reciclare, că i-ai strâns și biscuiții, adăugă ea. Știu că te dai bine pe lângă mine, Nico, dar apreciez ce faci. Acum, mai amintește-mi o dată ce aștepți? Corespondența?

— Nu corespondența, spuse Nico. Telefonul meu. Am vreun mesaj nou?

Asistenta cu cerceii rotunzi luă un dosar albastru cu trei cercuri de prindere de pe raftul de deasupra biroului ei și frunzări rapid ultimele pagini.

Nico ar fi putut să tragă cu ochiul prin dosar cât timp ea nu fusese acolo.

Însă existau reguli.

Întotdeauna existau reguli.

Și consecințe.

— Lasă-mă să văd… după câte scrie aici…, spuse ea în timp ce degetul ei grăsuliu alunecă în josul paginii. Nu. Îmi pare rău, scumpule. Niciun fel de apel.

Închizând registrul cu putere, ea adăugă:

— Poate mâine.

Nico încuviință dând din cap. Acesta era un gând bun. Poate mâine. Sau poimâine. Sau chiar răspoimâine.

Însă avea să se întâmple și asta. Curând.

Nico cunoștea regulile.

Își cunoștea și scopul.

Beecher avea să vină înapoi. Cu siguranță avea s-o facă.

Era posibil să-i trebuiască o lună să facă acest lucru. Sau chiar mai mult. Însă, în cele din urmă, Beecher va dori o mână de ajutor. Va dori o mână de ajutor și va dori niște răspunsuri. Și cel mai mult din toate, va dori să știe cum să-i dea de urmă Clementinei care, dacă Nico intuise corect ce se ascunde în ea, era singurul lucru pe care îl dorea și el.

Împinse ușile batante, ieșind din încăpere. Gândindu-se încă la felul în care-l păcălise fiică-sa, Nico se îndreptă spre camera lui.

În curând, el și cu Beecher – George Washington și Benedict Arnold – aveau să colaboreze din nou.

Exact așa cum plănuise dintotdeauna universul.

117.

Casa Albă
Reședința de la etajul al doilea

— Unde este, sus, la etaj? întreabă Minnie un asistent care trecea ducând cele mai recente obiecte cu autograf, de la scrisori personale până la o crosă de golf vopsită în roșu, alb și albastru, pe care președintele tocmai le semnase.

— La Solarium, spuse asistentul personal, făcându-i semn în sus, în timp ce Minnie se îndreptă spre scara din spate care avea să o ducă acolo.

Lui Minnie îi plăcuse întotdeauna Solariumul care era amplasat deasupra Balconului Truman, la etajul superior al Casei Albe și avea cea mai bună priveliște asupra Mall-ului și a Monumentului Washington.

Însă lui Minnie nu îi plăcea pentru priveliștea în sine. Sau pentru că era singura încăpere neoficială din întreaga reședință. Îi plăcea deoarece îi reamintea de locuința lor de-acasă. Fără nicio exagerare.

Decorat cu vechile fotografii de familie de pe vremea când ea și președintele erau copii, holul îngust care ducea în sus, spre Solarium, urca într-o pantă surprinzător de abruptă. Chiar și cu bastonul ei roz cu mânerul în formă de pasăre flamingo, lui Minnie îi era destul de dificil să avanseze. Dar tot se uită lung, pe măsură ce trecea, la fiecare fotografie veche – cea în care ea și Orson, în vârstă de zece ani, zâmbesc cu toată ciocolata rămasă între dinți... cea în care Orson ține mândru în mână primul său trofeu obținut la un turneu de alergări pe teren accidentat... și, bineînțeles, cea făcută imediat după nașterea ei, în care maică-sa o pusese pentru prima oară pe Minnie, abia născută, în brațele fratelui său. La vremea respectivă, partea laterală a feței ei era acoperită cu leziuni ale pielii. Dar micul Orson zâmbea în jos, atât de mândru de faptul că era noul frate mai mare. Wallace se asigurase personal ca acea fotografie să fie pusă pe zid.

— Să nu îndrăznești să faci asta, strigă Minnie la fratele său, bătând ușor cu bastonul în podea.

Gând intră în încăperea decorată cu canapele obișnuite, nu prea pompoase, își dădu seama de problemă.

Cu spatele la ea, președintele stătea acolo, cu mâinile în buzunare, uitându-se lung afară, prin ferestrele înalte din sticlă, la lumina strălucitoare a Monumentului Washington.

— Nu fă asta, îl avertiză ea din nou, cunoscându-l mult prea bine.

— Știi că asta a fost camera în care era Nancy Reagan când a aflat că președintele a fost împușcat? îi spuse frate-său.

— Îhî, și mai știu de ultima oară când ai fost atât de supărat și prost dispus, că este și încăperea în care Nixon le-a spus celor din familia sa că avea să se retragă. Am prins ideea. Ori de câte ori începi să te uiți afară la monumente sau vorbești despre alți președinți, ești într-o dispoziție proastă. Așa că spune-mi și gata: de data asta ce mai e? Ce nu-ți priește?

El se gândi să îi spună că Palmiotti era mort. Vestea avea să fie dată la știri destul de curând – completată cu povestea referitoare la modul în care doctorul fusese șantajat și atras în grotele subterane de criminala de Clementine. Însă Wallace știa că soră-sa mai era încă purtată de valul succesului înregistrat de evenimentul de caritate de dimineață.

— De fapt, mă gândeam la tine, îi răspunse Wallace, rămânând în continuare cu spatele la ea în timp ce Minnie se îndreptă șontâc – șontâc cu bastonul spre el. Azi a fost, într-adevăr, foarte frumos.

— A fost, nu-i așa? spuse Minnie, zâmbind cu acea jumătate de zâmbet pe care i-o permitea atacul cerebral. Îți mulțumesc din nou pentru că ai venit și ai ținut discursul ăla. Asta a făcut evenimentul să…

Se opri un moment, încercând să se gândească la cuvântul potrivit. Fratele ei le auzise deja pe toate.

— M-am simțit bine că ai fost și tu acolo, spuse ea în cele din urmă.

Președintele dădu din cap, rămânând în continuare nemișcat și uitându-se atent afară, la Mall-ul acoperit de zăpadă. Din spate, Minnie îl bătu în joacă pe picior cu capătul bastonului în formă de pasăre flamingo.

— Fă-mi loc și mie, adăugă ea, obligându-l să se dea într-o parte.

Strecurându-se ca o adevărată soră, Minnie se trase și mai aproape de el, așa încât acum stăteau umăr lângă umăr, frate și soră uitându-se la priveliștea nemaipomenită de-afară.

— A fost distractiv să fiu acolo. Vreau să spun că și pentru mine, recunoscu președintele.

— Atunci ar trebui să faci asta mult mai des. Avem o strângere de fonduri luna viitoare în Virginia, spuse Minnie.

Wallace nu îi răspunse.

— Orson, *glumesc,* mai adăugă Minnie. Însă ce-am spus înainte, să știi c-am vorbit serios: Faptul că ai fost acolo… probabil că nu spun asta destul de des, dar…

— Minnie, nu trebuie să spui nimic.

— Ba da. Iar tu trebuie să auzi ce spun. Vreau doar ca să știi… că toată viața… am apreciat tot ce mi-ai oferit tu, spuse ea, făcând semn afară, spre monumente și Mall. Ești un frate bun.

Președintele dădu aprobator din cap.

— Ai dreptate. Chiar sunt.

Minnie îl lovi ușor cu bastonul ei roz, râzând. Însă în momentul în care îi urmări privirea atentă a fratelui său, își dădu seama că Wallace nu se uita afară la Monumentul Washington. Se uita *în jos,* la poteca pavată de pe peluza sudică, unde doi agenți secreți îl însoțeau pe un membru al personalului – arăta ca toți ceilalți asistenți mai tineri – mergând în jos spre poarta de acces sud-estică.

— Cine este individul ăla? întrebă Minnie.

Președintele Statelor Unite se uită lung și minți din nou:

— Nimeni important.

118.

Știu că vor să mă arunce afară. Vor să mă apuce de ceafă, să mă ridice și să îmi dea drumul în tomberonul de gunoi, așa cum se face în vechile benzi desenate.

Cei doi agenți ai Serviciului Secret mă însoțesc de-a lungul potecii pavate de la marginea peluzei sudice, iar eu sunt la doi pași distanță, în fața lor. Cu toate acestea, îi simt atât de aproape în spatele meu.

— Taxiurile n-or să oprească aici, spune agentul cu nasul rotund când ajungem la poarta neagră metalică dedicată traficului pietonal și așteptăm să se deschidă. Coboară o stradă mai jos. O să poți să pleci mai ușor de-acolo.

— Mulțumesc, îi spun fără să mă uit în spate la ei.

Din ghereta de pază din dreapta mea, femeia-agent în uniformă nu-și ia deloc ochii de la mine. Apasă pe un buton, iar o încuietoare magnetică se deschide cu un zgomot specific.

— Îți doresc să ajungi în siguranță, adaugă agentul cu nasul rotund, bătându-mă amical pe spate și aproape împingându-mă prin poarta metalică în momentul în care se deschide.

Chiar și pentru cineva din Serviciul Secret, contactul fizic este prea apropiat.

— Sper că ți-a plăcut vizita la Casa Albă.

În timp ce mă grăbesc să ies, poarta se închide de parcă ar mușca din cadrul metalic, iar eu înfrunt frigul de-afară băgându-mi mâinile adânc în buzunare. Spre surprinderea mea, buzunarul meu drept nu este gol. Înăuntru este o bucată de hârtie – se simte ca o carte de vizită – care mă așteaptă.

O scot. Nu este o carte de vizită. Este goală. Cu excepția notei scrise de mână care spune:

15th și F[62].
Taxiul va aștepta acolo.

Mă uit peste umăr la agentul cu nasul rotund. Se întorsese deja cu spatele la mine și-și urmează partenerul pe drumul de înapoiere la vilă. Nu se întoarce deloc.

Însă știu că el a scris biletul.

---

62 Intersecția străzilor 15th și F (n. tr.).

Mă uit din nou în jos, recitindu-l încă o dată: 15th și F Street.

Chiar după colț.

Confuz, dar și curios, plec, la început cu un pas normal transformat rapid într-un mers grăbit, care – cu cât mă apropii mai mult de 15th Street – devine foarte repede o fugă în toată regula.

Când dau colțul, sunt izbit cu putere de vântul care bate ca printr-un tunel întins de-a lungul celei mai mari laturi a clădirii Trezoreriei. La ora aceasta, strada este goală. Cu excepția unei mașini care este parcată neregulamentar, așteptându-mă.

În realitate nu prea arată a taxi.

De fapt, în timp ce îi număr cele patru faruri luminoase în loc de două, așa cum are o mașină obișnuită, știu și cine este înăuntru – chiar și fără să observ grila frontală a mașinii, unde se află un cal cromat în galop.

În mod clar nu este un taxi.

Este un Mustang.

Fac câțiva pași către mașina albastru-mătuit. Geamul pasagerului din dreapta este deja lăsat în jos, ceea ce îl expune vederii mele, fără tăgadă, pe Tot, care probabil că îngheață în timp ce stă atât de calm înăuntru. Se lasă puțin mai jos ca să mă vadă mai bine. Până și ochiul lui bolnav este plin de îngrijorare paternă.

Simpla lui vedere mă face să-mi vină greu chiar și să stau în picioare. Clatin din cap, implorându-l din ochi să nu mă ia cu: *Ți-am spus eu.*

Bineînțeles că el mă ascultă. Încă de la început el a fost singurul care m-a ascultat.

— O să fie bine, îmi spune el împăciuitor într-un final.

— Ești sigur? îl întreb eu.

Nu îmi răspunde. Doar se apleacă peste scaunul pasagerului și îmi deschide portiera.

— Hai urcă, să te ducem acasă.

119.

În urmă cu paisprezece ani
Sagamore, Wisconsin

— *Beecher… ai client la returnări*! strigă domnul Farris din biroul din spate al anticariatului.

La șaisprezece ani, Beecher nu avea nicio problemă să țâșnească ca din pușcă pe culoarele de acces, pe lângă rafturile supraîncărcate cu cărți vechi, acoperite cu coperți necartonate. Singurul lucru care îl făcu să încetinească fu vederea persoanei care-l aștepta lângă casa de marcat.

O știa chiar și văzând-o din spate – numai privindu-i părul negru și lung.

Ar fi recunoscut-o oricând.

Clementine.

Aplecându-se, trecu pe sub bucata de tejghea batantă și, oprindu-se lângă casa de marcat, Beecher se strădui din răsputeri să pară foarte calm.

— Clementine… Hei!

— Nu știam că lucrezi aici, spuse ea.

— Îhî. Eu sunt Beecher, spuse el, făcând un semn către el însuși.

— Îți știu numele, Beecher.

— Îhî… nu… foarte bine, replică el, rugându-se să-i vină niște cuvinte mai bune de-atât. Deci, ai ceva pentru noi? adăugă el, făcând semn spre cutia din plastic albastru, ca un coș de cărat sticlele de lapte, pe care ea o adusese înăuntru și care acum era jos la picioarele ei.

— Am auzit că aici plătiți cincizeci de cenți pentru discuri vechi și CD-uri.

— Cincizeci de cenți pentru discuri. Cincizeci de cenți pentru cărți vechi cu copertă din hârtie. Și un dolar întreg dacă este una nouă cu copertă cartonată – deși o să-ți plătească o grămadă de bani dacă ai albumul din ’69 al Bee Gees, *Odessa,* cu coperta lui originală.

— N-am Bee Gees, spuse ea. Am doar aceste…

Din cutia de cărat sticle de lapte, scoase șase exemplare ale CD-ului cu fotografia mamei ei pe ele: *Penny Maxwell’s Greatest Hits.*

Beecher cunoștea regulile. Putea să cumpere orice voia de la clienți – atâta timp cât magazinul nu avea deja prea multe exemplare.

În urmă cu două ore, mama Clementinei intrase în magazin și îi spusese domnului Farris că se muta cu fiica la Detroit ca să-și urmeze cariera de cântăreață și îl rugase dacă putea să îi cumpere în sistem *buyback* câteva

zeci din CD-urile ei ca să poată să facă rost de ceva bani gheață de care avea atâta nevoie. Bineînțeles, domnul Farris îi făcuse o favoare. Farris făcea întotdeauna câte o favoare, motiv pentru care vitrina din față încă mai avea o crăpătură, iar aerul condiționat nu avea să fie niciodată reparat. Așa că, în timp ce Beecher se uita peste tejghea la exact aceeași ofertă din partea Clementinei…

— Bineînțeles că putem lua câteva exemplare în plus, spuse el în cele din urmă.

— Pe bune? Ești sigur?

— Absolut sigur. Le-am ascultat deja. Mama ta chiar are voce. Exact ca Dinah Washington, pe la începuturile carierei, însă o voce mai caldă și cu mai multe tonalități – și, desigur, fără înspăimântătoarea amprentă lăsată de supradoza de droguri.

Clementine nu se putu abține să nu zâmbească.

— Știu că i-ați cumpărat deja CD-urile mamei – și că n-ați scăpat încă de ele.

— Și mai avem și treizeci de exemplare din *Să ucizi o pasăre cântătoare.* Însă la fiecare început de an școlar, le vindem pe toate.

Înălțându-și capul, Clementine îmi aruncă o privire lungă, peste tejghea, fără să spună ceva. Era acel gen de privire care ascundea calculele pe care și le făcea simultan în minte.

— Tu nu ești un măgar ca toți ceilalți.

— Nu-i adevărat, spuse Beecher, făcând semn spre cutia de lapte. Nu fac altceva decât să mă dau bine pe lângă tine ca să pot să-ți scad prețul la volumul din *Frankenstein* pe care îl ai acolo. E o ediție britanică. Pot să iau bani buni pe ea. Acum, ce altceva ai mai adus?

Ridicând cutia, Clementine o răsturnă și umplu tejgheaua cu cel puțin alte douăzeci de cărți cu coperți necartonate, câteva cu coperți cartonate și o grămadă de CD-uri mai vechi cu muzică, inclusiv Boyz II Men, Wilson Phillips și Color Me Badd.

— Am mai adus și asta…, spuse Clementine, scoțând o carte îmbrăcată în piele albastră, destul de ponosită, cu un cotor extrem de tocit, aproape ferfeniță, cu pagini soioase și un semn de carte din mătase sfâșiat.

— Nu-i într-o formă prea bună, dar… cu siguranță este veche, din 1970.

Aplecându-și capul, Beecher citi ce scria cu litere aurii pe cotorul cărții. *Un veac de singurătate* de Gabriel García Márquez.

— Bună carte. Este a mamei tale?

— Mamei nu-i place să citească. Cred că este a bunicii mele. Oh, și uite, mai este o problemă… coperta este…

Întoarce cartea îmbrăcată în piele pe partea cealaltă, arătându-mi că îi lipsește coperta din față.

— Dar totuși foile nu i se desprind, sublinie Beecher.

— Ha?

— Foile... *uită-te și tu*..., spuse el, ridicând cartea de coperta rămasă, bălăngănind-o în aer și răsfirând astfel paginile ca într-un evantai. Dacă e o carte bine legată, atunci toate foile rămân la locul lor.

— Asta-i un fel de truc de librărie?

— De fapt, știu asta de la mama. Când tatăl meu... când a murit... Reverendul Lurie i-a spus că, chiar și când se rupe o copertă a unei cărți, atâta timp cât cealaltă copertă este acolo, aceasta reușește să țină paginile lipite laolaltă. Pentru mine și surorile mele... el a spus că mama era cealaltă copertă. Iar noi eram paginile.

Clementine rămase acolo în tăcere, uitându-se lung la vechea carte îmbrăcată în piele albastră.

— Încerca să facă o analogie cu viața, îi preciză Beecher.

— Am prins ideea, spuse Clementine, încă studiind volumul vechi.

Rămase la fel de tăcută aproape un minut, proptindu-și cotul stâng pe tejghea. Într-un interval de zece ani, acel cot avea să fie acoperit cu cicatrici albe profunde rămase în urma unui incident despre care nu avea să spună niciodată adevărul.

— Crezi că această carte ar fi putut să-i aparțină tatălui meu? mă întrebă ea într-un final.

Beecher dădu din umeri.

— Sau s-ar putea să fie, pur și simplu, o carte ca oricare alta.

Clementine se uită în sus și îi oferi lui Beecher un zâmbet larg.

Cel mai larg de până acum.

— Știi, mama și cu mine ne mutăm în Detroit.

— Am auzit.

— Cu toate astea... noi chiar ar trebui să păstrăm legătura.

— Îhî. Minunat. Mi-ar plăcea asta, spuse Beecher, simțind entuziasmul care îi cuprindea pieptul – mai ales când o văzu pe Clementine cum întinde mâna și pune la loc în cutia de cărat lapte exemplarul îmbrăcat în piele al capodoperei lui Márquez. Lasă-mă să-ți dau adresa mea de e-mail, spuse el.

— E-mail?

— Este chestia aia... e ceva nou și... De fapt, e-o prostie. Nu-l va folosi nimeni.

Luând una dintre micile bucăți de hârtie pe care domnul Farris le făcea tăind pătrățele din foi folosite, trecute la rebuturi, Beecher scrise rapid

adresa căsuței lor poștale și numărul de telefon. Clementine făcu același lucru.

În timp ce schimbară bilețelele, Beecher făcu un calcul rapid al obiectelor aduse de ea și îi plăti treizeci și doi de dolari (rotunjind ultimii cincizeci de cenți).

— Nu uita să mă cauți dacă ajungi vreodată în Michigan, strigă Clementine în timp ce se îndrepta spre ușă.

— Și tu să faci la fel când vii înapoi aici în vizită, strigă și el.

Și, cu două zâmbete pereche, întipărite pe față, extrem de sincere, Beecher și Clementine își luară „la revedere”, dând amândoi din mâini, știind bine că nu se vor mai vedea niciodată.

120.

În prezent, o săptămână mai târziu
Chatham, Ontario

— Doriți să comandați, doamnă, sau mai așteptați pe cineva?, întrebă chelnerul, aplecându-se spre ea ca să evite orice moment stânjenitor.

— Am venit singură, îi răspunse femeia în paltonul șic de culoare maro ciocolatiu, cercetând din nou cu privirea intrarea în cafeneaua în aer liber, extrem de decorată ca să arate ca o dugheană din piața unui sătuc englezesc, în vechiul stil al dinastiei Tudorilor.

Dincolo de grilajul metalic din jurul localului, așa cum se întâmpla de douăzeci de minute încoace, singurii trecători din zonă erau cei care mergeau de-a lungul King Street în jurul orei mesei de prânz. Lângă masa ei, lampa de încălzire era dată la intensitate maximă. Era luna ianuarie. În Canada. De departe mult prea frig pentru stat afară.

Însă pentru femeia în paltonul ciocolatiu asta era și ideea.

Ar fi putut să se ducă undeva într-un loc mult mai retras.

La un hotel din vecinătate.

La Biserica St. Andrew.

În schimb, ea se dusese la cafenea.

Afară. În public. Unde putea să o vadă oricine.

— Cum este plăcinta cu pește? întrebă ea, privindu-l lung pe chelner doar ca să vadă dacă o va recunoaște.

Nu o recunoscu.

Bineînțeles că nu o recunoscuse.

Părul ei era lung acum. Și blond. Însă tuturor celor care o cunoșteau le-ar fi fost imposibil să se înșele cu privire la zâmbetul ei.

Exact ca zâmbetul tatălui ei.

— Asta dacă nu cumva aveți ceva chiar mai bun, spuse Clementine Kaye, luând un baton din coșul de pâine și întorcându-și capul suficient de mult încât trecătorii să o poată vedea.

— Cred că o să vă placă plăcinta cu pește, îi răspunse chelnerul, scriind în grabă comanda.

În timp ce un alt val de localnici se scurgea pe lângă cafenea, Clementine îi aruncă un zâmbet rapid unei fetițe cam de cinci ani care mergea cu mama ei.

Chiar și într-o săptămână, totul devenise mult mai simplu. Sigur, piciorul încă o mai durea în urma împușcăturii, iar fotografia ei de pe lista persoanelor date în urmărire încă mai era postată pe internet, însă internetul avea și el limitele lui. Lumea deja trecuse mai departe.

Ceea ce însemna că ea putea reveni la ceea ce conta cu-adevărat.

Ridicându-și meniul de pe masă și dându-l înapoi chelnerului, Clementine se uită în jos la plicul gros din abaca. În momentul în care chelnerul plecă, scoase de acolo un dosar pătat de apă cu un nume cunoscut, tipărit în colțul de sus. *Wallace, Orson.*

Asta era: dosarul necenzurat căruia Beecher îi dăduse de urmă și după care se dusese până la depozitul subteran din peșteră – însemnările originale din noaptea aceea de acum douăzeci și șase de ani, când îl duseseră pe Eightball la spital, iar viitorului președinte al Statelor Unite îi fusese tratat degetul rupt. Din câte putuse Clementine să-și dea seama, aceasta era singura dovadă că viitorul președinte fusese acolo în acea noapte.

Însă aceasta pălea comparativ cu acel detaliu neprețuit pe care Clementine nu anticipase niciodată că avea să îl descopere. Într- adevăr, chiar și cu ce știa ea acum despre Depanatori, nimic nu se compara cu rețeaua de spioni, veche de două sute de ani, care opera încă de la nașterea Statelor Unite:

Culper Ring.

Clementine știa totul despre Culper Ring.

Inclusiv cel puțin o persoană care făcea partea din acest grup.

Deasupra ei, lampa de încălzit sfârâi, împroșcând un nou val de căldură. Clementine abia dacă observă urmărind mașina poliției din Chatham care urca de-a lungul King Street.

La semafor, mașina încetini. Ofițerul de poliție din scaunul din dreapta al pasagerului nu se uită la ea. Nici măcar nu o văzu.

Însă în momentul în care lumina semaforului se făcu verde și mașina plecă, Clementine își reaminti că există atâtea pericole dacă te grăbești și mergi orbește.

Desigur, acum putea să facă totul public. Putea să-i pună pe Tot și pe cei din Culper Ring pe prima pagină a fiecărui ziar și a paginilor de internet, iar după aceea să ia loc și să privească cum lumea îi lua la tocat pe președintele Wallace și pe Tot.

Dar asta nu i-ar fi adus Clementinei ceea ce căuta cu adevărat.

De atâta amar de vreme, ea își spusese că totul avea legătură cu tatăl ei. Și avea. Avusese întotdeauna.

Însă avea și legătură cu ea.

Și așa, după aproape trei decenii de întrebări, după ani de căutări, șase luni de planuri și următoarele câteva luni de vindecare, Clementine Kaye se lăsă pe spate în scaunul ei și – într-un orășel din Canada, sub o lampă de încălzit care dogorea – începu să se gândească la modul în care putea obține răspunsurile pe care le voia.

Beecher o învățase care erau beneficiile răbdării.

Culper Ring o învățase care erau beneficiile discreției.

Însă de-aici încolo, totul era exact la fel ca în momentul în care luase hotărâtă coarda aceea și sărise în spinarea lui Vincent Paglinni, acolo în curtea școlii, cu atâția ani în urmă.

Chiar și cele mai grele lupte din viață devin mai ușoare când ai de partea ta elementul-surpriză.

121.

Washington, D.C.

De-afară se aude de două ori, cu putere, claxonul unei mașini.

În fiecare dimineață, de săptămâna trecută încoace, l-am tot ignorat. Exact cum am ignorat apelurile telefonice, mesajele SMS și ciocăniturile la ușă. În schimb, m-am concentrat asupra calculatorului, căutând prin presa ca și inexistentă și încercând să mă pierd în câteva lupte pe viață și pe moarte derulate pe eBay, a căror miză erau niște vederi reprezentând un pub din Dublin din 1902 și o colecție rară de cuirasate din Primul Război Mondial.

Nu mă mai ajută așa cum obișnuiau să o facă odinioară.

Luând servieta din piele moale a tatălui meu și trăgând pe mine haina de iarnă, traversez camera de zi și deschid ușa de la intrare.

Firește că el încă mă așteaptă. Știa că, în cele din urmă, aveam să cedez.

Spre cinstea lui, în momentul în care trag de portiera Mustangului albastru-mătuit și mă ghemuiesc înăuntru pe scaun, nu mă întreabă cum mă simt. Tot știe deja.

A văzut deja sondajele în creștere ale președintelui. De fapt, în timp ce mașina demarează și o ia de-a lungul străzii, Tot nu încearcă să mă încurajeze în vreun fel, nici să pornească radioul, nici să mă facă să mă gândesc la altceva. Abia după ce parcurgem tot drumul spre Rock Creek Park, el spune singurul lucru pe care vrea să-l spună…

— Mi-am făcut griji pentru tine, Beecher.

Și, pentru că nu-i răspund, adaugă:

— Am auzit că, în cele din urmă, au terminat ancheta și au înapoiat familiilor trupurile neînsuflețite ale lui Dallas și Palmiotti.

Încuviințez, dând din cap, din scaunul pasagerului, uitându-mă fix în față.

— Și pe-al frizerului, spune el, folosindu-și numai încheieturile mâinilor ca să întoarcă volanul.

Mașina scoate obișnuitul său huruit în momentul în care virăm și intrăm pe Constitution Avenue.

— Deși încă nici urmă de Clementine.

Încuviințez din nou.

— Ceea ce bănuiesc că înseamnă că tot n-ai nicio dovadă, spune Tot.

— Sunt conștient de asta.

— Iar fără nicio dovadă, n-ai obținut nimic.

— Tot, cine te-a învățat să-mi ții un discurs de bun venit? Marele Santini[63]?

— Dacă te face să te simți mai bine, în timp ce tu jucai rolul pustnicului și răspundeai întrebărilor pe care ți le puneau cei de la FBI și de la Serviciul Secret, eu am vorbit cu nevasta lui Orlando. Știu că nu ajută prea mult… nici n-o să-l aducă înapoi… dar…

Vocea i se stinge.

— Au reușit, cât de cât, să se resemneze după ce-au aflat cine i-a făcut asta lui Orlando.

Încerc să-mi spun că e adevărat. Însă nu este.

— Singurul lucru pe care nu-l înțeleg este următorul: în noaptea aia în care te-ai întors de-acolo, de la peșteră, de ce te-a dus la Casa Albă, Beecher? Știu c-ai spus că a făcut-o ca să-ți ceară să li te alături Depanatorilor, însă gândește-te la asta: care a fost adevăratul motiv al acelei întâlniri cu președintele din noaptea aia?

— Vrei să spui, în afară de a-mi reaminti ce se va alege de viața mea dac-o să deschid cumva gura? I-am ținut eu discursul ăla de supererou, însă adevărul este că el știa bine cum o să decurgă totul. N-a făcut-o decât ca să-mi râdă puțin în nas.

— În niciun caz, spune Tot, întrebând din nou. De ce să te fi dus la Casa Albă?

— Îți dai seama că noi am pierdut, nu? Așa că, dacă încerci să-ți pui întrebări retorice…

— Pune-ți tu singur întrebarea asta, Beecher. De ce să te fi dus la Casa Albă?

— N-am nici cea mai vagă idee! Ca să mă sperie?

— Absolut, de-aia, să te sperie! Ăsta-i motivul pentru care voia să te invite să li te alături – asta-i tot ce voia să-ți facă: să te sperie, îmi confirmă Tot, barba legănându-i-se în timp ce își ridică semeț capul în sus. Și știi care-i singurul motiv pentru care cineva încearcă să te sperie? Faptul că *își face griji* în privința ta. *El este* cel speriat de *tine.*

— Atunci este un imbecil mai mare decât credeam. Toată săptămâna trecută mi-am muncit creierii, încercând să mă gândesc la alte locuri în care am putea găsi dovezi, sau un martor, sau orice altceva referitor la ce s-a întâmplat în noaptea aia. Și, crede-mă, o să încerc în continuare să o fac. O să

[63] *The Great Santini,* film din 1979 despre un pilot militar renumit pentru duritatea și aroganța sa (n. tr.).

sap atâta timp cât este nevoie. Însă când vine vorba să fii Spiritul Trecutului Crăciun[64], nu este atât de ușor pe cât ai crede.

— Nu din cauza spiritului își face el griji.

— Ce-ai spus?

— Gândește-te la ce ai spus adineauri. Când primul spirit vine să-l viziteze pe Ebenezer Scrooge… Spiritul Trecutului Crăciun este cel care *eșuează.* Spiritul Crăciunului de-acum – și acesta eșuează. Dar spiritul care reușește să-și îndeplinească misiunea – cel care provoacă cele mai mari transformări – este Spiritul Crăciunului-ce-va-să-vină.

— Încerci să construiești o metaforă extraordinar de frumoasă despre istorie sau despre viitor? Pentru că, dacă asta vrei…

— Viața nu e o metaforă, Beecher. Istoria nu e o metaforă. Este viață și atâta tot.

Mă uit lung afară, în față, măturând cu privirea Constitution Avenue. Monumentul Washington este la capătul bulevardului, însă din unghiul în care ne aflăm, din cauza copacilor și a stâlpilor de iluminat din dreapta noastră, nu se vede absolut deloc. O priveliște oribilă. Exact ca în noaptea aceea la monumentul Jefferson Memorial.

Nu este o metaforă. Este doar un fapt.

— Beecher, tot timpul te-ai luptat de unul singur. Nu trebuie să faci asta. Dacă vrei, putem să te ajutăm să o găsești pe Clementine.

— Nu-i vorba doar de ea, Tot. Ce-a spus ea… despre tatăl meu… Ea a spus că el n-a murit și că s-ar putea să am cancer. Dar dacă e în viață…

— Ce-a spus ea a fost o mizerie, un mare rahat, prin care voia să te manipuleze ca să aibă ea un moment de vulnerabilitate emoțională de care să profite. Dar noi putem să aflăm adevărul. Dacă este în viață, o să-l găsim. La fel și cu cancerul. Putem să te ajutăm să afli tot ce vrei. Iar dacă facem asta împreună – și o facem cum trebuie – îți promit că o să ai ocazia să te asiguri că fiecare lepădătură dezgustătoare – inclusiv cea de la Casa aia Albă – plătește pentru fiecare dram de durere pe care a provocat-o, spune Tot, începând să vorbească din ce în ce mai repede. Tu ai crezut că momentul în care ai găsit dicționarul ăla vechi a fost cel în care istoria te-a ales pe tine. Nu acela a fost momentul. *Acesta* este. Singura întrebare este (și e o întrebare simplă): ei cred c-au câștigat războiul cu tine. Tu ești pregătit să le declari lor război?

— Am crezut că Culper Ring-ul tău lucrează *pentru* președinte, nu?

---

[64] Personaj din binecunoscuta nuvelă *Christmas Carol* (Colind de Crăciun, 1843) de Charles Dickens (n. red.).

— Noi lucrăm pentru *președinție.* Iar președinția de-acum este coruptă. Deci, ești pregătit să le declari lor război?

El spunea că e o întrebare simplă. Nu este simplă. Dar este ușoară. Mă uit direct la el:

— Tot, îmi ceri să devin membru al Culper Ring?

Mă aștept ca el să întoarcă într-o parte capul și să se uite afară pe geam. El însă se uită la mine, drept în ochi:

— Asta nu-i pentru toată lumea.

— Vorbești serios? Pe bune?

— În unele zile primești alune; în alte zile primești numai cojile. Asta-i zi de alune.

— Și individul ăla din Serviciul Secret care m-a scos din Casa Albă și mi-a strecurat bilețelul din care am aflat că mă așteptai… Și el e tot o alună?

— Unii oameni sunt cu noi. Unii oameni ne sunt datori cu o favoare. De fapt, suntem un grup mic. Mai mic decât crezi tu. Și am supraviețuit și o mai facem încă dintr-un singur motiv: noi ne alegem înlocuitorii. Eu am șaptezeci și doi de ani, și… prin ce-ai trecut tu în ultimele săptămâni… Ei știu că ești pregătit. Și, dacă crezi că mai are vreun fel de importanță, eu unul cred că ești pregătit de ani buni.

Răsucește un buton și radioul revine la viață cu un sunet strident, iar mașina se umple de acordurile muzicii și vocea lui Kenny Rogers cântând *The Gambler.*

— *The Gambler*? întreb eu. Pentru asta așteptai momentul potrivit? Încercai să faci din asta un mic moment, nu-i așa?

— Beecher, acesta este un moment chiar și fără muzică.

Las ca vocea nazală a lui Kenny Rogers să treacă peste mine, în timp ce un mic zâmbet îmi ridică ușor obrajii. Poate că are dreptate.

Accelerând brusc și cu putere, motorul își drege parcă vocea, iar noi trecem în viteză lăsând Casa Albă în stânga.

— N-o să te dezamăgesc, Tot.

— Știu, Beecher, spune el, fără să se uite la mine. Doar că mă bucur că, în sfârșit, ai aflat și tu.

În fața noastră, soarele dimineții este atât de strălucitor încât nu pot să văd nimic înainte.

— Deci unde mergem? întreb eu în clipa în care ajungem la 9th Street, iar Tot parcă zboară în curbă.

Continuă să meargă înainte, îndreptându-se spre Constitution Avenue. În marea majoritate a dimineților, o ia la stânga.

— Unde crezi că mă duc? întreabă Tot în vreme ce mașina își mărește viteza, iar noi lăsăm Casa Albă în urmă. Acum că, în cele din urmă, te avem printre noi în Culper Ring, ei bine… nu vrei să-i cunoști și pe ceilalți?

MULȚUMIRI

Eu știu cine anume face parte din cercul meu interior. Mulți dintre ei sunt înșirați mai jos – inclusiv voi, cititorii mei neprețuiți, care îmi acordați sprijinul care-mi permite să fac asta. Așadar, le mulțumesc următorilor: primei mele iubiri și primei mele doamne, Cori, care mă îndeamnă și mă stimulează, care mă provoacă și mă combate, însă cel mai important din toate, care crede în mine. Și asta încă din liceu. Lui Jonas, Lila și Theo, care sunt cele mai mari și mai frumoase comori ale mele și care mă uimesc zi de zi. Nu există dragoste mai mare decât dragostea pe care o simt pentru ei. Lui Jill Kneerim, patronul spiritual al agenților literari, care rămâne susținătorul meu statornic și prietena mea cea dragă; Hope Denekamp, Caroline Zimmerman, Ike Williams și toți prietenii noștri de la Agenția Kneerim & Williams.

Aceasta este o carte despre istorie și prietenie și despre puterea profundă pe care o obții când le combini pe amândouă. Însă mai este și despre ceea ce suntem în stare să facem pentru ai noștri, așa că dați-mi voie să mulțumesc în mod expres familiei mele, începând cu tata, care m-a învățat cum să lupt, îndeosebi când vine vorba de cei pe care îi iubesc cel mai mult, și cu sora mea Bari, care continuă să mă învețe chiar și mai multe pe aceeași temă. De asemenea, le adresez mulțumiri lui Will, Bobby, Ami, Adam și Gilda, pentru tot ceea ce poate să reprezinte o familie.

Iată un secret: în calitate de scriitor, nu poți decât să fii la fel de bun ca și cititorii cu care îți împărtășești primele manuscrise în ciornă. Așa că dați-mi voie să încep cu cititorul fără de care nu aș fi putut să fac asta: Noah Kuttler. El este cel care aude primul fiecare pagină pe care o scriu. Este nemilos, plin de intuiție și subtilitate și nu-și ia niciodată ochii de la ceea ce fac. El este cel pe care mă bazez ca să mă asigur că sunt cinstit, sincer și deschis în plan intelectual – și, de asemenea, să am garanția că nu m-am transformat în acel depozit de clișee de vârstă mijlocie cum ar vrea trupul meu să fie. Ethan Kline a citit și mi-a îmbunătățit permanent forma inițială a manuscriselor mele încă de când am început să scriu; iar Dale Flam, Matt Kuttler, Chris Weiss și Judd Winick m-au salvat în mai multe feluri decât or să-și dea ei seama vreodată.

Fiind un roman atât de cufundat în istoria națiunii noastre, le datorez următoarelor persoane niște mulțumiri colosale pentru că au contribuit la această istorie: în primul rând, președintelui George H.W. Bush, care m-a inspirat atât de mult în privința asta în timpul unei conversații extrem de

apreciate de mine, pe care nu o voi uita niciodată. Și dacă tot suntem la acest subiect, permiteți-mi să îi mulțumesc omului însuși – George Washington – pentru că a fost un asemenea geniu minunat (o să înțelegeți la ce mă refer citind cartea). La Arhivele Naționale, pe care toată lumea ar trebui să se ducă să le viziteze, Susan Cooper, Matt Fulgham, Miriam Kleiman și Trevor Plante au fost îndrumătorii mei și spiritele mele superioare. Mi-au răspuns la fiecare întrebare nebunească pe care le-am pus-o, iar cea mai bună parte a acestui proces a fost și încă mai este prietenia care s-a legat între noi. Îi adresez mulțumiri speciale lui Paul Brachfeld și uimitoarei sale echipe, inclusiv lui Kelly Maltagliati, Ross Weiland și Mitchell Yockelson, pe care îi admir atât de mult; Lisei Monaco, lui Ben Powell, Brian White și tuturor prietenilor mei din cadrul programului Red Cell dezvoltat în cadrul Departamentului de Siguranță Națională pentru că m-au ajutat să duc ideea aceasta și mai departe; medicului de la Casa Albă, Connie Mariano, și amicilor mei din Serviciul Secret, care m-au dus din nou înăuntrul clădirii mele favorite de culoare albă; lui Debby Baptiste care m-a dus într-un tur al galeriilor subterane de depozitare; lui Steve Baron pentru detaliile referitoare la St. Elizabeths's; sfătuitorilor mei Dean Alban, Arturo de Hoyos, Brent Morris, Tom Savini și Mark Tabbert pentru considerabila lor cunoaștere și înțelegere în plan istoric; și tuturor celorlalți din cercul meu interior, pe care îi bat la cap pentru fiecare carte în parte: Jo Ayn Glanzer, Mark Dimunation, Dr. Lee Benjamin, Dr. David Sandberg, Dr. Ronald K. Wright, Edna Farley, Jason Sherry, Marie Grunbeck, Brad Desnoyer și Kim din L.A. Alte cercetări în cadrul Arhivelor au fost făcute de Juliette Arai, Judy Barnes, Greg Bradsher, Cynthia Fox, Brenda Kepley, John Laster, Sue McDonough, Connie Potter, Gary Stern, Eric Vanslander, Mike Waesche, Dave Wallace, Morgan Zinsmeister și în memoria lui John E. Taylor; mulțumiri lui A.J. Jacobs și Michael Scheck pentru cunoștințele lor deosebite în domeniu. Cărțile *George Washington, Spionul spionilor*[65] de Thomas B. Allen și, respectiv, *Spionii lui Washington*[66] de Alexander Rose au fost vitale acestui proces. În fine, mulțumiri Robertei Stevens, Annei Twomey, lui Kevin Wolkenfeld, Alison Coleman, Pat Finati, Phyllis Jones, Lindei Peristein și oamenilor minunați de la Mount Vernon care mi-au împărtășit atât de multe și de diferite detalii; Anandei Breslof, lui Kim Echols, Steve Ferguson și Pansy Narendorf pentru dăruirea lor; și acelor prieteni de pe Facebook și Twitter care mi-au împrumutat trăsăturile lor de caracter atât de personale: Steven Bates, Beth Bryans, Denise Duncan, Scott Fogg, Abraham Medina,

[65] *George Washington, Spymaster,* în lb. engleză în original (n. tr.).
[66] *Washington's Spies,* în lb. engleză în original (n. tr.).

Hector Miray, Matthew Mizner, Lisa Shearman și Jason Spencer; lui Rob Weisbach, pentru încrederea și convingerea sa inițială; și, bineînțeles, familiei și prietenilor mei, ale căror nume, ca de obicei, sălășluiesc în aceste pagini.

Mai vreau să le mulțumesc tuturor celor de la Grand Central Publishing: David Young, Emi Battaglia, Jennifer Romanello, Evan Boorstyn, Chris Barba, Martha Otis, Karen Torres, Lizzy Kornblit, cea mai plăcută și cea mai dedicată forță în domeniul vânzărilor din show business, Mari Okuda, Thomas Whatley și tuturor bunilor prieteni care și-au dedicat atât de mult timp și energie ca să construiască ceea ce construim noi întotdeauna. Așa după cum am mai spus și înainte, iar acest lucru nu se va schimba niciodată: ei sunt motivul real pentru care această carte se află acum în mâinile voastre. Îi transmit în mod aparte dragostea mea lui Mitch Hoffman, care nu a încetat niciodată să editeze și care este cu adevărat parte din familia mea. La final, dați-mi voie să îi mulțumesc lui Jamie Raab. În decursul ultimilor doi ani, am avut amândoi parte de pierderi copleșitoare și am privit cum viețile noastre se schimbă. În răstimp, mi-am dat seama că ea nu numai că mi-a editat cartea. Mi-a dat puterea ei. Pentru asta, îi sunt dator pentru totdeauna. Îți mulțumesc, Jamie, pentru că m-ai adus acasă și, cel mai important, pentru încrederea ta în mine.

